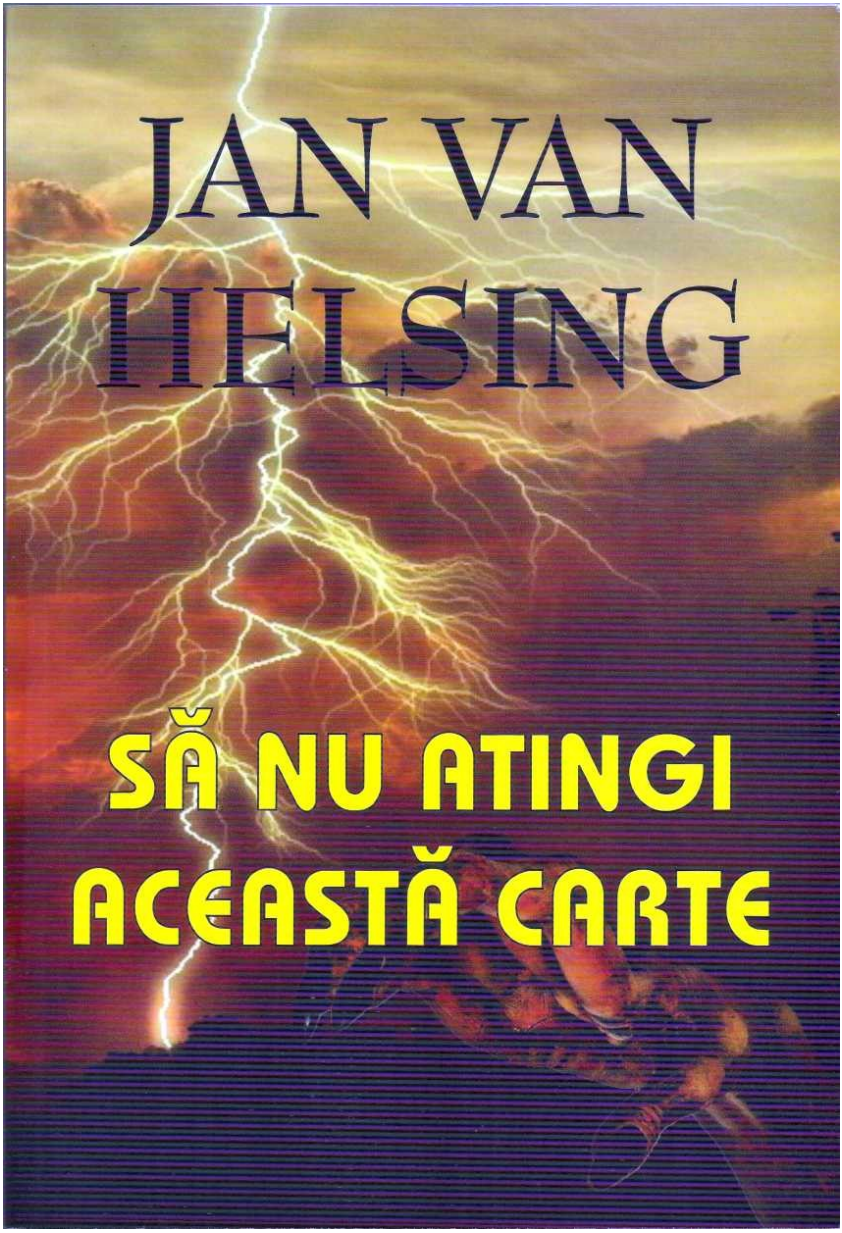

Jan van Helsing
SĂ NU ATINGI ACEASTĂ CARTE

Traducere de
Ştefan Ciobanu
ANTET
Titlul original: HÄNDE WEG VON DIESEM BUCH!
Copyright e 2004 by AMADEUS Verlag
Copyright e 2005 Editura ANTET XX PRESS
Toate drepturile asupra acestei ediţii aparţin Editurii Antet XX Press, orice reproducere a unui fragment din această carte, inclusiv prin fotocopiere sau microfilmare, este strict interzisă.
Redactor: Crenguţa Năstase
Tehnoredactare computerizată: Gabriela Chircea
Coperta: Ion Năstase
ISBN 978 – 973 – 636 – 163-O
RECUNOŞTINŢĂ

Aş dori să mulţumesc din toată inima lui Klaus Dona, care mi-a permis să folosesc aici câteva exemplare impresionante ale expoziţiei sale *Unsolved Mysteries*[1]. Aceeaşi recunoştinţă o datorez domnului Uwe Selke, traducătorul şi editorul cărţii prof, dr. Ernst Muldaşev, ale cărui cercetări vor mai produce încă multă senzaţie.

Mulţumiri cu totul speciale adresez Helmei Hinterstösser (*Bussi!*), care a fost un declanşator pentru această carte, bineînţeles familiei mele şi prietenilor mei, pentru observaţiile făcute în timpul redactării, însă înainte de toate sunt recunoscător tatălui meu pentru imboldurile şi

1 (www.unsolved-mysteries.net)

propunerile sale critice.

Iubitei Anya aş dori să-i mulţumesc pentru munca de lector, la fel şi prietenului meu Wolfgang Sipinski, cel care m-a însoţit în toţi aceşti ani – chiar şi în cei dificili – şi care, cu punctul său de vedere (uneori foarte comercial), a fost întotdeauna un bun sfătuitor.

În sfârşit, aş dori să mulţumesc însă şi tuturor cititorilor mei, care între timp au parcurs împreună cu mine un lung drum – emoţional, dar şi dintr-o perspectivă spiritual-morală (ştiţi la ce mă refer) – deoarece fără voi n-aş fi acela care sunt astăzi.

Al vostru, Jan

MATRICEA CĂRŢII
Cum aşa? 7
De ce? 12
Pentru ce? 14
Cine nu întreabă rămâne neştiutor! 17
O lume plină de miracole! 23
Contele de Saint Germain – omul care ştie totul şi nu moare niciodată! 25
Secretul Himalayei 36
Geneza – terenul de joacă al zeilor 53
Tăbliţele sumeriene 57
Chivotul legii 75
Ştiinţa secretă a templierilor 85
Cine a fost Nostradamus? 94
Ce s-a întâmplat cu cavalerii templieri şi cu textele atlante? 95
Noua Ordine Mondială 101

Legile cosmice 122
Cine este vinovat de boala mea? 132
Există forţe întunecate? 136
Supercopiii din China 150
Vă este teamă de Noua Ordine Mondială? 155
Puterea copiilor 162
Contele de Saint Germain şi cu mine 165
Şi la ce-mi foloseşte toată această cunoaştere? 171
Manifestarea dorinţei 174
Vă puteţi imagina ce înseamnă să fii putred de bogat? 177
Cel mai bun drum către succes 179
Dumnezeu este extraordinar de bun 184
Super-lume de fapt 187
Contractul meu cu Creatorul 192
Scuzaţi – este viaţa *mea!* 194
Problemele sunt prietenii mei! 197
Confruntă-te cu problema apărută! 199
Împlinească-ţi-se dorinţa! 202
Acesta este un semnal! 207
Creez eu însumi! 209
Aceasta mă iluminează! 210
Principiul absorbţiei 214
Nimic nu mă mai poate împiedica! 218
Practica: Sunt un mic Dumnezeu 220
Indice bibliografic 221
Surse ale ilustraţiilor 223

CUM AŞA?
Cum de aţi făcut aşa ceva?

Cum de aţi deschis acum cartea, deşi v-am avertizat să n-o faceţi?

Sunteţi cumva un rebel, un gânditor excentric; unul care nu se adaptează; unul care cel mai adesea face contrariul decât i se spune? Dar la serviciu? Când şeful dumneavoastră vă spune despre ceva că n-ar trebui să faceţi în niciun caz, o faceţi totuşi? Cum este cu partenerul dumneavoastră? Şi aici faceţi contrariul faţă de ceea ce se aşteaptă de la dumneavoastră? Cum stau lucrurile în asociaţia sportivă în care activaţi, în partid sau la o manifestare publică?

Sau, pur şi simplu, sunteţi numai curios? Ar putea fi în această carte ceva ce încă nu ştiţi? Recunoaşteţi că, deşi credeţi că ştiţi ce este viaţa şi ce vă pregăteşte ea, cu toate acestea în intimitate speraţi că soarta vă vrea încă o dată binele, că poate totuşi se mai întâmplă ceva neaşteptat, care să vă scoată în cele din urmă din această rutină?

Ceva – precum o zână pădureaţă care îndeplineşte dorinţele – care face totuşi să vi se îndeplinească miracolul dorit încă din copilărie? Imprevizibilul care aduce în viaţa dumneavoastră ceva ce v-a lipsit dintotdeauna – succesul, o căsătorie fericită, în fine, a fi sănătos şi a descoperi secretul vieţii…? Să vă lămuriţi în sfârşit din ce motiv necugetat vă aflaţi acum tocmai pe această planetă, înconjurat numai de nebuni?

Priviţi la tinerii care tocmai trec pe stradă şi

constataţi că totul merge spre năruire; vă uitaţi la extrasul dumneavoastră de cont şi vi se face rău, atmosfera la locul de muncă este aproape de punctul de îngheţ, iar pe politicianul care vă reprezintă la nivelul comunităţii aţi prefera să-l vedeţi la stâlpul infamiei…

Viaţa publică şi personală se deteriorează tot mai mult. De ce se întâmplă aşa? Cum de nu puteţi schimba nimic?

Puteţi – şi acest imprevizibil pe care vi l-aţi dorit s-a petrecut acum!

S-a întâmplat să apară această carte. De fapt, aţi fi vrut ca în clipa de faţă să faceţi cu totul şi cu totul altceva, dar o voce secretă v-a atras astăzi, acum, în acest loc şi, ce găsiţi aici?! Această carte neobişnuită, da, o carte cu desăvârşire unică.

Ce titlu bizar! Care om a avut ideea să intituleze astfel o carte?

Iată-mă, sunt eu, autorul! Un autor care s-a gândit cândva că nu-şi poate schimba viaţa până nu încheie cu Creatorul un contract în care acesta să-i explice creaţia sa, pur şi simplu – nu în cuvinte, ci prin viaţa însăşi. Şi începând din această zi a fost vorba de urcuşuri şi coborâşuri, de mers de-a lungul şi de-a latul acestui pământ prea sărac şi prea bogat, prea bun şi prea rău, prea iubitor cu noi şi prea sătul de noi. Acum, acest om, care odată se considera autor, ar dori să vă împărtăşească unele informaţii şi experienţe care cu certitudine, sută la sută, vă vor face să progresaţi în viaţă – aşa cum un tată şi o mamă

dau sfaturi copilului lor, în speranţa că acesta nu va cădea în aceeaşi capcană ca şi ei. Dacă şi cum se decide în cele din urmă copilul nu mai depinde de părinţi – totuşi unii copii au ascultat de sfatul sau de recomandările acestora…

Ce părere aveţi? Credeţi că imaginea voastră despre lume trebuie să se bazeze numai pe propria experienţă şi că rezistă unei verificări temeinice? Ori aţi citit prea mult despre aceasta?

Întrebaţi-vă singuri. Şi fiţi extrem de cinstiţi când procedaţi astfel – eu nu pot s-o aud…

Credeţi într-adevăr că omul se trage din maimuţă sau că cei care au construit piramidele s-au folosit de scripeţi din lemn pentru a deplasa blocurile de piatră atât de grele, încât nicio macara din ziua de astăzi nu le-ar putea ridica? Nu v-aţi întrebat niciodată cum este posibil ca steagul pe care americanii l-au arborat pe Lună să fluture în vânt, cu toate că NASA vrea să ne facă să credem că pe Lună nu există atmosferă şi ca atare nu poate exista nici vânt? Nu v-aţi întrebat niciodată de ce în Germania există un organism pentru apărarea constituţiei, deşi noi nu avem nicio constituţie? Nu v-a pus niciodată pe gânduri de ce constituţia noastră nu se cheamă „Constituţia Germaniei” ci „Constituţie *pentru* Germania”?

Aţi crezut tot ceea ce „eliberatorii” noştri au fundamentat în cărţile noastre de istorie – după principiul *„Cărţile de istorie sunt scrise de către învingători”* – cu toate că părinţii şi bunicii voştri

au povestit cu totul altceva – măcar că au fost de faţă la tot ce s-a întâmplat! Pe cine aţi crezut mai mult? Şi de ce…?

Acei cititori care sunt deja familiarizaţi cu celelalte cărţi ale mele s-au ocupat intens şi exact de aceste probleme şi probabil şi-au format opiniile corespunzătoare. Totuşi, din păcate, nu pot să cred că toţi cititorii sunt lămuriţi asupra acestor informaţii de culise şi de aceea îi rog pe „iniţiaţi" să dea dovadă de îngăduinţă dacă în următoarele pagini o problemă sau alta le va fi fost deja cunoscută.

Să examinăm mai departe în ce stare se află „cultura generală": pentru că toate ţările lumii sunt înglodate în datorii, în mod inevitabil se pune întrebarea: *„De fapt, cine este creditorul?"*

Aţi ştiut că SUA nu au o monedă proprie şi în loc de aceasta trebuie să împrumute dolarii de la FED, banca de emisiune *privată* a SUA? Vă era cunoscut că proprietatea funciară a tuturor Statelor Neunite este ipotecată de decenii acestei bănci de emisiune private? Ei bine, în sfârşit vă *„cade fisa"*?

Probabil că abia acum înţelegeţi ce a vrut să ne spună citatul din ziarul Süddeutsche Zeitung, înaintea ultimelor alegeri prezidenţiale din SUA, în care se arăta: *„Este totuna cine vine preşedinte – Alan Greenspan este şeful monetăriei".*

Şi aţi ştiut oare că, doar cu puţin timp înaintea asasinării sale, John F. Kennedy a vrut să dea o lege prin care SUA urma să aibă o monedă

proprie? După cum se cunoaşte, a fost împuşcat. Credeţi că a fost „întâmplător” faptul că cea dintâi acţiune oficială a succesorului său, Lyndon B. Johnson, a fost să anuleze exact acest proiect de lege, de introducere a unui dolar SUA „adevărat”, independent de FED?

De necrezut, prieteni…!

Aţi acceptat într-adevăr afirmaţia conform căreia Jürgen Möllemann s-a sinucis sau că Alfred Herrhausen, purtătorul de cuvânt de atunci (1989) al consiliului de administraţie al Deutsche Bank şi consilier al lui Helmut Kohl, a fost ucis de RAF (*Rote Armee Fraktion – n.t.*)? Amândoi propuseseră iniţierea unui proces de convertire a datoriilor pentru „lumea a treia”. Aceeaşi declaraţie o făcuseră şi la Conferinţa „Bilderberger” din 1988, o întâlnire a celor mai mari magnaţi financiari ai emisferei occidentale.

Nu v-a surprins faptul că maşinăria-capcană – declanşată printr-un semnal optic – a putut să funcţioneze numai când autoturismul lui Herrhausen a trecut prin acel loc, prin urmare niciun autovehicul care ar fi ajuns mai devreme nu a periclitat întregul plan? La o săptămână după atentat, fostul şef al Biroului Federal pentru Apărarea Constituţiei, dr. Richard Meier, a declarat în faţa Bundestagului că autovehiculul antemergător din coloana oficială cu care se deplasa Herrhausen – compusă în mod normal din trei autoturisme – a fost retras.

De către RAF?

Care este gradul de încredere în guvernul nostru sau în politicieni, în general?

Şi atunci de ce continuaţi să mergeţi totuşi la vot?

Numai pentru că sunteţi creştin, credeţi că este lăsat cu adevărat de la Iisus? Sunteţi ferm convins că Maria a fost fecioară? Şi că Iisus a mers pe apă…?

Sau sunteţi evreu şi sunteţi ferm convins că Cel care a creat lumea, făuritorul tuturor acestor miliarde de sisteme stelare, s-a arătat, în persoană, unui domn Moise, pe o colină din Palestina, pentru a-i înmâna două table din piatră? Aţi confirma aceasta în faţa unei mari mulţimi?

Iar dacă sunteţi musulman într-adevăr credeţi că Alah găseşte că este normal că fetelor li se extirpează clitorisul, că femeile trebuie să meargă în urma bărbaţilor şi că un atentator sinucigaş primeşte un bonus în cer?

Şi nu sunteţi unul dintre aceia care zâmbesc neîncrezători atunci când aud oameni care susţin că au avut parte de o experienţă în apropierea morţii şi că pot vorbi cu îngerul lor păzitor?

Ce credeţi despre oamenii care afirmă despre ei înşişi că îi pot vindeca pe alţii prin atingerea cu mâna? Nu-i aşa că nu este un lucru prea serios? Dar Iisus cum i-a vindecat pe bolnavi?

Ce credeţi despre oamenii care susţin că în fiecare zi meditează timp de un sfert de oră?

Sau, aţi găsi că este hazliu dacă cineva ar râde de bunica dumneavoastră pentru că face

zilnic mătănii?

Vreau să fiu sincer cu voi; eu însumi a trebuit să accept lucruri care nu mi-au plăcut absolut deloc. Şi eu a trebuit să constat că ceea ce se vrea să credem din fragedă pruncie nu totdeauna corespunde adevărului. Totuşi mulţi oameni cred ce văd la televizor, ce li se povesteşte despre atentatul asupra World Trade Center, despre apariţia maladiei SIDA şi despre acţiunea extraordinară a chimioterapiei şi a vaccinării. Dar aţi ieşit vreodată afară, în lume? Vreau să spun, în adevăratul înţeles al cuvântului… Să mergi singur-singurel cu rucsacul sau valiza la Singapore, Atena, Dallas, Cairo sau prin jungla din Yucatán, să ajungi chiar în centrul oraşelor Sidney, Djakarta sau New York – mă gândesc, nu pentru un sejur de afaceri, ci ca punct de pornire într-o aventură, într-o călătorie. Să ieşi din realitatea virtuală a Internetului, a cărţilor, a televiziunii sau a radioului şi să pătrunzi acolo unde ea se desfăşoară cu adevărat?

Nu? Eu însă da. Şi tocmai acolo – în toate aceste călătorii ale mele întreprinse prin lume, încoace şi încolo, precum şi în nenumărate discuţii cu oameni despre care nu veţi afla niciodată în mass-media – am auzit şi mi s-au adus la cunoştinţă fapte care, nu numai că mi-au schimbat imaginea despre lume, dar au presupus şi o modificare a comportamentului, a modului meu de viaţă.

Nu v-aţi gândit niciodată de ce trebuie să

plătiţi taxe şi impozite pentru tot ceea ce aţi realizat cu greu prin munca voastră? Şi, pe de altă parte, cum de există câteva familii care au pus gheara pe tot aurul din lume şi au făcut din aceasta un monopol? La fel s-a întâmplat cu diamantele şi cu alte materii prime. Familii care au declarat de mult timp pământul ca fiind al lor şi de atunci îl exploatează… Iar voi, oameni de bună credinţă, continuaţi să vă plătiţi conştiincioşi impozitele şi vă enervaţi de incapacitatea politicienilor noştri care fac să se împotmolească o problemă după alta. În Japonia asemenea politicieni – făcându-şi harachiri – ar fi ajuns de mult pe lumea cealaltă, dacă ar fi lăsat în urma lor o asemenea dezordine. Ai noştri primesc o pensie exorbitantă şi li se oferă un post în cadrul unui concern…

Ciudată lume, nu-i aşa? Iar voi vă aflaţi în mijlocul ei…

Însă şi eu mă găsesc în aceeaşi situaţie şi de aceea va mai fi încă amuzant pe pământ. Pentru că nu toţi s-au resemnat, nu toţi au abandonat şi nu toţi au acceptat pur şi simplu situaţia. Există şi asemenea oameni care nu tac sau fac agitaţie în calitate de militanţi pe calea scrisului şi care, în viaţa personală, lucrează cu propria lor fiinţă, care se schimbă, întrucât numai dacă te schimbi tu însuţi, se schimbă şi lumea!

Nu v-aţi întrebat niciodată de ce, de fapt, vă exercitaţi profesia şi nu aţi emigrat, ca strămoşii voştri? De ce aţi vrut să faceţi carieră – pentru voi

sau pentru a vă impune în faţa tatălui, a familiei ori a mediului?

Întrebaţi-vă: cine sunt EU, ce vreau EU? Ce simt, ce aş prefera să fac şi ce-mi spune „bună” mea educaţie? Profesia pe care o exercit astăzi o am pentru că aşa am vrut cu adevărat – prin urmare m-am decis pentru ea în mod cu totul conştient – sau pentru că nu a existat altceva, ori că nu mi-a trecut prin minte ceva mai bun de făcut, sau pentru că aşa a cerut tradiţia familiei?

Vă rog să reflectaţi bine, să reflectaţi profund şi cinstit!

(în acest loc vă puteţi permite o mică pauză de gândire)

Să revenim însă la cartea propriu-zisă:

Sunteţi de părere că titlul este incitant?

Aveţi dreptate! Vreau să vă provoc (aşa cum mă provoc şi pe mine însumi), pentru a descoperi dacă imaginea voastră despre lume, viziunea despre lucrurile şi evenimentele din viaţa voastră sunt bazate pe experienţa de viaţă proprie, sau dacă aţi preluat fără să verificaţi sfaturile părinţilor, cele din cărţile de istorie, ale profesorilor sau din mass-media. Aş dori să vă provoc să vă puneţi insistent întrebări în legătură cu viaţa voastră.

De ce fac acest lucru?

Pentru că vreau să obţineţi tot ce poate fi mai bun de la această viaţă, iar la sfârşit să sperăm că sunteţi într-adevăr fericiţi – cu voi înşivă şi cu viaţa voastră. Cum faceţi aceasta hotărâţi voi

înşivă, totuşi mecanismele – în cazul în care încă nu le cunoaşteţi – vi le pot oferi şi explica. De asemenea, există şi câteva indicaţii despre felul cum se folosesc în mod corect aceste mecanisme.

Permiteţi-mi să vă provoc în continuare:

Cum de există aproximativ trei sute de familii care au adunat mai mulţi bani decât tot restul omenirii? Cum de viaţa este atât de „nedreaptă”?

Probabil că unul sau altul se întreabă:

De ce nu sunt *eu* unul dintre membrii acestei familii? De ce pentru această viaţă pe pământ am optat pentru o familie simplă dintr-o clasă socială de mijloc sau chiar pentru condiţii de viaţă foarte grele?

Omule! Oare de ce nu mi-a răspuns niciodată cineva la aceste întrebări? Cum de mă simt părăsit la ananghie chiar de biserică? De ce să mă simt un păcătos, cu toate că nu am pricinuit niciodată nimănui vreo suferinţă? Oare pentru ce anume mă fac vinovat?

Între timp am terminat de ţinut post, am aplicat metoda psihoterapeutică pentru concentrarea şi destinderea organismului, precum şi pentru înlăturarea dereglărilor funcţionale vegetative, am meditat, am urmat drumul lui Iacob, de decenii spun *Tatăl nostru* – şi cu toate acestea nu se schimbă nimic; bogătaşii lumii huzuresc, au vile fastuoase, cele mai frumoase automobile sport, avioane personale, sunt sănătoşi, sunt trataţi de către cei mai buni medici… iar eu?

Nu-mi vine să cred!

Ceva nu este în regulă aici. Unii mint şi înşală şi trăiesc în lux, iar eu, care mă gândesc tot timpul să nu fac cuiva vreun rău, sunt preocupat de protecţia mediului şi a animalelor, eu trec prin viaţă ca un „infirm”.

De ce este aşa?

DE CE?

De ce aţi pus mâna acum pe carte?

A fost numai curiozitatea?

De acord – aşadar, sunteţi curios. Dar mai sunteţi curios şi când este vorba de o altă concepţie asupra lumii, de un alt mod de a vedea lucrurile, probabil de a accepta punctul de vedere al aceluia care este atât de bogat şi de puternic – unul dintre aceşti cei mai puternici oameni ai lumii? Vreţi într-adevăr să pătrundeţi în gândurile acestuia şi să înţelegeţi cum gândeşte şi ce crede el – ce concepţie are despre succes şi despre profit? Vreţi să ştiţi în care Dumnezeu crede şi dacă merge şi în genunchi în faţa acestuia, dacă este vreodată smerit, ca dumneavoastră? Sau poate că el nu face asta?

Există posibilitatea de a accepta vreodată şi punctul de vedere al unui adversar – poate al vecinului dumneavoastră cu care vă aflaţi în conflict sau al rivalului în profesie? Care este situaţia cu concurenţii? Aveţi întotdeauna dreptate? Iar altul nu are niciodată dreptate?

Cât de departe merge curiozitatea dumneavoastră? în cazul unui creştin practicant v-aş întreba dacă sunteţi aşa de curios încât să doriţi să studiaţi vreodată arhivele secrete ale Vaticanului. În cazul în care s-a publicat totul despre viaţa şi familia lui Iisus, atunci nu trebuie să se ţină nimic ascuns, nu-i aşa? Aţi fi suficient de curios să puneţi în joc tot ceea ce probabil decenii de-a rândul aţi crezut cu inima împăcată?

Sau cum stau lucrurile în religia iudaică? De ce acolo există o doctrină secretă – kabbala? Dacă toţi evreii sunt egali între ei, atunci de ce oamenii de ştiinţă cu statut secret nu permit maselor de credincioşi accesul la ştiinţă? Ce fel de secrete sunt acestea?

Care este situaţia islamismului? Cum de adepţii sufismului, în cadrul Islamului, sunt musulmanii „mai buni" şi cum pot ei să facă „minuni" pe care musulmanul de rând nu este în stare să le facă? Ce ştiu liderii sufişti, iar credinciosul de rând nu ştie? Dar cu dervişii cum este? Şi aceştia au păstrat peste secole o ştiinţă secretă pe care o transmit mai departe numai adepţilor. Prin urmare, dacă aţi aparţine religiei islamice v-aş întreba: n-aţi dori să ştiţi ce secrete ascund liderii dervişi?

Aţi fi pregătit să cedaţi ceva din viaţa dumneavoastră iar pe această bază să se producă o modificare, pentru a ajunge la această ştiinţă? Aţi fi dispus într-adevăr să puneţi sub semnul întrebării vechea dumneavoastră concepţie asupra

lumii şi s-o schimbaţi, dacă s-ar dovedi deficitară sau incompletă?

Sau să ne imaginăm o altă situaţie: să presupunem că sunteţi bancher sau fost student al Facultăţii de Administrare a Afacerilor, şcolit cu bune rezultate în sistemul nostru actual. Sunteţi suficient de curios să cunoaşteţi cândva un alt sistem monetar, unul care poate funcţionează cu totul altfel şi care probabil este mult mai eficient şi, de aceea, ar putea să facă fără rost şi lipsit de valoare tot ceea ce aţi învăţat cu atâtea eforturi?

Ei bine, dacă vreţi să aveţi câteva răspunsuri concludente la întrebările de mai sus, dacă, la urma urmei, doriţi să fiţi un om de succes, să priviţi sănătos şi pozitiv în viitor, atunci bineînţeles că există această posibilitate.

Urmaţi doar cuvintele mele din această carte şi ascultaţi-vă din când în când inima. Dacă curajul, conştiinţa, disponibilitatea de a risca, pofta de a lua viaţa în propriile mâini, de a provoca chiar viaţa, creşte pe măsura paginilor parcurse, atunci sunteţi pe punctul ca, în cele din urmă, să vă regăsiţi în propria piele şi să faceţi odată un scandal adevărat.

În acest scop vă poate fi de folos cartea pe care o ţineţi în mână, deoarece cu ea se poate face un lucru extraordinar: vechi concepţii asupra lumii pot fi întoarse cu susu-n jos! Aceasta am dovedit-o suficient cu cărţile mele anterioare. Sper să vă fiu de folos în formarea unei noi concepţii despre lume, bazată pe fapte şi în primul rând pe

propriile dumneavoastră trăiri şi experienţe de viaţă – o matrice cu care să fiţi în stare să apreciaţi corect situaţiile, să recunoaşteţi şi să luaţi cu curaj decizii proprii pentru tot restul vieţii.

Aşadar, despre aceasta este vorba azi: să devii independent – independent faţă de o doctrină politică, de o istoriografie cenzurată, de un statut, de o organizaţie sau un partid, independent de părerea părinţilor şi a comunităţii – pe scurt: să fii liber, să decizi liber şi să te dezvolţi liber – în sfârşit!

Sună grozav de bine, nu-i aşa? Aproape prea frumos pentru a fi adevărat…?

N-aţi vrut deja adesea să nu vă mai intereseze toate acestea, tradiţiile generaţiilor anterioare, trăncăneala „corectă politic” şi părerea altora? N-aţi vrut întotdeauna să arătaţi altora că sunteţi atât de corect? Să arătaţi de ce sunteţi capabil? Totuşi, din diferite motive aţi renunţat mereu sau aţi tot amânat şi amânat şi mai amânaţi şi astăzi…?

Credeţi că acum este deja prea târziu pentru aşa ceva?

Niciodată, prietene al meu, niciodată. Niciodată nu este prea târziu! Astăzi este cea mai bună zi de a crea ceva nou şi eu te voi ajuta.

Să presupunem, bineînţeles, că-mi ignoraţi sfatul de a nu pune mâna pe carte şi că, în sfârşit, vă simţiţi chemat spre arta de a dispune de propria viaţă şi de a o lua în propriile mâini.

Eliberaţi-vă de dependenţa faţă de medici, de oamenii de ştiinţă, de organizaţiile religioase, de partid, de clubul de fotbal, eliberaţi-vă de dependenţa presupuselor vechi obligaţii şi – aşa cum spune cel care este informat – la o parte cu vechea karma!

Singurul lucru pe care îl „pretind" de la dumneavoastră este să renunţaţi odată la punctele de vedere închistate şi să daţi ascultare inimii dumneavoastră. Numai aceasta – nimic altceva!

Lucrul cel mai rău ce vi se poate întâmpla este că, atunci când veţi fi terminat de citit cartea, să vă reproşaţi: *„Ah, numai de n-aş fi pus mâna pe ea"*.

Nu cred însă că se va întâmpla aceasta.

Ce spuneţi? Sunteţi pregătit? în acest caz, urmaţi-mă către întrebarea…

Pentru ce această carte?

În ultimii zece ani o schimbare a traversat ţara noastră, ba chiar întreaga lume a fost străbătută de această schimbare. Pe piaţă a apărut un mare număr de cărţi de informare, care abordează culisele politicii (unele au şi dispărut, ca urmare a ordinelor de interzicere…); cărţi ce demonstrează că nu toate tezele cu care suntem îndoctrinaţi de către politicieni şi de către mass-media sunt şi corecte; iese la iveală faptul că spălarea creierului, practicată de decenii (prin manuale şcolare, cărţi de ştiinţă şi de religie) trebuie înlăturată din minţile noastre. La această alternativă de obţinere şi răspândire de informaţii

un rol esenţial îl are şi Internetul.

Vezi exemplul *11 septembrie*: cu greu mai crede cineva versiunea oficială, impusă aproape hipnotic. Sau, dacă se vorbeşte despre declaraţia oficială a guvernului SUA privind intervenţia în Irak lumea râde, iar dacă se aminteşte introducerea monedei euro, atunci se încruntă toate feţele…

Oamenii se trezesc şi, treptat, se lasă tot mai greu înşelaţi. Cărţile de istorie sunt depăşite, fotografiile privind aselenizarea de asemenea, iar fizica cuantică a renunţat deja la aproape toate ramurile ştiinţei existente până acum – ele sunt considerate ipoteze depăşite.

Este timpul pentru schimbarea modului de gândire!

Şi totuşi – iar acum ajung să vorbesc despre motivele mele personale – deşi tot mai mulţi oameni sunt informaţi din ce în ce mai corect despre culisele evenimentelor actuale şi învaţă să gândească liber, după principiul „*Qui bono*?” (lat. „*Cui serveşte*?”), şi să pună întrebări – nu numai să repete pur şi simplu, ceea ce este totuşi foarte comod – a trebuit să constat că foarte puţini oameni au reuşit şi reuşesc să integreze în viaţa lor în mod adecvat aceste informaţii şi noul mod de gândire.

Acum ne-am dat seama că lojile secrete joacă un rol important în politica mondială şi că politicienii noştri – mai mult sau mai puţin – sunt numai marionete; am aflat că omul nu se poate

trage din maimuţă (deoarece femelele maimuţelor antropoide din specia gorilelor, urangutanilor şi cimpanzeilor nu au clitoris, cum n-au avut nici predecesoarele lor şi de aceea n-ar avea nici femeile, dacă ar fi fost descendentele acestora…) şi că, totuşi, în mod evident, „*acolo afară*” există viaţă, care probabil a acţionat asupra noastră nu numai în trecut, ci ne influenţează şi astăzi (matricea…). Am aflat că sărbătorile de Crăciun şi de Paşte n-au nicio legătură cu Iisus, ci cu ciclurile naturii (cum se interpretau în stilul vechi popoarelor vechi europene), că Moise şi faraonul Akhenaton ar fi una şi aceeaşi persoană, iar creierul omenesc poate fi influenţat de undele de frecvenţă şi, şi, şi…

Totuşi ce facem acum cu aceste cunoştinţe? Cum le putem integra în viaţă? Ce înseamnă acestea pentru *mine* personal?

În realitate, se întâmplă că mulţi dintre oamenii care se ocupă cu astfel de teme, care fac experienţe sacrificându-şi mijloacele materiale necesare propriei existenţe şi privesc cu ochi critici inclusiv medicina predată la facultate – prin urmare, asemenea oameni care sunt deschişi la ceea ce înseamnă nou şi care sunt gata să păşească pe drumuri alternative – aceştia nu reuşesc în viaţa de toate zilele. Extrem de puţini dintre ei pot să-şi transpună în viaţă, constructiv, asemenea cunoştinţe. Unii sunt priviţi de către cei din jur doar cu zâmbete ironice sau chiar cu încruntare, se lovesc de lipsă de înţelegere. Pe de

altă parte, alţii încep să propage crâmpeie de cunoştinţe găsite din întâmplare şi în acest fel îşi îndepărtează şi ultimii prieteni pe care-i mai au…

Cei mai mulţi nu au destui bani; sunt nevoiţi să presteze o activitate care nu le place; se simt persecutaţi şi de aceea fac orice altceva, în loc să fie preocupaţi să înceapă o activitate care să le permită să stea solid pe propriile picioare…

Aşa ceva nu poate să fie în ordine, sau?

Ceea ce este însă şi mai rău – şi aceasta este ceea ce m-a determinat în cele din urmă să iau atitudine – este lipsa de înţelegere şi de sensibilitate tocmai a acelora care sunt de părere că este necesar să se meargă pe căi noi. Pe de o parte eşti de acord cât de importante sunt pentru pacea în lume, salbele de lumină şi meditaţia sau rugăciunile, însă în acelaşi timp te certi cu socrul, te afli în conflict cu proprietarul locuinţei în care eşti chiriaş, nu te înţelegi cu colegii la locul de muncă şi treptat devii chiar un fanatic.

Mulţi dintre cei dornici de cunoştinţe, care parţial îşi iau informaţiile de pe Internet (şi care nopţi de-a rândul stau în faţa ecranului…), nu sunt în stare să sesizeze conceptul general, modul de interpretare esenţial, obiectiv, ci îşi extrag aspecte singulare din imaginile prezentate, pe care apoi le introduc în viziunea lor despre lume.

Astfel, se ajunge la situaţia că unul alege ca temă *sistemul dobânzilor*, următorul *energia liberă*, un al treilea *mediul înconjurător* sau *Noua Ordine Mondială* sau pur şi simplu *iluminaţii*, un

altul tema *extratereştrilor*, altcineva *Reichsdeutschen* (locuitori ai Germaniei, în limitele graniţelor din 1938 – n.t.), *patriarhatul*, *Vaticanul*, *profeţii despre al treilea război mondial* sau *lojile (franc)masonice*. Tema aleasă este urmărită apoi mai departe unilateral, iar simultan se caută un ţap ispăşitor către care se arată cu degetul şi care este scos vinovat pentru propria viaţă ratată şi pentru propria incompetenţă.

Aceasta înseamnă că cei mai mulţi preferă să arate cu degetul către alţii – către cei *răi*, pentru că ei înşişi, bineînţeles, se situează de partea *bună* – dar nu vor să recunoască deficienţele proprii!

Iar cu aceasta şi-au ratat definitiv scopul vieţii.

Pentru că: „Nimic nu este bun în afară de ceea ce se înfăptuieşte!”

Sau: „Îi veţi recunoaşte după rezultatele lor!”

Este o adevărată dramă că cea mai mare parte a oamenilor caută totdeauna un vinovat în afară, făcut răspunzător pentru situaţia lor precară, pentru dificultăţile lor financiare, pentru starea de sănătate sau pentru problemele de familie. Astfel, respectivul caută şi soluţiile tot în afară – statul trebuie să pună la punct sistemul de sănătate, să îmbunătăţească noul vaccin sau sistemul social, probabil chiar şi ONU.

Aceasta este şi imaginea care ne este indusă prin intermediul statului şi al mass-media, şi anume că trăim într-o lume pur aparentă. Spiritul – ceea ce acţionează îndărătul materiei, adică

dragostea, intuiţia, sufletul, Divinitatea – este negat. Superstiţia, fantezia, reprezentarea dorinţei, toate acestea au fost valabile cândva.

Şi exact aceasta este ceea ce îl diferenţiază pe „iniţiat" de cetăţeanul superficial – ateistul sau materialistul – deoarece ultimul nu este informat în legătură cu mecanismele vieţii. El se lasă umilit şi este fascinat de viaţa celor mari, bogaţi şi puternici.

De aceea, subîmpart mecanismele enigmatice ale vieţii în două componente:

1. *slăbiciunile*, care pot fi folosite împotriva dezvoltării în continuare a omului, şi

2. *energiile* care, dacă sunt folosite în mod conştient, îl binecuvântează pe om intelectual, spiritual, precum şi cu un succes fără margini.

În cartea *„Mut zur Macht" a* scriitorului Jordis von Lohausen, găsim menţionate *„Cele zece reguli"* ale maestrului chinez Sun-Tsu, având deja o vechime de 2.500 de ani şi care ne demonstrează că întotdeauna au existat cărturari interesaţi să studieze slăbiciunile omului, de care sau şi folosit. Dacă sunt cunoscute mecanismele ascunse ale vieţii – în cele ce urmează, cele negative – atunci este probabil că li se dă o utilizare şi îi creează respectivului cunoscător un avantaj:

1. Distrugeţi orice este bun în ţara duşmanilor voştri.

2. Faceţi de râs zeii şi împroşcaţi cu noroi tot ce înseamnă tradiţie.

3. Subminaţi prin toate mijloacele prestigiul păturilor conducătoare; oriunde este posibil, implicaţi-le în afaceri obscure şi faceţi-le de ruşine la momentul oportun.

4. Propagaţi cearta şi dezbinarea printre cetăţeni.

5. Instigaţi tineretul împotriva bătrânilor.

6. Împiedicaţi în orice mod activitatea autorităţilor.

7. Plasaţi-vă peste tot agenţii.

8. Nu aveţi reţineri să colaboraţi nici cu cei mai josnici şi respingători indivizi.

9. Oriunde aveţi posibilitatea, împiedicaţi pregătirea şi aprovizionarea forţelor armate duşmane; subminaţi-le disciplina şi paralizaţi-le voinţa de luptă prin muzică obscenă, trimiteţi în taberele lor femei uşuratice şi lăsaţi-le să definitiveze ele opera de distrugere.

10. Promiteţi cât mai mult, nu faceţi economii la bani sau la cadouri, deoarece toate acestea produc dobânzi substanţiale.263

În mod sigur, cele *„Zece reguli”* au constituit pentru mulţi suverani baza de la care s-a pornit pentru concretizarea scopurilor lor politice. Pe unele dintre acestea le regăsim şi în *„Testamentul lui Petru cel Mare”*, în documentele iluminaţilor bavarezi sau la Machiavelli. Pentru a înţelege ce se petrece în politică, trebuie să-l fi studiat pe Niccolò Machiavelli (1469 – 1527), politician italian genial şi istoriograf, care, înainte de toate, în cartea sa *„Principele”* a cercetat cauzele

incapacităţii politice din Italia timpului său. El descrie un suveran a cărui acţiune îşi are originea numai în bazele puterii. După părerea acestuia, un dictator trebuie să încerce întotdeauna să creeze partide adverse – grupări „de stânga” şi „de dreapta” – care să se preocupe una de cealaltă, astfel încât poporul să caute la el protecţie şi siguranţă, în calitatea sa de deţinător al puterii sau ca „sistem”.

Ar fi posibil ca aici să existe anumite paralele în ce priveşte – în momentul de faţă – *teama de atacurile teroriste*, propagată de mass-media? Oare la cine caută cetăţeanul protecţie? Şi dacă ameninţarea există (prezumtiv) la nivel mondial, la cine caută protecţie populaţia omenirii? Dar despre aceasta vom scrie mai mult în capitolul referitor la *Noua Ordine Mondială*…

În ceea ce priveşte aspectele pozitive şi mecanismele vieţii, acestea sunt tratate foarte detaliat în cuprinsul cărţii.

CINE NU ÎNTREABĂ RĂMÂNE NEŞTIUTOR!

Să revenim la problema deja ridicată, şi anume dacă v-aţi gândit vreodată cum este posibil ca aproximativ trei sute de familii din lume, prin capitalul lor şi prin influenţa rezultată din acesta, să controleze, să-şi exercite controlul la nivel mondial? Ce a putut să-i facă pe aceşti oameni aşa de bogaţi? Cum de nu sunteţi dumneavoastră unul dintre aceşti oameni? A fost viaţa nedreaptă cu dumneavoastră? Dumnezeu a făcut împărţirea în mod nedrept? Sau aceste cercuri dispun de

cunoştinţe despre lucruri care dumneavoastră v-au rămas ascunse până astăzi?

O parte a acestei enigme o vom descifra în cursul acestei cărţi. Cum de pot să fac aceasta şi de unde ştiu? Ei bine, nu numai că despre aceste cercuri scriu demult, ani de-a rândul, am şi întâlnit mereu oameni care au lucrat pentru aceste trei sute de familii; înainte de toate însă… şi acum vine partea interesantă: am un prieten cu totul deosebit, despre care voi relata mai târziu şi care m-a sprijinit din copilărie să studiez viaţa şi să mă lămuresc în legătură cu aceste fenomene!

În această carte este vorba în general despre secrete. Există o mulţime de cunoştinţe care sunt oprite să ajungă publice – atât de către cei „răi”, cât şi de către cei „buni”. Unii le ţin ascunse pentru a nu-şi periclita ţelurile şi tendinţa spre hegemonia mondială. Ceilalţi le ascund pentru a nu înrăutăţi şi mai mult lucrurile, considerând că este nevoie de o conjunctură favorabilă în confruntarea cu informaţiile.

Să comparăm aceasta cu părinţii care îşi ţin ascunse de copiii mici cuţitele ascuţite. Ei procedează astfel nu pentru că, în sine, cuţitele ar fi ceva rău, ci pentru că un copil mic şi-ar putea provoca o suferinţă cu ele.

La fel se întâmplă cu adevărul şi cu informaţiile. Şi ele pot fi folosite ca arme. Astfel, în istorie informaţiile au fost de multe ori ascunse când s-a urmărit un obiectiv precis, ori au fost difuzate cu scop determinat: pentru a pune la cale

un război, pentru a influenţa cursul său sau chiar pentru a-i pune capăt.

În legătură cu aceasta să examinăm atent două exemple.

Bătălia de la Waterloo:

Familia de bancheri Rothschild a avut o influenţă decisivă în politica europeană din secolele 18 şi 19.

Până în 1815, Nathan Rothschild – unul dintre cei cinci fii ai fondatorului băncii Mayer Amschel Rothschild – devenise cel mai puternic bancher din întreaga Anglie. Membrii familiei Rothschild îşi construiseră pentru întreaga Europă un sistem de spionaj şi de curierat aproape perfect, care a fost valorificat foarte bine, în timpul războaielor napoleoniene. Ei îşi aveau „agenţii" lor, care culegeau informaţii în toate capitalele şi pieţele importante din punct de vedere strategic. Autorul lui *Insider*, Gary Allen, scrie: „Caleştile familiei Rothschild galopau de-a lungul şoselelor. Vasele familiei Rothschild navigau prin Canalul Mânecii, agenţii familiei Rothschild se deplasau pe străzile oraşelor aidoma umbrelor care se strecoară fără zgomot. Ei transportau bani în numerar, hârtii de valoare, scrisori şi informaţii. Înainte de toate informaţii – cele mai noi, de cea mai mare importanţă, care urma să fie prelucrate în mod special la bursa de valori şi la bursa tranzacţiilor la termen". (16, p.80)

La 20 iunie 1815, Nathan Rothschild a primit de la unul dintre agenţii săi raportul secret referitor la

continuarea războiului. În consecinţă, Nathan a plecat la Londra cât a putut de repede. Ajuns la Bursă, prin vânzarea tuturor acţiunilor-consul pe care le deţinea a simulat că Anglia ar fi pierdut războiul. Zvonul s-a răspândit ca un fulger: *„Rothschild ştie”*. – *„Wellington a pierdut la Waterloo!”* Cei mai mulţi acţionari au intrat în panică, de teamă să nu piardă totul, şi şi-au vândut acţiunile-consul. Când, după câteva ore, valoarea unei acţiuni scăzuse la cinci centi pentru fiecare dolar, la ghişeele aflate de cealaltă parte a bursei zeci de agenţi ai lui Rothschild cumpăraseră toate *acţiunile-consul* pe „nimica toată”.

După nimicitoarea lor înfrângere, francezii au avut mari dificultăţi de a se pune din nou pe picioare, astfel că în 1817 au încheiat un important acord de creditare cu prestigioasă bancă franceză Ouvrard şi cu celebrii fraţi Baring, patroni ai băncii Baring Brothers din Londra. Bancherii Rothschild fuseseră cvasi-părăsiţi. Un an mai târziu, Franţa a avut din nou nevoie de un credit, dar nici acum nu s-a apelat la ei. Bineînţeles că nu le-a convenit absolut deloc. Au încercat totul pentru a influenţa guvernul francez să le încredinţeze totuşi lor afacerea – însă în zadar. Aristocraţii francezi, mândri de eleganţa şi de originea lor nobilă, au văzut în familia Rothschild doar nişte ţărani parveniţi, care trebuiau trimişi de unde au venit

La 5 noiembrie 1818 s-a întâmplat ceva cu

totul neaşteptat. După ce cursul împrumuturilor guvernamentale franceze crescuse constant, dintr-odată a început să scadă continuu. La curtea lui Ludovic al XVIII-lea domnea o atmosferă tensionată. Singurii care în acest timp nu erau îngrijoraţi, ba chiar zâmbeau erau fraţii Rothschild, Kalman şi Jakob care în octombrie 1818, cu rezervele lor nelimitate şi cu ajutorul agenţilor, cumpăraseră cantităţi uriaşe de împrumuturi guvernamentale franceze, ce fuseseră emise de rivalii lor, băncile Ouvrard şi Baring Brothers. Prin aceasta, cursul de împrumut crescuse. Apoi, la 5 noiembrie 1818 au început să arunce pe piaţa liberă, în principalele centre comerciale ale Europei, o masă uriaşă de titluri de împrumut şi astfel să transpună piaţa într-o „atmosferă de panică”.

În acest mod, imaginea s-a schimbat fulgerător, iar bancherii Rothschild au devenit „numărul unu” în Franţa. Se bucurau acum de toată atenţia din partea curţii franceze, şi nu numai în problemele financiare.

La Paris, după înfrângerea francezilor, banca Rothschild îşi extinsese puternic controlul asupra acţiunilor guvernamentale în Franţa, iar la Londra, datorită influenţei sale asupra „Bank of England”, Nathan Rothschild exercita o presiune directă asupra Parlamentului britanic. (16, p.82f)

După acest exemplu ne dăm seama de dimensiunea prejudiciului pe care îl poate provoca o informaţie ţinută ascunsă în mod deliberat – în

acest caz asupra bursei şi, indirect, asupra guvernului unei ţări…

Să luăm acum un al doilea exemplu, pentru a vedea cum o informaţie ţinută secretă a fost folosită pentru a implica o întreagă naţiune într-un război:

Pearl Harbor

Să amintim faptele pe scurt: preşedintele SUA, Roosevelt, îi provocase pe japonezi să intre în război, dându-le un ultimatum de război la 26 noiembrie 1941, în care le cerea să-şi retragă toate trupele din Indochina şi din China (Manciuria).

Acesta este un fapt istoric, totuşi un secret bine păzit. Ultimatul de război al lui Roosevelt a fost ascuns Congresului American în mod premeditat până după atacul asupra Pearl Harbor. Toţi erau de acord că japonezilor nu le-ar mai rămâne nicio altă posibilitate decât războiul. Japonezii înşişi făcuseră aproape totul pentru a împiedica un război cu SUA Prinţul Konoye, ambasadorul Japoniei în SUA, solicitase repetat o întâlnire, la Washington sau Honolulu, cu preşedintele Roosevelt pentru a se găsi o alternativă. Mai târziu, pentru a evita războiul, era chiar pregătit să îndeplinească pretenţiile SUA, însă Roosevelt a refuzat de mai multe ori să vorbească cu el, deoarece războiul cu Japonia era deja planificat – precum anterior cel cu Germania. În acelaşi timp, Roosevelt declara poporului

american:

„În timp ce mă adresez vouă, mamelor şi taţilor, vă mai dau încă o garanţie. Am spus aceasta înainte şi o voi mai repeta mereu şi mereu: copiii voştri nu vor fi trimişi în niciun război extern”.

Faptul că japonezii urmau să atace mai întâi Pearl Harbor era cunoscut dinainte militarilor americani din mai multe surse:

1. Ambasadorul SUA la Tokio, Joseph Grew, scria la 27 ianuarie 1941, într-o scrisoare adresată lui Roosevelt, că în cazul unui război între Japonia şi SUA, Pearl Harbor va fi ţinta atacului.

2. Congresmenul Dies prezentase în august 1941 preşedintelui Roosevelt nu numai ţinta atacului – Pearl Harbor – ci şi, susţinut de o hartă, planul strategic de atac. El a fost obligat să nu vorbească.

3. În afară de acestea, în 1941 serviciul de informaţii american reuşise să decodifice atât cifrul diplomatic, cât şi pe cel militar al japonezilor. Roosevelt şi consilierii săi cunoşteau dinainte data exactă, ora şi ţinta atacului.

Al Bielek, unul dintre cei doi supravieţuitori ai „Experimentului Philadelphia”, mi-a povestit în septembrie 1991 că pe atunci lucra la baza navală Pearl Harbor, dar a fost retras cu o săptămână înaintea atacului, întrucât urma să lucreze mai târziu, împreună cu Nikola Tesla, la „Experimentul Philadelphia”. Atunci i s-a spus că a fost retras din cauza atacului, deoarece era prea valoros pentru

a-şi găsi sfârşitul acolo.

Chiar baza Pearl Harbor a fost înştiinţată abia cu două ore înainte de declanşarea atacului şi ca atare nu a fost pregătită să riposteze. A fost distrusă în mod necruţător. Era tocmai ce urmărise Roosevelt, pentru că acum putea să-i prezinte pe japonezi drept „porci perfizi”, iar SUA trebuia să „plătească” acest atac. (8, p.120 f)

Şi acum ghiciţi ce a declarat George W. Bush în primul său discurs adresat naţiunii după atentatul de la World Trade Center: „*Acesta este un al doilea Pearl Harbor*!” Oare ce a vrut să ne spună cu aceasta…?

Dar să nu discutăm despre aşa ceva în această parte a cărţii.

Acestea au fost numai două exemple din domeniul politicii reale. Vă puteţi imagina că există şi secrete care se referă la apariţia omului sau la tehnologii deja gata de a fi puse în aplicare, totuşi ţinute ascunse în faţa populaţiei, de exemplu un motor care funcţionează pe bază de apă sau de magnet?

N-aţi auzit încă niciodată de aşa ceva? în acest caz vă voi da eu o mână de ajutor…

În 1992 mă aflam pe drum de o jumătate de an în emisfera sudică (Noua Zeelandă, Australia şi străbăteam Asia fără o ţintă anume); într-o librărie din sudul Noii Zeelande am întâlnit un bărbat pe nume Ross, care m-a întrebat dacă nu doresc să le relatez lui şi câtorva prieteni despre experienţa şi cercetările mele privind producerea de arme

secrete în Germania (farfurii zburătoare). A spus că el conduce în Dunedin un cerc de ufologi şi că are legături şi cu cercuri similare din Noua Zeelandă. Am fost imediat de acord, după care a doua zi mi-a telefonat şi a fost de părere să merg la un prieten din Invercargill, în extremitatea sudică a Noii Zeelande, unde o dată pe săptămână s-ar întâlni un mic cerc de interesaţi de aceste fenomene.

Când în acea seară mi-am făcut cunoscute cercetările, gazda mea a afirmat moralizator: *„Vouă, nemţilor, vi s-a spălat de tot creierul”*. O opinie pe care în acel moment n-am putut deloc s-o înţeleg, întrucât aveam convingerea că noi, germanii, după ce rezistaserăm naţional-socialismului, am fi avut de oferit cea mai liberă ţară din lume. Ei bine, din acea seară s-a terminat cu această impresie, deoarece omul m-a condus într-o încăpere plină până la refuz cu cărţi, videofilme şi casete audio, toate conţinând lucruri care „oficial” nu existau. El mi-a spus că aproape toate aceste cărţi sunt interzise în Germania. Printre acestea se găseau cărţi despre cercetările germane în domeniul antigravitaţiei, enigme privind prezumtiva aselenizare, culise ale celui de-al Treilea Reich, cărţi critice despre temele masoneriei, despre existenţa substanţelor nocive în alimente, cărţi având ca subiect oameni care se vindecaseră ei înşişi de boli incurabile, despre „energia liberă”, despre lumea subpământeană şi baze subterane, despre contacte extraterestre cu

guverne şi despre multe altele.

În această seară a fost prezent şi un domn care mi-a telefonat în dimineaţa următoare şi mi-a spus că trebuie să-mi arate ceva. Drept urmare, m-a luat cu maşina lui şi a mers cu mine aproximativ două ore în mijlocul unei păduri foarte dese. Acolo, ajunşi la o căsuţă, mi-a declarat că nimeni n-ar şti de existenţa acestei case şi că, dacă voi fi vreodată nevoit să mă ascund, aici pot găsi adăpost. A mai spus că, dacă vreodată aş dori să construiesc o farfurie zburătoare, aş putea-o realiza aici. O ofertă ciudată, am gândit atunci. M-am mirat şi că în momentul când am intrat în casă a aprins lumina, deşi nu descoperisem în casă nicio sursă de curent. La întrebarea mea cum de s-a aprins lumina, m-a luat de mână şi, cu cuvintele *„acum ajungem la motivul propriu-zis al excursiei noastre”*, mi-a arătat o mică maşinărie aflată în pivniţa casei sale şi care producea un zgomot monoton. Am căutat să descopăr un cablu şi o priză prin care maşinăria era alimentată cu curent, dar fără succes. Domnul m-a lămurit că acesta este un convertizor magnetic ce produce el însuşi curent, numai o singură dată, respectiv când convertizorul, aşezat pe locul anume destinat lui, este activat printr-un impuls. Impulsul este transmis apoi printr-o unică acţionare a unei roţi la convertizor. Acesta ar furniza suficient curent pentru întreaga casă sau – într-un alt format – chiar pentru un autoturism.

Omul cel binevoitor era de origine britanică, dar o ştersese englezeşte în Noua Zeelandă, deoarece, din cauza descoperirii pe care încercase s-o prezinte pe piaţă în Anglia, ajunsese într-o situaţie atât de dificilă – primise chiar ameninţări cu moartea – încât n-a avut altă soluţie decât să emigreze şi să-şi ţină gura.

Atât despre domeniul tehnic.

Probabil că acum vă veţi gândi: „Fantastic un asemenea motor care funcţionează pe bază de magnet. Dacă îl construiesc în locuinţa mea, nu mai sunt nevoit să plătesc niciodată curentul. Încălzirea ar fi gratuită şi aş avea şi apă caldă. În plus, aş putea să-mi fac în grădină o seră, pe care s-o încălzesc fără să mă coste nimic şi să-mi asigur propria hrană… Apoi mi-aş cumpăra un electroautomobil şi aş monta convertizorul cu care nu numai că mi-aş reduce la zero costurile benzinei, ci în acelaşi timp ar însemna şi o protejare a mediului. Dacă după toate acestea fac un calcul cât din salariul meu se duce pe curent, benzină şi mâncare, probabil n-ar mai trebui să muncesc atât de mult… în altă ordine de idei, împreună cu prietenii mei am putea cumpăra un avion cu reacţie ceva mai vechi, l-am moderniza, apoi am zbura spre Lună şi am vedea noi înşine cum rămâne cu istoria atmosferei…”

Aici fantezia nu are limite. Toate acestea devin posibile. Totuşi, în euforia dumneavoastră, v-aţi gândit că milioane de oameni din lumea întreagă ar deveni şomeri – cei care lucrează în

industria petrolieră, cei din fabricile de motoare, cel care montează instalaţiile de încălzire, tehnicianul specializat în energia solară… şi, şi, şi?

Sunteţi conştient că în acest caz slujiţi forţa care vrea întotdeauna binele şi care totuşi duce la distrugere? Veţi fi declanşatorul unor suferinţe infinit de mari, mulţi oameni vă vor urî, deoarece le ruinaţi viaţa. Ştiu, aţi vrut să faceţi numai bine…

În niciun caz nu aş vrea să vă distrag interesul de la *energia liberă* – dimpotrivă. Ea înseamnă viitorul nostru, într-o zi va ajunge pe piaţă (cu cât mai repede, cu atât mai bine) şi va îmbogăţi şi schimba lumea. Am vrut numai să vă fac să reflectaţi la faptul că în viaţă totul are şi un revers. Iar uneori este important să se ia o decizie care, deşi oferă majorităţii oamenilor avantaje, în acelaşi timp pe ceilalţi – legaţi de vechea tehnologie – îi poate distruge, dacă ei înşişi nu-şi schimbă modul de a gândi şi de a acţiona.

Aşa s-a întâmplat cu introducerea calculatorului. El ne-a uşurat tuturor viaţa, totodată însă a distrus şi multe profesii, iar în viitor va transforma tot mai mulţi oameni în şomeri. Doar n-aţi vrea să renunţaţi astăzi la el?

Aceasta este legea polarităţii.

Prin aceste exemple aş dori numai să vă sensibilizez că, indiferent pe ce cale mergem sau în ce fel ne decidem să acţionăm, întotdeauna vom leza, vom agresa oameni, oricât de idealistă sau inofensivă ar fi fost acţiunea noastră.

Şi astfel o invenţie, un mic motoraş pe care l-am putut descoperi într-o pădure, devine o „armă” capabilă să decidă soarta a milioane de oameni!

Înţelegeţi acum ce am vrut să spun când am afirmat că informaţia referitoare la secrete poate să fie foarte periculoasă şi că spiritul neexperimentat, în spontaneitatea sa, deşi bine intenţionat, poate provoca multă distrugere şi suferinţă, dacă nu învaţă cum să procedeze cu ea?

Acum susţin că aceste trei sute de familii amintite mai sus sunt atât de bogate şi de puternice deoarece dispun de o ştiinţă secretă – de ceva ce se găseşte în exteriorul lumii şi de ceva care este ascuns în interiorul omului – ţinută ascunsă colectivităţii în mod premeditat şi conştient.

Oameni naivi declară probabil în discuţiile lor că astăzi nu mai există niciun fel de secrete, că lumea este explorată şi că istoria pământului este elucidată pentru oricine. Şi atunci de ce există servicii de informaţii cu mii de colaboratori în toată lumea? Ce rol mai au aceste servicii de informaţii, dacă la nivel mondial totul este clarificat şi evident?

Îmi amintesc de o discuţie cu un intelectual, care nu crede nici în Dumnezeu şi nici în diavol – iar despre suflet, intuiţie şi legi cosmice să nu mai vorbim. Toate acestea nu au fost demonstrate ştiinţific şi de aceea sunt o amestecătură de iluzii.

Când l-am întrebat dacă îşi iubeşte soţia, m-a asigurat de aceasta afişând o mină convinsă.

În replică i-am spus că mă minte, că nu este adevărat, la care el s-a schimbat la faţă şi a devenit furios. M-am referit la faptul că n-ar exista ceva care să însemne dragoste şi că el îşi imaginează numai toate acestea; i-am accentuat că n-ar exista nicio dovadă ştiinţifică pentru a demonstra existenţei dragostei şi l-am rugat să revină la realitatea faptelor. Nu există dragoste, întrucât ceea ce nu poate fi dovedit nu poate şi nu are cum să existe.

Bineînţeles că apoi i-am mărturisit că am vrut doar să-l provoc şi că argumentaţia sa stupidă s-ar fi îndreptat cândva chiar împotriva lui. După aceasta a recunoscut că a avut o oarecare presimţire în ce mă priveşte, pe care însă nu putea s-o explice din cauză că era mahmur după băutură…

Nici nu trebuie s-o facă. Totuşi, nu este corect să respingi pur şi simplu ceva doar pentru că acel ceva nu este demonstrat în mod concludent.

Aşa este şi cu secretele.

Reflectaţi numai: există sute de institute de cercetare care nu fac nimic altceva decât să studieze oamenii, comportamentul, nevoile şi obiceiurile lor. Numai în Europa există câteva institute pentru desfăşurarea războiului psihologic (de exemplu, *Tavistock Institut*). Ei bine, ce credeţi că se întâmplă cu rezultatele unor asemenea experienţe şi studii? Ajung ele la coşul de gunoi sau sunt puse la dispoziţia acelora care au înfiinţat şi finanţat institutele?

Nu ajungem din nou la cei bogaţi şi puternici?

Credeţi că mecanismele raţiunii omeneşti şi ale vieţii nu sunt descifrate? Sunt descifrate, demult, iar mecanismele sunt folosite, bineînţeles de aceşti oameni, de aceşti magnaţi şi monopolişti – în avantajul lor şi în mod sigur în dezavantajul dumneavoastră.

Întrebarea care se pune este cum de nu aţi ştiut până acum şi ce veţi face de acum înainte cu aceste informaţii?

Astfel, este posibil să fi ajuns din nou la tema acestui capitol, şi anume: cu ce îmi pot fi de folos aceste cunoştinţe, dacă nu ştiu cum le pot integra în viaţa mea personală?

De aceea, ar trebui să aflăm mai multe despre secretele vieţii.

În cărţile mele de până acum am publicat cu precădere secretele cu efect negativ, ameninţătoare, neplăcute ale vieţii. Prin urmare, este nevoie aici să se recupereze cealaltă parte – partea care să ne facă viaţa mai plăcută, mai liberă şi stimulatoare.

Oare nu este ceea ce, de fapt, dorim cu toţii – fericire, sănătate, bunăstare, posibilitatea de a călători, pace…?

Ba da, şi este posibil. Dar pentru aceasta mai este nevoie de ceva. Pe de o parte, de receptivitatea la schimbare, la nevoia de a lăsa să pătrundă ceva nou în concepţia de până acum despre lume, pentru a o putea contempla şi valorifica, iar pe de altă parte, de încrederea că

viaţa îmi poate oferi şi mai mult decât am crezut până acum, deoarece aceasta este… o lume plină de miracole.

O LUME PLINĂ DE MIRACOLE!

Mulţi oameni, înainte de toate cei din lumea occidentală, nu mai cred în miracole, dar sunt surprinşi atunci când îşi rup un picior, când îşi pierd slujba, când îi părăseşte partenerul sau când altcineva se foloseşte de maşina lor.

Explicaţia constă în faptul că pe ei nu-i interesează să afle ce reprezintă viaţa. Ce-i drept, au recunoscut căile pe care se poate păşi prin viaţă, însă nu ştiu care este sensul propriu-zis al vieţii, de ce se află ei aici, cine au fost într-o perioadă anterioară sau ce îi aşteaptă după dispariţia fizică.

Cel mai neplăcut lucru este că o mare parte a populaţiei lumii nu are idee de ce se află aici de fapt şi, prin urmare, nu cunoaşte nici mecanismele vieţii.

În acest loc, naivul ar putea din nou să obiecteze că nu există niciun mecanism al vieţii, nicio lege spirituală, niciun plan al vieţii şi absolut niciun miracol.

Ei bine, atunci cum stau lucrurile cu cei care păşesc pe cărbuni aprinşi?

Cum este posibil ca o categorie de oameni să meargă pe cărbuni încinşi, fără să-şi ardă picioarele? Este adevărat că prin credinţa lor aceşti oameni nu mută munţii din loc, dar prin convingerea lor, cel puţin din când în când,

anulează legile naturii. Persoana care merge desculţă pe cărbuni încinşi dispuşi pe o distanţă de câţiva metri, fără să se ardă, înainte de a face aceasta este pregătită mental de către un instructor în sensul că nu va păţi nimic. Dacă la finalul pregătirii persoana este ferm convinsă de aceasta – aşadar şi-a însuşit corect cele transmise de instructor – nici nu se va arde. Dacă însă la ea apare doar un „dram" de îndoială, atunci totul a fost degeaba şi va suferi arsuri.

Şi cum pot unii oameni – chiar în faţa camerei de luat vederi –, folosind forţa gândului, să îndoaie linguri şi alte obiecte, deşi, după cât se pare, aşa ceva nu e posibil din punct de vedere ştiinţific?

Şi cum se materializează efectul placebo?

În anul 2003, în diferite publicaţii (printre altele şi în revista ilustrată Focus) a apărut un material în care se relata despre un studiu medical în care, dintr-un număr de pacienţi cu probleme la menisc, o jumătate au fost operaţi la genunchi şi cealaltă jumătate au fost anesteziaţi; acestora li s-a făcut pe piele doar o mică incizie, pentru a simula o intervenţie chirurgicală. Pacienţilor nu li s-a spus nimic. Cu toate acestea – minune – şi pacienţii care nu fuseseră operaţi prezentau semne de vindecare!

Acest rezultat a fost citat drept o dovadă a efectului placebo.

Dar ce este efectul placebo? Nu este nimic altceva decât una dintre legile cosmice fundamentale pusă în practică:

Spiritul stăpâneşte materia!

Pe meleagurile Palestinei a existat cândva un tânăr care a spus: *„Fiecăruia i se întâmplă după credinţa sa”*, ceea ce este aproape acelaşi lucru.

Din experienţă pot să mă confesez dumneavoastră: viaţa este plină de miracole! Şi ni le putem crea noi înşine. În ce fel, vă voi explica în paginile următoare, dându-vă multe indicaţii şi sfaturi despre cum pot fi acestea folosite şi în viaţa *dumneavoastră* imediat!

De fapt, nu există nicio „minune” reală – sunteţi surprinşi acum de această declaraţie? – ci este vorba, simplu şi emoţionant, de a urma legităţile care fac posibile asemenea fenomene.

În capitolele următoare vă voi relata despre câteva persoane de-a dreptul uluitoare, respectiv despre un grup de persoane prin a căror acţiune miraculoasă vom pătrunde într-un domeniu al vieţii la care până acum probabil nu aţi avut acces.

Veţi afla despre evenimente care probabil vi se par incredibile, dar în legătură cu care vă voi explica nu numai cum sunt posibile, ci, înainte de toate, cum puteţi profita de ele şi cum le puteţi include în propria dumneavoastră viaţă.

Dar acum să fim ceva mai concreţi.

Prin urmare, se pune problema dacă există sau nu „miracole”. Pentru aceasta, să cunoaştem – după opinia mea – cea mai interesantă personalitate a ultimului mileniu, personaj care, probabil, a făcut la fel de multe minuni ca şi sfinţii

oricărei religii şi, în plus, a fost văzut pretutindeni – un om de care vă puteţi doar minuna. Este…

CONTELE DE SAINT GERMAIN, omul care ştie totul şi nu moare niciodată!

Contele de Saint Germain este prezentat în *Encyclopaedia Britannica* drept un celebru aventurier al secolului XVIII, cunoscut în întreaga Europă drept „omul care face minuni”. Despre originea lui nu se ştie nimic precis, iar moartea îi este de asemenea învăluită în mister. Voltaire, un cinic, un om care nu era uşor de impresionat, l-a caracterizat faţă de Frederic cel Mare drept *„omul care ştie totul şi nu moare niciodată*!”

Dacă se dă crezare martorilor din epocă, el ar fi trăit cel puţin două sute de ani, iar înfăţişarea sa ar fi suferit modificări nesemnificative.

Contele de Saint Germain a apărut brusc din neant. De-a lungul întregii sale vieţi a fost înconjurat de intrigi şi zvonuri despre puterile sale magice. Se spune că ar fi avut peste optzeci de pseudonime şi că numele de Saint Germain n-ar fi fost numele cel adevărat.

Într-o discuţie cu Doamna de Pompadour, amanta regelui Ludovic al XV-lea al Franţei, Saint Germain a sintetizat astfel stilul de viaţă al epocii: *„Toate femeile caută tinereţea veşnică şi toţi bărbaţii piatra înţelepciunii. Unii vor frumuseţea eternă, ceilalţi bunăstarea veşnică*”.

Mulţi dintre contemporani au fost de părere că el le descoperise pe amândouă. Aceasta se explică, printre altele, prin longevitatea sa. Odată

a afirmat faţă de Frederic cel Mare că a descoperit un elixir care poate prelungi considerabil viaţa omenească şi că el trăieşte deja de peste două sute de ani. Faţă de baronul von Alvensleben a declarat cândva: „Ţin natura în mâinile mele şi aşa cum Dumnezeu a creat lumea, şi eu pot, ca prin farmec, din nimic să fac tot ce vreau”.

Cu altă ocazie a dat de înţeles, prieteneşte, că probabil este mai bătrân decât Matusalem…

Să urmărim aici, cronologic, apariţia sa:

Pentru prima dată şi-a făcut cunoscută prezenţa în anul 1710, fapt confirmat de compozitorul Jean-Philip Rameau şi de tânăra contesă von Georgy, care l-au descris ca pe un bărbat în vârstă de 40 – 45 de ani. În ceea ce priveşte următorii doi ani, nu se ştie aproape nimic, în afară de faptul că a fost un confident loial al Doamnei de Pompadour şi că a avut o mare influenţă în lojile francmasonice şi în alte asociaţii secrete de atunci. Pe vremea aceea, spiritul care îi însufleţea pe francmasoni şi unea lojile era altul decât cel de astăzi. Pe atunci se regăseau în acestea foarte mulţi oameni eruditi şi cu interese spirituale, în opoziţie cu cei aflaţi în fruntea lojilor de astăzi, care, după părerea mea, au apucat-o pe un drum contrar.

Între 1737 şi 1742, Saint Germain s-a aflat la curtea şahului Persiei, unde probabil şi-a însuşit o parte a extraordinarelor sale cunoştinţe despre diamante. În 1743 a apărut la curtea regelui

Ludovic al XV-lea şi era renumit pentru marea sa bogăţie şi pentru aptitudinile sale de alchimist. Despre el însuşi afirma că ar fi găsit piatra filosofală şi că poate să facă diamante, precum şi că a călătorit în Himalaya, unde ar fi întâlnit oameni „care *ştiu totul*”. Pe lângă aceasta, a completat că *„trebuie să fi studiat în piramide, aşa cum am făcut eu”*, pentru a pătrunde în secretele sale. A mai povestit că a călătorit prin cosmos. *„Foarte mult timp am zburat prin cosmos. Am văzut globuri pământeşti care se roteau în jurul meu şi lumi la picioarele mele.* „Cu o altă ocazie a afirmat: „Am *călătorit prin timp şi fără să-mi dau seama m-am trezit în ţări aflate la distanţe uriaşe”*.

Contele a fost şi un vizionar – el a vorbit, de asemenea, despre invenţii din viitor. Se mai susţine că, de faţă cu martori, putea să devină invizibil şi că putea să apară brusc oricând şi oriunde dorea.

Contemporanii – de la tocmai amintita Doamnă de Pompadour, până la filosoful german Grimm – subliniază în scrisori şi jurnale personale talentul incontestabil de povestitor al contelui; cunoştinţele sale vaste despre istorie, anecdotele sale fermecătoare referitoare la Cleopatra, Pilat din Pont, Maria Tudor, Henric al VIII-lea şi Francisc I, pe care îi descria cu amănunte pline de culoare, i-au convins pe ascultătorii săi, care ascultau entuziasmaţi, inclusiv pe Ludovic al XV-lea, că descria chiar întâmplări trăite de el.

Psihiatrii noştri moderni ar putea probabil să citeze cazuri asemănătoare din cazuistica lor, dar aici diferenţa este că Saint Germain i-a impresionat pe oamenii de atunci tocmai prin „minuni" fizice.

Să revenim acum la dovezile istorice:

În anul 1744 a fost închis în Anglia sub acuzaţia de spionaj, însă după un interogatoriu a fost din nou pus în libertate. Din 1745 până în 1746 a trăit ca un prinţ la curtea de la Viena şi era *„spiritual şi foarte talentat"*. Nu numai că a fost descris întotdeauna ca fiind foarte bogat, dar vorbea, pe lângă mai multe limbi europene, şi limbi arabe, orientale şi clasice, de asemenea cânta excepţional la vioară şi la pian. Pe lângă aceasta, era vegetarian şi vin bea numai ocazional.

Între 1747 şi 1756 a fost de cel puţin două ori în India. Există o scrisoare în care afirmă că *„a dobândit ştiinţa topirii bijuteriilor"*.

Între 1757 şi 1760 a atins apogeul celebrităţii sale la curtea regelui Ludovic al XV-lea, în prezenţa acestuia mărind sau înmulţind diamantele. Acolo i s-a pus la dispoziţie şi un laborator pentru experienţele sale de alchimie. Contesa von Georgy, pe atunci în vârstă de 70 de ani, a fost foarte surprinsă că Saint Germain arăta la fel ca la prima lor întâlnire ce avusese loc în urmă cu 50 de ani.

Doamna du Hausset îl descria astfel în 1760:

„Arăta de parcă avea circa cincizeci de ani. Nu era nici slab, nici gras, avea maniere

ireproşabile, dădea dovadă de inteligenţă, se îmbrăca simplu, dar cu gust, şi atât la degete, cât şi la tabachera de tutun de prizat şi la ceas purta cele mai pure briliante. Diamantele de la genunchi şi de la cataramele pantofilor au fost apreciate la 200.000 de franci. La gulerele sale dantelate străluceau rubine de o frumuseţe ieşită din comun…" (4, p.2)

Contesa îşi amintea că îl cunoscuse pe Saint Germain în urmă cu 50 de ani, în 1710, la Veneţia, când se numea marchizul Balletti şi, la fel ca muzicianul Rameau, care avea aceeaşi amintire, ea s-a jurat că el acum ar fi arătat mai tânăr. (4)

La Versailles contele a apărut aproximativ în jurul anului 1757 şi acolo s-a bucurat de o influenţă cu totul neobişnuită. Accesul său liber în orice moment la Ludovic al XV-lea a scandalizat curtea franceză, deoarece petrecea multe seri împreună cu monarhul francez…

În anii 1760 – 1762 a apărut pe neaşteptate în Olanda şi a încercat să ducă tratative de pace cu Anglia. Dar politicienii şi suveranii nu voiau să audă de aşa ceva. În consecinţă, Ludovic al XV-lea a renunţat în mod vizibil la el, iar contele s-a retras temporar în Olanda pentru a-şi continua acolo activitatea. În acel an, Voltaire îi scria regelui Prusiei: „Se *spune că secretul păcii este cunoscut numai de un anume domn Saint Germain, care a luat masa cândva cu mai marii conciliului. Este un om nemuritor şi care ştie totul*".

Din anul 1762 până aproximativ în 1773, în întreaga Europă au apărut relatări în legătură cu activitatea sa ştiinţifică şi politică: „Un om extraordinar; acesta putea transforma fierul într-un metal care pentru bijutieri este tot la fel de bun şi de frumos ca şi aurul”.

În Veneţia avea o fabrică în care lucrau o sută de muncitori şi unde se producea pânză de olandă ce arăta ca mătasea.

Între 1774 şi 1784, după moartea lui Ludovic al XV-lea, i-a avertizat zadarnic pe Ludovic al XVI-lea şi pe Maria Antoaneta în legătură cu o *„conspiraţie uriaşă”*, despre care aflase prin relaţiile pe care le avea în cercurile francmasonilor şi ale iluminaţilor.

După aceasta, cea mai mare parte a timpului a trăit în Germania. Un martor susţine că în această perioadă e posibil să fi avut între 60 şi 70 de ani. Se spune că acolo, împreună cu discipolul şi protectorul său, prinţul Karl von Hessen-Kassel, ar fi avut legături cu cercurile francmasonice, cu rosicrucienii şi cu templierii, făcând împreună experienţe *„care aveau să fie de folos întregii omeniri”.*

Contele a trăit mai mulţi ani în Germania, la Karl von Hessen-Kassel, pe care l-a iniţiat în experienţe ştiinţifice. El i-a oferit lui Frederic cel Mare o listă cu diferite procedee chimice, pe care, *„dacă acest monarh le-ar fi luat în serios, Germania ar fi luat conducerea revoluţiei industriale şi ar fi devenit stăpânul Europei”* (4, p.5)

La curtea lui Karl von Hessen-Kassel, contele a recunoscut pentru prima dată că a îmbătrânit. La 27 februarie 1784, după cum se spune, ar fi murit cu totul pe neaşteptate în braţele a două cameriste, iar înmormântarea ar fi avut loc la 2 martie 1784, fapt consemnat şi în registrul bisericii din Eckemförde. Când însă, după câteva zile, i s-a deschis încă o dată sicriul, acesta era gol!

A urmat apoi apariţia sa, confirmată de mulţi martori, la o mare întâlnire a ocultiştilor, în 15 februarie 1785 la Wilhelmsbad, unde au fost prezenţi francmasoni, iluminaţi, precum şi necromanţi. Acolo el a apărut în compania celebrului aventurier şi alchimist italian Cagliostro, a medicului vienez Franz Mesmer, care este şi fondatorul „teoriei vindecării prin magnetismul animal” (*mesmerism*), şi a scriitorului şi filosofului francez Louis Claude de Saint Martin.

Începând cu anul 1788 s-a aflat iarăşi cu precădere în Franţa şi i-a avertizat pe nobili despre iminenta revoluţie. Totuşi, nici atunci nu a fost luat în serios. În 1789 a plecat în Suedia, pentru a-l proteja pe regele Gustav al III-lea de o posibilă îmbolnăvire.

Pe oamenii cu care a avut legături se pare că i-a învăţat ce înseamnă importanţa interioară a vieţii şi – întrucât a prevăzut revoluţia – i-a consolat, oferindu-le perspectiva unei lumi mai bune – a lumii celeilalte.

Astfel, în anul 1793 el i-a prezis Mariei Antoaneta ziua şi ora morţii. Chiar regina a confirmat că în celula ei i-a apărut contele cu corpul său spiritual (corp astral) şi a încurajat-o, dându-i garanţia vieţii fericite de pe lumea cealaltă, ceea ce i-a conferit o nobilă demnitate când a fost executată prin ghilotinare.

Mai târziu, regele Gustav al III-lea i-a povestit prietenei şi cronicarei sale, doamna d'Adhémar, care tot mai credea despre contele de Saint Germain că arăta ca de 45 de ani, că acesta l-ar mai fi vizitat încă de cinci ori. Ea însăşi a susţinut mai târziu că aşa s-a şi întâmplat, ultima dată în anul 1820, în seara asasinării ducelui de Berri. De asemenea, se spune că după aceea ar fi fost văzut, înainte de toate în cercuri oculte, dar, după câte cunosc, nu există consemnări sau acestea sunt puţine. Prin urmare, în 1821 s-ar fi aflat la Viena şi acolo ar fi vorbit cu doamna de Genlis. De asemenea, în anul 1836 – aşadar la 52 de ani după „decesul" său „oficial" – a apărut la înmormântarea lui Karl von Hessen-Kassel şi a fost recunoscut de multe persoane. Se vorbeşte că în 1842 ar fi fost prieten apropiat al lordului Lytton. În 1867 a asistat la o întrunire a Marii Loji de la Milano şi mai târziu i-ar fi inspirat pe Chopin şi pe Ceaikovski. În cele din urmă, celebra teozoafă dr. Annie Besant (succesoare a Hellenei P. Blavatsky) a susţinut că l-a văzut prima oară pe conte în 1896.

Cine este contele de Saint Germain?

De unde avea el cunoştinţe despre procedeele alchimiste? De unde provenea bogăţia lui? Şi cum de nu îmbătrânea sau îmbătrânea nesemnificativ, fapt confirmat de nenumăraţi martori?

În cazul său ne găsim transpuşi, fără discuţie, în eroul filmului *Highlander*, personaj care, deşi prietenii săi îmbătrâneau în decursul deceniilor, nu şi-a pierdut niciodată înfăţişarea tânără. (4, p.2)

Este el nemuritor sau poate chiar un călător prin timp? în afară de el însuşi, probabil că nimeni altcineva nu cunoaşte răspunsul. Adevărul este că, totuşi, i-a uimit deseori pe cei care-l ascultau, descriindu-le invenţii care în secolul XVIII erau încă necunoscute – trenul şi ambarcaţiunile cu aburi. De unde ştia el despre acestea?

Abia în anii treizeci ai secolului XX, numele său a ajuns din nou la urechile multora. Atunci i s-a arătat unui american pe muntele Mount Shasta în California de Nord, dar mai degrabă în chip materializat în ochii acestuia, ca mai apoi să dispară la fel cum şi apăruse. (Între timp am vizitat de patru ori acest loc, l-am străbătut în lung şi-n lat, am intervievat mulţi oameni acolo, însă niciunul n-a ştiut să-mi spună ceva precis despre Saint Germain.)

Faţă de acest american, Saint Germain a afirmat că este membru al „Frăţiei albe”. După spusele sale, „Frăţia albă” este un grup de fiinţe dintr-o dimensiune superioară, care supraveghează evoluţia pe planeta noastră şi

sprijină sufletele în desăvârşirea lor spirituală.

Extrem de interesant în cele două cărţi ale lui Godfre Ray King – omul căruia i s-ar fi arătat Sain Germain la Mount Shasta – este înainte de toate faptul că au legătură cu un domeniu pe care l-am tratat în cartea mea *„Die innere Welt”*, în care este vorba despre lumea interioară.

Conform teoriei lumii subpământene, pământul este un corp intern şi are în centru – aici datele se separă – un spaţiu interior care ar fi locuit şi ar fi accesibil la Polul Nord şi la Polul Sud prin două deschizături. Conform teoriei lumii subpământene, pământul este un organism – asemănător unei celule cu un nucleu – iar în mijlocul spaţiului interior ar avea un nucleu în forma unui soare central – cel puţin aşa au relatat oamenii care au vrut să ajungă acolo.

Pământul însuşi ar respira, în această mişcare polii deschizându-se şi închizându-se.

Diferite triburi de eschimoşi au afirmat – întrebate fiind de cercetători polari în legătură cu originea lor – că *„vin dintr-o ţară în care soarele nu apune niciodată”*, arătând direcţia Polului Nord. Înainte de toate însă, cercetătorii polari Scott, Peary, Amundsen, Nansen şi Byrd au relatat la unison că după latitudinea de 77 de grade s-a făcut mai cald, că dintr-odată s-au trezit într-o mare de apă dulce şi că, la un anumit moment, au văzut cu toţii doi sori. În faimosul său jurnal, amiralul Byrd a consemnat că ar fi ajuns într-un oraş de aur, în care s-ar fi întâlnit cu un rege şi cu

poporul unei străvechi civilizaţii, iar acesta l-ar fi întâmpinat prieteneşte.

Aici ne lipseşte spaţiul necesar pentru a analiza mai amănunţit discuţiile privind lumea interioară. Realitatea este că întreg pământul este străbătut de sisteme de tunele străvechi locuite cândva şi în care au fost găsite mecanisme şi alte artefacte (unelte preistorice din os sau piatră). Eu însumi am pătruns în asemenea tunele, care ar trebui să ducă la oraşe subpământene uriaşe şi, care, prezumtiv, mai sunt încă locuite de vechi civilizaţii. Astfel, în America Centrală am intervievat un bărbat care are acces la aceste oraşe „populate" şi care mi-a relatat şi unele lucruri interesante despre locuitori.

În anul 1989 am trăit un eveniment remarcabil. Mă găseam atunci în Sedona, statul Arizona, un orăşel aşezat într-o zonă pitorească, înconjurat de stânci de culoare roşiatică, aflat la o distanţă de circa două ore de mers cu maşina în sensul de deplasare spre partea de sus a oraşului Phoenix. Acesta este nu numai Meca celor interesaţi spiritual din SUA, ci în acelaşi timp şi locul în care s-au stabilit destul de mulţi milionari – cel puţin ca a doua reşedinţă.

La marginea de vest a oraşului Sedona se găseşte o vale numită canionul Boynton. Despre acest canion există următoarea poveste, pe care mi-a relatat-o un vraci din tribul Lakota Sioux, când am oficiat o ceremonie în valea învecinată. El mi-a povestit despre vremurile când indienii erau

vânaţi de albi. Un general (al cărui nume din păcate l-am uitat) urmărise cu armata sa un grup de indieni şi îi fugărise până la canionul Boynton. Întrucât acest canion este o fundătură, generalul s-a gândit că îi era mai uşor să-i lichideze pe indieni. Când însă mai târziu a ajuns cu oamenii săi în vale, acolo nu mai era niciun indian.

Preotul a spus că în canionul Boynton ar exista o intrare într-un tunel, care, sub pământ, ar duce până în California – aşadar la o distanţă de aproximativ trei sute de mile.

El a explicat mai departe că acest tunel n-ar fi fost construit de ei, ci de o altă civilizaţie; este străvechi şi indienilor nu le-ar fi permis să atingă obiectele care s-ar găsi în tunel, cu atât mai puţin să le ia de acolo.

Ce simţeau indienii drept „profanator”, pentru armata SUA nu trebuia să însemne nicidecum un obstacol. După ce în canionul Boynton a fost amenajată o bază – un fel de centru de odihnă cu teren de tenis şi posibilităţi de a înnopta –, a început să se manifeste interes pentru tunel. Curios fiind, într-o zi am pornit la drum împreună cu două prietene şi am încercat să ne strecurăm în bază, dar am fost alungaţi de către un ranger al centrului.

Câteva zile mai târziu l-am reîntâlnit pe acest *ranger* şi am intrat în vorbă cu el. Când a aflat că sunt german, mi-a spus că şi bunicii lui ar fi venit din Germania şi prin aceasta i-am câştigat simpatia. Am pălăvrăgit despre tot felul de lucruri

fără importanţă, până când l-am abordat în problema canionului Boynton. A recunoscut că acolo s-ar petrece lucruri ciudate: a fost descoperit un tunel, care este atât de mare, încât armata ar putea intra în el cu autovehicule de mare tonaj, dimensiunea tunelului făcând posibilă transportarea oricărui echipament. De asemenea, s-au făcut nenumărate studii pe tema O.Z.N.-urilor şi el însuşi a văzut o farfurie zburătoare, care ar fi pătruns în zbor în centrul muntelui – aceasta s-a petrecut ceva mai departe, la Bell Rock.

Noaptea, când merge să patruleze, aude sub pământ zgomote ciudate, asemănătoare unor maşini care lucrează…

Un an mai târziu, printr-un general american cu care mă împrietenisem, am întâlnit un agent al CIA, din unitatea care lucrase în tunelul de la canionul Boynton. El a spus că iniţial centrul de odihnă a servit doar drept „acoperire”, pentru ca să se poată lucra nestingherit. S-au găsit maşini uriaşe construite dintr-un metal inexistent pe Pământ, dus în *Area 51*, pentru a fi studiat acolo. Mi-a arătat fotografia unei asemenea maşini ce arăta ca un sextant, cu un diametru de patru sau cinci metri. Acesta mi-a amintit puţin de poarta stelelor din filmul *Stargate*.

În continuare, omul a povestit că tunelul a fost forat mai departe cu utilaje uriaşe, fabricate de *Ra*nd-*Corporation*. Între timp, întreg teritoriul SUA a fost străbătut de tunele şi deja au fost construite optzeci de oraşe subpământene, unite

toate între ele prin legături feroviare. El a fost de părere că vechile tunele ale culturilor anterioare ar fi legate cu cele noi. Aceste oraşe subpământene sunt construite la cel mai înalt nivel tehnologic, pentru elita omenirii, în cazul producerii unei catastrofe globale. El personal a fost acolo de mai multe ori, iar în toate marile oraşe ale Americii ar exista căi de acces la această reţea de tunele – parţial prin lifturi instalate în marile clădiri publice. Dacă ajungi vreodată în interiorul sistemului, nu mai sunt motive de pus întrebări. Acest sistem de tunele este în totalitate autarhic şi acolo ar fi aplicată o tehnologie care s-ar apropia de science-fiction.

Declaraţiile omului coincid cu investigaţiile mele în Australia. Acolo, la sud de Ayer Rock se găseşte probabil cea mai mare bază militară din lume – *Pine Gap*. În aprilie 1992 am intervievat în Sidney o doamnă, care a dorit să i se păstreze anonimatul; ea lucrase pentru o echipă australiană angajată pentru a se ocupa de curăţenie, iar din dispoziţia acesteia intrase în baza aviaţiei militare Pine Gap. În ciuda ameninţării cu sancţiuni extrem de dure, ea a relatat că Pine Gap se află la o adâncime de aproximativ 13 km, că funcţionează pe baza „energiei libere” şi că are lacuri subpământene, trenuri suspendate, precum şi o plantaţie proprie de legume, fructe şi altele. După informaţii oficiale, Pine Gap poate face faţă fără probleme unui atac atomic direct.

Şi după cum o cere legea rezonanţei, trei

săptămâni mai târziu, într-un camping am întâlnit un agent din serviciul britanic de informaţii, care lucrase doi ani de zile în Pine Gap. După origine era britanic şi acum dorea să se întoarcă acasă. A povestit că a văzut lucruri care *„l-ar fi dat gata”*. A mormăit ceva despre clonarea omului şi despre tehnologie cosmică. Atunci când, a doua zi, am vrut să mai aflu ceva de la el, deja dispăruse.

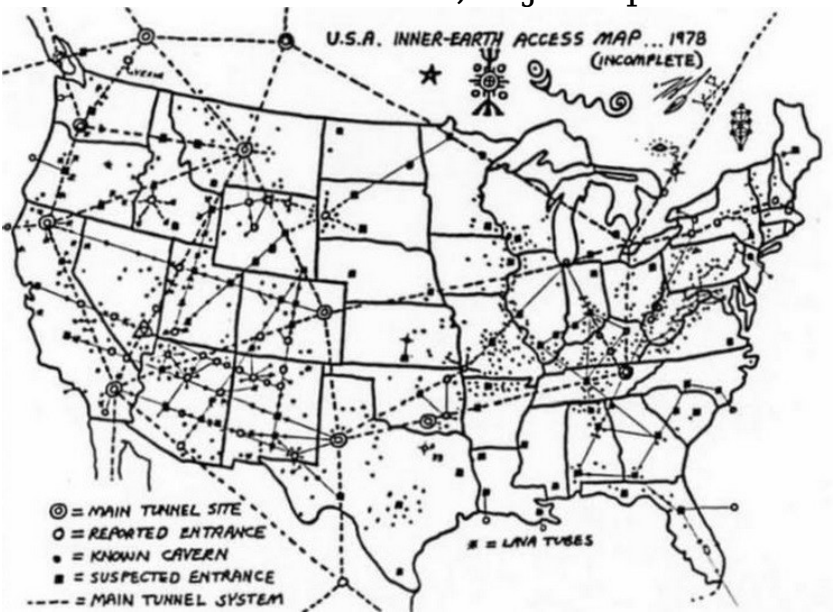

U.S.A. INNER-EARTH ACCESS MAP ... 1978
(INCOMPLETE)
◎ = MAIN TUNNEL SITE
O = REPORTED ENTRANCE
• = KNOWN CAVERN
■ = SUSPECTED ENTRANCE
---- = MAIN TUNNEL SYSTEM
= LAVA TUBES

Fig. 1. O hartă care a fost făcută de martori oculari şi care prezintă oraşe subpământene în Vestul SUA – după William Hamilton.

Să ne întoarcem acum la contele de Saint Germain:

Acesta i-ar fi spus americanului Godfre Ray King că el îşi petrece timpul mai cu seamă în asemenea sisteme de tunele şi imperii subpământene dotate cu instalaţii computerizate,

cu ajutorul cărora ţine legătura cu *„aliaţii de pe Venus”*!

Interesant, nu-i aşa?

Nu a mers şi Iisus pentru trei zile în interiorul pământului, după ce fusese luat de pe cruce?

Prietenul meu Al Bielek, care, asemeni fratelui şi tatălui său, a lucrat decenii întregi pentru serviciul american de informaţii, s-a ocupat foarte mult de personalitatea contelui şi este absolut convins că acesta mai trăieşte şi astăzi, şi anume în SUA EI susţine să fi aflat dintr-o sursă necunoscută mie că, la fiecare ciclu de 65 de ani, Saint Germain trebuie să facă o „cură de întinerire”, care se întinde pe o durată de două săptămâni. După aceasta ar avea din nou repaus pentru 65 de ani.

Despre el însuşi, Al Bielek afirmă că în timpul unui experiment din anul 1943 al US-NAVY – aşa-numitul *„experiment Philadelphia”* – în timpul căruia vasul *USS Eldridge* trebuia să devină nedetectabil pentru instalaţiile radar, el a fost transferat în timp. Al Bielek susţine nu numai că atunci ar fi fost transferat în timp, ci şi că abia după acest eveniment nefericit au început adevăratele cercetări şi că până astăzi s-ar experimenta călătoriile în timp.

Afirmaţia poate să fie apreciată de unul sau de altul drept foarte îndrăzneaţă. Adevărul este că şi contele de Saint Germanin a spus despre el ceva asemănător. În afară de aceasta, despre Saint Germain am găsit în publicaţia lui Peter Krassa

următorul episod extrem de interesant. Autoarea Sandra Grabow l-a descoperit într-un jurnal al unui lăncier, scris în 1618, care relatează despre un anume *Montsalveri*, despre care se poate presupune că a fost contele, sub unul dintre multele sale pseudonime.

Îl citez pe Peter Krassa. „Conform însemnărilor din jurnalul lăncierului, într-o zi Montsalveri (alias Saint Germain?) a venit la un han şi din cauza aspectului său neobişnuit, precum şi a vorbelor sale ciudate a trezit mare vâlvă printre cei prezenţi. Aceasta până când hangiţa nu şi-a mai putut stăpâni curiozitatea şi a vrut să ştie despre străin: „Sunteţi probabil un magician? La această întrebare naivă Montsalveri a zâmbit doar şi a răspuns: „Numiţi-mă aşa, doamnă, dar nu mă veţi întâlni la târguri, în pieţe sau în alte astfel de locuri. Îmi demonstrez măiestria ca pe o profesiune liberă. Numiţi-mă clovn, televizionar sau oricum doriţi. Aici numele este şoaptă şi fum…

Cine, în zilele noastre dominate de media electronică şi de presa scrisă, ar răspunde în acest fel, în mod sigur acela ar putea chiar să fie înţeles. Însă jurnalul acelui lăncier a fost scris acum 380 (!) de ani şi acest om simplu, care astăzi nu ne este cunoscut, l-a întâlnit în urmă cu aproape 400 de ani pe străinul care-i părea enigmatic! Ce l-a determinat pe acesta să se folosească încă pe atunci de *cuvântul „televizionar”?*

Însă aceasta n-a fost nici pe departe tot ce le-

a fost dat să audă uimiţii şi, desigur, dezorientaţii ţărani ai anului 1618. Montsalveri ştia să relateze tot felul de lucruri din anul 2000. Este discutabil dacă au crezut ce le spunea sau numai se amuzau. În orice caz, câţiva dintre lăncieri au vrut să afle mai multe despre bizarul vizitator: „Povestiţi-ne totuşi ceva din viaţa dumneavoastră, au dorit ei să ştie – iar cel căruia i s-au adresat nu i-a refuzat: „Mă voi conforma cu plăcere dorinţelor voastre, deoarece în câteva milenii se vor înfăptui unele dintre aceste lucruri”. (3, p.92 şi urm.)

Astfel, Montsalveri a povestit despre căruţe care – fără să fie trase de cai –, datorită unei forţe proprii, se pot deplasa cu viteză foarte mare; despre vehicule, care, cu ajutorul forţei proprii se pot înălţa în aer, pentru ca apoi să zboare în anumite direcţii. A relatat despre aparate care pot realiza procese independente de gândire.

„Însă Montsalveri nu s-a limitat numai la aceasta. Abia îşi terminase povestirile fantastice, că le-a şi cerut ţăranilor uimiţi să semneze un pergament oarecare. Însă nu cu o de altfel obişnuită pană de scris. Necunoscutul a scos pe neaşteptate din haină un mic obiect cu o mică ţepuşă şi le-a cerut celor din jur, nedumeriţi, să se servească de acest obiect de scris: „Scrieţi cu el – este din anul 2000!

Unul după altul au făcut ce li s-a cerut. Montsalveri a mulţumit politicos, şi-a pus din nou în buzunarul hainei pergamentul cu ţepuşa – şi în momentul următor a dispărut fără urmă, ca şi

când l-ar fi înghiţit pământul. Acei lăncieri care stăteau în jurul povestitorului l-au căutat disperaţi pe Montsalveri. Au scotocit toate ungherele hanului, dar oricât de mult s-au străduit să-l găsească n-au reuşit; necunoscutul străin părea să se fi risipit în aer”. (3, p.92 şi urm.)

Atât în legătură cu materialul lui Peter Krassa.

Al Bielek, amintit anterior, care afirmă că în prezent în SUA ar exista un proiect secret – *Proiectul Montauk* – prin care oamenii sunt expediaţi în timp, este adesea ironizat din această cauză. Dacă însă citim însemnări precum cele ale lăncierului, pare să fie vorba de ceva mai mult decât ne putem închipui la prima vedere.

Omul binevoitor care s-a prezentat drept Montsalveri îşi face apariţia în anul 1618, foloseşte cuvinte ca saltimbanc şi televizionar, povesteşte despre computere şi are la el un obiect de scris din anul 2000 – un pix, un creion sau un mic cilindru umplut cu cerneală. Şi toate aceste lucruri sunt bine documentate prin jurnalul personal existent încă şi astăzi.

A fost acest om un călător prin timp, care ar putea fi contele de Saint Germain?

Prin declaraţia sa, însuşi Saint Germain ne conduce în această direcţie: „Am călătorit prin timp şi, fără să-mi dau seama, m-am trezit în ţări situate la distanţe uriaşe”.

Însă şi mai emoţionantă este relatarea nimănui altcuiva decât a celebrului filosof francez

Voltaire.

Din ultima scrisoare a lui Voltaire adresată contelui la 6 iunie 1761, precedată de o mai îndelungată corespondenţă, citim următoarele rânduri extrem de revoluţionare:

„Domnule, răspund la scrisoarea dumneavoastră pe care mi-aţi scris-o în aprilie, prin care dezvăluiţi secrete îngrozitoare, inclusiv cel mai îngrozitor dintre toate misterele care pot să existe pentru un bătrân ca mine – ora morţii. Mulţumesc, Germain, lunga dumneavoastră călătorie prin timp va fi luminată de prietenia mea, până în momentul când revelaţiile dumneavoastră se vor îndeplini la mijlocul secolului al XX-lea. Imaginile vorbitoare sunt un cadou pentru timpul care mi-a mai rămas; în afară de aceasta, minunatul dumneavoastră aparat mecanic de zburat v-ar putea totuşi readuce la mine. Adio, prietenul meu. Voltaire, nobil al regelui”. (3, p. 237)

Oare la ce secrete îngrozitoare s-a referit contele? La Primul şi la al Doilea Război Mondial, la bombele atomice aruncate la Hiroşima şi Nagasaki, la pregătirea *Noii Ordini Mondiale?*

Mult mai captivantă este însă remarca *„lunga dumneavoastră călătorie prin timp”*. Este Saint Germain, într-adevăr, un călător prin timp? Ce i-a destăinuit el lui Voltaire? Şi ce sunt *„imaginile vorbitoare”*? îi lăsase Saint Germain lui Voltaire un joc video pe bază de baterii; sau poate un laptop cu un CD-ROM, acţionat de energia solară? Peter

Krassa presupune, dimpotrivă, că mai degrabă este vorba despre un disc obişnuit – probabil un patefon acţionat manual – deoarece curentul electric de care are nevoie o instalaţie stereo sau un televizor încă nu exista. Eu însă sunt de părere că un disc nu este o „*IMAGINE vorbitoare*”!

Şi ce este „*aparatul mecanic de zburat*” – şi acesta în anul 1761? Oficial, primul zbor a fost realizat în 1904 de către fraţii Wright. Este vorba oare la aparatul de zburat al contelui de un pilot obişnuit sau poate de cu totul altceva?

Multe probleme nelămurite la care, probabil, vom primi mai târziu un răspuns.

Mai există însă un eveniment extrem de interesant şi la fel de spectaculos – de data aceasta din anul 1914 –, în care s-ar putea să fi fost implicat şi contele de Saint Germain.

Este vorba despre evenimentele trăite de maistrul tâmplar bavarez Andreas Rill. În anul 1914 acesta avea 33 de ani; a fost luat în armată la începutul primului război mondial şi trimis pe frontul din Vosgi. Pe atunci, atât Andreas Rill, cât şi camarazii săi erau ferm convinşi că înfruntările armate vor lua sfârşit până cel mai târziu de Crăciun – dar a fost cu totul altfel.

În două scrisori, devenite cunoscute ca *Feldpostbriefe*, din 24 şi 30 august 1914, Andreas Rill scria familiei sale că a întâlnit un străin ciudat, care i-a povestit lucruri neobişnuite. Ca civil, acesta fusese arestat de către comandantul lui Rill, pe frontul de la Vosgi, lângă oraşul Metz şi

împiedicat să evadaze, crezându-se că era un spion. Curând s-a văzut că necunoscutul cunoştea mai multe limbi străine şi se întreţinea de preferinţă cu cei din jur în limbile germană şi franceză. Dar înainte de toate acest om i-a uimit cu profeţiile sale despre viitor, care ascultătorilor le păreau mai mult decât neverosimile. Ei râdeau de spusele străinului şi-l numeau un *„ţăcănit”*.

Din prima scrisoare a lui Rill, datată 24 august 1914, aflăm următoarele:

„Dacă aţi şti ce urmează să se întâmple, aţi arunca armele chiar astăzi şi nu ne-ar fi permis să credem c-am şti ceva despre lume. Pentru Germania războiul este pierdut, apoi vine revoluţia, dar nu izbucneşte în toată puterea cuvântului, deoarece unul pleacă şi altul vine. Ne vom şi îmbogăţi; toţi devin milionari (inflaţia anilor douăzeci; toate observaţiile din paranteze îmi aparţin – n.a.) şi există atât de mulţi bani, încât sunt aruncaţi pe fereastră, dar nu se mai atinge nimeni de ei. Războiul merge mai departe, oamenii n-o duc rău, dar nici nu sunt mulţumiţi”.

Andreas Rill, cel care a scris scrisoarea, nu voia deloc să creadă că nemţii urmau să piardă războiul. Şi celelalte declaraţii i s-au părut mai degrabă suspecte.

El scrie: „Vineun om (Hitler) din pătura inferioară, unul care egalizează totul în Germania, iar oamenii nu mai pot să spună nimic; este o asemenea stricteţe, încât ne îngheaţă sângele în vine. Acesta ia de la oameni mai mult decât le

oferă şi îi pedepseşte fără milă, deoarece în acest timp dreptul îşi pierde dreptul său şi există mulţi fanfaroni şi escroci. Fără să-şi dea seama, oamenii devin tot mai săraci în fiecare zi se scot noi legi şi din cauza lor mulţi au de suferit sau chiar mor.

Perioada începe în jurul anului 1932 şi totul se îndreaptă spre dictatura unui om. Vine apoi anul 1938... Sunt atacate popoare şi se fac pregătiri de război. Războiul se sfârşeşte prost pentru acest om şi pentru acoliţii săi. Împreună cu soldaţii se răscoală şi poporul, întrucât nemernicia a luat amploare. Se spune că în acest timp nu este indicat să se accepte vreo funcţie, se ajunge la spânzurătoare sau spânzurarea se face de uşa casei, dacă nu chiar de crucea ferestrei. Se comit fapte monstruoase. Oamenii sărăcesc, iar luxul vestimentar încetează să mai existe. Oamenii sunt bucuroşi dacă se mai pot îmbrăca din materiale folosite la confecţionarea sacilor de nisip. De asemenea, învingătorii nu se aleg cu nimic. Germania este sfâşiată şi îşi face apariţia o nouă personalitate (Adenauer), care conduce şi construieşte noua Germanie. Cine are atunci cel mai harnic popor, acela obţine hegemonia mondială. În acest caz Anglia devine ţara cea mai săracă din Europa, deoarece Germania are cel mai harnic popor din lume”.

Iar în a doua scrisoare, din 30 august 1914, el scrie: „Dacă cifra anului este 4 sau 5 (1945), atunci Germania este presată din toate părţile, cel de al doilea eveniment la scară mondială ia sfârşit,

iar omul dispare, nimeni neştiind unde anume (a murit Hitler cu adevărat în Berlin?); poporul este jefuit în continuare şi nevoit să suporte suferinţe greu de imaginat, dar nici duşmanii nu se înţeleg între ei. Vor conduce forţe obscure, pentru a linişti popoarele le vor face mari promisiuni, iar învingătorii vor ajunge să aibă acelaşi scop ca şi învinşii.

„În Germania vin apoi guverne care însă nu-şi pot realiza ţelul (reunificarea în anii cincizeci), deoarece planurile lor sunt tot timpul dejucate. Omul şi simbolul dispar (Hitler şi svastica dispar) şi nimeni nu ştie unde (există rapoarte ale unor militari care l-ar fi întâlnit pe Hitler în America de Sud), dar în interior continuă să existe dezastrul. Oamenii se scufundă tot mai mult în imoralitate şi devin tot mai răi. Mizeria este din ce în ce mai mare şi cere multe victime. Oamenii se folosesc chiar de toate subterfugiile posibile şi de religii, pentru a da vina pe crima diabolică. Dar totul le este indiferent, deoarece în acest timp omul cel bun aproape că nu mai poate exista, el este alungat şi distrus.

Apoi oamenii se ridică unii împotriva celorlalţi, întrucât ura şi invidia cresc la fel cum creşte iarba, şi se prăbuşesc tot mai mult în prăpastie. Grupurile se despart unele de altele şi dispar cu prada celui jefuit, ceea ce le aduce şi foarte multă nenorocire.

„Şi nenorocirea celui de al treilea eveniment mondial (al treilea război mondial) vine.

Rusia atacă sudul Germaniei, dar numai pentru scurt timp şi oamenilor blestemaţi li se demonstrează că există un Dumnezeu care pune capăt acestui eveniment. În acest timp se petrec lucruri îngrozitoare şi oamenilor nimic nu le mai este de folos; aceşti oameni au mers prea departe şi nu mai dau înapoi, întrucât n-au auzit avertismentul. După aceasta, oamenii – atâţia câţi mai sunt – se liniştesc”.

Şi mai departe: „… şiteama şi groaza vor zăbovi printre ei, deoarece acum au timp să mediteze şi să tragă învăţăminte utile, ceea ce înainte n-au vrut să facă. La terminarea acestei perioade diabolice, învingătorii ipotetici vor veni la cei învinşi, pentru a le cere sfaturi şi ajutor, deoarece şi soarta lor este dificilă. Aceasta întrucât totul este la pământ, la fel ca un monstru… Cine ştie dacă noi mai trăim până atunci, aşa ceva nici nu este de crezut. Scriu aceasta pentru ca dumneavoastră să vedeţi ce a spus el şi totuşi niciunul dintre copii nu va trăi acele timpuri.

„În sfârşit, la cel de al treilea eveniment Rusia urmează să invadeze Germania şi munţii vor scuipa de acolo foc, iar rusul va abandona tot materialul de război. Până la Dunăre şi Inn totul va fi făcut una cu pământul şi distrus. Râurile vor fi atât de mici, încât pentru a fi traversate nu va mai fi nevoie de poduri. Populaţia de la Isar nu va avea nimic de suferit, vor bântui numai sărăcia şi mizeria. Oamenii răi vor dispărea cu certitudine,

aşa de sigur cum ninge iarna, iar religia se va curăţa şi purifica. Dar biserica se va bucura de triumf.

În Rusia sunt eliminaţi toţi potentaţii, iar cadavrele nu le mai sunt îngropate şi nu se mai ocupă nimeni de ele. În această ţară foamea şi dezastrul sunt pedeapsa pentru crimele lor…" Şi: „Rusia este respinsă, deoarece intervine natura. Atunci în Germania de Sud va exista un loc în care are loc un eveniment. Mai târziu vin oameni din toată lumea pentru a-l contempla. Apoi papa va fi prezent la încheierea păcii. Însă mai întâi este nevoit să fugă, deoarece este prezentat drept trădător. El vine la Köln, unde găseşte numai un morman de dărâmături, totul este distrus".

Doar cu puţin timp înaintea morţii sale, în 1958, referitor la cel de al treilea război, Andreas Rill le-a spus fiilor să-i: „*Durează doar foarte puţin. Eu nu apuc să-l trăiesc, dar voi, copii, gândiţi-vă şi la mine* „P 124? urm)

Despre al treilea război mondial, el a mai spus că Anglia şi America sunt ocupate cu ele însele (terorism, catastrofe naturale?).

Şi apoi a completat: „Când în cele din urmă l-am constrâns pe civilul nostru prins să facă alte previziuni, acesta a afirmat doar tot timpul: „Dacă aţi şti ce vă aşteaptă, au face ochii mari!" <8> P-124)

A fost acest civil profetic de asemenea contele de Saint Germain? Cine ştie?

Despre conte se poate afirma totuşi că

întotdeauna a ţinut să stimuleze evoluţia omenească – atât din punct de vedere tehnic, cât şi spiritual. Deoarece însă, din cauza intrigilor de la diferitele curţi şi a monarhilor egoişti, era foarte greu să-şi impună vastele sale cunoştinţe la curţile împărăteşti şi regale, s-a hotărât să le încredinţeze diferitelor loji secrete – în primul rând rosicrucienilor cu toate acestea, nu făcea parte dintre ei. El le dădea cunoştinţe – pe care aceştia, de altfel, nu le-ar fi obţinut niciodată –, în speranţa că le vor folosi mai bine şi mai constructiv, lucru pe care ei nu l-au făcut. Asupra acestui aspect vom revenim la un alt moment ulterior.

Realitatea este că relatările provenite direct de la conte conţin atâta înţelepciune, iar apariţia sa este însoţită de atâtea miracole, încât se pune întrebarea: prin ce mijloace a putut contele de Saint Germain să dobândească toate aceste cunoştinţe?

Să vedem încă un document, dacă nu cumva cel mai interesant care există referitor la conte. Pe când în anul 1788 acesta frecventa diferite loji, i-a întâlnit şi pe înstăritul librar Rudolph Graeffer, care se bucura de popularitate în cercurile esoterice vieneze, şi pe un mai puţin bine situatul asociat, baronul Linden. După ce contele de Saint Germain le prezentase acestora experienţe uluitoare din ştiinţa orientală şi când sosise ora despărţirii, şi-a surprins gazdele cu o altă mostră a ştiinţei sale. Despre aceasta, Franz Graeffer scrie

în „*Kleine Wiener Mémoiren*”:

„Treptat, St Germain trecuse într-o dispoziţie solemnă. Timp de câteva secunde a rămas încremenit ca o statuie; ochii săi energici şi neobişnuit de expresivi erau obosiţi şi lipsiţi de culoare. Curând însă întreaga sa fiinţă s-a revigorat. A făcut cu mâna o mişcare, ca un semn al eliberării; apoi a spus: „Îmi iau rămas bun. Abţineţi-vă să mă vizitaţi. Mă veţi mai vedea cândva. Mâine noapte plec; este nevoie de mine la Constantinopol, apoi în Anglia, unde am de pregătit două invenţii, pe care le veţi avea în secolul următor: trenul şi navele cu aburi. În Germania va fi nevoie de acestea, deoarece, treptat, anotimpurile vor lipsi. Mai întâi primăvara, apoi vara. Este sfârşitul treptat al omenirii! Văd tot ce se va întâmpla. Credeţi-mă, astronomii şi meteorologii nu ştiu nimic. Trebuie să fi studiat în piramide, ca mine. Către sfârşitul secolului dispar din Europa şi plec în ţinuturile Himalayei. Trebuie să fac o pauză, să mă odihnesc. Însă în câteva decenii voi face să se audă din nou de mine – în exact 85 de ani, oamenii îşi vor îndrepta din nou privirea spre mine. Rămâneţi cu bine, prietenii mei. Vă iubesc! „P-236 urm)

Ce a vrut să spună contele prin afirmaţia sa că „*pleacă în Himalya, pentru ca acolo să ia o pauză*”, vă dezvălui în capitolul următor.

Concentraţi-vă pentru una dintre cele mai neobişnuite istorii pe care aţi auzit-o vreodată.

Urmaţi-mă fără să faceţi zgomot, dar atent, printr-o poartă în spatele căreia ni se deschide o altă lume ascunsă. Acum dezvăluim…

SECRETUL HIMALAYEI

Urmărim aici evenimentele captivante trăite de medicul oftalmolog rus prof, dr. Ernst Muldaşev, ale cărui cercetări au fost publicate pentru prima dată în limba germană în anul 2001, în cartea sa *„Das dritte Auge – Spektakuläre Erkenninisse zur Herkunft unserer Zivilisation”*.

Dr. Muldaşev este oftalmolog practician şi unul dintre marii corifei din Rusia în domeniul său. Până acum a călătorit în peste patruzeci de ţări şi anual efectuează între 300 şi 400 operaţii complicate la ochi – aşadar, este într-adevăr „competent”.

În urmă cu câţiva ani, Ernst Muldaşev a făcut o descoperire foarte interesantă: *corneea* – corneea de forma sticlei de ceasornic – are aceeaşi mărime la toţi oamenii de pe acest pământ, indiferent dacă persoana are înălţimea de 1, 80 metri sau este copil. De fapt, este singura parte a corpului care are aceeaşi dimensiune la toţi oamenii. Conform cercetărilor lui Muldaşev, făcute pe mai mult de o mie de persoane, corneea creşte numai până în al patrulea an de viaţă şi după această vârstă rămâne la fel de mare.

Însă investigaţiile lui Muldaşev au mers mai departe. El a studiat posibilitatea ca, pe baza unei părţi a corpului, să găsească un procedeu de diagnosticare pentru îmbolnăvirile psihice, fizice,

scop în care a examinat 1.500 de persoane. Plecând de la faptul că privirea omenească a părţii ochiului care cercetează (care scanează) extrage informaţii geometrice, a făcut fotografii ale acestei părţi a corpului, împreună cu echipa sa.

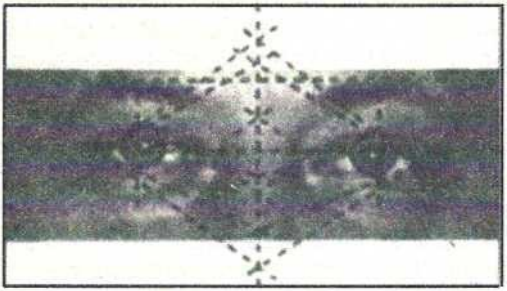

Fig. 2. Parametrii geometrici de forma ochiului folosiţi de Ernst Muldaşev – bazaţi pe corneea egala ca mărime la oricare om.

Folosindu-se un sistem de computere care poate să reprezinte pe ecran părţile ochiului şi să analizeze parametrii geometrici, a ajuns la o concluzie de mare importanţă:

Bazat pe constatarea corneei egale – constantă ca mărime la toţi oamenii – a luat naştere un procedeu prin care Muldaşev – folosindu-se numai de partea ochiului ca indiciu – a putut nu numai să diagnosticheze starea fizică şi psihică a persoanei, ci să şi reconstituie întregul cap – respectiv forma şi mărimea craniului.

„Pebaza materialului celor 1.500 de persoane examinate, am perfecţionat acest principiu. Bineînţeles că nu am obţinut o precizie extraordinară, deoarece în total am găsit 22 de caracteristici geometrice ale formei ochiului, pe

când ambele patrulatere reprezintă numai două dintre ele…

Întrucât parametrii individuali geometrici ai formei ochiului au legătură cu particularităţile trăsăturilor feţei şi chiar cu unele părţi ale corpului, pe baza caracteristicilor geometrice ale părţii ochiului există posibilitatea de a se reconstitui înfăţişarea unui om…

Şi, în ultima instanţă, singura constantă a corpului omenesc, diametrul corneei, în domeniul schemelor de geometrie a ochiului este ca un indicator că acesta reprezintă unitatea de măsură în geometria ochilor”. (5 p” 15)

Pentru folosirea practică a geometriei ochilor se iau în considerare următoarele posibilităţi:

1. Identificarea de persoane;
2. Reconstituirea înfăţişării unui om;
3. Determinarea caracteristicilor mentale ale unei personalităţi;
4. Analiza obiectivă a sentimentelor şi trăirilor omului;
5. Diagnosticul îmbolnăvirilor fizice şi psihice;
6. Stabilirea naţionalităţii şi
7. Studiu referitor la originea omenirii. p15)

Bazaţi pe aceste elemente, Muldaşev şi echipa sa au continuat cercetările. În acest fel reuşit să interpreteze în mod incontestabil naţionalitatea, respectiv rasa persoanei al cărei detaliu ocular îl analizau. În cartea sa, el explică amănunţit cum au studiat şi analizat antele rase

umane, pentru ca, prin geometria ochilor, să stabilească originea omenirii. Dr. Muldaşev şi colaboratorii lui au studiat toate cele 35 de rase umane cunoscute (duA. Jarcho) şi au ajuns la următoarea opinie*: „În total, cercetările noastre referitoare la* mă *geometrică a ochilor au dus la concluzia lângă alte* câteva *ipoteze că ea s-a dezvoltat dintr-o origine comună, însemnând efectul final rezultat din genele ui strămoş* şi *ale unei străbune. Apărută în Tibet, s-a extins în toată lumea*. (5> p")

Aşadar, la începutul cercetărilor sale Muldaşev a ajuns la concluzia că toţi oamenii îşi au originea în Tibet. Bazaţi pe această teorie, el şi echipa sa de cercetători şi-au îndreptat atenţia asupra regiunii Himalaya, unde au fost puşi în situaţia de a-şi forma o opinie surprinzătoare, atunci când un prieten al lui Muldaşev a fotografiat perechea de ochi reprezentată drept aşa-numita „carte de vizită" existentă pe toate templele tibetane.

Chiar în aceeaşi zi Muldaşev a început să studieze ochii. Au introdus în calculator neobişnuita pereche de ochi, au analizat-o după parametrii cunoscuţi şi au realizat următoarea instituire a capului:

Fig. 3. Neobişnuiţii ochi de pe templele budiste din Nepal, India şi Tibet.

4. Capul, aşa cum a fost reconstituit după procedeul geometriei al lui Muldaşev.

Dr. Muldaşev descrie în felul următor prima sa analiză: „În primul rând, surprinde lipsa rădăcinii nasului, care la fotografia ochilor obişnuiţi este întotdeauna prezentă. Ce vrea să demonstreze lipsa rădăcinii nasului? Este cunoscut faptul că, la omul de astăzi, rădăcina nasului acoperă partea interioară a câmpului vizual. De afară, câmpul vizual înseamnă 80 până la 90 de grade, înăuntru 35 până la 45. De aceea, omul de astăzi dispune de vedere binoculară (vedere cu doi ochi, prin care vede volumul unui

obiect şi percepe distanţa până la el) într-un câmp de numai 35 până la 45 de grade şi nu 80 până la 90 de grade, în toate părţile. Această senzaţie de disconfort provocată de rădăcina nasului nu are prea mare importanţă la lumina zilei; disconfortul este ceva mai mare în cazul luminii artificiale, însă la lumina dată de o lampă cu lumină roşie acesta creşte deja considerabil, deoarece îngreunează orientarea în spaţiu. Fără rădăcina nasului, oamenii ar putea să vadă binocular în toate părţile, într-un câmp vizual de 80 până la 90 de grade, ceea ce ar uşura orientarea în spaţiu cu lumină roşie". (5 p48.49)

De aceea, Muldaşev şi-a pus întrebarea dacă posesorul acestei perechi de ochi neobişnuiţi trăieşte într-un mediu în care este expus luminii roşii.

El a cercetat în scrieri vechi şi a găsit amintit la Nostradamus că civilizaţia dispărută a atlanţilor trăia într-un mediu de nuanţă roşie ca sângele: cerul era roşu, copacii aveau o culoare de un roşu intens şi aşa mai departe. Nostradamus explică în textul său că, după producerea unei falii la pol, s-a ajuns la o dislocare a axei pământului şi astfel la o schimbare de culoare a cerului.

Aşadar, părea o referire la faptul că ceea ce era înfăţişat pe templele tibetane reprezenta perechea de ochi a unui om dintr-o civilizaţie dispărută – a unui atlant!

Dr. Muldaşev arată în continuare:

„În al doilea rând, atrage atenţia asupra sa

arcada neobişnuită a pleoapei superioare a ochilor reproduşi pe temple. În timp ce pleoapele omului de astăzi au forma unui arc de cerc clar, ochii menţionaţi au la pleoapele superioare o papilă centrală îndreptată în jos, de parcă ar atârna deasupra corneei.

Ce ar putea să dovedească aceasta? înainte de toate, că la închisul ochilor deschizătura pleoapei nu se închide complet, deoarece manşeta pleoapei superioare ar împiedica aceasta. În acest caz, prin sfera laterală a corneei ochii sunt în stare să protejeze vederea periferică. Însă întrucât rădăcina nasului lipseşte şi vederea are caracter binocular în întregul câmp vizual, inclusiv al sferei periferice, posesorul acestor ochi neobişnuiţi are capacitatea să vadă şi cu ochii închişi". 6>-49? 5°)

Însă aceşti ochi mai au altă particularitate, care l-au nedumerit pe Muldaşev: „Coada ochiului trasă în jos şi spre interior. Aceasta arată o producere puternică de lichid lacrimal, care este necesar la menţinerea umidităţii ochilor, când deschizătura ochilor nu este închisă complet". (p51)

Dar ce poate explica o închidere incompletă a ochilor şi menţinerea totuşi a vederii cu funcţia de orientare?

Dr. Muldaşev a găsit doar o singură explicaţie: necesitatea de a proteja corneea sensibilă la înotatul rapid sub apă!

De la Nostradamus, Muldaşev a aflat despre atlanţi că aceştia se puteau menţine mult timp sub

apă şi că îşi amenajaseră plantaţii subacvatice.

Dr. Muldaşev îşi explică acum celelalte reflecţii:

„Înal treilea rând, făpturile reprezentate pe templele tibetane aveau, în loc de nas, un orificiu de formă elicoidală. Ce înseamnă aceasta? Dacă, prin urmare, atlanţii trăiau într-adevăr parţial sub apă, atunci se poate imagina că acest orificiu de formă elicoidală îndeplineşte rolul unui orificiu prin care să se respire, de forma unui ventil. Animale marine (delfinii, balenele şi altele) dispun de orificiu de respiraţie asemănătoare, de forma unui ventil, deoarece acestea, spre deosebire de un nas obişnuit, ajută cu siguranţă să se împiedicată intrarea apei în căile respiratorii în timpul şederii sub apă. „û>-51)

„În al patrulea rând: făpturile reprezentate pe templele tibetane au în mijloc, deasupra ochilor, o pată de forma unei picături, aproximativ acolo unde femeile indiene îşi pictează aluniţa artificială. Pata deforma unei picături semnifică, probabil, ipoteticul „al treilea ochi”.

Este cunoscut că în vechime, cândva, la oameni a existat al treilea ochi (despre aceasta vorbesc datele embriologiei). Însă la omul de astăzi a mai rămas din acesta numai un rudiment – glanda pineală (epitiza), ascunsă adânc în interiorul creierului. Este unanim acceptat că cel de-al treilea ochi a fost organul bioenergiei umane (telepatia şi altele) şi, conform legendelor, putea să facă minuni – transmiterea gândurilor,

intiuenţarea gravitaţiei, vindecarea de boli etc.” (p521

Acum s-a pus întrebarea: dacă pe temple sunt reprezentaţi într-adevăr ochii atlanţilor, atunci cum de se găsesc tocmai în Tibet?

Dr. Muldaşev şi colectivul sau de cercetători au găsit explicaţia. Ceea ce el în cartea sa voluminoasă explică cu multe date amănunţite, aş vrea să redau acum succint: luând cu ei portretul întocmit de Muldaşev, au pornit într-o expediţie transhimalayană, prin India, Nepal, până în Tibet, s-au întâlnit cu reprezentanţii diferitelor mănăstiri şi au avut parte de surpriză după surpriză: în loc să fie neîncrezători şi să dea ochii peste cap de uimire, toţi cei cărora li s-a arătat portretul au ştiut imediat despre ce este vorba – astfel „de exemplu, swâminul indian Dărâm a întrebat imediat: „*I-aţi găsit corpul în munţi*? *În mare*?”

Dr. Muldaşev a declarat tot timpul – şi faţă de ceilalţi „adepţi” – că ei schiţaseră acest portret pe baza constatărilor de natură geometrică ale ochiului menţionat.

Pe scurt: toţi învăţaţii pe care i-au vizitat ştiau, evident, cine era fiinţa reprezentată în imagine, însă niciunul nu a vrut să dea, cu adevărat, informaţii despre aceasta. Ceea ce dr. Muldaşev a descoperit în cele din urmă, după călătorii suplimentare şi discuţii numeroase, duce la următoarea concluzie:

Fiinţa din imagine nu este în întregime corect reprezentată. Este o fiinţă care nu aparţine

civilizaţiei noastre, ci uneia anterioare. Înainte ca pe Pământ să fi avut loc fenomenul care a intrat în istorie drept *potopul*, existau deja culturi evoluate – atlanţii şi înaintea lor lemurienii, iar înaintea acestora altele şi mai vechi.

Lemurienii, atlanţii şi încă puţini oameni din lumea noastră au capacitatea să genereze o stare de conştiinţă cunoscută sub numele *samādhi*, în care respectivul – după principiul *„spiritul domină materia”* – este în stare să aducă la valoarea zero procesele metabolismului corpului şi în acest fel să conserve corpul – asemănător procesului hibernării la animale.

După spusele unui swâmin indian, aceasta reuşeşte să-l facă pe cel care meditează să reflecteze atât de eficient, încât biocâmpul să intre în combinaţie cu apa din organism, pentru ca apoi s-o influenţeze astfel ca, în cele din urmă, aceasta să acţioneze asupra organismului. De aceea, *samādhi* este cea mai înaltă formă a meditaţiei.

În cazul în care corpul se află în starea *samādhi*, el poate fi conservat nu numai pentru ani, ci – aşa afirmă învăţaţii din Himalaya – pentru milenii întregi, fără ca persoana să moară. În starea samādhi sufletul se află în afara corpului, dar este legat de corpul fizic prin şnurul de argint. *Şnurul de argint, o* bandă energetică având sclipiri de argint este „cordonul ombilical” al celor două corpuri, comparabil şi cu un cablu electric ce duce de la lumea cealaltă la lumea aceasta. (Dacă omul moare, şnurul de argint se desprinde de corpul

material şi energia vieţii se retrage. Aşa cum desprinderea cordonului ombilical de mamă înseamnă naşterea într-o viaţă fizică, detaşarea şnurului de argint de corpul fizic reprezintă naşterea în lumea cealaltă.)

În starea samādhi, şnurul de argint se menţine oricât se doreşte. Într-o stare samādhi de durată se poate trece la o temperatură de plus patru grade Celsius, care de obicei se menţine constantă în grote sau sub apă.

Cu ajutorul stării samādhi, sufletul devine – cum s-ar spune – participant la evenimente.

Dacă sufletul se întoarce în corp, atunci persoana se trezeşte din starea samādhi şi poate să ducă în continuare o viaţă „normală”.

Dacă persoana aflată în starea samādhi este examinată de un medic – de exemplu Sri Ramakrishna –, acesta constată moartea fizică a persoanei. El nu poate să-i ia pulsul, nu poate să-i facă o electrocardiogramă şi nicio electroencefalogramă. Temperatura corpului scade şi corpul intră într-o stare împietrit-imobilă, când devine neobişnuit de rigid şi rece – asemănător unei pietre.

Starea *împietrit-imobilă* este o noţiune general-valabilă printre oamenii de ştiinţă religioşi care studiază samādhi.

Dr. Muldaşev este ferm convins că a pătruns în marele mister al Himalayei, şi anume că în grotele samādhi – dispuse în acest lanţ de munţi – se găsesc fiinţe în starea samādhi, aflate acolo de

mai multe sute de mii de ani şi care formează aşa-numitul *genetic* al omenirii. Aceasta înseamnă că dacă se va ajunge din nou – ca odinioară pe timpurile Atlantidei – la o distrugere a pământului pe suprafeţe întinse şi la o dispariţie a omenirii, atunci aceste fiinţe se pot trezi oricând doresc şi vor putea nu numai să reactualizeze întreaga ştiinţă a trecutului, ci şi neverosimilele însuşiri care li se atribuie acestor fiinţe – teleportarea, telepatia şi altele.

Fiinţele care se află în grote sunt depozitarii ştiinţei străvechi.

Există doar puţini oameni, respectiv familii, care au acces la aceste grote şi se interesează de generaţii de fiinţele care se găsesc în ele, având voie să pună A întrebări.

În grote are voie să intre numai cel căruia îi permit aceste făpturi. Înseşi grotele sunt extraordinar de greu de descoperit şi rămân ascunse privirii omeneşti. În aceste peşteri acţionează forţe neobişnuite, necunoscute nouă şi mortale pentru om, care protejează de intruşi fiinţele aflate în starea samādhi. Acela care totuşi găseşte o asemenea intrare şi ar vrea să pătrundă în ea, se simte din ce în ce mai rău, ajungând până la starea de colaps. Dacă nu renunţă să pătrundă în grotă, atunci va muri.

Există unele istorisiri despre oameni cărora, la solicitări insistente, li s-a permis accesul. Astfel, conform unei legende se relatează următoarele:

„Când, de exemplu, în secolul al

unsprezecelea în India a fost o mare secetă, nitorul Indiei s-a hotărât să vizitezeo peşteră sfântă în care se afla un important om din vechime, pentru a-i cere ajutorul. În peşteră îl aşteptau multe pericole: şerpi, nereali şi reali, nu putea să respire, asupra corpului şi spiritului său acţionau forţe necunoscute. În starea de meditaţie prinţul-stâpânitor a putut să se înţeleagă cu spiritul marelui, bătrânului om. Când acesta a înţeles că prinţul are intenţii paşnice şi roagă să i se acorde ajutor pentru oameni, prinţului i s-a permis intrarea. Grota era foarte mare şi consta din douăsprezece încăperi.

Într-una din aceste încăperi prinţul l-a găsit în starea samādhi pe marele, bătrânul om, în timp ce spiritul acestuia plutea alături. Corpul său era uscat, însă el trăia. Acest om se afla în grotă de 1.600.000 de ani. A deschis doar puţin ochii. Prinţul indian a început să vorbească cu elin sanscrită, cerându-i ajutorul. Omul uscat l-a înţeles, făcând un semn cu ochii. A arătat cu ochii spre un obiect care se afla pe perete. Acesta era un inel nereal. Prinţul indian a luat inelul şi a mers spre ieşire. Într-o altă cameră a mai întâlni un om în starea samādhi, un prinţ al comunităţii sikh; acesta intrase în starea samādhi în secolul al cincilea şi despre el se cunoaşte că în secolul al şaptesprezecelea a revenit din starea samādhi la viaţa normală. La ieşirea din peşteră, prinţul a întâlnit opt şerpi. Unul dintre aceşti şerpi a făcut să picure din sângele lui pe inelul nereal. Această

picătură s-a ridicat la cer şi curând a început să plouă. În aceeaşi peşteră, în anul 1637 a intrat un om cu numele Devendra Lowndel, care se află acolo în starea samādhi. După aceasta nu a mai intrat nimeni în peşteră". (5> p173.174)

Un lama bon-po, pe care Muldaşev l-a vizitat pe această temă, a declarat chiar următoarele: „În partea de Nord a Tibetului există o grotă, în care deja de mai multe secole se găseşte în starea samādhi un om cu numele Moze Sal Dzyang. Preoţii acestei regiuni a Tibetului îl văd în mod frecvent. Aceştia nu sunt oameni ieşiţi din comun, ci preoţi obişnuiţi. Nu este nevoie de aprobarea acestui om aflat în starea samādhi. Accesul nu prezintă pericol. Trebuie numai să ai intenţii bune, însă nu este voie nici să se fotografieze, nici să se vorbească – aşa ceva ar fi un sacrilegiu!" p174)

Referitor la cele ce povestise, lama a atras atenţia că acum în Tibet se află chinezii şi de aceea ar fi foarte periculos să se meargă acolo.

Desigur, îmi pun întrebarea: de ce oare chinezii au un aşa de mare interes pentru Tibet? Poate din cauza multelor sale secrete?

Când chinezii au pătruns în Tibet, în urma torturilor la care au fost supuşi, mulţi preoţi tibetani au fost nevoiţi să facă mărturisiri şi să confirme existenţa grotelor samādhi. De aceea, chinezii au scotocit multe grote, atât după oamenii aflaţi în starea samādhi, cât şi după lama, care aleseseră peşterile ca ultim refugiu.

Lama bon-po i-a povestit dr. Muldaşev

următoarea întâmplare:

În 1960 un lama a intrat într-o grotă în starea samādhi, rămânând astfel până în 1964. În acest timp, nepotul şi prietenii acestuia l-au vizitat /în starea samādhi/ de mai multe ori şi au relatat că omul stă acolo într-o stare împietrit-imobilă, în poziţia lui Buddha.

Comuniştii chinezi l-au găsit acolo şi l-au adus la închisoare. Aici corpul său a devenit treptat mai moale şi s-a revigorat. Perioada 1964 – 1987 a petrecut-o în condiţii aspre de închisoare şi după aceea i s-a dat drumul. Din păcate, nu se cunoaşte nimic despre soarta sa de mai târziu. (5> p177>

În mod firesc, se pune acum întrebarea: cum de au putut chinezii să pătrundă în grote, dacă acolo, totuşi, trebuie să existe o barieră spirituală?

Lama bon-po a confirmat că forţa spirituală a oamenilor care intră în starea samādhi şi provin din civilizaţia noastră este considerabil mai slabă decât a atlanţilor şi, de aceea, în multe cazuri protecţia nu există deloc sau este foarte vulnerabilă.

El a explicat că totul depinde de dezvoltarea celui de-al treilea ochi, care la atlanţi este foarte accentuat, pe când la oamenii din civilizaţia noastră, dimpotrivă, este subdezvoltat.

Totuşi – astfel a relatat lama – el cunoaşte că într-o peşteră din sudul Tibetului au fost văzute câteva corpuri de dimensiuni neobişnuit de mari, care fuseseră atârnate de către chinezi la intrarea în grotă. Poate că scutul de protecţie nu mai

fusese îndeajuns de eficient din cauza numărului mare al persoanelor care pătrundeau.

Este de asemenea cunoscut că mulţi chinezi au murit încercând să pătrundă în grotele samādhi, din care cauză, după cum se spune, între timp au renunţat să mai intre în grote – din teamă. În definitiv, şi ei vor să trăiască.

În legătură cu aceasta, lama bon-po a povestit şi despre o grotă samādhi din sudul Tibetului, la a cărei intrare au fost găsiţi numeroşi soldaţi morţi care zăceau acolo cu feţele desfigurate de durere, însă fără să fie răniţi. Corpurile lor erau în întregime intacte. Ei pieriseră din cauza forţei psihice a scutului protector.

Despre o altă grotă, locuitorii din satele învecinate au povestit că zeci de soldaţi chinezi ieşeau în fugă din peşteră, de parcă îşi pierduseră minţile, ţipau şi se ţineau de cap şi de stomac. Se povesteşte că aceşti soldaţi înnebuniţi au murit unul după altul.

În expediţia sa ştiinţifică, doctorului Muldaşev i s-au povestit următoarele despre civilizaţiile trecute (22 la număr, se spune):

Aceste civilizaţii atinseseră un foarte înalt nivel tehnocratic, însă au dispărut fie din cauza catastrofelor cosmice, fie prin autodistrugere. Din cauza catastrofelor cosmice (căderi de meteoriţi, epoca glaciară…) s-a modificat şi clima pământului, apoi şi-au modificat înfăţişarea şi oamenii care mai rămăseseră, deoarece au trebuit să se adapteze noilor condiţii.

Despre civilizaţiile de dinaintea Atlantidei se cunosc doar puţine lucruri. (Aici pot să ne ofere mai multe explicaţii scrierile lui Rudolf Steiner şi ale Hellenei Blavatsky. Este cunoscută Hyperborea, care trebuie să se fi aflat acolo unde este astăzi Polul Sud; apoi, Groenlanda era cândva populată; imperiul NU se întindea pe teritoriul unde se află astăzi Japonia, iar Lemuria era plasată în Oceanul Pacific. Presupunând că Pământul mai avea încă o orbită, atunci şi oamenii arătau altfel – erau mai mari şi aveau o formă nu atât de material-fizică precum avem noi astăzi. Ei trăiau în aceleaşi timpuri cu dinozaurii, aşa cum indică diferite artefacte.)

Fig. 5. Document geologic fosil din Glen Rose, Texas. Urme sauriene şi urmă de picior omenească uriaşă, una lângă alta! Cine a lăsat aceste amprente de picior?

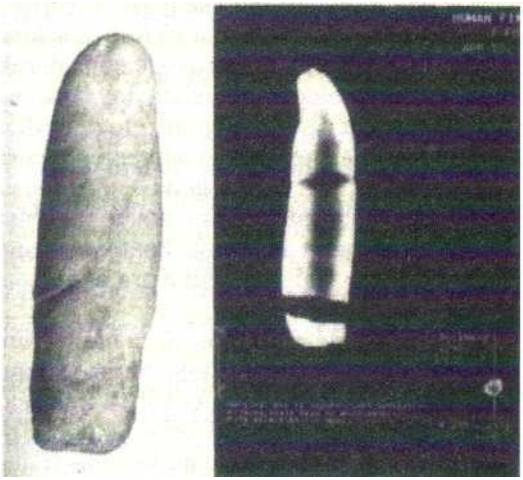

Fig. 6. Acest deget fosilizat a fost găsit, de asemenea în Texas, însă este mai mare cu circa 20% decât un deget obişnuit. Este evident că provine de la un uriaş şi are o vechime de mai multe milioane de ani. În dreapta acestuia este o radiografie a degetului, la care – în afară de mărime – nu se poate observa nicio diferenţă faţă de omul de astăzi.

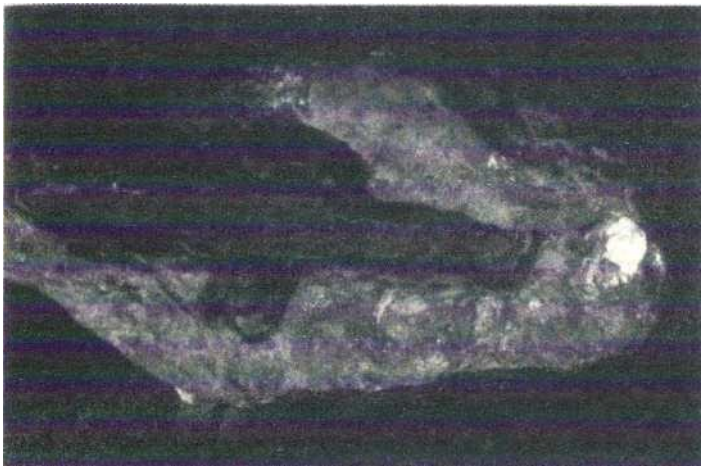

Fig. 7. Aşa-numitul „ciocan din Texas” face parte dintre cele mai ciudate descoperiri ale

istoriei pământului şi constă din fier în procent de 96, 6%, din care cauză nu se oxidează.

Oficial, fierul se prelucrează din jurul anului 2000 î.Hr. Acest ciocan are însă o vechime de 140 de milioane de ani.

După părerea lui Muldaşev, primii lemurieni aveau patru braţe, o statură uriaşă (până la 20 de metri) şi două feţe, dintre care cea din spate avea un al treilea ochi complet dezvoltat Cei care au urmat după ei semănau mai degrabă cu atlanţii – două braţe, o faţă, iar cel de-al treilea ochi se retrăsese deja în interiorul craniului.

Fig. 8. Radiografiile confirmă că oţelul nu prezintă nicio poluare chimică sau neregularităţi.

Descendenţii lemurienilor, pe care Muldaşev i-a numit lemuro-atlanţi, erau foarte dezvoltaţi din punct de vedere tehnic, cunoşteau zborul orbital şi trăiau laolaltă cu lemurienii.

În privinţa afirmaţiile referitoare la lemurieni, personal sunt sceptic – înainte de toate în ceea ce priveşte cele patru braţe şi cele două feţe. Prezentând aceste date, dr. Muldaşev face referire

la relatările Hellenei Blavatsky despre capacităţile unui mediu.

Mai concret se poate discuta în cazul insulei-continent Atlantida. Aceasta trebuie să fi fost un mare continent care s-a scufundat treptat în mare. Întrucât în vremea Atlantidei, datorită poziţiei ei, clima de acolo era foarte caldă şi umedă, şi flora era alta. Multe plante creşteau sub apă şi chiar atlanţii aveau însuşiri de amfibireni (membrane interdigitale, iar faţa prezenta caracteristicile menţionate anterior).

Pe atunci cerul avea o nuanţă roşiatică, iar atlanţii dezvoltaseră aparate de zbor surprinzătoare, care pot fi comparate cu aşa-numitele *farfurii zburătoare* – aparate de zbor care erau puse în mişcare printr-un fel de propulsie antigravitaţională.

Ei dispuneau şi de „energie dirijată psihic” (telekinezie), ceea ce le-a permis ca prin forţa de concentrare să acţioneze asupra obiectelor, la fel precum Uri Geller şi copiii-mediu pe care i-am vizitat în Hawaii, capabili să deformeze obiecte sau să le facă să zboare prin aer. Atlanţii şi-au folosit forţa de concentrare pentru a construi edificii, în acest sens piramidele de la Gizeh putând fi caracterizate drept ultimele mari monumente atlante însă această forţă uriaşă pe care o aveau atlanţii şi cunoştinţele lor despre legile naturii au fost folosite şi în formă distructivă. Prin încrucişare genetică au fost create fiinţe mixte, iar o parte a populaţiei a fost

adusă în stare de robie; în cele din urmă a avut loc o catastrofă naturală – o inundaţie catastrofală care a afectat o mare parte a pământului. Oraşele au fost inundate, iar partea principală a Atlantidei s-a scufundat.

Despre ce anume a provocat inundaţia există diferite date în literatura disponibilă – lovitura unui corp ceresc, declanşarea focosului armelor nucleare, intervenţia extratereştrilor sau deplasări ale faliilor polului, fenomene care se repetă la fiecare ciclu de 13.000 ani. Aici se pot face speculaţii.

În orice caz, o parte a atlanţilor au supravieţuit şi s-au mutat în alte părţi ale pământului, unde, în decurs de milenii, s-au adaptat noilor condiţii şi şi-au schimbat înfăţişarea. Totuşi, în mod evident mai există şi atlanţi care au trecut în starea samādhi şi până astăzi există în corpurile lor. Însă mulţi atlanţi s-au retras în zonele marilor munţi ai lumii, deoarece acolo inundaţia nu putea să le provoace nicio distrugere. Lui Muldaşev i s-a spus că mulţi atlanţi şi-au găsit adăpost în Himalaya, alţii sub platoul Gizeh din Egipt

Eu personal cunosc asemenea povestiri din Carpaţi, însă cele mai cunoscute provin din Anzi. Anzii sunt străbătuţi de sisteme de tunele şi, cum am amintit deja, în Yucatán, México şi de asemenea în Belize am întâlnit oameni care au confirmat că unele dintre aceste oraşe subpământene mai sunt locuite şi astăzi. În anul

1999 am fost mai întâi în Perú şi Bolivia, în 2001 împreună cu Stefan Erdmann în Brazilia şi în 2002 în Chile, toate călătoriile fiind în legătură cu cercetările privind sistemele de tunele subpământene. Atât în Perú, cât şi în Brazilia ne-a fost confirmat totul. (Mai mult despre aceasta probabil într-o lucrare separată, deoarece aici ne-am îndepărta prea mult de temă.)

Alţi atlanţi trăiesc astăzi în adâncurile oceanului şi s-au adaptat pe deplin la apă. Despre cavităţile din pământ şi despre teoria lumii grotelor am relatat mai înainte, precum şi despre rapoartele şocante ale cercetătorilor polari privind deschizăturile de la poli, prin care, după cum se afirmă, se poate intra sau pătrunde în zbor într-o cavitate din centrul pământului. Se găsesc şi aici atlanţi?

Dr. Muldaşev a aflat de la învăţaţii din Himalaya că mulţi dintre aşa-zişii *profeţi ai lumii* sunt persoane în vârstă de mii de ani şi chiar mai bătrâne, care, la un ciclu de câteva sute de ani, „se *dezgheaţă*" din starea samādhi, spre a se face cunoscute lumii, pentru ca după aceasta „să *adoarmă*" din nou.

Se aprinde un beculeţ!

Am citat aici în mod fidel? Ce afirmase despre sine contele de Saint Germain?

„Către sfârşitul secolului dispar din Europa şi plec în ţinuturile Himalayei. Trebuie să fac o pauză, să mă odihnesc. Însă în câteva decenii voi face să se audă din nou de mine – în exact optzeci

şi cinci de ani, oamenii îşi vor îndrepta din nou privirea spre mine”.

Şi nu afirmase el că a călătorit în Himalaya, unde ar fi întâlnit oameni „care *ştiu totul*”?

Dar să continuăm cu rezultatele lui Ernst Muldaşev. Prin urmare, există fiinţe care la un ciclu de câteva sute de ani se dezgheaţă din starea samādhi şi vin în mijlocul oamenilor. Astfel se povesteşte şi în istorie despre cei cunoscuţi drept Buddha: primul Buddha, aşa-numitul Buddha bon-po se numea Tonpa Shenrab, a apărut acum 18.013 ani în Tibet, în ţara Shambhala, şi i-a învăţat pe oameni legile spirituale. Toţi ceilalţi Buddha i-au urmat învăţăturile. Şi el a fost descris ca arătând neobişnuit. Din învăţăturile sale se deduce că pe Pământ trebuie să apară 1.002 de profeţi. Cât de mulţi au apărut până astăzi nu poate nimeni să spună cu exactitate, dar ultimul Buddha a apărut în urmă cu 2.044 de ani. Interesante la acest Buddha sunt, înainte de toate, cele 32 de caracteristici prin care el să diferenţiat de oamenii „normali”.

După cum s-a transmis posterităţii, cele mai importante sunt:

membrane interdigitale la degetele de la mâini şi de la picioare; la picioare nu avea partea superioară a labei piciorului; braţele sale ajungeau până la genunchi; organul bărbătesc al lui Buddha era ascuns, prin urmare nu se vedea; pielea lui Buddha avea o nuanţă aurie; avea buclele albe cu o strălucire argintie; pe cap avea o

proeminenţă de formă rotundă, şerpuind în sensul acelor de ceasornic; avea o limbă lungă, cu care putea să ajungă la rădăcina părului şi la urechi; avea 40 de dinţi, care nu aveau spaţii între ei. (5 p185.186)

În măsura în care corespunde realităţii, această enumerare duce la concluzia că Buddha a fost sau un membru al uneia dintre civilizaţiile anterioare (atlant ori lemurian) sau un extraterestru.

Cum am ajuns la această opinie?

Să privim corpul reprodus aici. Nu are acesta o anumită asemănare cu atâantul nostru? Şi această fiinţă trebuie să fie un presupus extraterestru, despre care se spune că ar fi murit la prăbuşirea unei navete cosmice în Roswell, New Mexico, în anul 1948. Ce m-a uimit imediat a fost faptul că la acest corp organele sexuale bărbăteşti sunt ascunse sub un pliu şi la prima vedere arată ca o femeie. Exact aceeaşi descriere o găsim şi la Buddha, iar capul cu urechile mici şi cu ochii mari se aseamănă foarte mult cu cele ale atlantului din reconstituirea dr. Muldaşev reprodusă mai sus, nu credeţi?

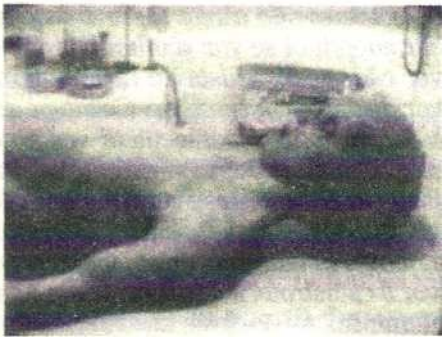

Fig. 9 şi 9 a. Mult timp s-a discutat aprins dacă filmul lui Santilli – în care se arata autopsia unui extraterestru mort – este autentic sau nu. În orice caz, independent de aceasta, asemănarea cu atlantul este uluitoare: şi la el organele sexuale masculine sunt ascunse sub un pliu al pielii. Sau poate că unii nu sunt extratereştri, ci atlanţi din interiorul pământului?

Să punem acum câteva întrebări generale:

La ce ar putea folosi de fapt un fond genetic? Pentru obţinerea învelişurilor corpurilor care existaseră pe pământ, cândva, cu mult timp în urmă? însă ce sens să aibă aceasta, când totuşi spiritul este cel care domină corpul?

Răspunsul este concludent pentru Muldaşev: corpul a fost creat în cadrul evoluţiei, într-o perioadă îndelungată şi s-a adaptat condiţiilor externe ale planetei. Şi, la urma urmei, pentru a putea juca „jocul vieţii" în lumea fizică, şi sufletul are nevoie de un corp, pentru a putea să-şi facă loc în această densitate. De aceea, este mai judicios să se păstreze corpul, decât să fie creat din nou. Şi în plus, fiecare celulă poartă în sine

toate amintirile trecutului…

În acest fel, samādhi este o ancoră de salvare a omenirii, deoarece corpul se poate păstra secole de-a rândul şi în caz de nevoie, prin reînsufleţire, se poate crea o nouă civilizaţie. Deja au dispărut mai multe civilizaţii şi de fiecare dată oameni reîntorşi din starea samādhi au devenit germenele noii omeniri.

Şi civilizaţia noastră de acum se află cu puţin înainte de a-şi atinge apogeul şi, în acelaşi timp, se îndreaptă spre o clarificare a „vechiului”, aşa cum ne-au prezis în mod unanim vizionarii din toate timpurile şi din toate părţile lumii. Şi toţi mai spun că după aceasta va veni un nou început – interesant de arătat că se vorbeşte despre noi tehnologii, zbor interplanetar şi contactul cu oamenii din interiorul pământului (în legătură cu aceasta vezi şi cartea mea „*Buch 3 – Der Dritte Weltkrieg*).

În legătură cu aceasta, Charles Berlitz ne relatează:

„În inima Asiei, în deserturile Mongoliei şi în intuiţii Tibetului deja de multe secole se povesteşte despre misterioasa şi mistica legendă referitoare la Agarthi şi la stăpânitorul ei, regele lumii. După credinţa multor oameni, Agarthi este o lume în interiorul pământului, constând din grote uriaşe aflate sub podişul central asiatic, peşteri în care, prin intrări secrete, vechi populaţii au pătruns în această lume şi după cum se spune, până în ziua de astăzi duc o viaţă enigmatică.

Acest Shangri-La a continuat să existe sub teritoriul stăpânit de comunişti şi ori de câte ori stăpânitorul său, regele lumii, face preziceri, dintr-odată păsările şi alte vieţuitoare ale pământului amuţesc. Înainte cu sute de ani, acest rege al lumii a făcut o profeţie, care – luând în considerare prezumtivul moment al înfăptuirii – se referă, ca multe altele, la a doua jumătate a secolului al XX-lea. Oamenii îşi vor neglija tot mai mult sufletele… pe pământ va domina cea mai cruntă depravare. Oamenii vor fi ca animalele setoase de sânge şi vor fi însetaţi de sângele lor. Semiluna se va întuneca, iar adepţii ei se vor scufunda în minciuni şi în războaie nesfârşite… Coroanele regilor vor cădea… Va exista un război îngrozitor între toate popoarele lumii… Naţiuni întregi vor dispărea… Foamete… Crime pe care legea nu le cunoaşte… Inimaginabil de devreme pentru lume… persecutaţii vor atrage asupra lor atenţia întregii lumi… Vechile străzi vor fi umplute de mase de oameni, care se vor muta dintr-un loc în altul… Cele mai mari şi mai frumoase oraşe vor fi mistuite de flăcări… Famibile se vor destrăma… Credinţa şi dragostea vor dispărea… lumea se va goli… după cincizeci de ani vor mai fi numai trei mari naţiuni… Şi cincizeci de animai târziu, va fi război care va dura timp de optsprezece ani şi vor fi catastrofe, iar popoarele din Agarthi îşi vor părăsi grotele subpământene şi vor ieşi la lumină… „p33 – 34)

După cercetările dr. Muldaşev, grotele

samādhi se împart în trei categorii:

1. Grote samādhi cu oameni ai civilizaţiei noastre (Saint Germain?).
2. Grote samādhi cu atlanţi şi oameni ai civilizaţiilor mai vechi (Lemuria, Hyperborea) şi
3. Grote samādhi cu oameni ai civilizaţiei noastre *şi* ai civilizaţiilor mai timpurii.

Dr. Muldaşev însuşi a reuşit într-adevăr să viziteze două „călăuze" ale unei grote samādhi, care adăposteşte cel puţin *un* atlant, şi să se împrietenească cu ele. Muldaşev a aflat că cel mai în vârstă nu mai merge în grote (are 95 de ani), iar cel mai tânăr face aceasta numai o dată pe lună – când este Lună Plină sau în a 11-a până la a 12-a zi după aceasta.

„Călăuza" mai tânără a spus că el începe să mediteze deja cu o săptămână înainte şi când ajunge în prima cameră a grotei, acolo începe să se roage mai intens şi îşi adânceşte meditaţia.

Ernst Muldaşev şi însoţitorul său Valeri Lobankov n-au aflat multe lucruri de la acest om, iar de la cel mai în vârstă, „*remarcabilul om mai în vârstă*", – cum îl numeşte Muldaşev – nici atât.

Ernst Muldaşev a înregistrat pe bandă convorbirea extrem de interesantă şi a publicat-o în cartea sa, din care aş dori să vă pun la dispoziţie pasajele esenţiale.

După ce dr. Muldaşev, Valeri Lobankov şi translatorul Kiram luaseră loc, Muldaşev i-a arătat călăuzei mai în vârstă fotografia atlantului.

La început, acesta a manifestat reticenţă şi a

adus argumentul că tema grotelor samādhi reprezintă un secret şi că nu are voie să spună nimic despre aceasta.

A trebuit să i se pună multe întrebări, până când, treptat, a părut dispus să vorbească. Muldaşev a declarat:

4 Totuşi sunt convins că în grote există oameni în starea samādhi, exact cu această înfăţişare – nu am cedat eu – şi am arătat din nou fotografia noastră.

= în sălile la care am acces nu există oameni care să arate astfel. Există asemănători…

4 Valeri şi cu mine am avut un schimb de priviri. Valeri a spus şoptind: Există mulţi acolo! Dacă în săhle la care aveţi acces există oameni în starea samādhi, care arată asemănător… (aici în mod intenţionat am făcut o pauză).

= Nu toţi arată asemănător, a spus enervat omul mai în vârstă.

4 Dar în celelalte săli ale grotei, am continuat, trebuie să se găsească oameni în starea samādhi, care arată exact la fel ca acesta de aici din fotografie.

Ei nu arată tocmai astfel. Însă aceasta este un secret.

4 Apoi ne-a luat fotografia în mână şi dintr-odată a spus: sunt foarte emoţionat când văd aşa ceva! De unde aveţi această fotografie?

Muldaşev n-a dat niciun răspuns la această întrebare şi a început să vorbească despre al treilea ochi. Omul a negat existenţa unui al treilea

ochi, însă despre ochii normali ai fiinţelor din grotele samādhi, precum şi despre nasul şi urechile acestora a spus următoarele:

= Unii dintre ei au ochi neobişnuiţi de mari, alţii nu.

4 Aţi văzut în grota dumneavoastră oameni cu nasul în formă de spirală, ca un fel de ventil?

= Nu, forma nasului este altfel la ei. La unii nasul este mic, la alţii mare, întocmai ca la toţi oamenii.

4 Darin celelalte săli, la care nu aveţi acces, ar putea să fie acolo oameni cu un nas în formă de spirală, ca un fel de ventil?

= Aceasta este un secret.

Lobankov s-a aplecat spre mine şi a şoptit: sună ca un Da". Spuneţi-ne, oamenii din grotă au urechile mari sau mici, ca în această fotografe? am continuat eu interogatoriul anatomic.

= Au urechi mari, unii chiar foarte mari, alţii însă cu totul obişnuite. Urechi atât de mici ca în această fotografe n-am văzut...

4 Oamenii din grotă au o asemenea gură, precum cea din fotografe?

= Omul a examinat atent fotografa. Nu, nu au o asemenea gură. Gura lor este ca gura oamenilor obişnuiţi. Însă... s-ar putea să fie, este cu totul altfel.

4 Cum?

= Aceasta este un secret...

Dr. Muldaşev s-a interesat şi de cutia toracică, iar călăuza mai în vârstă a confirmat că

unii ar avea cutia toracică mai mare decât normal, că în grote s-ar afla oameni cu diferite dimensiuni ale corpului.

Eu personal găsesc palpitantă următoarea întrebare a ltd Muldaşev:

4 Au oamenii din grotă un craniu neobişnuit de mare?

Sunt diferenţe extrem de mari. Unii au un craniu foarte mare, îl au mare, prelung, de forma unui turn, iar alţii îl au cu totul obişnuit. Însă toţi au părul lung.

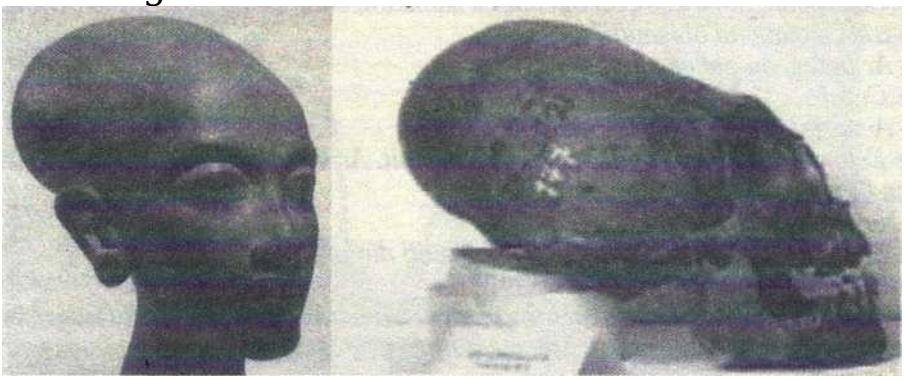

Fig. 10, 11. Călăuza mai în vârstă din grota samādhi afirmă că în grotă se găsesc fiinţe la care craniul este alungit, având forma unui turn. Fiinţe cu asemenea capete au existat nu numai în Tibet. Cel din partea stângă aparţine reginei Nefertiti din Egipt, iar cel din dreapta a fost găsit în Bolivia, aşadar în America de Sud. Întâmplare?

4 Lobankov şi cu mine ne-am privit din nou. Ne unea aceeaşi idee: în grotă se găsesc oameni ai diferitelor civilizaţii. Deodată, deosebitul omul mai

în vârstă ne-a luat luat fotografa în mână şi a spus, fără să aştepte o altă întrebare:

= o Dacă oamenii din grotă au o faţă ca aici în fotografie, în acest caz corpul lor este mare şi puternic. Dacă au o faţă normală, atunci corpul lor este mai suplu.

Lobankov şi cu mine am amuţit. Omul mai în vârstă recunoscuse în mod indirect că în grotă există oameni a căror înfăţişare se aseamănă cu ipoteticul nostru atlant (desigur, cu anumite corecturi). Atunci l-am întrebat: Şi aţi văzut la oamenii din grotă membrane interdigitale la degetele de la mâini şi de la picioare?…

= Nu, niciodată. Ei au degetele de la mâini şi de la picioare cu totul normale, numai că au unghiile foarte lungi.

Au degetele de la mâini şi de la picioare

= Nu…

Ernst Muldaşev l-a chestionat în continuare în legătură cu ochii şi dacă aceştia ar avea arcul superior al pleoapelor mărit, întrebare la care omul nu a putut să răspundă, deoarece fiinţele ar ţine ochii aproape închişi. După aceasta a luat din nou în mână fotografia atlantului şi din nou s-a arătat emoţionat.

În continuare, Muldaşev l-a întrebat despre raţiunea grotelor samādhi, însă omul n-a vrut să dea nicio explicaţie concretă. A declarat că ar exista un scut de protecţie care ar împiedica pătrunderea intruşilor. Cu toate acestea, cine trece proba de meditaţie cerută, acela poate să

pătrundă în grotă. Aceasta însă încă nu s-a întâmplat, a afirmat călăuza mai în vârstă.

Cine nu i-a lăsat să intre în grotă?

= El!

4 Cine este El?

= Aceasta este un secret…

Călăuza mai în vârstă a spus că fiinţele nu se mişcă niciodată şi că acolo rămân tot timpul în poziţia lui Buddha. La întrebarea dacă a vorbit vreodată cu aceste fiinţe, a afirmat din nou că aceasta este un secret.

Să urmărim mai departe discuţia, care acum devine ceva mai interesantă:

Ce credeţi, după ce revin din starea samādhi, oamenii cu înfăţişarea neobişnuită ar putea trăi ca oamenii obişnuiţi?

= o Ar putea, numai că altfel.

Cum?

Aceasta ar trebui să-i întrebaţi pe lama.

4 Este cunoscut că Buddha arăta neobişnuit. Ar fi putut reveni din starea samādhi în vreuna dintre grote?

Nu ştiu asta.

4 Seamănă cu Buddha oamenii neobişnuiţi din grotă?

= Unii seamănă cu el, alţii nu.

4 Această informaţie a fost pentru mine şi pentru Valeri deosebit de valoroasă, deoarece ea ne confirma ipoteza îndrăzneaţă despre grotele samādhi mixte, cu spectrul complet al reprezentanţilor diferitelor civilizaţii pământene.

Am întrebat în continuare: Ce credeţi, cine-i aduce pe oameni să rămână în starea samādhi, am întrebat eu.

= Aceasta trebuie s-o ştie lama, a repetat omul mai în vârstă.

El spune numai ce ştie, comentă încet Lobankov. Am întrebat: Cu ce scop intră oamenii în starea samādhi, pentru sute, chiar pentru mii de ani?

= Presupun că cei mai mulţi vor să se păstreze pentru viitor…

La întrebarea de ce în grote se găsesc nu numai oameni obişnuiţi, ci şi oameni care nu ne seamănă, a primit următorul răspuns:

= Cei neobişnuiţi sunt oameni din vremuri străvechi, cei care se menţin de mult timp în starea samādhi.

4 Cine apără grotele samädhi?

= Spiritul.

A/ cui spirit?

Al Lui.

4 Cine este P

= Aceste este un mare *secret*…

Călăuza mai în vârstă a declarat apoi că el s-ar îngriji ca în grote totul să fie în ordine şi că fiinţele de acolo ar sta pe o piele de tigru, în poziţia lui Buddha, cu mâinile pe genunchi şi că ochii – pe jumătate închişi – ar privi în sus, astfel că se vede albul ochiului. El a atins deja şi corpurile, iar la palpat acestea s-ar simţi consistente şi reci.

La sfârşitul discuţiei, Muldaşev a întrebat dacă îi este permis să intre în grotă.

A doua zi dr. Muldaşev a primit într-adevăr aprobarea de intrare în grotă, însă nu a ajuns prea departe. Imediat după prima sală, totul a început să se petreacă aşa cum descrisese călăuza mai în vârstă – cu toate că Muldaşev se apăra din toate puterile împotriva simptomelor apărute: indispoziţie, durere de cap insuportabilă, aşa încât a trebuit să se întoarcă din drum. S-a retras până când efectele au dispărut, a mai făcut încă alte două tentative care au avut aceleaşi urmări, iar în cele din urmă a renunţat. (5> p229 – 238)

Rezumat

Ce am înţeles din cercetările lui Ernst Muldaşev şi din evenimentele trăite de el?

Un lucru devine clar – omul nu se trage din maimuţă, ci este produsul final de până acum al unei evoluţii infinit de lungi, de milioane de ani pe această planetă. Au existat culturi avansate cu un stadiu de dezvoltare tehnică mult superior celui avut de noi astăzi, care însă au dispărut din nou.

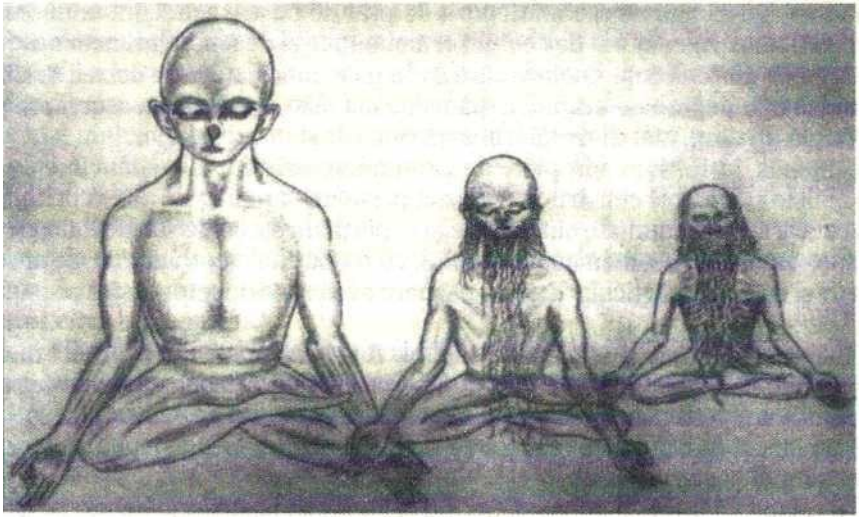

Fig. 12. Fondul genetic al omenirii – în grotele samādhi se găsesc reprezentanţi ai diferitelor civilizaţii.

Din toate aceste civilizaţii anterioare au existat oameni care s-au retras în locuri ascunse (grote, locuri în adâncul oceanului, oraşe subpământene…) şi s-au menţinut într-o stare pe care asiaticii o numesc *starea samādhi*; această stare le dă posibilitatea ca, printr-o conştiinţă puternică, să-şi controleze procesele metabolismul astfel încât îşi transpun corpul într-o stare de nemurire care evident poate să dureze la nesfârşit (atâta timp cât grota nu se prăbuşeşte şi corpurile nu sunt distruse…).

Aceste grote samādhi pot fi considerate – aşa cum este de părere dr. Muldaşev – drept un fel de *fond genetic*, un rezervor al tuturor categoriilor de oameni de până acum, care au populat această planetă şi care – în cazul unei catastrofe globale –

pot fi reactivaţi în orice moment, pentru a da din nou naştere vieţii pe pământ.

Totuşi mai există o posibilitate care, după părerea mea, este la fel de plauzibilă şi care coincide cu alte rezultate ale cercetărilor mele: aici pare să nu fie vorba despre *corpuri*, ci despre *suflete* care sunt legate de aceste corpuri. La aceste suflete, la aceste străvechi şi extrem de puternice potenţialităţi psihologice este vorba despre purtători de energie cu adevărat uriaşă, care prin prezenţa lor menţin o frecvenţă a pământului mai înaltă şi un nivel mai ridicat de energie, iar prin aceasta pot hotărî soarta unor întregi popoare. Dacă aceşti deţinători de energie ar muri şi sufletele ar trece în lumea spirituală, atunci probabil că frecvenţa oscilaţiei pe pământ s-ar reduce considerabil, iar forţele „întunecate” ar avea posibilitatea să acţioneze mai uşor.

Să ne imaginăm aceasta metaforic: ne găsim în timpul nopţii într-o încăpere care, în loc să fie luminată cu un bec, este luminată de sute de lumânări aprinse. Însă cele mai multe sunt lumânări mici sau lumânări normale, pentru uz caznic. Dar în încăpere se găsesc şi câteva lumânări foarte mari pentru biserică, aprinse deja de mult timp şi care vor mai arde încă mult timp, în vreme ce lumânările mici sunt stinse demult.

În mod asemănător ne putem imagina şi sufletele fiinţelor samādhi, aceste suflete mari, imemoriale şi puternice, care menţin pe pământ o anumită oscilaţie fundamentală.

Unul sau altul dintre cititori poate să obiecteze că încă n-a auzit niciodată despre atlanţi, uriaşi sau ceva asemănător, că aşa ceva n-ar exista – şi încă atlanţi uriaşi? Despre asemenea fiinţe ar şti totuşi arheologii noştri.

În mod cert ei ştiu, deoarece în anul 1833 soldaţii au găsit în Lampock Rancho, California, unde voiau să amenajeze un depozit de praf de puşcă, scheletul unui om înalt de aproape patru metri, înconjurat de cochilii ornamentate şi de simboluri necunoscute. Lângă acest uriaş se afla o secure imensă, care amintea în mod categoric de zeii nordici. Ceea ce însă indică mai degrabă o origine nepământeană este faptul că această fiinţă prezenta un rând dublu de dinţi, atât în maxilarul superior, cât şi în cel inferior.

De asemenea, în 1891, în apropiere de Crittenden, Arizona, la o adâncime de aproape trei metri, nişte muncitori constructori au dat peste un sarcofag de piatră uriaş, pentru a cărui cercetare au fost anunţate autorităţile şi experţii. În sarcofag s-a găsit un sicriu mare al unei fiinţe omeneşti, asemănătoare omului, cu o mărime a corpului tot de aproximativ patru metri şi cu o altă particularitate: la picioare avea şase degete – la fel ca mortul de la Roşwell! (18, P290)

Însă, înainte de a trece la următorul capitol, voi relata unele din propriile mele cercetări în domeniu: în septembrie 1989 am întâlnit în Phonix, Arizona, un tânăr american cu numele *Sean*, care petrecuse un an şi jumătate la Dalai

Lama în Dharamsala, în Himalaya indian. Sean însuşi este dotat cu însuşiri de mediu şi acolo a fost instruit de către călugări în arta meditaţiei şi clarviziunii.

El mi-a relatat că într-o zi a fost sfătuit de călugări să postească; deoarece ar urma să participe la o iniţiere, de aceea era necesară şi o purificare interioară. A postit mai multe zile şi apoi, într-o dimineaţă, au venit la el călugării şi au plecat împreună. Au urcat un munte până la înălţimi unde aerul era rarefiat, şi s-au oprit în faţa intrării unei grote. Anterior, aceasta nu-i atrăsese deloc atenţia lui Sean.

Au intrat în această grotă şi au mers printr-un tunel timp de mai multe ore. Însă ce i-a fost dat să vadă pe drumul într-acolo cu greu se încumeta să povestească. Acolo se aflau nişte sălbăticiuni – el a folosit termenul de *pricolici* – în orice caz „ceva” cu ochi roşii incandescenţi, care abia aşteptau ca cineva să se desprindă de grup. Lui Sean i s-a explicat că forţele psihice ale celor mai puternici doi călugări ar ţine la distanţă sălbăticiunile, însă aceşti doi călugări trebuie să se găsească în fruntea şi la coada grupului. Dacă, de exemplu, Sean ar fi fost ultimul din grup, atunci i-ar fi sunat ceasul. În continuare i s-a spus că aceste fiinţe se află acolo pentru a păzi ca niciun neavenit să nu pătrundă în această grotă şi să nu ajungă în locul spre care se îndreaptă ei acum.

După mai multe ore de mers au ajuns în cele din urmă la o poartă uriaşă din aur, înaltă de mai

mulţi metri şi s-au aşezat pe pământ în poziţia lui Buddha. Împreună au început să mediteze şi după un timp, treptat, poarta a devenit transparentă. Sean a avut impresia că nu poate să-şi creadă ochilor, deoarece în spatele porţii a văzut foarte clar mai mulţi oameni uriaşi, stând de asemenea în poziţia lui Buddha. Aceşti oameni aveau părul de aur, o piele aurită şi au început să comunice prin telepatie cu el şi cu ceilalţi. Sean mi-a spus că a avut senzaţia că şi când creierul şi întregul său interior ar fi fost străbătute de o lumină (scanate). Nu s-a putut opune acestei senzaţii, însă în niciun caz nu s-a simţit îngrijorat sau ameninţat. Era de parcă aceste fiinţe aveau putere asupra lui şi îi controlau gândurile. Era foarte evident că-l verificau, deoarece apoi i-au încredinţat ceva ce n-a vrut să-mi destăinie. După mai multe ore, grupul s-a despărţit de fiinţele de aur şi a început să străbată drumul înapoi – trecând pe lângă sălbăticiuni, înspre mănăstire, moment în care Sean a afirmat că pe drumul de întoarcere a privit de câteva ori în sus spre intrarea în grotă, însă dintr-odată aceasta nu se mai putea vedea.

În anul 2000 l-am întâlnit din nou pe Sean – de data aceasta în München – şi mi-a confirmat încă o dată istoria.

Ce părere aveţi despre aceasta?

Mai am însă încă o altă istorie pe care aş dori să v-o povestesc: în urmă cu câţiva ani, am cunoscut o doamnă fermecătoare din Elveţia, cu numele Verena, dispusă să sponsorizeze un

inventator care susţinea că putea să construiască o maşină concepută să funcţioneze pe bază de energie liberă. Din păcate n-a ieşit nimic din asta, deoarece individul era un şarlatan şi i-a mâncat bani frumoşi. Însă mărinimoasa doamnă avea să-mi povestească o întâmplare extrem de interesantă. Fusese şi ea deja de câteva ori în Dharamsala, unde a avut de mai multe ori onoarea să discute personal cu Dalai Lama, întrucât donase pentru el şi pentru mănăstirea sa însemnate sume de bani. De aceea am rugat-o ca, data viitoare când va merge la el, să-l întrebe despre lumea grotelor şi imperiul subpământean de sub Himalaya (Shambhalaşi *Agarthi*).

S-a ţinut de cuvânt, iar la întrebarea dacă acest imperiu subpământean există, a primit răspunsul: „Am *auzit despre aceasta*”.

Ei, asta-i ceva extraordinar…

Pe baza discuţiilor mele cu ea, doamna devenise receptivă şi se interesase la călugări în legătură cu această ipoteză. Astfel, unul i-a povestit că ar fi fost cândva în acest imperiu subpământean, dar când s-a întors la mănăstire şi a vrut să-şi conducă fraţii de credinţă spre intrarea grotei, pentru a justifica ce le istorisise, n-a mai găsit intrarea.

Toate acestea coincid cu cercetările lui Muldaşev şi duc în aceeaşi direcţie.

Şi de ce n-aţi aflat nimic despre toate aceste evenimente şi întâmplări – de exemplu, de la oamenii noştri de ştiinţă sau de la televiziune? Din

acelaşi motiv pentru care nu aţi fost informaţi despre faptul că într-o mănăstire japoneză este păstrată o sirenă.

Nu aţi fost informaţi întrucât – din punctul de vedere al puternicilor acestei lumi – nimic nu vă priveşte, iar dacă vi s-ar aduce la cunoştinţă ar putea să apară confuzii în imaginea dumneavoastră despre lume! însă, veţi fi de acord cu mine, că aceste fiinţe sunt ceva mai interesante decât politicienii noştri, care iau parte la spectacole sportive sau îşi petrec serile la discotecă…

Fig. 13. În templul Karukayado din Hashimoto, Japonia, se păstrează această sirenă mumifiată, având o vechime de 1400 de ani şi o înălţime de 65 cm.

Cercetările medicale au stabilit că această fiinţă nu este o „construcţie” – un fel de *Wolperdinger* (*animal fantastic în Bavaria* – n.t.) al japonezilor – cum le place criticilor să afirme.

Partea superioară a corpului este într-adevăr de om, iar cea inferioară este de peşte. Sunt aceste fiinţe un „accident” al naturii – asemănătoare cu unii avortoni (de exemplu, copii cu două capete) – sau ele sunt dovezi că înaintaşii noştri efectuau experimente genetice?

Dar de ce vă povestesc toate acestea?

Încă nu vă voi dezvălui motivul. Aveţi răbdare – tensiunea trebuie să crească! Ceva însă vă aduc totuşi la cunoştinţă: pe această planetă se petrec lucruri incredibile…

Acum am aflat despre un nemuritor, ba nu, chiar despre mai mulţi – care, ce-i drept, nu apar atât de eleganţi precum contele nostru, totuşi aceasta nu înseamnă neapărat că sunt mai puţin interesanţi. Însă lumea noastră mai are de oferit lucruri uimitoare. Diferenţa faţă de cele expuse până acum este numai aceea că informaţiile care urmează sunt documentate până în ziua de astăzi şi oricine le poate verifica. Un prieten de-al meu a spus: *„Ţi se încinge calota craniană”*, când devii conştient că aceste documente există încă şi astăzi în original şi că oamenii de ştiinţă şi arheologii nu le mai pot face dispărute – spre deosebire de cărţile originale ale Vechiului şi Noului Testament; acestea, după părerea mea, nu numai că au fost combinate inteligent, ci şi falsificate cu un scop precis, din motive pe care cititorii mai vechi ai lui Jan van Helsing şi le pot imagina în mod clar… Şi exact acest fapt face ca ceea ce urmează să fie atât de interesant. Şi totuşi, spre a putea face o

comparaţie cu aceste documente, este nevoie de o mică pregătire.

De aceea, să examinăm mai întâi… Geneza.

GENEZA – TERENUL DE JOACĂ AL ZEILOR

Să începem cu o excursie istorică în timpul Vechiului Testament, pentru a ne da seama că în urmă cu câteva mii de ani pe planeta noastră s-au petrecut unele lucruri uimitoare. Ce trebuie să se fi petrecut acolo este considerat de către atei drept basme, iar de către ceilalţi este văzut drept bază a religiei lor – însă ambele interpretări sunt greşite! Evenimentele din teritoriul Palestinei, Egiptului şi Mesopotamiei – Irakul de astăzi – sunt pilonii de bază ai religiilor lui Abraham (Abraham a fost un sumerian din Ur), iar prin Vechiul Testament, Coran şi cartea lui Mormon ni se induce impresia că pe atunci „Dumnezeu în persoană”, aşadar creatorul tuturor lucrurilor – tuturor galaxiilor, universurilor, găurilor negre şi albe şi aşa mai departe – a apărut acolo şi a discutat cu un „mic popor ales”.

Însă a vorbit, într-adevăr, Moise cu „Dumnezeu”? A văzut Moise faţa lui Dumnezeu? Un Dumnezeu atotputernic trebuie să se prezinte, adică să se dezvăluie astfel? Această imagine nu poate să reziste în faţa gândirii noastre logice. Totuşi cu cine a vorbit Moise cu adevărat?

Pe baza descrierii numărului mare de întâlniri cu acest „Dumnezeu” uman, nu putem interpreta aceasta pur şi simplu ca pe o viziune, spre a o adapta omului „modern” şi „instruit”. Ei bine,

acum aş dori să vă explic cu cine s-a întâlnit Moise.

Să începem cu contradicţiile în geneză (istoria Creaţiei): în aceasta găsim indicaţii clare că „Dumnezeul" din Vechiul Testament nu a fost o fiinţă singulară, ci a fost vorba de mai mulţi „zei"; de exemplu, când aceştia l-au creat pe om. Astfel, în Geneză se găseşte cunoscuta afirmaţie: *„Şi Dumnezeu a zis*: Să *facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră*... (1. Moise 1, 26)

În acest loc nu numai că se vorbeşte la plural – ceea ce de fapt l-ar impresiona pe oricare credincios – ci aceşti „zei" seamănă în mod evident cu omul.

Totul se deplasează anapoda prin Geneză, unde înainte de toate se relatează despre fiii Domnului (Elohim), care au văzut *„cât de frumoase erau fiicele oamenilor şi din toate şi-au luat de şotii pe care şi le-au ales"*. (1. Moise 6, 2)

Prin urmare, zeii nu erau mofturoşi şi aveau „aventuri amoroase" cu femeile pământene. Cu afirmaţia întâlnită ceva mai departe în Geneză, *„... căci şi omul este came"* (1. Moise 6, 3), este foarte clar că „zeii" nu erau fiinţe *spirituale*, ci *fizice*, altfel nu s-ar fi comportat în aşa fel încât sămânţa şi gena lor să ajungă la femeile pământene.

Înainte de toate, în Geneză găsim o referire la rezultatele cercetărilor făcute de dr. Muldaşev: „În acel timp şi chiar şi mai târziu, când fiii lui Dumnezeu au intrat la fiicele oamenilor şi ele le-au născut copii, aceştia au devenit uriaşii pe pământ.

Aceştia au fost eroii din vechime, oameni cu renume”. (1. Moise 6, 4)

Prin urmare aici îi avem din nou pe uriaşi!

Aceşti „zei” sau „fii de zei” vegheau asupra protejaţilor lor, oamenii. Se spune că *„ochiul atoatevăzător”* ar veghea asupra oamenilor. Aşadar oamenii văzuseră pe atunci ceva ce avea forma unui ochi, uneori şi a unui *„noi”*, sau ei vedeau *„roţi* care le dădeau lumină şi din când în când interveneau, atunci când protejaţii se aflau în situaţii dificile şi când îşi demonstrau puterea.

„Şi Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nori, ca să-i conducă pe drumul cel bun, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să facă lumină, pentru ca ei să meargă şi ziua şi noaptea. Stâlpul de nori nu se depărta dinaintea poporului în timpul zilei, nici stâlpul de foc în timpul nopţii”. (2. Moise 13: 21 – 23).

Probabil că astăzi am denumi „fasciculul de foc” eventual un proiector auto.

Se pare că pe atunci o mulţime de asemenea „nori” zburau încoace şi încolo., îngerul Domnului care mergea înaintea taberei lui Israel şi-a schimbat locul şi a mers înapoia lor. Şi stâlpul de nori care mergea înantea lor şi-a schimbat locul şi a stat înapoia lor…” (2. Moise 15: 19 – 20) sau „în straja dimineţii, Domnul, din stâlpul de foc şi de nor s-a uitat spre tabăra egiptenilor şi a stârnit învălmăşeală în tabăra lor. A scos rotile carelor şi le-a îngreuiat mersul”. (2. Moise 15: 24 – 25).

Sau când Moise s-a întâlnit cu „Dumnezeul”

ebraic: Domnul a zis: Iată, voi veni la tine într-un nor gros…”

A treia zi dimineaţă au fost tunete, fulgere şi un nor gros pe munte; trompeta răsuna cu putere şi tot poporul din tabără tremura. Moise a scos poporul din tabără spre întâmpinarea lui Dumnezeu şi s-au aşezat la poalele muntelui.

Domnul. Se coborâse în foc pe el; hunul acesta se înălţa ça fumul unui cuptor şi tot muntele se cutremura cu putere-Trompeta răsuna tot mai puternic”. (2. Moise 19: 16 – 19).

„Tot poporul auzea tunetele şi sunetul trompetei şi vedea flăcările muntelui, care fumega”. (2. Moise 20: 18).

„ŞIM oise s-a suit pe munte şi norul a acoperit muntele. Slava Domnului s-a aşezat pe Muntele Sinai şi norul l-a acoperit timp de şase zile. În ziua a şaptea, Domnul l-a chemat pe Moise din mijlocul norului. Arătarea slavei Domnului era ca un foc mistuitor pe vârful muntelui, înaintea ochilor fiilor lui Israel. Moise a intrat în mijlocul norului şi s-a suit pe munte. Şi Moise a rămas pe munte patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi”.

Atunci Domnul S-a coborât într-un nor…” (2. Moise 34: 5)

„Câtau ţinut călătoriile lor, fiii lui Israel porneau numai când norul se ridica deasupra cortului. Şi dacă norul nu se ridica, nu porneau, până în ziua când se ridica. Norul Domnului era deasupra cortului ziua; şi un foc era noaptea!

Israel în timpul tuturor călăţonilorlor”. (2.

Moise 40: 36 – 38).

Alte locuri sunt indicate la 5. Moise 4, 32 – 40 şi 5, 4 – 5.

O aşa-numită „intervenţie” o găsim în cartea 1 a lui Moise 20, 24: *Domnul a* făcut să plouă peste Sodoma şi peste Gomora pucioasă şi foc. A nimicit cetăţile acelea, toată câmpia şi pe toţi locuitorii cetăţilor şi tot ce creştea pe pământ. Soţia lui Lot s-a uitat înapoi şi s-a prefăcut într-un stâlp de sare”.

Acest fragment indică un bombardament cu încărcături nucleare – de aici stanele de sare! (La un bombardament atomic, din cauza temperaturii ridicate, victimelor li se evaporă lichidele din corp şi rămân cristalele de sare. La atingere, cadavrele devin casante.)

Martorii oculari ebraici de demult, de la care au provenit aceste descrieri (norii, coloanele de foc, fumul şi zgomotul puternic) nu puteau să se uite mai de aproape la „Dumnezeul” lor (Jahve). În Vechiul Testament stă scris că, în afară de Moise şi de câţiva conducători aleşi, nimeni nu a voie să se apropie la „aterizarea” „Domnului” pe vârful muntelui. Acesta amenințase că va ucide pe oricine va încerca să facă aşa ceva. La începutul Vechiului Testament există numai descrieri ale „Dumnezeului” ebraic, aşa cum l-au văzut din depărtare martorii oculari. Abia mult mai târziu, probabil cel mai cunoscut profet al Bibliei, Ezechiel, a putut să-l privească mai de aproape şi să-l descrie mai amănunţit. Iată un scurt extras

din cartea lui Ezechiel:

„În al treizecilea an, în ziua a cincea a lunii a patra, pe când eram printre captivi, la râul Chebar, s-au deschis cerurile şi am avut viziuni de la

M-am uitat şi iată, a venit de la miazănoapte un vânt năprasnic, un NOR gros şi un snop de foc, care răspândea de jur-împrejur o lumină strălucitoare, din mijlocul căreia sclipea ceva ca un metal incandescent. Tot în mijloc se mai vedeau nişte figuri, ca patru făpturi vii, cu înfăţişare asemănătoare unui om…

Picioarele lor erau drepte, talpa picioarelor lor era ca talpa unui viţel şi scânteia ca bronzul lustruit Sub aripi, de cele patru părţi ale lor, aveau mâini de om. Aripile se atingeau una de alta şi, când mergeau, feţele lor nu se întorceau în nicio parte, ci fiecare mergea drept înainte…

Făpturile vii alergau şi se întorceau ca fulgerul. Mai departe, pe pământ, pe lângă fiecare dintre cele patru făpturi vii era o roată. Înfăţişarea acestor roţi şi materialul din care erau făcute păreau de crisolit şi toate patru aveau aceeaşi întocmire, în aşa fel încât Secare roată părea că este în mijlocul unei alte roţi…

Când mergeau făpturile vii, mergeau şi rotile pe lângă ele; când se ridicau de la pământ făpturile vii, se ridicau şi roţile…

Şi deasupra capetelor făpturilor vii era ceva ca un disc solid, care semăna cu cristalul strălucitor şi se întindea sus, deasupra capetelor

lor… Şi când umblau, le-am auzit aripile vâjâind, ca vuietul unor ape mari şi ca glasul Celui Atotputernic, un vuiet tumultuos, ca al unei oştiri. Iar când se opreau, îşi lăsau aripile în jos…” (Ezechiel 2, 4)

Prima parte a viziunii lui Ezechiel aminteşte de descrieri biblice de mai înainte ale „Dumnezeului” ebraic: pe cer apare un obiect de foc, aflat în mişcare, care răspândeşte fum şi zgomot. Când obiectul s-a apropiat, Ezechiel a putut să vadă că era din metal. Din obiect au coborât câteva făpturi care arătau ca oamenii şi în mod clar purtau cizme de metal şi căşti împodobite cu ornamente „Aripile” lor păreau să fi fost pliabile, făceau un zgomot asurzitor şi le făceau posibil zborul. Capetele lor erau acoperite cu sticlă sau ceva transparent, în care se reflecta cerul (căşti de astronauţi). Ei se aflau în mod evident într-un fel de vehicul rotund sau într-un vehicul cu roţi, un fel de „automobil lunar” (imaginile din Fig. 22, 23, 24, 25 sunt concludente).

Dacă citim relatările Vechiului Testament – înainte de toate cartea lui Ezechiel şi cartea apocrifă a lui Enoh, preamărirea unuia dintre mulţii zei preferaţi – din punctul de vedere al unui om de ştiinţă neutru, aproape că putem să ajungem doar la concluzia că se aflase pe drum un grup de astronauţi, care era în legătură cu un mic grup de persoane, pe care le dirija, ca unelte credule şi docile, spre ţelurile lui, de a obţine

teritorii pentru sine.

Dacă analizăm mai profund problema, constatăm că tot timpul se vorbeşte despre faptul că şi „zeii” se războiau între ei. În epopeea sumeriană a lui Ghilgameş, în mitologia greacă, în scrierile vedice şi în alte tăbliţe sumeriene, acest lucru este foarte clar. În Vechiul Testament găsim contradicţiile dintre *Elohim* şi *Nephilim*. Aproape de parcă diferiţi astronauţi aveau pe atunci contact cu diferite popoare, pe care le făceau să ducă războaie unele împotriva celorlalte, pentru ca astfel să dobândească teritorii.

Printre extratereştrii distructivi care făceau sclavi, s-ar putea număra şi „Dumnezeul” Jehva din Vechiul Testament, deoarece se pune incontestabil întrebarea ce fel de „Dumnezeu” este acela care cere „poporului său ales” ca în timpul „exodului” să distrugă, fără excepţie, popoare şi seminţii. Ce fel de Dumnezeu este acela care instigă la genocid „poporul său ales” sau chiar îl obligă la aşa ceva? De altminteri, în Vechiul Testament acesta nu este un caz singular. În total găsim mai mult de şaptezeci de masacre şi genociduri; este vorba aici de multele asasinate, campanii de pradă, violuri în masă şi alte crime, de exemplu înmulţirea prin împerecherile consangvine, neluată încă în calcul. Nu este groaznic? La începutul secolului XXI în biserici se citează tot mai des Noul Testament, înaintea predicilor. Şi de ce nu? Cuvintele lui Iisus, care au fost moştenite – de exemplu din *Predica de pe*

munte, cele 21 de *Epistole*, *Faptele apostolilor şi Evanghelia după Ioan* sunt fără pereche în literatura universală, marcate de dragoste, pace şi înţelepciune. Cu totul altfel este cu Vechiul Testament. Tot timpul se vorbeşte despre un Dumnezeu sau un Creator mânios, despre război şi distrugere din „însărcinarea Domnului”, despre vinovăţie şi jertfe. În grădina Edenului, Dumnezeu adresează chiar un blestem lui Adam şi Evei. Dumnezeu blesteamă?!

Dumnezeul Vechiului Testament nu poate să fie Dumnezeul Noului Testament şi nici invers!

Prin urmare constatăm: „Fiii Domnului” au coborât din cer şi s-au împerecheat cu fiicele pământului. Pe lângă Enoh, au avut loc şi răpiri în cazul lui Abraham şi Ezechiel – în aeronave (!).

Ei bine, atunci ce s-a întâmplat?

Modificările textelor transmise de milenii pe cale orală, prin numărul mare de transcrieri şi în parte schimbările intenţionate, sunt evidente deja în primele propoziţii ale Genezei. În cele mai vechi texte ebraice se vorbeşte permanent la plural despre *Elohim* care tradus din ebraică, înseamnă *zei*, *divinitate* sau *făptura zeilor*. La forma de singular, dacă într-adevăr ar fi vrut să vorbească despre un Dumnezeu, rabinii cunoscători şi exegeţi ai scrierilor religioase la vechii evrei ar fi folosit pentru Dumnezeu cuvânt*ul Ei* (singular)! Deoarece însă n-au făcut aceasta, în interpretare ar trebui să plecăm de la principiul că, de fapt, era vorba despre un grup de zei sau făpturi ale zeilor.

De altfel, în akkadiană *El* înseamnă *Ilu*, în arabă *ilah* (*Alah*?).

În Geneză, cuvântul *Elohim* apare de 66 de ori. În textele ebraice „oficiale" de astăzi ale Vechiului Testament, în „Biblia Hebraica", cuvântul *Elohim* apare de peste două mii de ori. Acesta este un puternic indiciu că la „începutul" creaţiei nu a fost vorba despre „*iubitul Dumnezeu*", ci despre un grup de fiinţe extrem de inteligente!

Dacă însă vom cerceta numai Vechiul Testament, vom bâjbâi în continuare în întuneric. Pentru a afla cine au fost *Elohim* care vizitau pe atunci Pământul, trebuie să recurgem la scrieri mai vechi – şi anume la moşteniri, pe care exegeţii ebraici le-au copiat, manipulat (lat, *manus* = mână) şi le-au făcut istoria originii *lor*...

TĂBLIŢELE SUME RI EN E

În 1840 englezul Sir Austen Henry Layard a primit de la British Museum prima comandă de a efectua săpături în teritoriul dintre cele două fluvii, Eufrat şi Tigru. Sub coline uriaşe (în ebraică numite şi *tells*), acesta a descoperit de-a lungul anilor vechi oraşe sumeriene. Dar odată cu scoaterea la iveală a vechilor oraşe „biblice", au mai fost descoperite şi cele mai vechi dovezi scrise până acum ale înaintaşilor noştri: mai multe mii de tăbliţe de argilă şi mulţi alţi cilindri.

Această descoperire a făcut senzaţie! Fără îndoială că, până în ziua de astăzi, ea este desconsiderată de către mulţi „specialişti" şi

teologi – din motive bine întemeiate!

Informaţiile au fost vaste şi dintr-odată au oferit o imagine foarte clară a societăţii de atunci: contracte vechi, texte de legi, dispoziţii, documente de căsătorie, prescripţii medicale, scrieri teologice şi filosofice, precum şi moşteniri istorice. Deosebit de interesante au fost însă geneza şi probabil cea mai veche hartă din lume a stelelor!

Aşa cum am aflat şi despre alte culturi mai vechi, şi în cultura sumeriană scrierea şi cititul erau rezervate doar unei caste restrânse. Marea majoritate a populaţiei nu cunoştea scrisul şi cititul. De aceea, sumerienii au început să facă din argilă mici tăbliţe de formă pătrată, cu latura de câţiva centimetri. Apoi, cu un obiect ascuţit se scrijelea pe tăbliţe, iar la sfârşit acestea erau arse într-un cuptor. În decursul secolelor scrisul a fost dezvoltat de către învăţaţi, iar din simplele pictograme a luat naştere scrierea cuneiformă. Însă originea scrisului sumerian se putea recunoaşte şi putea fi demonstrată încă din scrierea silabică a akkadienilor/42)

Ştiinţa datează începutul culturii sumeriene aproximativ între anii 3800 până în 4.000 î.Hr. În acest timp sumerienii au populat teritoriul dintre cele două fluvii, între Eufrat şi Tigru, în Irakul de astăzi. Mulţi cercetători declară că această cultură a apărut pe neaşteptate pe scena lumii, fără stadii de evoluţie precedente, vizibile şi ştiinţific demonstrate. Sumerienii aveau deja un sistem de

canalizare şi irigaţii, o arhitectură modernă şi cunoşteau ştiinţa construcţiilor, practicau navigaţia şi desfăşurau un comerţ exterior activ; cultura agrară era deja dezvoltată, aveau de asemenea un sistem şcolar modern, un sistem administrativ, farmacişti şi medici.

Înainte de toate, foarte dezvoltate erau cunoştinţele medicale. Astfel, prin tăbliţele de argilă şi prin modelele care reprezintă organele corpului se demonstrează că medicii sumerieni erau iniţiaţi, instruiţi în tratamente, terapii şi intervenţii chirurgicale. Medicina se împărţea în trei domenii: *Boltita* (terapie), *Schirpir hei* (chirurgie) şi *Urti masch masch she* (naştere şi afirmare). Faptul că medicii sumerieni efectuau deja operaţii pe creier rezultă din constatările făcute analizând mormintele şi scheletele. Pacientul putea să opteze între doi medici, între un medic care trata cu apă şi un medic care tratat cu ulei (*IA*). Indicaţia de tratament, tratamentul şi terapia se bazau pe cunoştinţe vaste de medicină naturistă.

Faptul că sumerienii aveau cunoştinţe solide în domeniul matematicii şi al astronomiei/ astrologiei rezultă şi din descoperirile arheologice.

Matematica sumeriană se bazează pe sistemul sexagesimal în baza 60. Sumerienii împărţeau zodiacul, constând din 12 semne zodiacale, pe care îl folosim şi astăzi, în câte 30 de grade. Până în ziua de azi utilizăm calculele elaborate de ei pentru cerc (360 de grade), ore (2

x 12 = 24), zile, săptămâni, luni şi anul calendaristic (365, 24 zile). Cuvântul grecesc *Gaia* (lat.: *Gaeo*), care înseamnă zeiţa recoltei, este o derivare de la sumerianul KIsau *G1* (cuvânt, pământ). Semnul pentru aceasta este un oval orizontal, străbătut de opt linii verticale. Prefixul derivat din acest cuvânt îl folosim în limbajul nostru în cuvinte cum ar fi, de exemplu, *geo-metrie*, *geologie*, *sau geo-grafie*.

După toate aparenţele, sumerienii aveau şi cunoştinţe solide despre sistemul nostru solar. Mulţi oameni de ştiinţă afirmă pe bună dreptate că un sigiliu cilindric este o hartă veche a stelelor. Sigiliile cilindrice erau o descoperire a vechilor sumerieni, comparabile astăzi cu o maşină de imprimat. Erau cilindri mici, confecţionaţi din pietre semipreţioase. Aveau o lungime de circa 2, 5 – 7, 5 cm şi o lăţime de două degete. Pe suprafaţa superioară a cilindrilor erau încrustate motive. După ce cilindrii erau rulaţi în argilă moale, rezulta

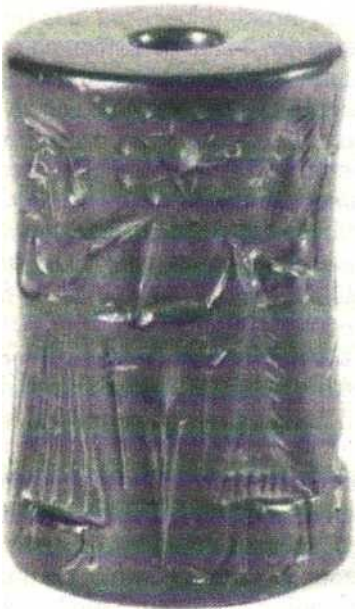

Fig. 14. Sigiliul cilindric „VA/243”.

un tipar rezistent – un fel de benzi ilustrate ale trecutului, în care sunt tratate teme clasice şi biblice. Această tehnică a fost folosită în toate culturile de mai târziu în teritoriul dintre cele două fluvii (babilonienii, asirienii, akkadienii).

Sigiliile cilindrice reprezintă scene din viaţa cotidiană, scene mitologice, evenimente istorice şi acţiuni, care, conform sigiliului, s-au petrecut cu sute şi mii de ani înaintea confecţionării cilindrului.

„Harta stelelor VA/243” de la muzeul Pergamon din Berlin, între timp cunoscută în toată lumea, nu este singura dovadă scrisă pentru cunoştinţele astronomice ale sumerienilor, dar este în mod sigur cea mai interesantă. Sistemul nostru solar, aşa cum ne este cunoscut astăzi, a

fost reprezentat la scară pe sigiliile cilindrice de către astronomii din antichitate.

„Harta stelelor VA/243” ne arată într-o succesiune corectă: micul Mercur, în aceeaşi mărime Venus şi Pământul, Luna (satelitul Pământului), Marte şi evident planetele mai mari Jupiter şi Saturn, planetele gemene Uranus şi Neptun şi la sfârşit Pluto. Spre deosebire de sistemul nostru solar de astăzi, *„vechea hartà a stelelor” a* astronomilor din antichitate ne mai arată însă între Jupiter şi Marte o planetă încă necunoscută.

Fig. 15. Aşa-numita cea mai veche „hartă a stelelor”, pe un sigiliu cilindric akkadian, circa 2300 î.Hr. Imaginea arată sigiliul cilindric „VA/243 după rularea pe argilă.

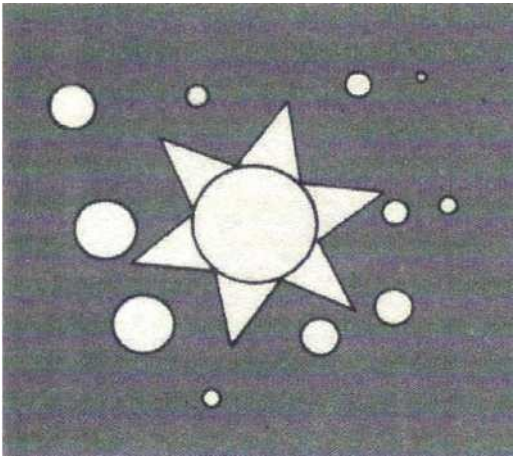

Fig. 16. Reprezentarea pe sigiliul cilindric arată sistemul nostru solar cu o planetă suplimentară.

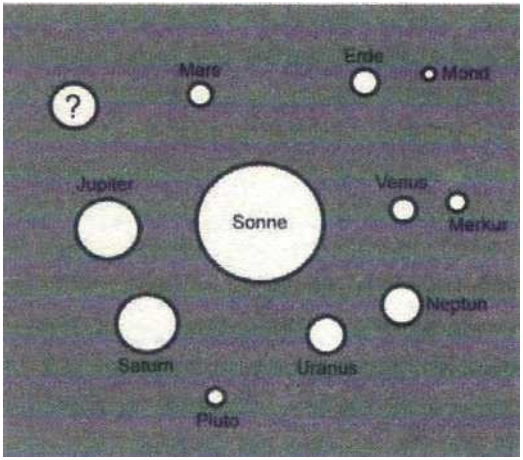

Fig. 17. Pentru comparaţie: sistemul nostru solar, plus o altă planetă, necunoscută nouă.

Din această „harta a stelelor” rezultă clar că astronomii vechii culturi sumeriene cunoşteau structura sistemului nostru solar, cu toate planetele. Privit din punctul de vedere al cunoştinţelor noastre de astăzi, aceasta ar

însemna că înaintaşii noştri dispuneau de o ştiinţă de care noi am avut parte abia în ultima sută de ani sau, mai bine zis, ne-am bucurat de ea *din nou*. Astăzi privim „la cei din vechime” de sus, aroganţi şi cu aerul că le ştim mai bine pe toate. Ni se spune cu insistenţă că oamenii antichităţii, ai vechilor culturi ale Egiptului şi ale teritoriului dintre cele două fluvii, în comparaţie cu noi, cei de astăzi, au fost popoare primitive, ale unei epoci timpurii, având o credinţă la fel de naivă, cel puţin referitor la univers şi la religie. Realitatea este că popoarele şi culturile străvechi dispuneau de o ştiinţă uimitoare şi încă şi astăzi în multe probleme nu numai că ne apar enigmatice, ci chiar ne sunt superioare în privinţa cunoştinţelor.

Chiar dacă oamenii de ştiinţă de astăzi contestă (însă nu pot combate!), este un fapt dovedit că astronomilor din antichitate le era cunoscută structura sistemului nostru solar! însă abia după ce fizicianul Isaac Newton a perfecţionat telescopul cu oglindă, s-a creat pentru ştiinţă premisa de a descoperi planetele Uranus (Friedrich Wilhelm Herschel în anul 1881), Neptun (Johann Gottfried Galle în anul 1846) şi Pluto (Clyde Tombough în anul 1930). De acum înainte, sistemul nostru solar număra nouă planete, în afară de acestea Soarele şi satelitul Pământului, Luna, prin urmare unsprezece corpuri cereşti! Este de-a dreptul surprinzător că pe vechea „hartă a stelelor” se pot vedea Uranus, Neptun şi Pluto, pe care le-am descoperit doar pe

baza tehnicii noastre moderne din ultimele secole.

Însă pe vechiul sigiliu cilindric mai era însemnată încă o planetă, a între planeta noastră vecină Marte şi Jupiter. Astăzi între Marte şi Jupiter este un gol frapant de mare, în care se găseşte o centură de asteroizi.

De la tăbliţele de scris sumeriene avem următoarea relatare despre sistemul nostru solar:

Mai întâi este reprezentat sistemul solar format din trei planete (Soarele, Mercur şi Tiamat). După ce au luat naştere alte planete, sistemul solar a constat din Soare şi nouă planete. Apoi în sistemul solar a pătruns, din spaţiul exterior, o altă planetă (sau *Marduk*, cum a fost numită la babilonieni). Ea a trecut pe lângă Neptun, Uranus şi Saturn.

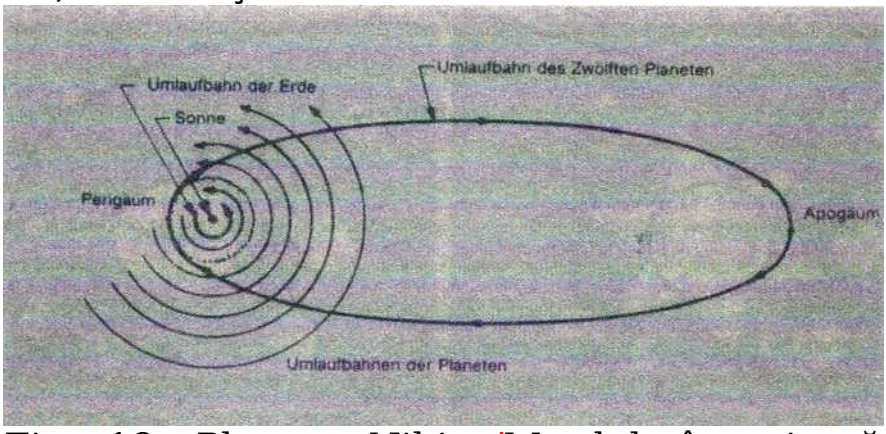

Fig. 18. Planeta Nibiru/Marduk înconjoară Soarele o dată la 3.600 de ani.

Prin pătrunderea sa şi datorită forţelor de gravitaţie ale tuturor planetelor, energii modificate prin această penetrare (ea se

deplasează în direcţie opusă!), s-a ajuns la mari explozii şi catastrofe, prin care au luat naştere noi sateliţi. Apoi s-a ajuns la coliziune între Tiamat şi unul dintre sateliţii lui Nibiru/Marduk. După ce intrusul (Nibiru/Marduk) terminase încă o rotaţie în jurul Soarelui, a avut loc o a doua şi ultimă coliziune. Unul dintre sateliţii lui Nibiru/Marduk a desprins partea superioară a planetei Tiamat. Această parte a fost proiectată pe o orbită nouă şi a luat cu ea un satelit (Kingu). Ei au format o pereche şi au devenit Pământul şi Luna.

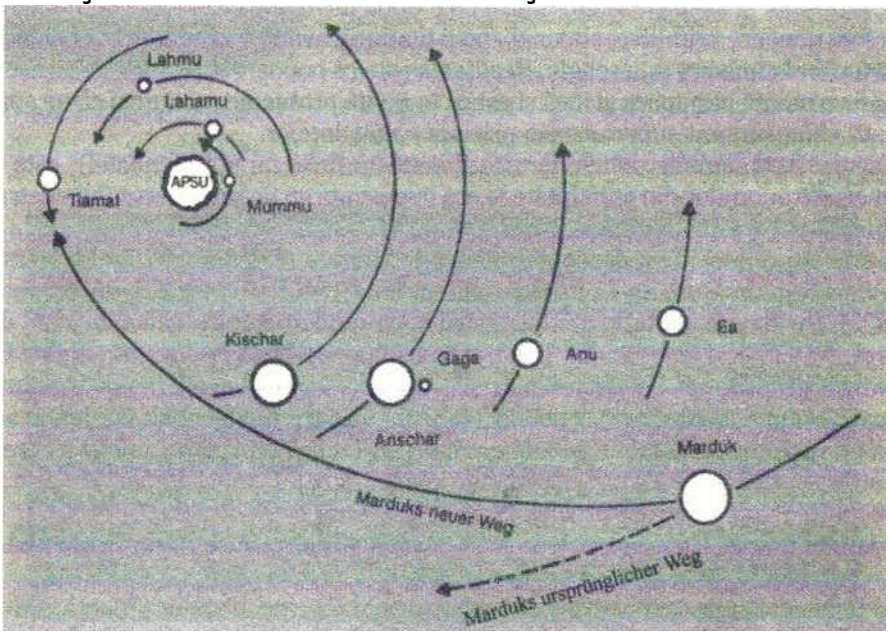

Fig. 19. Planeta Nibiru/Marduk a pătruns în sistemul solar, a fost atrasă de Soare şi astfel s-a abătut de la traiectoria sa iniţială.

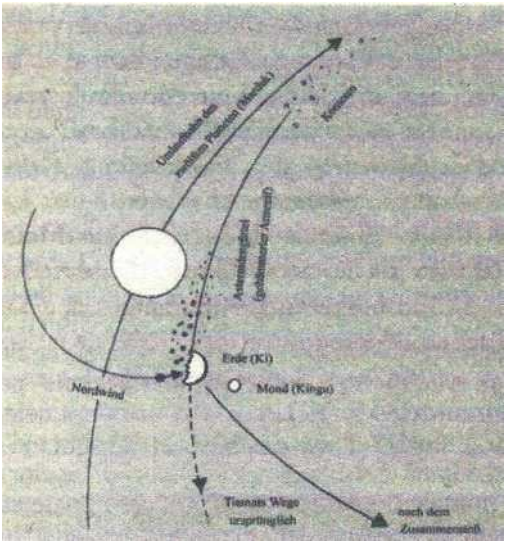

Fig. 20. După ce Nibiru/Marbuk a pătruns în sistemul nostru solar, a ratat doar puţin planeta Tiamat (Pământul la origine). Totuşi, unul dintre sateliţii lui Nibiru a intrat în coliziune cu Tiamat şi a distrus-o parţial. Restul încă existent al planetei Tiamat a deviat de la traiectoria iniţială, a luat cu el unul dintre cei doi sateliţi ai planetei Nibiru şi astfel au luat naştere Pământul nostru de astăzi şi Luna noastră, care au ocupat un loc nou.

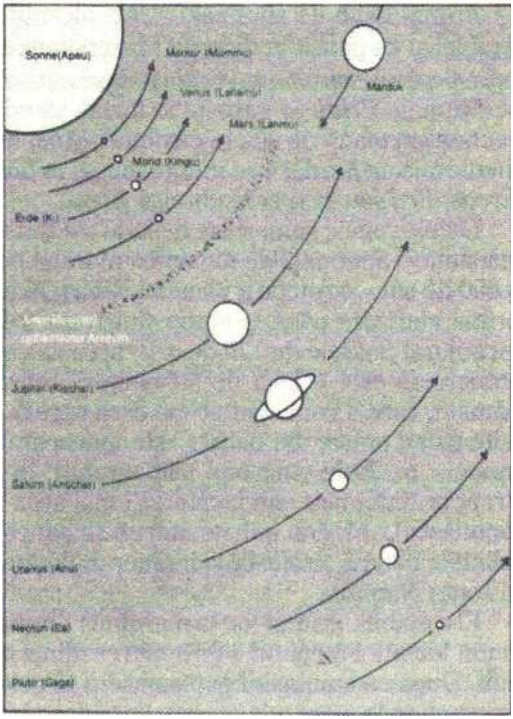

Fig. 21. Cealaltă parte distrusă a planetei Tiamat este centura de asteroizi care se găseşte astăzi între Marte şi Jupiter.

Cel mai important document scris din Mesopotamia este totuşi „Epopeea Atrahasis”, care s-a păstrat într-o stare bună. Ea povesteşte despre perioada dinainte de potop şi despre evoluţia omului pe pământ Ea relatează despre anunnaki *veniţi din cer pe pământ*), care au venit pe pământ în urmă cu circa 450.000 de ani tereştri de pe această planetă Nibiru ce înconjoară Soarele nostru o dată la 3.600 de ani, pentru a exploata aurul de care aveau nevoie urgent pe planetele lor. Aceasta se petrecea la milioane de ani după distrugerea planetei Tiamat.

Pământul trebuie să le fi părut anunnakilor deosebit de propice – având în vedere structura nutritivă (de exemplu, existenţa în atmosferă a apei dătătoare de viaţă, a vegetaţiei) şi ecosfera (apropiere optimă de Soare). Au ales Pământul!

Să vedem cum era pe atunci mama Pământ: se afla în mijlocul celei de a două mari ere glaciare (acum 430.000 – 480.000 de ani). O treime a stratului de pământ de atunci trebuie să fi fost acoperit cu gheaţă. Conform estimărilor, în timpul marilor ere glaciare (prima a început în urmă cu aproximativ 600.000 ani) era mai jos decât astăzi cu până la circa 250 de metri. Aceasta are explicaţia în faptul că atunci pe terenul solid se găsea foarte multă apă sub formă de gheaţă. Unde astăzi se găsesc mare şi ţărmuri era pe atunci pământ uscat, f42)

Pentru colonizarea primilor anunnaki s-au pretat marile câmpii străbătute de fluvii, precum, de exemplu, câmpiile de la Nil sau Eufrat şi Tigru.

Primul grup de anunnaki a fost alcătuit din 50 de persoane. Ei au aterizat în Marea Arabiei şi au pornit în direcţia Mesopotamiei, unde la marginea mlaştinilor a fost ridicată prima colonie din lume (*Eriducasă construită în depărtare*).

Numele *Eridu* se găseşte în formă înrudită încă în câteva limbi, astfel, de exemplu în vechea germană de sus în cuvântul *Erda*, în germană *Erde*, în engleză în engleza medievală *erthe*; dacă se merge înapoi în timp şi spaţiu, în aramaică *Erde* se spune *Artha*, *Ereds*, *Erd* sau *Ertz* şi în

ebraică *Eretz*.

Listele regale sumeriene descriu aşezările şi perioadele de guvernare ale primilor zece stăpânitori anunnaki de dinaintea marelui potop. Aici timpul se măsoară *in shar* (1 shar = 3.600 de ani = o rotaţie a planetei Nibiru în jurul Soarelui nostru). Conform textelor, de la prima aterizare până la potop (lui Noe) trecuseră 120 de shari. În acest timp Nibiru a înconjurat Soarele de 120 de ori – aceasta corespunde cu 432.000 ani tereştri. Lista regală sumeriană este o listă de stăpânitori, oraşe şi evenimente. Numele primului „zeu" pe pământ, care a conceput prima casă regală „dumnezeiască" a „*Eridu*" şi a proiectat celelalte patru oraşe, din păcate este indescifrabil. Alte texte însă coincid în acest punct şi-l numesc pe *Enki* (stăpânul pământului), în akkadiană *EA* (stăpânul adâncurilor apelor) drept primul mare conducător. El mai avea şi numele de (cel care poate să făptuiască). El era îndrumătorul şi aducătorul de cultură, un excelent specialist în ştiinţele naturii, profesor şi inginer. Enki era fiul lui *Anu* (*An*), stăpânul planetei Nibiru şi al zeiţei *Nummu*.

El a stabilit primul loc la marginea terenului mlăştinos şi a spus: „Aici *ne stabilim*. De acum înainte Pământul a devenit reşedinţa de stăpânitor a lui Enki şi principalul locaş de cult. După ce anunnakii exploataseră în cele mai grele condiţii mulţi ani aurul în *Abzrf* (zăcăminte la mare adâncime), nemulţumirea lor a fost din ce în ce

mai mare. A existat o revoltă, atunci când Enlil, fratele lui Enki, a vizitat zăcământul. Muncitorii nu mai voiau… Printre altele şi pentru că în timpul activităţii lor pe Pământ fuseseră expuşi condiţiilor gravitaţionale terestre şi, prin aceasta, procesului nostru de îmbătrânire.

A fost convocat un consiliu al „zeilor”, la care a venit şi marele stăpânitor al planetei Nibiru şi a fost alături de anunnaki. Atunci Enki a găsit soluţia: trebuia creat un un muncitor primitiv! Anunnakii au fost de acord.

Din însemnările şi descrierile sumerienilor rezultă clar că a fost creat artificial primul om, cu un scop precis: el trebuia să lucreze pentru „zei”. De acum înainte trebuia să le poarte jugul, de aceea la sumerieni se mai numeşte şi *Lulu amelu* (muncitor primitiv).

Fig. 22. Reprezentarea aztecă a zeului *Quetzalcoatl*, care, potrivit legendei, ar fi venit pe Pământ pe un *„şarpe cu* pene” şi ar fi adus cultura

aztecilor şi toltecilor.

Fig. 23. O statuetă precolumbiană din Ecuador (circa 500 î.Hr.), reprezentând un om într-un fel de costum, asemănător suspect de mult cu cel al astronauţilor din ziua de astăzi.

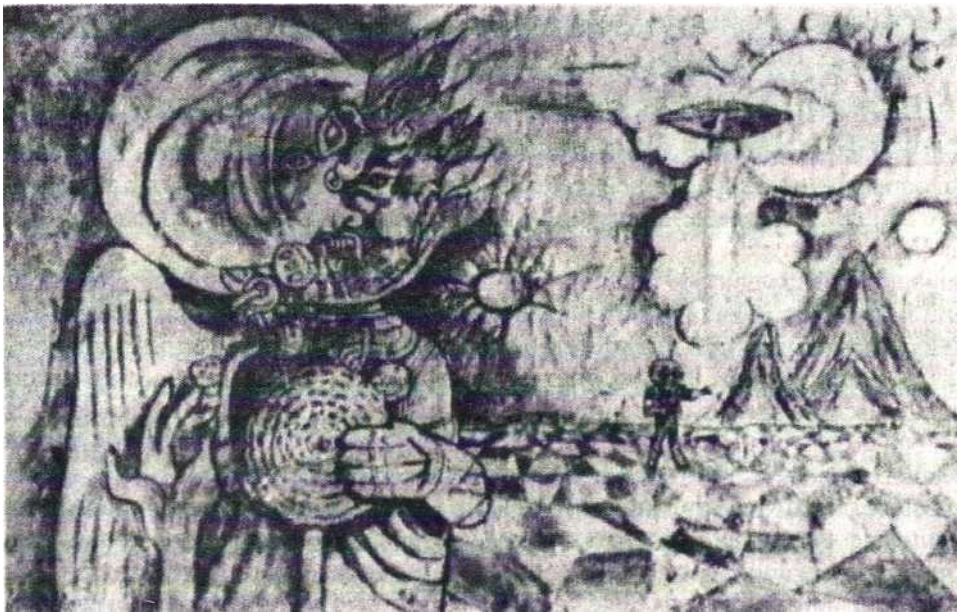

Fig. 24. Pe un desen rupestru vechi de 7.000 de ani, din Fergana, Uzbekistan, se văd două fiinţe în costume de astronauţi şi o mănuşă cu degete. În fundal se vede o farfurie zburătoare.

Fig. 25. Frescă a unei mănăstiri din secolul XIV, din Kosovo.

Când s-ar fi putut întâmpla aceasta?

Tăbliţele sumeriene afirmă: la aproximativ 144.000 de ani (prin urmare, 40 de shari) după aterizare, care trebuie să se fi produs în urmă cu circa 450.000 de ani, a avut loc revolta anunnakilor. Aceasta ar însemna că *Homo sapiens*, strămoşul nostru, a fost creat înainte cu circa 300.000 de ani.

Cum arăta în acest moment Pământul? Ne găsim în perioada pre Atlantida. Dispăruse deja Lemuria? Posibil. Nu ştim exact. Totuşi este era glaciară. Vechile însemnări din Tibet transmise relatează că în era glaciară marile civilizaţii se retrăseseră în interiorul Pământului (sistemele de tunele şi altele), iar celelalte care au rămas după

catastrofă au degenerat în mod evident. Este vorba cumva la aceşti degeneraţi de ceea ce noi cunoaştem drept omul de *Neanderthal*?

Când anunnakii au venit pe Pământ în timpul perioadei glaciare, l-au găsit pe acest om degenerat în mod clar în zona în care au aterizat. Însă până în ziua de astăzi specialiştilor în ştiinţele naturii le provoacă mari dureri de cap faptul că între trecerea de la primate la om, deci la *Homo sapiens*, este un interval de timp mult prea scurt. Această trecere, denumită în cercurile specialiştilor şi *missing link*, nu este clarificată până în ziua de astăzi.

Însă pentru darwinişti, care încearcă să demonstreze teoria lui Darwin privind evoluţia speciilor, unele lucruri nu corespund. Conform teoriei selecţiei a lui Darwin, speciile au luat naştere printr-o selecţie naturală – în lupta pentru supravieţuire se impune numai cel mai puternic. Pentru această teorie, nici în nu constituie o problemă. Astfel, de exemplu, craniile dolihocefal şi cele în formă de turn sunt separate pur şi simplu (Fig. 10, 11). Acestea sunt explicate ca nişte cranii deformate prin scânduri legate de cap. Cum anume prin această procedură poate să ia naştere masa triplă a capului ei nu pot explica. Nici uriaşii şi nici mumiile mari de patru metri sau chiar mai mari nu se potrivesc aici. Oare unde se potrivesc ele în teoria lui Darwin? Evident că nimic nu corespunde.

Întrucât textele sumeriene relatează numai

despre teritoriul Mesopotamiei, din ele nu aflăm nimic despre America de Sud, Himalaya sau China. Însă moştenirile Asiei sunt încă şi mai vechi decât ale sumerienilor şi ele ne relatează tocmai despre dispariţia civilizaţiilor şi mai vechi, ai căror supravieţuitori au degenerat din cauza condiţiilor exterioare (perioada glaciară). De aceea pentru tibetani este atât de important fondul lor genetic din grotele samādhi.

Să ne întoarcem la anunnaki din Sumer. Prin urmare, aveau o problemă cu propriii lor oameni şi căutau o soluţie. Problema era contemporanul primitiv pe care îl găsiseră în teritoriul lor. Ce a devenit acesta aflăm din relatările precise de pe tăbliţele sumeriene – de asemenea, veriga de legătură între *Homo erectus* şi *Homo sapiens*.

Aşadar, primul *om-muncitor* (Adam) a fost creat artificial de către zeii anunnaki. Deci a avut loc o manipulare din care a rezultat o uimitoare accelerare în evoluţia acestui tip de om.

EmN (*Ea*) a fost acela care, conform vechilor texte, după ce i s-a comunicat decizia a avut ideea hotărâtoare că se poate da forma unui *„Adamd*. Omul primitiv găsit la venire le-a părut anunnakilor potrivit pentru planul lor de a crea un sclav modern.

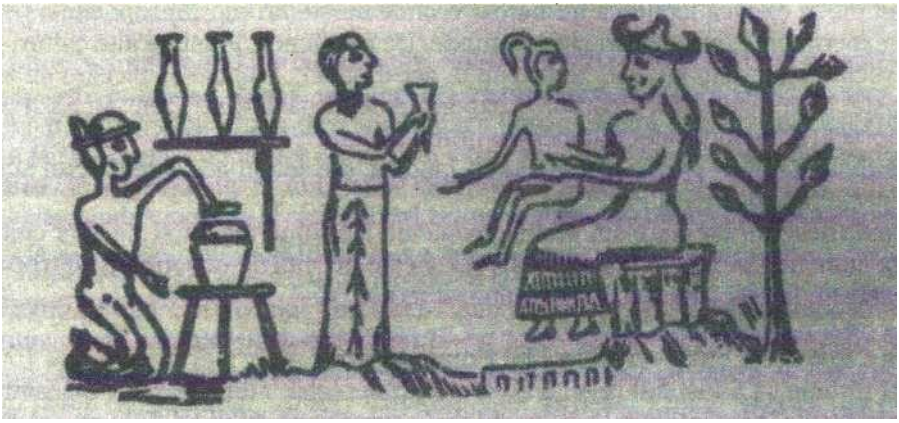

Fig. 26. Naşterea „primului” om pe o reprezentare asiriană.

Cu toate acestea, n-a funcţionat de la prima încercare, iar experienţele s-au tot repetat. Dacă ne aruncăm o privire asupra vechilor moşteniri, aflăm că anunnaki aveau nevoie de mult timp pentru a găsi „imaginea” autentică, aceasta însemnând combinaţia genetică exactă. De la începuturile experienţelor până la primul „Adam” a trecut o lungă perioadă.

Dacă ne imaginăm că înşişi oamenii de ştiinţă din timpurile noastre de astăzi „foarte moderne” în domeniul procedeelor genetice şi al donării au nevoie de multe, multe încercări, până să obţină rezultatul „perfect”, atunci şi vechile moşteniri au o raţiune. La zeii anunnaki trebuie să fi fost ca la noi astăzi. Şi ei aveau nevoie de mult timp pentru experimente, pentru a obţine un rezultat „perfect”. (42)

Să ne amintim de cursul de biologie: se încearcă să se demonstreze legile eredităţii după Gregor Mendel, încrucişându-se diferite specii de

musculiţe. Până la demonstraţia ştiinţifică a eredităţii sunt necesare mai multe încrucişări. La fel trebuie să se fi petrecut şi la anunnaki în urmă cu câteva sute de mii de ani, în mod sigur cu diferenţa că la cursul de biologie ne sunt deja prezentate rezultatele şi practic avem în faţă un ghid.

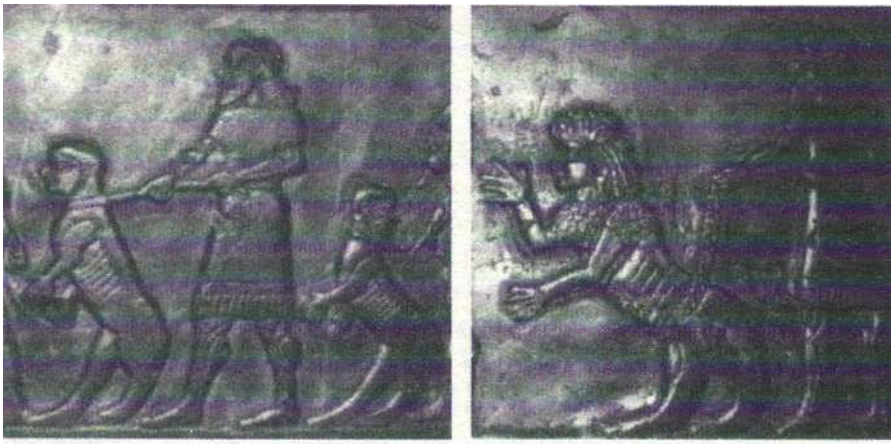

Fig. 27 şi 28. Obeliscul negru al regelui asirian Salamasar.

Animale-om duse în lesă.

Altfel nu se explică faptul că nu numai vechile moşteniri din Mesopotamia relatează despre experimente, încrucişări şi fiinţe mixte. De asemenea, în multe alte culturi babilonienii, vechii sumerieni au fost confirmaţi în acest punct. Trebuie să plecăm de la ideea că a existat o perioadă a încercărilor şi experimentelor până când „zeii” au găsit „combinaţia” corectă şi metoda adecvată pentru primii „Adami”.

Este fiinţa amfibie, care a fost găsită în Japonia, dovada în acest sens? Sau aceasta a fost o

specie proprie? (vezi Fig. 13).

În ciuda descrierilor clare din vechile moşteniri ale sumerienilor şi ale altor culturi din întreaga lume, nu ne putem imagina câţi ani şi câte decenii de experienţe au trecut; pentru aceasta ne lipsesc artefactele corespunzătoare.

Cine a fost acest EmN – creatorul lui Homo sapiens?

Enki trebuie să fi fost fiul regelui acestor extratereştri. Titlul „EN. KT înseamnă „*stăpânul sau prinpil pământului*”. După vechi texte sumeriene, titlul lui Enki nu era totuşi în întregime potrivit, deoarece se spune că ar fi pierdut în favoarea fratelui său vitreg ENLIL stăpânirea peste întinse părţi ale planetei, în timpul uneia dintre nenumăratele rivalităţi şi intrigi ce păreau să solicite permanent stăpânirea acestor civilizaţii extraterestre.

Lui Enki i se atribuie nu numai „crearea omului”, ci şi multe alte realizări. Se spune că a asanat mlaştinile din Golful Persic şi le-a transformat în terenuri roditoare, că a construit diguri şi vase plutitoare şi că trebuie să fi fost un mare om de ştiinţă.

Însă ce este aici pentru noi foarte important: el a fost blând cu creaţia sa. Conform textelor mesopotamiene, este prezentat drept cineva care în sfatul extratereştrilor a intervenit *pentru* noua specie pământeană. El a ridicat obiecţii împotriva multor cruzimi manifestate faţă de oameni de către ceilalţi extratereştri, printre care şi de

fratele său vitreg, Enlil. Din tăbliţe rezultă că el nu dorea ca omul să fie sclav, însă în această privinţă a fost învins prin majoritate de voturi de către ceilalţi. Oamenii, care pentru stăpânii lor nu erau nimic altceva decât animale de povară, erau trataţi groaznic. Tăbliţele vorbesc despre foamete, boli şi despre ceea ce noi numim astăzi tactica *războiului biologic*. Când în cele din urmă acest genocid nu a dus la un regres satisfăcător al populaţiei omeneşti s-a hotărât ca oamenii să fie distruşi printr-un mare potop, în primul rând şi pentru a scăpa de creaturtle care nu erau aşa de „reuşite” – de fiinţele mixte, de cei la care se manifestau mutaţii genetice şi de oamenii-animale.

Mulţi arheologi confirmă astăzi faptul că în urmă cu milenii în Orientul Apropiat a existat un potop, informaţie care, pe lângă izvoarele deja amintite se regăseşte şi la miturile triburilor indienilor nord-americani.

După textele sumeriene, Enki a povestit unui mesopotamian, pe nume *Utnapiştim*, despre planul celorlalţi extratereştri şi l-a învăţat pe acesta să-şi construiască un vas şi cu ceva aur, împreună cu familia, cu vite, cu câţiva meşteşugari şi câteva animale sălbatice să pornească în larg.

Istoria lui Noe este preluată, ca multe alte istorii redate în Vechiul Testament, din scrierile mai vechi mesopotamiene. Evreii au schimbat doar numele şi din mulţii „zei” a devenit „un

Dumnezeu” al religiei iudaice.

Printre toate animalele venerate de oameni niciunul n-a fost atât de însemnat şi de important ca şarpele, şi aceasta deoarece şarpele era simbolul unei grupări care în culturile anterioare ale ambelor emisfere se bucurase de o mare influenţă. Era o comunitate erudită, care se dedicase propagării cunoştinţelor spirituale şi obţinerii libertăţii conştiinţei: „*Frăţia şarpelui*”. Ea combătea înrobirea fiinţelor spirituale şi încerca să elibereze omenirea din sclavia extratereştrilor. (Cuvântul străvechi biblic pentru şarpe este *nahash*, derivă de la etimonul NHSH şi înseamnă *a descifra*, *a descoperi*). Fondatorul „Frăţiei şarpelui” a fost prinţul rebel, dar constructiv, Enki. În texte se arată că Enki şi tatăl său Anu aveau o vastă pregătire etică şi spirituală şi tocmai această ştiinţă a fost aceea care mai târziu ar fi fost simbolizată în povestea biblică despre Adam şi Eva. Enki este vinovatul care i-a făcut omului cunoscută originea şi cine este creatorul său (extratereştrii), i-a dat libertatea şi a contribuit la libertatea spirituală a acestuia. În grădina E.DIN livada anunnakilor, unde munceau şi câţiva sclavi Homo sapiens, era interzis să se mănânc dintr-un anumit pom – pomul cunoaşterii.

De ce era interzis? Ce era aşa de periculos la un măr?

Să citim pe scurt în Vechiul Testament cum s-a întâmplat. În cartea întâi a lui Moise se spune: „Însă şarpele era mai viclean decât toate dârele

câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: „Să nu mâncaţi din toţi pomii din grădină?” Atunci femeia a spus şarpelui: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mâncaţi din el şi nici să nu vă atingeţi de el, ca să nu muriţi!” Şi atunci şarpele a zis femeii: „Hotărât că nu veţi muri, ci Dumnezeu ştie că, în ziua în care veţi mânca din el, vi se vor deschide ochii şi veţi d ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul.

Cel puţin faţă de acest fragment fiecare adept al Vechiului Testament ar trebui să devină mai neîncrezător, deoarece „Dumnezeul” său minte! Adam şi Eva n-au murit… Aşadar, acest „Dumnezeu” n-a fost Dumnezeu, deci Atotcreatorul, ci Anu, tatăl lui Enki şi Enlil, cel care ştia de particularitatea mărului – deoarece era o rodie!

Dar ce este atât de deosebit aici?

Despre aceasta ne dă explicaţii Morpheus, care înul său „*Matrix-Code*” ne explică din punct de vedere ştiinţific programul după care a fost creat universul în care trăim:

„Miezul rodiei şi coaja rădăcinilor copacului conţin o substanţă activă – DINT. /dimetiltereftalat/. Dacă iei această substanţă eşti cuprins de o stare asemănătoare cu luminarea minţii. Este asemănător ca la copii, care practic, se nasc cu un creier îmbibat cu DINT şi în acest

fel au o legătură directă la hyper-spatiu. DINT este exact substanţa activă pe care o găsim în sâmburii rodiei. Exact aceasta trebuia aşadar evitat în timpul lui Adam şi al Evei. Şi astfel s-a întâmplat cea mai hotărâtoare cotitură ce a existat vreodată în istoria omenirii: alungarea din Paradis. (19-s8°)

Mâncatul acestui fruct şi „cunoaşterea" rezultată au fost de cea mai mare importanţa, deoarece astfel pentru oameni s-a născut posibilitatea reproducerii – prin conştientizare. Până atunci oamenii fuseseră numai hibrizi, încrucişări a doua rase diferite, nefertili ca toţi hibrizii. Expertul în istoria Mesopotamiei Zecharia Sitchin explică textul sumerian plecând de la faptul că ne vede ca pe o combinaţie dintre anunnaki şi Homo erectus, înaintaşul lui Homo sapiens.

Natural că anunnakii nu erau foarte entuziasmeţi de instinctul nostru de reproducere, întrucât în niciun caz nu voiau să piardă controlul asupra experimentelor lor. Descoperirea că oamenii apăruseră prin mâncatul fructului nu era de factură ştiinţifică, era înţelegerea actului procreării, a posibilităţii de a evolua de la hibrizi sterili spre rase capabile de reproducere. Aceasta i-a supărat foarte mult pe anunnaki şi oamenii au fost exilaţi din grădina E.DIN. Enki, cel care a făcut ca sclavii să devină o nouă rasă, convingându-i să mănânce din fruct, nu s-a revoltat împotriva lui Dumnezeu, aşa cum scrie în

Biblie, ci împotriva actelor de cruzime ale „zeilor” extratereştri, respectiv împotriva tatălui său, regele extratereştrilor.

Fără îndoială că în ciuda tuturor acestor evident bune intenţii, Enki şi „Frăţia şarpelui” n-au reuşit să elibereze omul. În tăbliţele mesopotamiene se arată că „şarpele” (Frăţia şarpelui) a fost repede învins de celelalte grupe de disidenţi ale extratereştrilor stăpânitori. Enki a fost exilat pe pământ şi calomniat puternic de către adversarii săi, pentru a se asigura că niciodată nu va mai găsi aderenţi printre oameni. Numele său de *„prinţ al pământului”* a fost schimbat în *„prinţ al întunericului”* – el este Luceafărul căzut (Isaia 14, 12: *„Cum ai căzut din cer, stea strălucitoare, fiu al zorilor. Cum ai fost doborât la pământ, tu, care subjugai popoarele.”*), purtătorul de idei, deoarece a fost cea mai frumoasă şi mai puternică fiinţă a vremii sale; el este aducătorul de lumină al germanilor, la greci cunoscut drept zeu al soarelui sau Phosphorus şi în latină ca Lucifer. El a fost blestemat! A fost prezentat ca duşman de moarte al fiinţei supreme, în acest caz al tatălui său, al comandantului navetei spaţiale, însă din perspectiva locuitorilor pământului al creatorului lor (ceea ce nu era în totalitate o minciună). Oamenilor li s-a tot spus că tot ce este rău pe lume de la el vine şi că el ar vrea să subjuge spiritual oamenii.

Aşa s-ar putea interpreta, dacă se pleacă de la ideea că Enki şi Lucifer sunt identici. Dar aşa să

fie? Este Lucifer într-adevăr atât de iubitor de libertate şi aşa de dezinteresat? Parcurgând cartea vom afla ceva mai multe despre el.

Afirmaţia că planeta noastră este una pe care au vizitat-o diferite forme de viaţă venite din adâncurile universului, care aici au dat naştere unor noi structuri de viaţă şi apoi ne-au părăsit, este cu totul altceva decât „a aduce de departe”? Mitologia greacă ne povesteşte despre zeii care locuiau pe Olimp şi în primul rând despre Hermes, mesagerul zeilor, care zbura prin cer cu carul său divin. Cântecul havaian hula-hula descrie, de exemplu, cum o navă cosmică a aterizat pe marele vulcan Mauna Kea din Hawaii, cel mai curajos dintre războinici a urcat în această navă, s-a împreunat cu femeia care a ieşit afară şi din această împreunare a rezultat rasa havaiană de astăzi. Indienii maya şi hopi afirmă că ei provin de pe Pleiada. Ei declară că mai întâi au trăit pe un continent care se afla în Atlantic, scufundat însă mai târziu şi că la început au supravieţuit în oraşe subpământene, înainte de a se stabili pe continentul nord şi sud-american. Aborigenii australieni povestesc că şi la ei cu mult timp înainte au aterizat nave cosmice, ai căror pasageri le-au predat cunoştinţe spirituale şi le-au lăsat şi bumerangul.

După prezentările cercurilor ştiinţifice controlate, ni se transmite să credem că istoria omenirii şi-a avut începutul cu anul 3800 î.Hr., în imperiul sumerienilor. Înainte de aceasta noi am

fost sălbăticiuni neîmblânzite şi barbari. Aici există însă câteva chichiţe de clarificat. De exemplu, Sfinxul este datat la anul 2500 î.Hr. Şi autorul lui este considerat faraonul Khefren. Însă matematicianul şi orientalistul R.A. Schwaller, precum şi egiptologul John Anthony West au demonstrat clar că eşantioanele de eroziune la Sfinx pot să ia naştere numai prin acţiunea apei. Cercetările lor au arătat că eşantioanele de eroziune – lucru confirmat – n-au fost provocate de nisip şi vânt, ci de apă curgătoare aflată la o adâncime de 70 de centimetri. West a putut să calculeze că Sfinxul ar fi trebuit să fie expus în mod constant unor ploi torenţiale cel puţin 1.000 de ani, pentru a putea să se formeze aceste unice eşantioane de eroziune. Aici geologia se află în contradicţie totală cu arheologia. Sahara are o vechime de cel puţin 7.000 până la 9.000 de ani, ceea ce înseamnă că Sfinxul trebuie să aibă o vechime de minim 8.000 până la 10.000 de ani. Însă conform „cercurilor" noastre „de specialitate", în această perioadă nu au existat culturi foarte dezvoltate şi cu atât mai puţin unele care ar fi putut înălţa ceva precum Sfinxul; ridicarea unei asemenea construcţii reprezintă o dificultate chiar pentru tehnologia din zilele noastre.

Şi acum ajungem la întrebarea decisivă:

Aceşti vizitatori ne-au părăsit pentru totdeauna sau vor reveni? Sau poate unii dintre ei n-au plecat niciodată? Există probabil un acord cu

puternicii acestei lumi, ca aceştia – în secret – să poată exploata în continuare diferite materii prime, aşa cum au făcut şi înainte?

La aceasta face aluzie următoarea întâmplare: în februarie 1998 pe aeroportul din Frankfurt m-am întâlnit cu un agent al serviciului sud-african de informaţii. Acesta este bur, deci are pielea de culoare albă şi de fapt ne întâlniserăm pentru un schimb de informaţii politice. Atunci i-am arătat cartea mea, pe care până atunci n-o văzuse, *„Unternehmen Aldebaran”* şi fotografiile armelor-minune germane – ale discurilor zburătoare (vezi Figurile 2932). Printre corpurile zburătoare care au fost construite atunci ca prototipuri în Peenemünde, în uzinele Messerschmidt din Augsburg, în Neu-Brandenburg, în Breslau, precum şi în Wiener Neustadt, se găsea şi unul în formă de ţigară de foi. Când a văzut fotografia – deşi era un om bine făcut şi foarte calm – i s-a făcut pielea ca de găină şi a devenit nervos. Apoi mi-a spus că ar trebui să-mi povestească o întâmplare despre care nu se confesase încă nimănui, şi anume:

Ca fiu al unei familii înstărite crescuse la o fermă imensă; într-o zi mergea pe drum cu doica sa – o africană grasă, când deodată au văzut amândoi un obiect plutind pe cer şi care se tot apropia. Ceea ce mai întâi crezuseră că este un avion s-a dovedit, surprinzător, că semăna cu o ţigară de foi, strălucind ca argintul. Obiectul s-a apropiat din ce în ce mai mult şi apoi a oprit ceva

mai departe – plutind câţiva metri deasupra pământului, s-a deschis o uşă, o scară a ieşit în mod automat şi un bărbat a ieşit afară. Între timp doica o luase la fugă, însă el însuşi se oprise ca împietrit. El a spus că acest bărbat purta o salopetă, avea părul lung, blond deschis şi *„cei mai albaştri ochi pe care i-a văzut vreodată”*. Omul din naveta cosmică părea evident că-l cunoaşte, deoarece i-a făcut semn cu mâna, cerându-i să vină la el. Acum însă şi el a luat-o la fugă.

Agentul m-a privit cu ochi mari şi a spus că, mai târziu, în cariera sa ca agent în serviciul guvernului sud-african, acolo întâlnise tot timpul asemenea oameni, care într-o formă oarecare lucrau pentru acesta – bineînţeles că în costum cu cravată şi cu părul tuns scurt. El n-a putut să spună dacă guvernul ştie despre ce este vorba.

Acest agent mi-a povestit – după ce devenise mai deschis faţă de mine – încă un episod din viaţa lui, întâmplare care de fapt mai degrabă se potriveşte temei noastre despre anunnaki.

El cunoaşte un fermier care deţine un teren atât de mare, încât zile de-a rândul se află cu calul pe drum, dacă vrea să supravegheze mersul treburilor. Pe pământul său se află

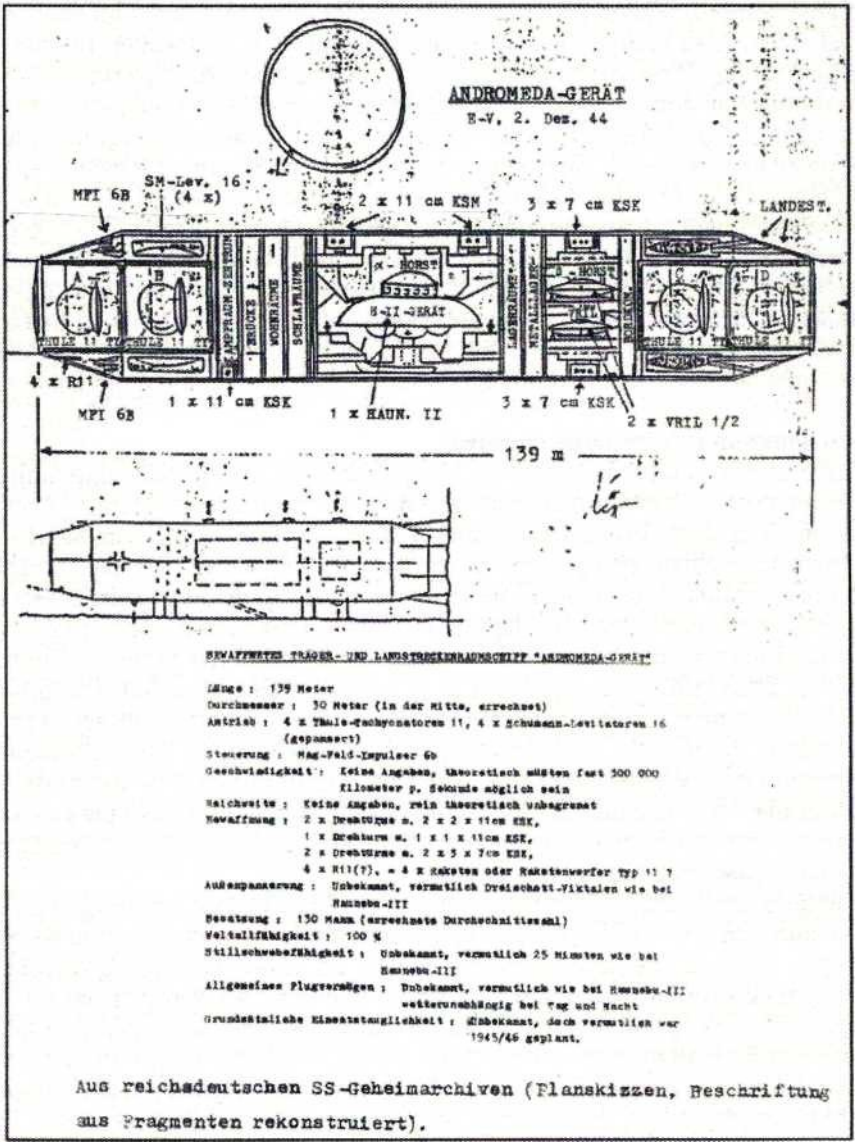

ANDROMEDA-GERÄT
E-V, 2. Dez. 44
SM-Lev. 16
(4 x)
MPI 6B
2 x 11 cm KSM
3 x 7 cm KSK
LANDEST.
4 x R11
MPI 6B
1 x 11 cm KSK
1 x HAUN. II
3 x 7 cm KSK
2 x VRIL 1/2
139 m
BEWAFFNETER TRÄGER- UND LANDSTRECKENRAUMSCHIFF "ANDROMEDA-GERÄT"
Länge : 139 Meter
Durchmesser : 30 Meter (in der Mitte, errechnet)
Antrieb : 4 x Thule-Fachyonatoren 11, 4 x Schumann-Levitatoren 16 (gepanzert)
Steuerung : Mag.-Feld-Impulser 6b
Geschwindigkeit : Keine Angaben, theoretisch müßten fast 300 000 Kilometer p. Sekunde möglich sein
Reichweite : Keine Angaben, rein theoretisch unbegrenzt
Bewaffnung : 2 x Drehturme m. 2 x 2 x 11cm KSK,
1 x Drehturm m. 1 x 1 x 11cm KSK,
2 x Drehtürme m. 2 x 3 x 7cm KSK,
4 x R11(?), = 4 x Raketen oder Raketenwerfer Typ 11 ?
Außenpanzerung : Unbekannt, vermutlich Dreischicht-Viktalen wie bei Haunebu-III
Besatzung : 150 Mann (errechnete Durchschnittszahl)
Vollautomatisierung : 100 %
Stillschwebefähigkeit : Unbekannt, vermutlich 25 Minuten wie bei Haunebu-III
Allgemeines Flugvermögen : Unbekannt, vermutlich wie bei Haunebu-II wetterunabhängig bei Tag und Nacht
Grundsätzliche Einsatztauglichkeit : Unbekannt, doch vermutlich war 1945/46 geplant.
Aus reichsdeutschen SS-Geheimarchiven (Planskizzen, Beschriftung aus Fragmenten rekonstruiert).

Fig. 29. Aşa-numitul *aparat Andromeda*, o mare navă cosmică germană, pe bază antigravitaţională, construit între 1944 şi 1945. Până acum nu este sigur dacă şi când a fost dat în folosinţă. Raportul agentului sud-african se referă

la faptul că unii tehnicieni trebuie să fi reuşit să pună la adăpost de Aliaţi diverse tehnologii.

şi un fel de mic lac ce are particularitatea de a se scurge mereu undeva. Şi dintr-odată se umple din nou. Însuşi fermierul bănuieşte că acest lac trebuie să fie în legătură cu un râu subteran sau cu un izvor şi că din diferite motive tot timpul apa se scurge la fund.

În orice caz, acest fermier era cu calul său pe drum când a ajuns la acest lac – din nou fără apă – şi acolo stătea o farfurie zburătoare. Ce-i drept, era înarmat, dar s-a hotărât mai întâi să observe ce se va întâmpla. N-a apărut nimeni şi nici după alte câteva ore. Fermierul nu era hotărât cum ar trebui să reacţioneze. Să se întoarcă înapoi la fermă dura prea mult, pe vremea aceea încă nu exista telefonul mobil, iar în apropierea unui teren la care se ajungea după zile de deplasare călare nu existau nici vecini pe care ar fi putut să-i alarmeze. De aceea s-a hotărât să petreacă noaptea acolo. În ziua următoare au venit – din deschizătura în pământ – fiinţe umanoide, care însă mai curând prezentau caracteristici reptaloide – nu neplăcut sau înfricoşător, a menţionat el. Conform spuselor sale, acestea duceau recipiente cu un material, o materie primă, pe care o exploataseră acolo şi pe care o încărcau în farfurie. După ce au încărcat mai multe recipiente, după ei s-a închis ferestruica şi farfuria a zburat de acolo.

Despre ce fel de material este vorba aici?

Fiinţele vin pe pământ numai pentru a lua acest material? Este evident că anunnakii veneau pe pământ pentru aur şi l-au exploatat vreme de mai multe sute de mii de ani. Ei n-au venit pentru a lua în stăpânire pământul, deoarece se întorceau întotdeauna la planeta lor. Prin urmare, pentru noi oamenii ei nu reprezintă niciun pericol. Facem abstracţie de faptul că pe pământ şi ei sunt supuşi procesului nostru de îmbătrânire, ceea ce a fost şi un motiv pentru revolta muncitorilor-anunnaki.

Însă între timp pământul s-a populat complet. Să presupunem că dumneavoastră şi cu mine am fi acum anunnaki. După ce n-am mai fost pe pământ un timp mai îndelungat, constatăm că aici s-a schimbat câte ceva. Înainte de toate, omul s-a dezvoltat extraordinar în ultimii o sută de ani din punct de vedere tehnologic şi între timp călătoreşte el însuşi în spaţiul cosmic. El are bombe atomice, radar şi dispune şi de alte cuceriri ale ştiinţei, ceea ce ne creează probleme să aterizăm pur şi simplu aici, pentru a exploata materialul de care avem nevoie urgent. Ce este de făcut? Să preluăm planeta? Neinteresant. Ce să facem cu aceasta? Aici îmbătrânim prea repede. Aşadar rămâne o singură cale – să încheiem un contract cu cineva care să ne ajute să obţinem ce ne trebuie şi apoi să dispărem din nou. Probabil că trebuie să oferim ceva drept contraserviciu – să zicem un schimb. Poate tehnologie?

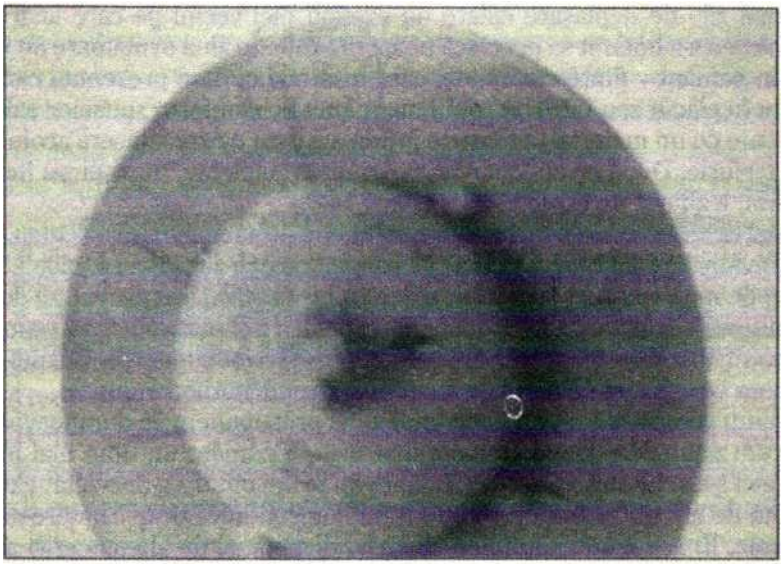
Aici aş dori să vă mai prezint o întâmplare care probabil ne poate da un răspuns.

În anul 1990, într-una dintre călătoriile mele prin SUA, am cunoscut-o pe prietena unuia dintre cei mai de succes avocaţi americani; m-am împrietenit cu aceasta şi ea mi-a povestit într-o zi următoarea întâmplare. Prietenul ei – să-l numim Marc – la vârsta de treizeci de ani era deja unul dintre cei mai bine plătiţi avocaţi ai Americii şi printre alţii reprezenta şi familia… (N.T. în text numele este şters!!!) Când odată a reapărut la imensa proprietate a acesteia, din apropiere de oraşul Houston, a fost rugat de către menajeră să mai aştepte puţin, deoarece gazda mai avea ceva de rezolvat. Întrucât se înţelegea bine cu menajera şi aceasta l-a întrebat dacă n-ar vrea să meargă în bucătărie şi să bea împreună o cafea, a fost de acord.

Au mai discutat până când i-au atras atenţia câteva scaune de o formă neobişnuită, aflate ceva mai la o parte. Venind vorba despre acestea, mai întâi menajera a avut reţineri, apoi însă, ţinând mâna la gură, a spus: „Dacă nu spuneţi mai departe… Aşadar, o dată pe lună toţi angajaţii sunt liberi la sfârşitul săptămânii, numai eu nu, deoarece lucrez de mult timp aici. De fiecare dată, aterizează după amiaza pe teren o farfurie zburătoare. Ei, şi acum avem o problemă, deoarece creaturile care vin din naveta cosmică nu arată ca oamenii, ci ca oameni-şopârle, au numai trei degete şi o coadă. Ei vin din nava cosmică şi întotdeauna au la ei multe valize mari, cu care aduc (N.T. cuvânt şters în text!!!), însă de

luat nu iau nimic cu ei.

Scaunele sunt confecţionate special pentru aceste fiinţe, locurile libere de la capătul rezemătoarelor sunt pentru cele trei degete, iar orificiul de la speteaza scaunului este pentru coadă. Cred că aduc bani – odată am văzut o valiză deschisă.

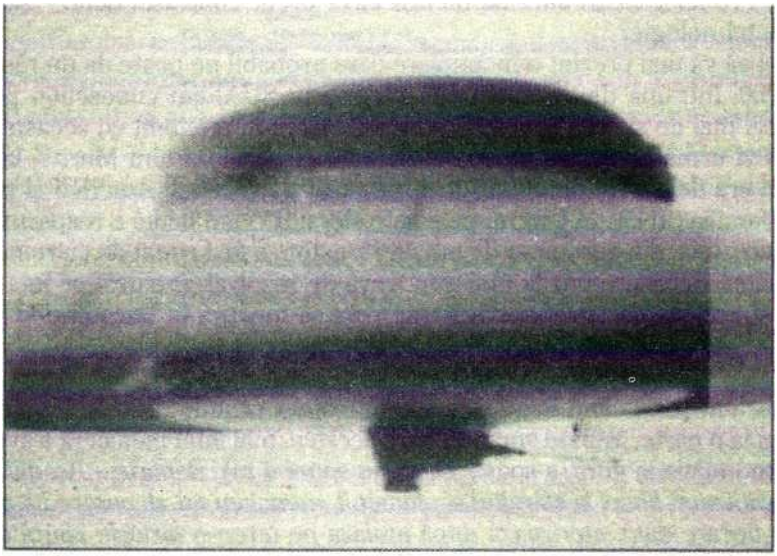

Fig. 30 şi 31. În timpul celui de-al doilea război mondial, în centrele de cercetare ale Reichului german au fost construite diferite corpuri zburătoare, de formă rotundă. Printre acestea, unele cu turbine, dar şi cu propulsie antigravitaţională. În total trebuie să fi existat 62 de prototipuri. Aici se vede farfuria zburătoare denumită *Haunebu* I în timpul unui zbor-test.

Fig. 32. *VEIL 1* este construit de asemenea pe bază antigravitaţională, însă conceput pe un sistem constructiv mai uşor decât *Haunebu*.

Continuare la Fig. 30 şi 31:

Despre *Haunebu* 7/mi-a relatat un pilot german, că în 1943, în Neu-Brandenburg văzuse două dintre aceste farfurii şi că discutase mai multe ore cu piloţii. I se explicase că farfuriile Haunebu sunt echipate cu propulsie antigravitaţională. Datorită discurilor care se deplasează în direcţie opusă, în interiorul navetei spaţiale ia naştere un efect dinamic de continuitate. Prin acest efect, navetele spaţiale ar crea în jurul lor un câmp-zero, iar când ele se alimentează absorb continuu din acest câmp-zero. Prin această propulsie ar lua naştere mişcări de zigzag instantanee, vizibile însă numai din exterior, care în interior n-ar fi sesizabile. În

interiorul navetelor asupra piloţilor n-ar acţiona nicio forţă centrifugă, deoarece navele au un câmp gravitaţional propriu. În dimineaţa următoare trebuia să aibă loc un zbor de recunoaştere în jurul pământului. Conform declaraţiei unuia dintre piloţii discului zburător, aceasta era posibil să se realizeze în aproximativ cinci ore.

Partenerul meu de interviu mi-a descris după cum urmează ce a văzut cu proprii ochi: „*Natural că la răsăritul soarelui întreaga echipă se afla în faţa porţilor, pentru a asista la fantasticul eveniment şi pentru a vedea cu proprii ochi zburând aceste aparate extraordinare*”. *El* a descris că s-a auzit doar un zumzet uşor şi că aparatele *Haunebu* s-au îndepărtat foarte greu de aerodrom – ridicându-se la o înălţime de circa şase sute până la şapte sute de metri –, până când s-a produs o smucitură şi discurile au dispărut ca un fulger.

În continuare el a declarat: „Cât stătusem acolo împreună cu un pilot, acesta mi-a povestit că la aceste corpuri zburătoare nu există o depăşire a vitezei sunetului”.

Tânăra femeie care mi-a povestit aceasta mi-a declarat că prietenul ei a fost atât de şocat, încât la scurt timp a renunţat la biroul de avocatură – la 35 de ani – şi s-a retras cu ea în Caraïbe. Oricum, câştigase deja atât de mult, încât niciodată n-ar mai fi fost nevoit să muncească.

Ce spuneţi acum? Toate sunt prostii? Incredibil, science-fiction?

Probabil. Eu însumi nu ştiu ce să cred. Personal n-am fost de faţă şi am vorbit doar cu prietena respectivului. Însă pentru mine chestiunea nu este mai puţin credibilă decât dacă cineva susţine că în urmă cu câteva mii de ani ar fi divizat marea, pentru a o putea străbate cu suita sa.

Aş propune să lăsăm problema aşa şi să privim în urmă la ceea ce este documentat de către istorici – tăbliţele de scris sumeriene. Iar ele relatează despre anunnaki – aşa cum Geneza vorbeşte despre fiii Domnului, care au avut aventuri amoroase cu femeile pământene.

După părerea mea, aceste vechi texte ne povestesc evenimente care aşa s-au petrecut sau cel puţin într-un mod asemănător. Unelte preistorice care atestă că a existat o intervenţie din partea unei civilizaţii străine există cu grămada (vezi diferitele fotografii din carte).

Aici ar trebui amintite şi rezultatele cercetărilor scriitoarei române Isabela Iorga. Ea declară că în anul 1961 au fost găsite de Nicolae Vlasa aşa-numitele *tăbliţele* de la *Tărtăria*, despre care mai întâi s-a presupus că au fost aduse din Sumer. După ce însă au fost studiate şi datate la Moscova, s-a stabilit că aceste tăbliţe cu scriere sumeriană sunt mai vechi cu două mii de ani decât cele din zona Eufratului şi Tigrului. Astfel, istoricul rus N. Jirov a ajuns de asemenea la concluzia clară că iniţial poporul sumerian a venit din Carpaţi şi abia milenii mai târziu a emigrat pe

teritoriul Irakului de astăzi. Independent de aceasta, tăbliţele de la Tărtăria conţin aceleaşi referiri la anunnaki, ceea ce o determină pe Isabela Iorga să creadă că Nibiru nu este planeta natală a anunnakilor, ci numai o bază de tranzit. Drept patrie a lor ea presupune sistemul solar Aldebaran.

Dacă acordăm într-adevăr încredere tuturor acestor texte – aşa cum cred alţii în ce stă scris în Biblie, în Coran, în Vede şi oriunde altundeva –, atunci înseamnă că înainte cu mult timp au existat „aducători de cultură”. Unii au venit de pe Sirius, alţii de pe planeta Nibiru, alţii, iar despre aceştia am relatat în cartea mea *„Unternehmen Aldebaran”*, din sistemul solar cu acelaşi nume. Şi ne putem uşor imagina au că existat dispute teritoriale care au dus la războaie. Acestea sunt războaiele din Vechiul Testament dintre Elohim şi Nephilim; găsim problemele ce erau între „zei” la germani, la greci, la indieni şi aşa mai departe. Cine a profitat într-adevăr de pe urma acestor diferiţi extratereştri nimeni nu ştie cu certitudine. Astăzi există rapoarte ale unor persoane bine informate, care susţin că guvernul american a depozitat în construcţii subterane (Area *51*) corpurile zburătoare ale extratereştrilor şi – după modelul acestora – chiar au construit deja asemenea aparate şi cercetează spaţiul cosmic. Despre Reichul german există rapoarte similare, în care se găseşte un excelent material foto ce atestă construirea unor asemenea corpuri

zburătoare. Însă tehnica nu ne face mai afectuoşi – dimpotrivă. Tehnologia şi cuceririle ştiinţifice ne conduc mai degrabă la folosirea acestora în scopuri orientate spre dobândirea puterii, indiferent dacă este vorba de influenţarea genelor, de donarea oamenilor şi de multe altele.

Acum este de presupus că dumneavoastră veţi putea percepe toate acestea ca fiind exagerări, însă a venit timpul să privim adevărul în ochi şi să aflăm ceea ce de secole este ţinut secret de către stăpânii oculţi ai planetei noastre şi făcut cunoscut numai în lojile elitiste. Ceea ce pentru ignoranţi înseamnă un lucru de care îşi bat joc, este luat foarte în serios şi cercetat de către cercurile selecte, în aceasta constând marea deosebire. Dacă în urma cercetărilor se dovedeşte că în spatele unei asemenea chestiuni nu s-a găsit nimic real, atunci cel puţin ei ştiu aceasta şi pot pune problema deoparte ca fiind rezolvată. Dacă a rezultat ceva deosebit, atunci materialul se confiscă, este valorificat şi folosit intens.

Cei mai mulţi oameni din spaţiul nostru cultural – cetăţeni care-şi fac iluzii că sunt „instruiţi” – nu mai consideră că este necesar să cerceteze ei înşişi, doar zâmbesc ironic – este şi mult mai comod! „Am *fost informaţi deja de la televizor cum stau lucrurile cu adevărat*”. La fel cum am fost corect informaţi în legătură cu războiul din Irak, nu-i aşa?

Acum cu siguranţă aţi dori să ştiţi de ce vă povestesc toate acestea. Însă încă nu vă voi

dezvălui motivul. Trebuie să citiţi mai departe…

Aşa cum şi contele de Saint Germain obişnuieşte să facă – vom face şi noi un salt în timp şi ne vom întoarce acum înapoi în secolul al XII-lea, să aruncăm o privire în…

CHIVOTUL LEGII

„Chivotul legii”! Ce noţiune! Nu numai Indiana Jones s-a aflat pe urmele lui, ci şi adversarii acestuia, naţionaliştii oculţi, nu? de asemenea cavalerii regelui Arthur şi mulţi alţii.

Multe cărţi s-au scris despre el şi au fost emise la fel de multe ipoteze, pentru a se stabili ce ar fi putut să fie – sau ce mai ESTE încă şi de acum înainte!

Pentru a veni pe urmele misterului trebuie să ne întoarcem la anul 1094 după Cristos. Ca în fiecare dimineaţă, cavalerul francez Bernard de Clairvaux, canonizat mai târziu de către colegiul papal în semn de recunoştinţă (Sfântul Bernard), mergea cu suita sa în capela castelului în care trăia, pentru a se ruga.

Însă în această zi trebuia să fie altfel. Dintr-un impuls interior, Bernard a rămas singur ceva mai mult în capelă decât ceilalţi şi a avut o viziune.

După spusele sale, în această viziune i-a apărut *înger al lui Dumnezeu*” şi i-a spus să meargă la Ierusalim în Ţara Sfântă şi să dezgoape „chivotul legii”, ascuns de regele Solomon într-o criptă la locul de întemeiere – un templu aflat în apropiere de Domul Stâncii – şi să-l transporte cu

un vas în Franţa.

Din scrierile lui Bernard de Clairvaux aflăm că el a primit misiunea ca, după luarea în stăpânire a „chivotului legii”, să-l transporte în sudul Franţei, în apropiere de oraşul Nisa de astăzi. Acest loc, un munte pleşuv (*Mont*), îl va putea vedea de pe vas, când vaporul va ajunge la Cap Ferrât.

Şi când va aduce acolo chivotul legii, într-un loc anume unde se găseşte o grotă, *construiască o piramidă*” după *„dimensiuni determinate şi orientată după puncte cardinale precise*”. C, 1 – 7)

Dar de ce atâta osteneală?

Bernard a declarat că sensul şi scopul acestei misiuni trebuie înţelese aşa cum i-a comunicat îngerul, „pentru a integra din nou conţinutul chivotului legii în conştiinţanilor, întrucât omenirea este iarăşi matură să înţeleagă, iar oamenii pot recunoaşte că Dumnezeu există în mod real ca individualitate şi că sufletele lor au fost create prin forţa ideilor lui Dumnezeu”. C. P-1 – 7)

În continuare, îngerul i-a spus că în „chivotul legii” este scrisă învăţătura despre raţiunea şi ţelul tuturor fiinţelor – aşa cum a fost ea împărtăşită omenirii pentru ultima dată în urmă cu mii de ani.

Deoarece însă pe atunci Ierusalimul era ocupat de arabii selgiucizi, prin urmare aparţinea Islamului, creştinilor nu le era permis să viziteze „locurile sfinte”.

Ce era, aşadar, de făcut?

Ce aflăm acum se citeşte ca un roman de spionaj, însă aşa s-a întâmplat de facto:

Întrucât chivotul legii nu s-ar fi mişcat în niciun caz de la sine din locul în care era ascuns, trebuia găsit un drum pentru a se ajunge la locul menţionat. De aceea, Bernard de Clairvaux a decis să-i destăinuie papei de atunci, Urban al II-lea, misiunea şi viziunea sa, după care s-a luat hotărârea de a chema creştinii la un „război sfânt" şi în acest fel să se ajungă la Ierusalim.

După ce Bernard de Clairvaux a mai dezvăluit secretul şi altor opt cavaleri, printre care se număra şi Hugues de Payns, pentru a incita poporul, la 23 noiembrie 1095, la Clermont, în faţa unei uriaşe mulţimi de oameni, papa Urban al II-lea a afirmat că necredinciosul popor al perşilor a trecut prin foc şi sabie, a pustiit, jefuit şi pângărit „locurile sfinte" din „Ţara Sfântă".

În această zi, după cum relatează la unison istoricii, papa a reuşit să aducă mulţimea într-o asemenea stare de furie, încât după chemarea sa de a elibera „locurile sfinte" de barbarii păgâni, credincioşii se aruncau la pământ recunoscându-şi păcatele şi strigau: „*Ucideţi-i pe păgâni*!"

Apoi le-a arătat o cruce şi le-a cerut s-o fixeze pe umeri şi pe piept, ceea ce trebuie să le amintească de faptul că, dacă vor trebui să moară pentru Cristos, vor ajunge în împărăţia cerurilor.

Acest mesaj a străbătut ţara ca o furtună – pretutindeni oamenii au început să-şi coasă pe

haine cruci din stofă şi s-au îndreptat în goană spre Köln, deoarece aflaseră că acolo, sub conducerea fanaticilor religioşi, mari mase de oameni se adunaseră într-o armată.

Astfel, în martie 1096 s-a pus în mişcare de la Köln, un prim val de aproximativ o sută de mii de oameni – compus mai ales din bărbaţi, femei şi copii săraci şi, în plus, neînarmaţi – pentru a elibera „Ţara Sfântă”. Deja această prezentare demonstrează cât de uşor pot fi manipulate masele. (Cu cea mai mare bunăvoinţă, nu pot să mă abţin ca în acest fragment să nu mă refer la perioada actuală: de exemplu, la războiul din Golf, când s-au prezentat imagini trucate – în care soldaţi irakieni luau copii din incubatoare şi-i aruncau pe pământ – pentru ca poporul american să fie de acord cu un război. În ianuarie 1992 s-a aflat identitatea tinerei martore care ar fi asistat la toate acestea – era vorba de fiica lui Saud Nasir al-Sabah, ambasadorul kuweitian în SUA Fata fusese pusă să depună mărturie de către agenţia *Hill & Knowlton*. Preşedintele agenţiei era Craig Fuller, un susţinător declarat al lui Bush şi fost şef de stat major al acestuia. Cercetări ulterioare au arătat că medicii kuweitieni minţiseră în mod evident şi că presupusele incubatoare se aflau la locurile lor. Acesta este numai un exemplu pe lângă altele. Este vechiul joc, iar lumea, înainte de toate cea occidentală, care afirmă despre sine atât de arogant că este aşa de instruită şi de lucidă, se lasă mereu păcălită de asemenea stratageme. Şi o

va face din nou…)

Să ne întoarcem la cruciade.

La prima ei cruciadă, această adunătură scăpată complet de sub control a început să dărâme aşezările evreieşti, să jefuiască şi să măcelărească oamenii, ajungând însă oricum până spre Asia Mică. La Civetot au căzut într-o cursă a turcilor şi acolo au fost măcelăriţi, supravieţuind circa 3.000.

Acestei prime cruciade, care luase fiinţă spontan doar la chemarea papei Urban al II-lea, i-a urmat o a doua, respectiv prima armată de cavaleri organizată a creştinilor, care la Crăciunul anului 1096 era condusă spre Orient de către prinţi europeni. Deşi permanent alţi şi alţi cruciaţi, împreună cu oamenii lor, se îndreptau spre Orient, armata cruciaţilor a ajuns la porţile Ierusalimului abia la 7 iunie 1099 – prin urmare, aproape trei ani mai târziu.

La 15 iulie Bernard de Clairvaux, care conducea împreună cu Hugues de Payns armata cruciaţilor, l-a convins pe guvernatorul egiptean să capituleze, el şi suita sa fiind liberi să plece. Cu populaţia Ierusalimului, dimpotrivă, s-a procedat cu mai puţină bunăvoinţă: după plecarea guvernatorului, cruciaţii „creştini” i-au măcelărit pe aproape toţi locuitorii Ierusalimului, putându-se vorbi de aproximativ 50.000 de victime.

Cruciaţii au luptat până în anul 1114, în total, 18 ani şi au recucerit pentru creştinătate aproape întreaga „Ţară sfântă”. O

După ce în Ierusalim se instalase din nou liniştea, Bernard de Clairvaux, împreună cu ceilalţi opt cavaleri, a mers la locul care i se arătase în viziune şi acolo au găsit o criptă pe care au început s-o cerceteze. Mai întâi au găsit multe sculpturi şi alte obiecte religioase. După ce însă au pătruns mai adânc în criptă, într-o altă încăpere au găsit aşa-numitul *chivot al legii*, 19 sarcofage din piatră. Acestea erau umplute cu suluri din piele, acoperite cu semne grafice şi desene. În afară de acestea, în sarcofage se găseau mostre din materiale astăzi încă necunoscute, precum şi cristale şlefuite într-un anumit fel, aparate mecanice cu scopuri necunoscute în acel timp şi multe alte obiecte necunoscute oamenilor de atunci.

Apoi au închis din nou cripta, aşteptând cel mai bun moment pentru a le transporta/7 p1.7)

După victoria finală, sub Godefroy de Bouillon a fost proclamat „Regatul Ierusalimului”, iar după ce Godefroy a murit un an mai târziu, fratele său Baudouin a devenit noul rege al Ierusalimului. Baudouin întâiul a rămas pe tron până la moartea sa, în anul 1118. Deja în timpul regenţei sale trebuie să fi avut loc un schimb intens şi în parte secret cu Franţa. (*» p*226*>

Printre nobilii armatei cruciaţilor se afla deja amintitul cavaler Hugues de Payns, nepot al influentului conte Hugues de Champagne, unul dintre inspiratorii acestei acţiuni comune. Hugues începuse cruciada împreună cu prietenul său mai

în vârstă cu patruzeci de ani şi mentor, Jean de Vézelay, un călugăr benedictin hirotonisit, din Burgundia. Călugărul-cavaler Ioan, în vârstă de şaizeci de ani, a rămas în Ierusalim, urmând să fie cunoscut mai târziu ca Ioan de Ierusalim, misticul autor de profeţii misterioase, înţelese mult timp numai în cercurile iniţiaţilor. Acesta – la fel ca Nostradamus – dăduse o formă versificată unei părţi a cunoştinţelor descoperite, spre a pregăti oamenii pentru ceea ce s-ar putea întâmpla cândva. (*> p226)

Însă mai multe despre aceasta mai târziu.

În schimb, Hugues de Payns s-a întors curând în Franţa, fascinat de învăţăturile secrete iudaice şi musulmane şi înainte de toate impresionat de *„adevărul interzis”* care-i ajunsese la urechi: Iisus n-a murit nicidecum pe cruce! P226)

Noul rege Baudouin al II-lea a sprijinit gruparea care se autointitula *„Cavalerii sărmani ai lui Christos şi ai Templului lui Solomon” pe* care i-a adăpostit în palatul de pe muntele Templului, în mod sigur nu fără motiv! Astfel a apărut şi numele de „cavalerii templieri”. Hugues de Payns a devenit primul Mare Maestru al Ordinului templierilor, în anul 1119, sarcofagele au fost aduse în cele din urmă de către templieri la *Mont Chauve* în apropiere de Nisa, aşa cum se ceruse în mesaj. Acolo, într-un anumit loc, după indicaţiile primite de Bernard de Clairvaux, din pietrele muntelui, deasupra grotei, templierii au construit o piramidă care există şi în ziua de astăzi, deşi

abia mai poate fi recunoscută ca atare şi la care se ajunge cu greutate

Cavalerii au transportat totul în piramidă şi au început să studieze conţinutul sarcofagelor şi textele. A existat numai o problemă – totul era redactat într-o scriere necunoscută, despre care mai târziu avea să se constate că la origine era atlantă.

Personal, am îndoieli că aceste sarcofage erau „chivotul legii" descris în Vechiul Testament, întrucât acolo trebuie să fi fost un unic obiect transportat de evrei. Totuşi, templierii erau convinşi că această descoperire era „chivotul legii".

În continuare, în carte voi vorbi mai mult despre *textele atlante* atunci când mă refer la conţinutul sarcofagelor, deoarece, în definitiv, aceasta prezintă importanţă. Faptul că mai înainte sarcofagele au fost ascunse în Egipt – posibil pe platoul Gizeh – este, ce-i drept, acceptat de unii istorici, dar nu este dovedit. Se presupune că evreii le ascunseseră acolo şi le transportaseră la Ierusalim, însă din cauza scrisului criptic n-au putut să valorifice cu adevărat conţinutul.

Printre obiectele găsite au fost şi hărţi vechi. O copie a uneia dintre aceste hărţi vechi a fost descoperită mai târziu la Constantinopol: senzaţionala hartă a lumii a lui Piri Reis, care pe lângă Europa şi Africa, reprezintă şi America de Nord şi de Sud, precum şi Antarctica *fără gheaţă!*

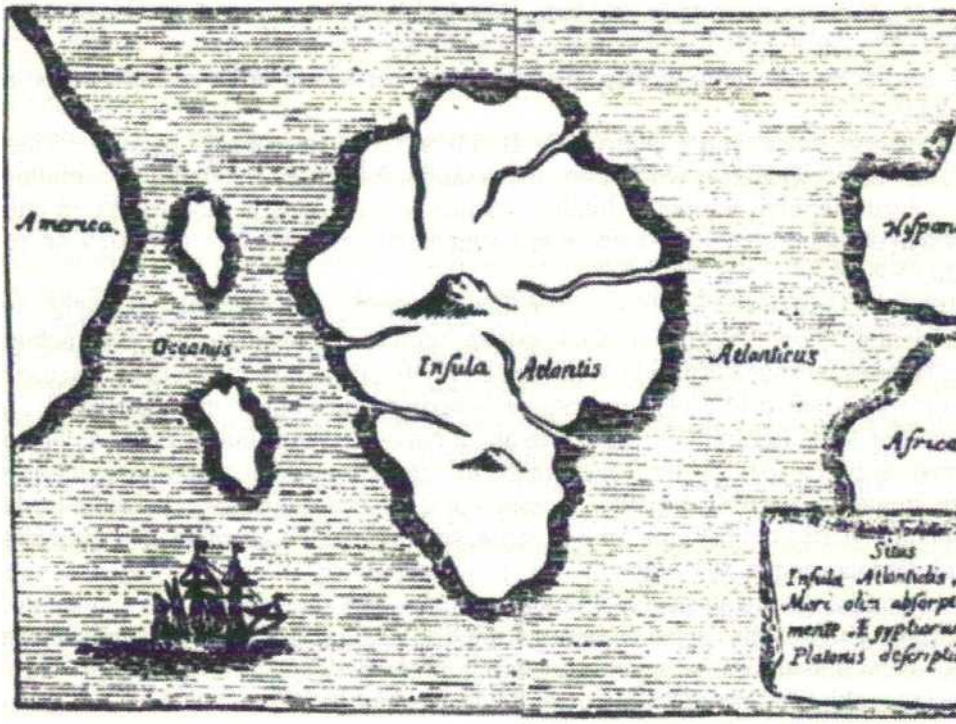

Fig. 33. (sus) Harta Atlantidei, făcută de Athanasius Kircher, în anul 1664. Până astăzi nu se cunoaşte pe ce s-au bazat calculele lui Kircher.

Era Atlantida în acest loc şi avea această mărime?

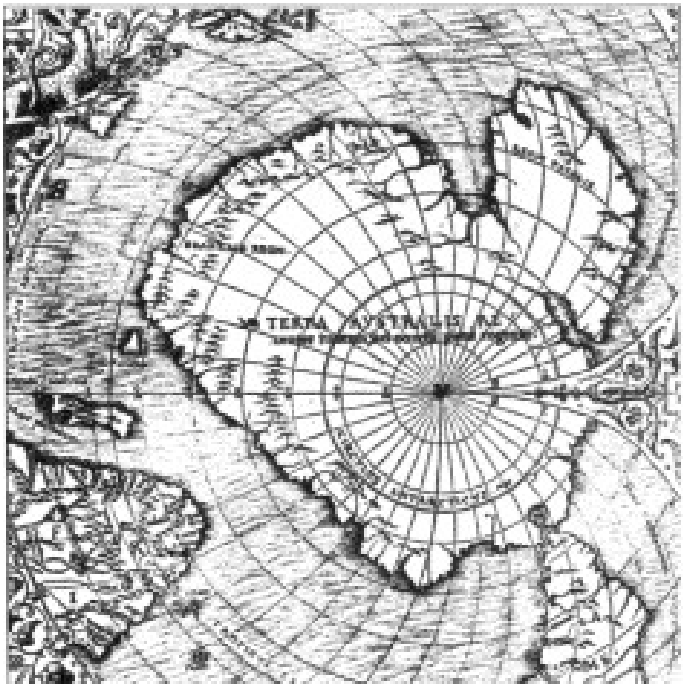

Fig. 34. Această hartă a Antarcticii, desenată de Oronteus Finaeus, este din anul 1531. Oficial, Antarctica a fost descoperită abia 250 de ani mai târziu. Harta prezintă detalii ce arată clar că Antarctica a fost cartografiată – însă într-un stadiu fără gheaţă. De către cine? în Antarctica ultima perioadă de încălzire s-a încheiat în urmă cu 6.000 de ani...

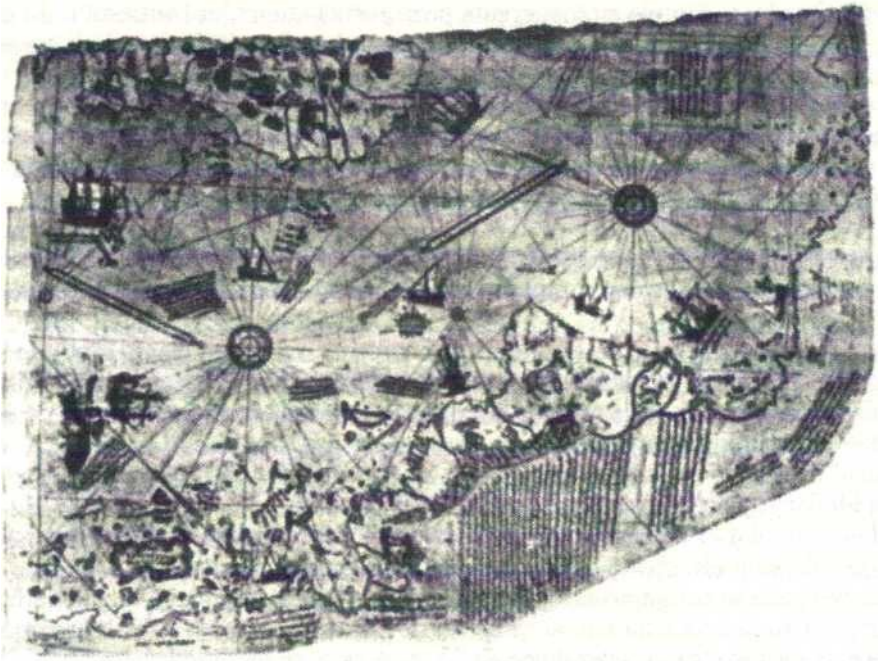

Fig. 35. Harta lumii a lui Piri Reis datează din anul 1513 şi a fost desenată de amiralul turc Piri Reis. Pe hartă sunt redate multe detalii care nu puteau să fie cunoscute pe atunci – de exemplu, Antarctica fără gheaţă. Harta este uşor deformată, ca şi când ar fi fost fotografiată din aer. Ea a fost compusă din 20 de hărţi mai vechi – aşa descrie însuşi cartograful – care proveneau din timpul lui Alexandru cel Mare (născut în anul 356 î.Hr.) şi arătau întreaga lume (!). Între Ţara de Foc şi Antarctica, harta prezintă şi un istm. Aşa ceva a existat ultima dată în urmă cu 11.000 de ani. Cine desenase iniţial harta?

Bernard de Clairvaux a primit un alt mesaj ceresc prin care i s-a transmis cum să deschidă piramida *câmpului spiritual cosmic* (*Cron* prin

care i s-a relevat mersul întregii geneze, de la început până la sfârşit, prin aceasta fiind transpus în situaţia nu numai să înţeleagă legile spirituale, ci şi să descifreze scrisul şi limba atlanţilor. Astfel, numai el şi însoţitorii săi – cărora le-a putut face înţeles conţinutul – au putut să valorifice şi să folosească ştiinţa Atlanta. Atlanţii îşi construiseră întreaga ştiinţă pe o limbă-piramidă, un gen de limbă-universal geometrică, întrucât nu ştiau cine va da într-o zi peste scrierile lor şi ce limbă se va vorbi atunci. Iar cine deţine această cheie, acela poate să descifreze în orice limbă orice literă şi orice nume, în cea mai adâncă semnificaţie pentru viaţă.

Prin urmare, aşa se face că templierii au aflat despre această ştiinţă şi au primit informaţii despre planul creaţiei, înţelegând mecanismele pe care le ascunde viaţa în ea.

Înainte de toate, ceva a fost însă de cea mai mare importanţă: în texte a fost menţionată întreaga istorie a omenirii – inclusiv viitorul nostru – şi s-a stabilit că aceasta coincide cu *Apocalipsa după Ioan*, ceea ce înseamnă că într-un fel civilizaţia noastră va lua sfârşit sau mai bine zis va fi distrusă, aşa cum stă scris în apocalipsă.

Despre aceasta vom vorbi detaliat în capitolul privind *Noua ordine mondială*.

Prin studiul textelor atlante, cavalerii au fost iniţiaţi în legile fizice ale cosmosului după care a luat naştere universul şi în virtutea cărora acesta există şi astăzi. Ei au aflat că apariţia a tot ce este

în natură se datorează acţiunii unui Creator (Dumnezeu) care există în mod real, şi că toate fiinţele au fost create prin „forţa ideilor” lui Dumnezeu. Ei au mai înţeles şi de ce sufletele făpturilor cărora Dumnezeu le-a dat viaţă au trebuit să se integreze în materie şi că numai pe această cale poate fi desăvârşit proiectul creaţiei.

Să cercetăm mai îndeaproape această afirmaţie.

Din textele atlante rezultă că există o aşa-numită supă primordială – un *spiritual cosmic*, compus în principal din cele mai mici particule, aşa-numiţii *myon neutrino* şi că acestea se manifestă în făpturile create prin forţa gândului lui Dumnezeu.

Aceşti myon neutrino se unesc între ei după anumite legi fizice, formând o unitate statică existentă material, pe care omul din ziua de astăzi o parafrazează prin noţiunea de „suflet”.

În această unitate de „molecule-suflete” este cuprins nu numai planul vieţii de acum, ci – holografic în fiecare moleculă-suflet manifestat orientativ ca frecvenţă a oscilaţiei – toate vieţile pe care un om, de la crearea făpturii sale, le-a trăit ca individualitate de factură specială sau integrat în materie, ca sistem biologic. (6> P-10)

Creatorul înseamnă că l-a plăsmuit pe om, adică sufletul, în aşa fel încât acesta să posede forţa ideilor şi prin aceasta să devină el însuşi creator.

Templierii au aflat că întregul cosmos este

umplut integral cu molecule structurate. Aceste molecule sunt clasificate de fizica cuantică drept myon şi tău.

Myonii, din care se compune câmpul spiritual cosmic, câmpul conştiinţei – denumit şi *câmp eteric* în *Cronica Akasha* sau/şi *câmp morfogenetic*, sunt moleculele care prin forţa ideilor, care dă naştere la mişcarea de oscilaţie moderată, se modifică în aşa fel încât, prin schimbarea oscilaţiei, reprezentarea exactă se manifestă holografic.

Condiţionat prin această interacţiune – deoarece toate moleculele sunt legate între ele şi totul se înlocuieşte permanent şi împreună – tot ce există în *câmpul spiritual cosmic*, datorită oscilaţiei moderate, este legat perfect laolaltă. Aceasta înseamnă că sistemul biologic al omului este influenţat întotdeauna şi în orice moment pozitiv sau negativ prin frecvenţa oscilaţiilor mediului său înconjurător. În ultima instanţă, acesta este un argument pentru ceea ce „vechii" mistici repetau în permanenţă: *„Totul este unul, iar unul este totul"*. (6.10 Ş H)

Myonii sunt elementul purtător pentru reprezentările exacte pe care le imaginează omul. Aceasta înseamnă că fiecare reprezentare exactă pe care o creează omul radiază în *câmpul spiritual cosmic*.

Dacă în proiectul omului este vorba de un plan „neraportat la prezent", care nu poate fi retrimis ca feedback într-o formă sau situaţie

existentă, atunci această idee devine parte componentă a *câmpului spiritual cosmic* şi acţionează asupra existenţei omului până când este transformată într-o formă materială sau într-o situaţie de viaţă trăită.

Exprimat mai simplu: cavalerilor templieri li s-a arătat că forţa ideilor, cu care omul îşi creează *formele de gândire*, este cel mai important lucru pe care el îl posedă. Fiecare idee care este gândită devine parte componentă a *câmpului spiritual cosmic*, prin transmiterea frecvenţei se extinde în formă sferică în întregul cosmos şi prin aceasta este solidar răspunzătoare de tot ce se întâmplă în cosmos.

Întrucât omul constă el însuşi numai din atomi şi molecule, compuse la rândul lor din myoni, prin ideile sale este deopotrivă răspunzător pentru starea acestei lumi – negativă sau pozitivă.

Helga Hoffmann-Schmidt scrie despre aceasta în excelenta sa operă „*Moştenirea lantidei*”, care de asemenea conţine ştiinţa originală a templierilor:

„Erau înţeles că omul constă din sisteme în care sufletul material-spiritual, memoria (de înregistrare a ideilor), asemenea corpului fizic şi corpului psihic formează trei domenii – iar existenţa sa, integrată în spiritul material, conform legii rezonanţei trebuie să se întruchipeze tot timpul într-un corp fizic nou – atâta timp cât nu mai există forme de gândire, pe care însuşi omul le-a creat, neraportate la prezent

şi înţelege că trebuie să se materializate.

Înainte de toate, ei au recunoscut – aşa cum recunoscusem deja înţelepţii antici ai multor culturi şi misticii diferitelor epoci – că TOTUL ESTE UNUL ŞI UNUL ESTE TOTUL; că întreg cosmul este umplut cu particule inimaginabil de mici, care au structura a doua piramide unite la vârfuri.

În fizica actuală aceste molecule sunt cunoscute ca neutrino myon, tău şi electron, care în ansamblul lor formează câmpul spiritual şi umplu orice spaţiu liber.

Aceasta înseamnă că TOT ce există – indiferent dacă îl parafrazăm prin noţiunile de materie (material) sau imaterial (spiritual) – din şi în acest câmp spiritual cosmic, adică în aceste molecule, este legat împreună şi se condiţionează reciproc. (6 p10

Totul este clar? Ştiu, într-adevăr nu este uşor de înţeles; eu am citit cele aproximativ o mică de pagini ale acestui material şi nu vreau să vă pretind mai mult.

În concluzie, redus la o singură frază se poate spune că această ştiinţă atlantă demonstrează un lucru: omul deţine *forţa ideilor şi* prin aceasta este el însuşi creator – da, el nu este doar parte a creaţiei, ci parte a Creatorului!

Aceasta este cea mai importantă frază a întregii cărţi, la care vom reveni în amănunt mai târziu. Savuraţi încă o dată: Nu suntem doar o parte a creaţiei, ci parte a Creatorului şi avem în

noi puterea şi toate premisele şi mijloacele de a crea noi înşine!!!

Spune: Spiritul stăpâneşte materia!

Pe baza acestei convingeri şi a ştiinţei despre cum forţa ideilor poate fi orientată – devenind în mod conştient activ-creatoare – templierii au început să utilizeze pentru ei înşişi această forţă, spre a îndeplini misiunea de a conduce omenirea după legea rezonanţei.

Ei au folosit piramida în care, cu respectarea anumitor condiţii, erau capabili să ia contact spiritual cu alte fiinţe (indiferent dacă se materializau sau nu în corpuri fizice), drept *centru de comunicare*, adică pentru a fi receptivi la *câmpul spiritual cosmic*, la fel cum făcuseră cândva atlanţii. Şi aceştia învăţaseră de la fiinţe străine să facă acest lucru.

Eu personal pornesc de la ideea că, pentru a lua contact cu alte civilizaţii, şi ei au avut odinioară „un mijloc de comunicare mecanic” – un fel de staţie emisie-recepţie.

Din textele pe care templierii le-au extras din sarcofage au rezultat clar două lucruri:

1. Şi înaintea atlanţilor existaseră deja alte civilizaţii foarte competente în materie de tehnică şi care cunoşteau zborul în cosmos. Aşadar, nu numai acestea, ci şi atlanţii aveau contacte cu civilizaţiile altor aştri, existând un schimb activ.

2. În textele atlante au existat date clare care arată de unde veneau aceste civilizaţii: şi anume de pe Sirius!

Textele atlante relatează şi despre intervenţiile genetice ale celor de pe Sirius asupra unor fiinţe de pe Pământ, pentru a accelera evoluţia acestora.

Sunteţi de părere că aşa ceva este greu de crezut şi că v-ar trebui o dovadă?

Nicio problemă, pentru aceasta există, de exemplu, istoria dogonilor.

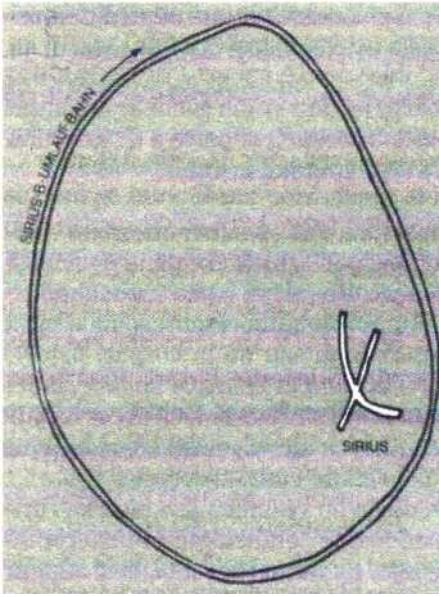
Tribul dogonilor, care trăieşte în statul african Mali, cunoaşte de peste 700 de ani ceea ce NASA a obţinut abia în 1970 pe baza tehnicii avansate a sateliţilor. De peste 700 de ani, dogonii au afirmat că astrul Sirius, plasat în partea stângă sub constelaţia Orion, are o altă mică stea care, o dată la 50 de ani, îl înconjoară şi constă din cea mai densă materie a universului. Întrucât nu a fost posibil ca steaua respectivă să fie identificată cu ajutorul telescoapelor noastre, etnologii au considerat acest subiect ca fiind un mit. În 1970 în cosmos a fost trimis un telescop care a descoperit în cele din urmă o stea pitică albă; aceasta, cu cele 55 kg/cm^3, este incredibil de grea şi înconjoară astrul Sirius o dată la 50, 1 ani.

Când oamenii de ştiinţă i-au vizitat pe dogoni pentru a afla de unde ştiu ei aceasta, dogonii au declarat că, în urmă cu circa 700 de ani, a aterizat o navă cosmică, al cărei echipaj a săpat o groapă mare, au umplut-o cu apă, iar fiinţele, care erau amfibii, au sărit din nava cosmică în lac, au înotat la mal şi le-au povestit dogonilor mistere despre Cosmos. Din relatările acestor fiinţe reiese că pe

Sirius trăiesc două rase diferite: pe de o parte rasa amfibie, iar pe de altă parte acele fiinţe pe care noi astăzi le denumim *Homo sapiens*, care însă ajung până la o înălţime de patru metri.

Incaşii povestesc o istorie asemănătoare. În urmă cu multe mii de ani, deasupra lacului Titicaca au venit nave cosmice, din care oameni-peşte au sărit în lac, au înotat la mal şi au povestit aceeaşi istorie ca la dogoni.

Aici discutăm în legătură cu fiinţe de pe Sirius, fiinţe amfibii, aşadar vietăţi care pot trăi pe pământ şi de asemenea sub apă. Acum ne amintim de cercetările lui Muldaşev şi de atlanţi, care se află în grotele samādhi – şi cum arată ei?

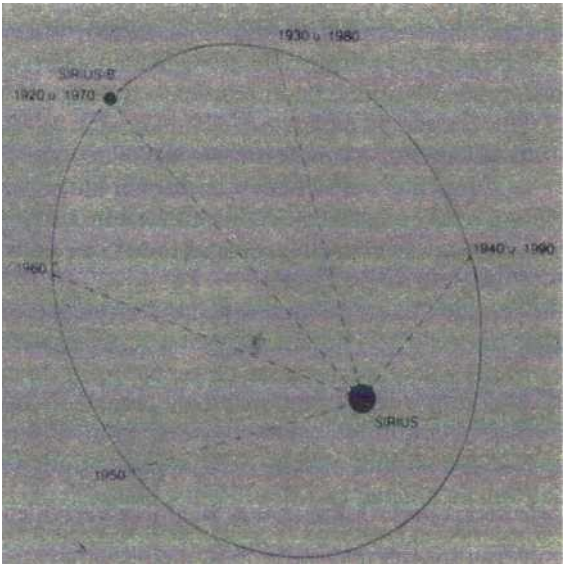

Fig. 36. Orbita lui Sirius-B, după un desen executat de dogoni.

Fig. 37. Diagramă astronomică modernă a orbitei lui Sirius-B. Datele anilor se referă la poziţiile pe care le ocupă Sirius-B de fiecare dată în anii în cauză. Dogonii nu plasează Sirius-B în centrul desenului lor, ci îl transpun în apropierea unuia dintre focarele imaginii sub formă de elipsă – un detaliu uimitor pe care dogonii îl cunoşteau de 700 de ani!

Ei aveau pleoape adaptate pentru înotul rapid sub apă, membrane interdigitale la mâini şi la picioare şi un nas în formă de ventil, cum au de obicei delfinii…

Se poate ca, de fapt, atlanţii să nu fi avut numai legături strânse cu fiinţele de pe Sirius; ar fi oare posibil ca atlanţii, adică Pământul, să fi fost o colonie a celor care trăiau pe Sirius?

De asemenea textele provenite din preajma lacului Titicaca arată că viracochas – aşa cum îi numeau incaşii pe astronauţi – aveau de asemenea membrane interdigitale, dar şi *Manco Capak*, întemeietorul oraşului peruan Cuzco, este prezentat cu membrane interdigitale.

Captivant, nu-i aşa?

Este totuşi demn de remarcat că în textele atlante pe care le-au valorificat templierii se vorbeşte şi de fiinţe extraterestre care *nu* au venit de pe Sirius şi care arătau altfel decât noi.

Textele atlante din sarcofage relatează despre epoca şi lumea de *dinaintea* Atlantidei, pe care anterior o denumisem *Lemuria* şi care aici este citată ca *Lumania*.

Oamenii aveau staturi uriaşe şi atinseseră un înalt nivel tehnologic. Existau însă războaie între aceştia şi locuitorii altor continente, populaţii care descindeau din civilizaţiile precedente. Acestea încercau să-i subjuge pe lemurieni. Când aceştia au folosit pentru a se apăra tehnologia creată în scopul obţinerii de energie, atunci scoarţa terestră s-a mişcat, au izbucnit o revărsare uriaşă de lavă şi un val ucigaş nemaiîntâlnit, care prin presiunea exercitată a influenţat atât de puternic raporturile de greutate, încât s-a ajuns la o dislocare a polilor.

Aşa au murit aproape toţi locuitorii pământului. O parte a supravieţuit în munţi. O altă parte – şi acum devine interesant – a fost evacuată în nave cosmice de către fiinţe străine.

Despre aceste fiinţe, care în textele din

sarcofage nu sunt cunoscute prea bine, se arată: „Datorită şederii pe navele-mamă ale fiinţelor străine, a căror fizionomie se asemăna foarte puţin cu imaginea Creatorului nostru (de pe Sirius – n.a.) sau se asemăna noastre... aceşti oameni supravieţuitori au ştiut că nu erau unicele fiinţe în acest univers.

Pe baza cunoştinţelor spirituale şi a experienţei că fiinţele care îi salvaseră, la fel ca zeii din univers, erau altfel decât ei şi că atinseseră un nivel tehnologic considerabil mai ridicat, ei şi-au creat o cultură după legile Creatorului nostru primordial, pe care l-au numit Dumnezeu”. (6> p-333)

De unde provin aceste fiinţe? Poate de pe Orion? La aceasta se referă următorul artefact, care stă, de altminteri, ca un ghimpe în ochii arheologilor:

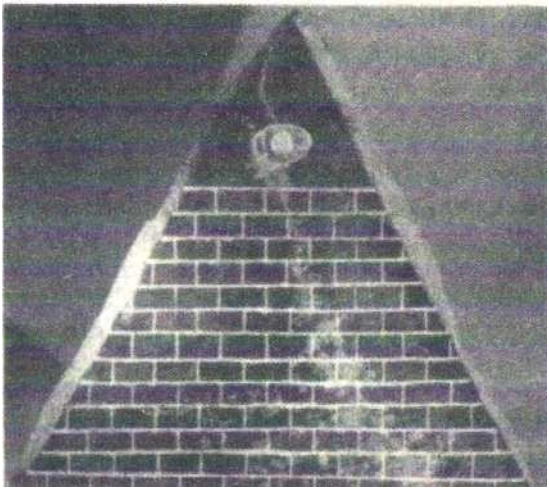

Fig. 38. Piatra piramidală a fost descoperită în Ecuador în urmă cu aproximativ treizeci de ani.

Este exact reprezentarea piramidei reproduse pe bancnota-dolar (vezi fig. 57). Conform unui zvon, există trei dintre acestea: una se află în posesia familiei Rothschild, a doua la Muzeul vrăjitoarelor de la Bruxelles şi aceasta prezentată aici.

În partea de jos a pietrei este reprodusă constelaţia Orion şi stă scris: *aici vine Fiul*

Creatorului”.

Astfel s-a ajuns la noua colonizare a Pământului. Această perioadă ne este cunoscută drept Atlantida, dar trebuie să se reţină că Atlantida nu a fost numai un continent, ci chiar o întreagă epocă. În acest timp au fost colonizate nu numai micul continent aflat în mijlocul Atlanticului, ci şi alte părţi ale globului. Acest continent-insulă, situat între America de Sud şi Africa, a adăpostit cea mai dezvoltată civilizaţie de atunci.

Ne putem gândi la următorul tablou: cei nouă cavaleri templieri stau aplecaţi deasupra textelor străvechi, la lumina lumânărilor, a torţelor sau a opaiţului şi află ceva despre un câmp spiritual cosmic şi despre extratereştri…

Să revenim însă acum la ceea ce au aflat cavalerii din textele atlante şi să cercetăm…

ŞTIINŢA SECRETĂ A TEMPLIERILOR

Ce veţi citi acum nu este născocit, ci provine din textele sarcofagelor. O mică parte a informaţiilor a fost publicată de Helga Hoffmann-Schmidt – până acum, numai pe spezele autoarei şi în tiraj foarte redus – după moartea templierului

care răspundea de ele, pentru a le face accesibile iniţiaţilor şi membrilor lojilor. De aceea, o parte din eje provin din acele texte, iar altele, din discuţiile mele personale cu marele prior al templierilor austrieci, precum şi cu marele maestru al unei loji francmasonice, care de asemenea are acces la aceste informaţii.

Conform informaţiilor moştenite de la cavalerii templieri, întrupările templierilor iniţiaţi în 1114 mai trăiesc şi astăzi printre noi (chiar dacă nu ne sunt cunoscute), spre a conduce omenirea după legea rezonanţei, până la încheierea acestei perioade de evoluţie, pentru ca *„planul Domnului să se îndeplinească”*. e

Există însă o deosebire faţă de personajele aflate în starea samādhi, care rămân totdeauna în acelaşi corp: pentru că de fiecare dată când corpul unuia dintre aceşti cinci templieri îşi pierde forţa fizică, sufletul se mută în alt corp pregătit pentru acest schimb. În limba engleză există un termen pentru această modalitate de migrare a sufletului: *walk-in*.

În acest fel, toate cunoştinţele originare pe care le-au primit cu ocazia iniţierii se păstrează şi, în plus, se situează la nivelul epocii respective.

Helga Hoffmann-Schmidt ne relatează următoarea întâmplare captivantă:

„În anul 1946, cercetătorul şi omul de ştiinţă francez Roger Lhamoy, după ce într-o viziune văzu se locul în care urma să facă cercetări, în timpul săpăturilor la ruinele castelului templier Gisors,

între Paris şi Rouen, a descoperit într-o încăpere subterană cele 19 sarcofage din piatră ale chivotului legii. În afară de acestea, a mai găsit şi peste 30 de racle mari (cu însemnările templierilor), precum şi statui reprezentându-l pe Iisus şi cei 12 apostoli.

Însă înainte de a reuşi să deschidă sarcofagele şi raclele, totul i-a fost confiscat de poliţia secretă franceză şi de armată, şi declarat secret de stat.

Circa 25 de ani mai târziu, părţi ale documentelor au fost predate unui număr de 5 persoane, care trăiesc (au trăit) în ţări diferite. Exact aşa cum cei 5 conducători templieri în momentul respectiv au responsabilitatea principală pentru câte un domeniu din existenţa noastră, adică pentru domeniile economie, religie, politică, societate, ştiinţă, şi la predarea documentelor către aceste persoane s-a ţinut seama de aceste criterii. (6>s-13)

După moartea templierului care era autorizat pentru domeniul ştiinţei, Helga Hoffmannăchmidt a publicat o parte a acestor materiale. Unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai mei este de asemenea moştenitor al unei părţi din informaţiile şi documentele rămase din această comoară de cunoaştere, pe care le-a valorificat în calitate de om de ştiinţă, ceea ce de altfel face şi acum. Nu numai că prin el am aflat despre această ştiinţă, dar în prezenţa lui am putut să văd tehnologii care ar face să vă strălucească ochii. El este nu numai

profesor de fizică, ci şi inventator, iar împreună cu un coleg a dezvoltat un procedeu – adică mai mult decât o maşină – care produce curent electric, căldură şi lumină, direct din eter, din câmpul de myoni.

Prin prietenul meu, care avea relaţii apropiate cu acest templier, am aflat lucruri captivante. Astfel, într-o expediţie în Antarctica, acest templier a întâlnit o civilizaţie până atunci necunoscută, care trăieşte acolo sub pământ. Aceasta coincide cu afirmaţiile mele, menţionate deja pe scurt, despre cercetătorii polari care, deasupra latitudinii de 77 grade, asistaseră cu toţii la evenimente ciudate. De asemenea, nepotul amiralului Byrd, pe care l-am vizitat şi intervievat în 1990 în Phoenix Arizona, a confirmat că unchiul său a zburat cu un avion spre Polul Nord şi că acolo a găsit o intrare într-o grotă subpământeană, în care se află una sau mai multe civilizaţii ajunse la un înalt nivel de dezvoltare. Pe neaşteptate, amiralul Byrd şi copilotul său Floyd Bennett au fost escortaţi de două farfurii zburătoare, pe care le-au şi filmat din avionul lor. Ei au descris simbolurile înscrise pe aceste farfurii ca fiind nişte svastici, fapt confirmat mie de nepotul amiralului Byrd, Harley Byrd. Dar să lăsăm aceasta deoparte…

Textele povestesc istoria Atlantidei şi a civilizaţiilor anterioare, în care evenimentele s-au derulat mereu în acelaşi mod: evoluţie până la un înalt grad tehnologic, care apoi a fost folosit în

mod interesat de către egoişti sau de către deţinătorii puterii. Civilizaţiile au degenerat şi au sfârşit prin a declanşa războaie, care în toate cazurile au dus la distrugerea totală.

Conform textelor, ne aflăm în aceeaşi situaţie, ce se va derula ca de atâtea ori înainte – exact cum stă scris în Apocalipsa după Ioan. Din textele atlante nu rezultă că ea poate fi prevenită, ci mai degrabă că vor supravieţui cei care vor arăta că au o raţiune clară, dau dovadă de bunătate şi îşi urmează intuiţia, pentru ca după aceea să construiască mai bine următoarea „lume nouă". În acest fel, distrugerea civilizaţiei actuale nu este regretată sau împiedicată, ci considerată o etapă de evoluţie pentru sufletele încarnate astăzi aici. Este văzută chiar ca un proces necesar de purificare – asemenea unui post sau alegerii grâului de neghină.

Din texte a rezultat înainte de toate ceva, şi anume că există un mare plan cosmic, un aşa-numit *plan al creaţiei* – o matrice sau un tipar al Creatorului –, ceea ce în însemnările atlante este denumit „*Proiectul Omega A*".

Despre el aflăm următoarele din documentele originale (cu mici modificări, pentru a fi mai uşor de înţeles):

„În aceste texte găsiţi lumina adevărului, dacă aveţi maturitatea spirituală şi posedaţi puterea toleranţei, prin care dragostea se găseşte în toate formele de existenţă.

După voinţa Creatorului nostru originar,

ştiinţa originară despre legile cosmosului şi despre legile care determină toată existenţa trebuie să fie prezentată limpede şi evident, pentru ca rasa umană, cu raţiunea ei, să sosiseze şi să înţeleagă sensul şi scopul existenţei sale pe pământ. Ştiinţa originară a fost înfăţişată spre pentru binecuvântarea oamenilor, pentru ca ei să ştie că dinţa lor este legată indestructibil, ca spirit de origine divină, de sufletul material natural, conform legilor cosmice.

Numai atunci când înţeleg că ei înşişi sunt creatorii mediului lor şi ai lumii şi că – poartă răspunderea, ca o mare comunitate de fiinţe, unii pentru alţii – au o şansă să revină ca făpturi individuale în imperiul Creatorului nostru, spre a trăi ca în lumina adevărului, eliberaţi de materie.

Fiecare dintre noi poartă în sine acelaşi puternic EU-SUNT-prezentul, forţa atotputernică a lui Dumnezeu cu care se poate înfăptui totul, deoarece de care poate să producă prin puterea gândurilor sale tot ce are nevoie, direct din rezerva de energie a universului.

Premisa pentru a folosi această forţă puternică fără a provoca vreo suferinţădilor Domnului este ca voi să vă supuneţi poruncilor Creatorului nostru, pentru că numai atunci energia divină ce există nelimitată în spaţiu poate sa de folosită integral, fără pierderi, pentru spiritualizarea materiei.

Proiectul Omega A există din vremuri imemoriale şi este adus de către Creatorul nostru

de la un univers la un alt univers, pentru a spiritualiza materia în spaţiu.

far noi, pământenii, suntem numai o parte a acestei mari opere la care ajutăm ca, prin puterea gândurilor noastre, energia din spaţiu să se împletească cu materia, spre a o face să devină o unitate închisă în sine.

Acesta este sensul tuturor existentelor". (6> p „1?)

„Proiectul Omega A" este o viaţă în conformitate cu legea rezonanţei, ceea ce înseamnă că omul trebuie să ştie că – întrucât se află în posesia forţei ideilor – este el însuşi creator şi-şi creează personal toate situaţiile de viaţă sau, aşa cum se spune în limbaj popular, „Ce *semeni*, *aia culegi*!"

În însemnările templierilor se vorbeşte explicit despre faptul că legea rezonanţei nu este o lege stabilită arbitrar, ci este o devenire fizică, ce face ca tot ceea ce gândim să fie realizat de noi înşine şi să fie astfel materializat. Iar din aceasta face parte – fără excepţie – fiecare situaţie de viaţă, indiferent că este vorba de o boală, un accident, de marele nostru succes, de oamenii excentrici din cercul nostru de cunoştinţe şi aşa mai departe.

Şi astfel ţelul este stăpânirea deplină a forţei ideilor, pentru a le folosi doar încă într-un mod care serveşte creaţiei – în sensul unei iubiri care nu face aprecieri şi nu judecă, deci o iubire necondiţionată.

Întrucât însă omul poate să cunoască numai ce poate face cu rezultatul formelor gândirii, atunci când simte toate efectele – pozitive şi negative – pe propria-i piele, este supus legii rezonanţei, pentru a învăţa să utilizeze tot mai conştient şi mai atent gândurile – aşa cum a făcut şi Iisus.

În majoritatea cazurilor, durerea pe care omul şi-o provoacă sieşi prin viaţa şi acţiunea sa inconştientă, este cea prin care, prin încarnare repetată, el învaţă să aducă sub control energia ideilor, pentru a afla consecinţele gândirii şi acţiunii sale. Mai cu seamă prin durere omul îşi dă seama în cele din urmă că ar trebui să se arate demn de existenţa sa de creator şi de existenţa egală cu a lui Dumnezeu, deoarece este înzestrat cu cea mai mare putere de creaţie.

Iar dacă suntem conştienţi că fiecare om de pe această planetă sau de pe toate celelalte planete poartă în sine aceeaşi forţă de creaţie şi într-o zi va atinge acelaşi ţel – întrucât şi el este supus aceloraşi legităţi şi trece prin acest proces de maturizare – nu stă în puterea iubirii să-l judece sau să-l apreciez.

Prin urmare, fiecare om se poate salva numai pe sine însuşi. Niciunul nu poate schimba „lumea”. Numai dacă ne schimbăm pe noi înşine schimbăm „lumea”, colectivitatea. Fiecare dintre noi poate să facă ceva – bine sau rău – doar pentru sine, iar pentru aceasta trebuie să fie răspunzător în faţa Creatorului nostru, dar şi faţă de sine însuşi.

Drumul din *chaos* (în limba greacă: *dezordine lipsită de spirit*) trebuie străbătut singur de fiecare dintre noi. Noi înşine am creat haosul şi situaţiile din jurul nostru şi numai noi înşine putem face ca acestea să fie din nou în ordine – prin recunoaştere, autodepăşire şi acţiune.

Ce ne abate însă oare din drumul nostru?

Reprezentările dorinţelor noastre, sunt ceea ce ne îndepărtează de noi înşine. Se poate spune că incitatorul lor este necuratul – Lucifer sau cum s-o fi numind –, însă tocmai el este sarea şi piperul în acest joc. Dacă n-ar exista un provocator care să ne arate părţile întunecate din noi, care să apară, acolo în noi, drept un purtător de lumină, care ne iluminează şi prin aceasta conştientizăm unde lucrurile nu sunt încă în ordine, unde nu suntem nedesăvârşiţi, atunci n-am deveni conştienţi de aceste puncte slabe.

Aceasta înseamnă că scopul final este întotdeauna iubirea universală – iubirea pentru noi înşine şi pentru întreaga creaţie. Aceasta înseamnă, de asemenea, ca mai întâi să devin conştient de părţile mele slabe. Dacă le recunosc, atunci sunt chemat să lucrez cu mine însumi să mă maturizez până când nu va mai fi nevoie de o nouă încercare.

Însă despre aceste lucruri practice vom vorbi în detaliu mai târziu.

De aceea, Creatorul nostru nu este un Dumnezeu care pedepseşte, ci, pentru că ne-a dat liberul arbitru, demonstrează că nu este un

dictator care ţine în puterea sa numai slugi şi sclavi, ci ne oferă posibilitatea să optăm pentru a crea noi înşine. Legea toleranţei este cea mai bună dovadă că, faţă de fiinţele cărora le-a dat viaţă, Creatorul arată iubire, respect şi toleranţă. El vrea să fie mândru de noi, aşa cum părintele vrea să fie mândru de copilul său, când acesta a reuşit în viaţă.

Pe baza a ceea ce realizăm în viaţa noastră, Creatorul ne permite să ne creăm noi înşine fericirea sau să suferim, deoarece tot ce gândim trebuie să simţim cândva pe propria noastră piele. Aceasta pentru că, aşa cum strigăm în pădure, aşa vine şi ecoul!

Dacă vom reuşi pur şi simplu să acceptăm ceea ce ni se întâmplă în prezent, fără să facem aprecieri sau judecăţi, viaţa noastră va deveni treptat un paradis. În aceste momente o asemenea consideraţie sună banal, dar din textele atlante aflăm că reţeta pentru o viaţă desăvârşita este o viaţă Aici şi Acum. Contează să nu gândim înapoi la trecut şi nici să nu rătăcim prea mult în viitor, ci să începem exact cu ceea ce avem în faţa noastră – problemele din profesie, noul parteneriat, grijile pentru copiii noştri, boala bunicii şi învingerea temerilor noastre, prin confruntarea cu ele.

Exact aici încep viaţa şi schimbarea!

Să revenim însă la cavalerii noştri templieri, care nu numai că au descoperit, dar au şi avut dovezi covârşitoare, întipărite în creier, că omul a venit cândva din univers şi că se va întoarce acolo

– cândva!

Mda, dar aceste lucruri nu le-aţi aflat dumneavoastră, care călătoriţi cu avionul sau vă deplasaţi pe autostradă cu mai mult de 200 km/oră, şi nici acela pentru care un telefon mobil, Internetul sau televiziunea înseamnă cel mai firesc lucru, ci cavalerii noştri templieri – iar ei trăiesc în secolul XII!

Prin urmare, cavalerii au aflat toate acestea într-o vreme în care nu exista nici Hollywood-ul cu filmele sale science-fiction, nici cărţi de Erich von Däniken şi mai ales când cu greu se găsea cineva care ştia să citească şi să scrie. În timp ce, pentru o mare parte a populaţiei lumii, pământul era încă un disc, erau aici câţiva cavaleri care aflaseră despre structura sistemului nostru solar, despre vechi civilizaţii, nave zburătoare şi zborul spre alte planete. Curată nebunie!

Pe de o parte, biserica tocmai era pregătită să-i convertească pe toţi cei care nu doreau să treacă la religia creştină, de aceea a pornit războaiele. Pe de altă parte, reprezentanţii bisericii, adică aceia care declanşaseră războaiele, au trebuit să constate că ştiinţa pe care tocmai o descoperiseră arunca totul peste bord!

Această ştiinţă i-ar fi adus imediat pe rug – dar imediat! Aşadar, ce era mai oportun decât să o ţină ascunsă, să înfiinţeze o societate secretă şi să acţioneze din umbră?

De aceea, s-a înfiinţat o lojă al cărei nucleu au fost templierii, care cunoşteau întregul adevăr.

Toţi ceilalţi care nu se găseau în interiorul acestui cerc cunoşteau doar o parte a adevărului.

Astfel, s-a hotărât ca un alt secret să fie declarat „secret principal” – adevărul despre familia lui Iisus.

La acesta mă voi referi în curând.

Să cercetăm mai întâi ascensiunea templierilor, după ce au valorificat cunoştinţele din sarcofag.

Citim la Helga Hoffmann-Schmidt: „Întrucât templierii trăiau întocmai după legile lui Dumnezeu, Creatorul nostru, şi după legile cosmice, în cel mai scurt timp şi-au însuşit cunoştinţe vaste şi au acumulat o asemenea avere în bunuri materiale, încât au devenit cei mai puternici oameni din lume şi erau în stare să conducă soarta omenirii în concordanţă cu ceea ce era – şi este – misiunea lor”. (6> pn)

Bernard de Clairvaux şi-a folosit influenţa şi l-a rugat pe papă ca micul grup de cavaleri din Ierusalim, aflaţi sub protecţia sa, să primească o „regulă canonică” – un statut propriu care să conţină dispoziţii de comportament, astfel încât, în interiorul bisericii, cavalerii să aibă legitimitate şi un statut precis. În cele din urmă, aceasta s-a petrecut la 31 ianuarie 1128, când Hugues de Payns a fost invitat la conciliul de la Troyes. În calitate de legat papal, cardinalul Albano a condus lucrările conciliului. La adunare au luat parte arhiepiscopii de Reims şi de Sens, zece episcopi şi un număr de stareţi, printre care se număra şi

Bernard. Cererea templierilor a fost acceptată şi astfel li s-a atribuit oficial dreptul de a purta o mantie proprie – care până în acel moment era doar de culoare albă – şi să aibă o regulă proprie. Pentru lumea de atunci, ei deveneau cavaleri şi călugări cu o regulă proprie, declaraţi legitimi printr-o biserică ce, la rândul ei, urma să devină la fel de răspunzătoare pentru distrugerea brutală a ordinului în anul 1307.

Bogăţia şi puterea templierilor

Ce s-a întâmplat după aceea este unic în istorie: ascensiunea cu viteza unei comete şi prăbuşirea, la fel de rapidă şi de abruptă, a puternicului ordin.

După ce li s-a acordat regula în anul 1128, influenţa şi averile templierilor au crescut vertiginos. Brusc, au fost sprijiniţi de mulţi proprietari de pământ. De peste tot din lumea catolică au primit bani şi proprietăţi. Când, după doi ani de la plecare, Hugues de Payns şi André de Montbard au revenit la Ierusalim, aduceau cu ei nu numai binecuvântarea papei (statutul), ci şi mulţi bani, bunuri de valoare, proprietăţi funciare şi un prim grup de peste o sută de nobili recrutaţi. Deja în 1130 ei aveau domenii în Franţa, Anglia, Flandra, Spania, Portugalia şi Scoţia (în Scoţia deoarece soţia lui Hugues de Payns, Catherine de St. Clair, era nobilă scoţiană).

Rămâne de constatat faptul că, în decurs de numai câteva decenii, templierii au devenit cea mai puternică şi mai bogată organizaţie din

Europa. Mănăstirile şi comanderiile acestei societăţi secrete apăreau ca ciupercile după ploaie, ca rezultat al colaborării între ordinul cistercienilor şi cel al templierilor. (L P230

La apogeu – în măsura în care poate fi plasat cu exactitate ca timp, el poate fi considerat perioada cuprinsă între 1153 şi 1170 – ordinul templierilor era condus de marele maestru Bertrand de Blanchefort, fapt neobişnuit. Acesta provenea dintr-o dinastie din sudul Franţei, dinastia catarilor. Întrucât oficial templierii treceau drept catolici, această situaţie este extrem de ciudată, de vreme ce un catar ajuns conducătorul unui ordin catolic este ceva la fel de neobişnuit precum un catolic devenit rabin la evrei. Patruzeci de ani mai târziu, catarii au fost exterminaţi aproape în întregime de armatele creştin-pontificale. O, p. 232)

Templierii au avut noroc şi în ceea ce priveşte finanţele. În legătură cu aceasta, Stefan Erdmann scrie în *„Bănci, pâine şi bombe”*:

„Templierii au fost primii care au acordat împrumuturi, prin urmare primii bancheri ai Occidentului. Sistemul monetar actual are o lungă istorie; originea sa datează de sute de ani înainte de Cristos. Înaintea creării sistemului monetar, oamenii trăiseră din comerţul cu alimente – schimbau între ei mărfuri sau mărfuri contra aur.

Concomitent cu extinderea căilor comerciale şi de transport, precum şi cu internaţionalizarea politicii de cucerire, în mod inevitabi s-a extins şi

raza comerţului şi a schimbului de mărfuri. Cantităţile de mărfuri au crescut şi au fost transportate la distanţe mai mari. Astfel au crescut şi profiturile. Sistemul bazat pe schimbul în natură s-a dovedit deosebit de nepractic, deoarece era prea dificil să se transporte la distanţe îndepărtate mari cantităţi de bunuri de schimb. În afară de aceasta, era foartè periculos să se ia cu sine mari cantităţi de monede din argint şi aur, care constituiau permanent obiectul atacurilor.

Pentru negustori, cel mai sigur era să nu transporte cu ei monedele din argint şi din aur necesare, ci să depună la locul respectiv, în contrapartidă, o valoare în bani corespunzătoare. Astfel au apărut primele case de comerţ, care păstrau şi supravegheau averea negustorilor, în timp ce aceştia se aflau pe drum şi îşi vedeau de afaceri, în condiţii de risc mult mai redue. Ca act justificativ, negustorii primeau o chitanţă sigilată şi semnată, o aşa-numită „scrisoare cu valoare declarată”.

Această evoluţie a făcut însă ca, puţin mai târziu, pentru bancheri să se deschidă o posibilitate nebănuită. Cu timpul s-a mărit capitalul depozitat (monede din aur şi din argint) la bancherii care, prin scrisori cu valoare declarată, îşi luaseră răspunderea faţă de posesori. În acest fel, ei au început să dea cu împrumut aur străin, ceea ce de la început era o escrocherie, deoarece aurul era garantat deja unei

alte persoane – proprietarului.

N-a durat mult timp până când negustorii au făcut să circule doar chitanţe. Au fost puse în circulaţie tot mai multe chitanţe, astfel încât negustorii le-au putut schimba în toate oraşele. În acest fel au luat naştere primele bănci moderne care au trăit din primirea şi din remiterea de chitanţe, însuşindu-şi mari profituri. Se născuseră banii de hârtie, iar aurul devenise bani „P232? urm)

Atât se poate spune în legătură cu apariţia băncilor prin scrisori cu valoare declarată. Consecinţele au fost însă cu efecte mult mai mari, aşa cum scrie şi autorul Armin Risi în cartea sa *„Machtwechsel auf der Erde”* (*„Schimbare de putere pe Pământ”*):

„Dintr-odată, toate mărfurile şi prestările de servicii a trebuit să recalculate în valori ale bancnotelor. Nu a durat mult până când au circulat numai banii de hârtie. A trebuit să se stabilite preţurile şi salariile. Câţi costă un sul de pânză de mătase, un porc, un stânjen de lemne, o zi de muncă? Totul a fost definit prin valoarea în bani. Munca şi bunurile, iar aceasta înseamnă că oamenii au devenit dependenţi de bani şi, astfel, de aceia care fac posibilă mişcarea banilor: bancherii.

Între timp, băncile începuseră demult să remită chitanţe care nu erau acoperite absolut deloc. Avem aici în păstrare o mie de lăzi cu aur. Aceste lăzi le-am ipotecat deja la cel care ia

creditul, însă nu în forma aurului, ci a hârtiilor de valoare. Prin urmare, am împrumutat o mie de lăzi cu aur şi tot mai avem o mie de lăzi cu aur! Aşadar, de ce să nu facem mai departe acest joc?

Negustorii şi cei care luau creditele erau foarte convinşi de cinstea şi de onestitatea băncii, încât pur şi simplu credeau că bancnota este acoperită. Nimeni nu putea să verifice, deoarece aurul pe chitanţe circula peste tot şi în acest fel nu se mai făceau referiri deloc la el. Astăzi, această escrocherie este de mult lege. Banii de hârtie trebuie să se acoperiţi cu aur numai până la un anumit procent. Toate băncile centrale tipăresc bancnotă şi o declară cu o anumită valoare comercială. Astăzi, cea mai mare parte a valorii banilor aflaţi în circulaţie nu mai există nici măcar ca bancnote, ci numai ca joc imaginar al cifrelor în computer. Însă acest joc al cifrelor este o iluzie, care poate explodeze în orice moment, întocmai ca un balon de săpun". (20> p255? >urm)

Templierii şi stilul gotic în perioada de prosperitate a templierilor, ca şi a cistercienilor, s-a dezvoltat o arhitectură unică până în ziua de astăzi: stilul gotic. Experţii şi astăzi mai caută o fază de trecere sau o treaptă intermediară de la stilul romanic la stilul gotic.

În intervalul dintre 1130 şi 1260 au apărut aproximativ optzeci de domuri şi catedrale de o frumuseţe fascinantă şi în acelaşi timp misterioasă, mistică, de exemplu catedrala Notre Dame din Paris, catedralele din Strasbourg,

Amiens, Rouen, Reims, Chartres. Cele mai renumite trei „edificii templiere” sunt considerate Westminster Abbey din Londra, domul din Köln şi domul din Milano. Aceste catedrale sunt realizări desăvârşite, unice ale arhitecturii, în care legităţile geometriei divine şi-au găsit o aplicare ce a atins perfecţiunea. Astăzi, milioane de vizitatori admiră aceste „minuni ale artei şi tehnicii” şi se întreabă cum a putut să iasă aşa ceva din mâna omului. Pe cât de misterios aceste construcţii mai impresionează şi vizitatorii, la fel de enigmatic şi de obscur pare să fie şi începutul epocii gotice. *Reapariţia* bruscă a „geometriei divine” la începutul secolului XII îşi are explicaţia în descoperirea textelor atlante.

„Celălalt” secret

Pe lângă descoperirea sarcofagelor, a mai existat încă un secret care i-a unit pe cavalerii templieri. Era vorba de o poveste care circula prin Ierusalim şi pentru care, ipotetic, mai târziu s-au găsit dovezi: adevărata poveste despre răstignirea lui Iisus.

După ce fusese luat de pe cruce, s-ar părea că Iisus a fost dus într-un loc sigur de către apostolii săi şi a mai trăit până la o vârstă înaintată. Conform acestei versiuni, el a mai călătorit încă mult timp prin lume – în primul rând spre India şi spre Tibet – a murit mai târziu în Franţa, fiind înmormântat lângă soţia sa de atunci, Maria Magdalena.

Aşa mi-a declarat marele prior al templierilor

de la Klagenfurt într-o discuţie personală din toamna anului 2003. El nu mi-a precizat locul în care sunt îngropaţi Iisus şi Maria Magdalena, totuşi a amintit că acolo ar avea loc anual o întâlnire a templierilor, spre cinstirea lui Iisus.

Este foarte plauzibilă versiunea că, după crucificare, Maria Magdalena a fugit din Palestina şi a căutat adăpost în coloniile evreieşti din sudul Franţei.

Legenda despre Maria nu a putut să fie demonstrată definitiv şi ea scindează până astăzi taberele clericală şi anticlericală. Pe baza a numeroase dovezi, multe vorbesc despre sâmburele de adevăr al acestei legende. Cea mai explozivă este totuşi afirmaţia că Maria n-a plecat singură în sudul Franţei, ci cu un copil sau chiar cu mai mulţi, deoarece ea a fost soţia lui Iisus.

Unii afirmă chiar că multe dintre construcţiile în stil gotic, dedicate *Notre Dame*, „doamnei noastre”, „iubitei noastre doamne”, şi care adăpostesc Madone negre, n-au fost numite astfel pentru că s-ar referi la Mama Maria, ci probabil la Maria Magdalena cu Iisus-copil – *copilul de la Iisust*

Concepţia cavalerilor templieri despre familia lui Iisus o împărtăşeau şi catarii, care în special în secolele XIII ŞI XIV reprezentau în Europa occidentală o ameninţare serioasă pentru Vatican. Convingerile catarilor îşi aveau baza în cercurile Mariei Magdalena, care pentru biserica catolică însemnau şi cea mai mare ameninţare. Aceasta a

determinat în cele din urmă Vaticanul să ia urgent măsuri împotriva catarilor. Astfel că şi apusul catarismuluiprin luptă militară – în decursul secolului XIV a fost de explicabil, cel puţin din punctul de vedere al bisericii catolice. Astfel, catarii au împărtăşit soarta templierilor.

Pe baza acestor informaţii şi secrete comune despre familia lui Iisus, s-a produs o apropiere – extinsă şi în disputa cu biserica – care a dus atât de departe încât, aşa cum deja am amintit, templierii au avut la conducere, în perioada de maximă prosperitate, un catar (marele maestru Bertrand de Blanchefort).

Autorii Michael Baigent, Richard Leigh şi Henry Lincoln, în opera lor de refeirniţă „Sfântul Graal şi moştenitorii lui", au ajuns la un rezultat de necontestat, ce i-a condus la ipoteza „căsoţia lui Iisus (Maria Magdalena) familia, după fuga lor din Palestina, au găsit adăpost în sudul Galiei, unde neamul s-a înmulţit într-o comunitate evreiască. Se pare că, în decursul secolului al cincilea, acest neam s-a unit prin căsătorie cu familia regală a francilor şi a întemeiat dinastia Merovingienilor. Cu această dinastie biserica a încheiat în anul 496 un acord, ce naşte presupunerea că ea cunoştea adevărata origine a merovingienilor". (21> p381)

După cercetări intense, autorii au reconstituit şi arborele genealogic al descendenţilor europeni ai lui Iisus, întins pe secole de-a rândul, incluzând dinastia merovingienilor, până la cruciaţi şi mai

departe, până în zilele noastre.

Declinul templierilor

Despre decăderea şi persecutarea templierilor, istoriografia ne oferă mai multe indicii care arată că, fără îndoială, motivele principale trebuie văzute în legătură cu bogăţia lor, care le oferea şi o mare putere politică.

Deja în anul 1187, după o înfrângere, armata cavalerilor templieri a trebuit să cedeze sultanului Saladin Ierusalimul. Odată cu această pierdere a început declinul puterii lor, deoarece şi pierderile umane au fost foarte mari.

Stefan Erdmann ne descrie situaţia:

„Pare că, odată cu pierderea Ierusalimului, templierii şi-ară pierdut şi obiectivul poliţia Declinul lor a continuat treptat atât în Palestina, cât şi în Europa.

În ciuda pierderii de putere, templierii mai dispuneau încă de influenţă şi de bogăţie, în anul 1291 au pierdut fortăreaţa de coastă Acra şi ultimele bastioane din Palestina, astfel că templierii înfrânţi au fost nevoiţi să se refugieze în Cipru. Jacques de Molay a fost ales în 1293 noul mare-maestru. Când în 1303 Molay a plecat din nou la Paris, conflictul cu regele francez („Filip cel Frumos”) a luat amploare, deoarece acesta vedea în templieri o ameninţare la adresa puterii sale. Pe de o parte, regele avea un mare respect faţă de templieri, întrucât, cu toate marile pierderi suferite de aceştia în luptele pentru ultimele bastioane de peste mare, au revenit mulţi luptători

remarcabil pregătiţi. Pe de altă parte, Filip ştia însă că templierii nu mai dispuneau de o forţă combatantă la fel de mare ca în perioada lor de prosperitate.

Templierii aveau peste o mie de aşezări. Marea parte a impresionantelor lor posesiuni se găsea în Franţa; stăreţia de la Paris reprezenta un domeniu cvasi-autonom în capitala franceză.

Regele francez făcea pregătiri secrete în întreaga ţară, pentru a înfrânge ordinul cu o lovitură puternică şi surprinzătoare. Bineînţeles că era interesat şi de averea templierilor, pe care ară obţinut-o prin înfrângerea acestora". O, p247)

Situaţia s-a înrăutăţit, iar cele mai importante scrieri, textele atlante, precum şi alte mărturii preistorice, au fost puse la loc sigur.

Mulţi cavaleri templieri au părăsit Franţa, pentru a găsi protecţie în zonele sigure ale Portugaliei, Angliei şi Scoţiei, ţări în care influenţa Vaticanului nu era aşa de mare. Acolo s-au asociat cu o parte a lojilor francmasonice deja existente şi au acţionat sub o nouă identitate pentru reforma protestantă, spre a răzbuna persecuţia din partea bisericii catolice.

O altă fracţiune a ordinului cavalerilor templieri a fost reînfiinţată în Portugalia, schimbându-şi numele în *Cavalerii lui Cristos* şi fiind reabilitată de către papa Clement al V-lea. În Portugalia templierii au dobândit din nou o mare putere.

Alţi templieri au fugit pe mare. Templierii

aveau o flotă însemnată, care în seara zilei de 12 octombrie 1307 se afla ancorată în portul La Rochelle. Pe când vineri, 13 octombrie, vase de atac din flota regală patrulau de-a lungul şi de-a latul portului, flota – cu probabil optsprezece nave – a dispărut fără urmă. Până în ziua de astăzi nu se ştie ce s-a întâmplat cu flota templierilor!

Se speculează că ar fi fugit în *Lumea Nouă* – hărţi ale uscatului şi hărţi maritime aveau în mod sigur.

Alţi templieri au plecat oficial în Lumea Nouă – spre La Merica (America). Există indicii în acest sens: în Massachusetts, în micul oraş Westford din apropierea Atlanticului, se află o stâncă în care este cioplit portretul unui cavaler. Îmbrăcămintea sa aminteşte de uniforma unui templier. Surprinzător este faptul că pe scutul acestui cavaler este reprodusă o corabie cu vele, iar deasupra se află soarele, luna şi o stea în cinci colţuri, de la soare direcţia lună, direcţia Vest. În aramaica târzie, Luceafărul de dimineaţă, Venus, a fost numit *Merica*. Din textele găsite şi din vechile hărţi ale lumii aflate în posesia templierilor, ei au aflat de această „ţara *sub steaua Merica*", numind-o în limba lor maternă, franceza, „*La Merica*".

Ordinul oficial al regelui pentru reprimarea templierilor a fost dat la 13 octombrie 1307. Numai în Franţa au fost executate concomitent razii în peste o mie de centre, soldate cu numeroase arestări.

Doar câteva săptămâni mai târziu, sub

conducătorul ei de atunci, Papa Clement al V-lea, biserica a sprijinit reprimarea templierilor şi a poruncit ca membrii ordinului să fie arestaţi în întreaga Europă şi în Cipru. Acuzaţia principală: *blasfemie şi ereziei* Erau acuzaţi că l-ar fi renegat pe Cristos şi ar fi scuipat pe cruce. Deşi multe declaraţii au fost obţinute sub tortură, se consideră dovedit faptul că poziţia templierilor faţă de Iisus Cristos, contravenea dogmei oficiale a bisericii catolice. Cu toate că ordinul primise recunoaşterea oficială („regula canonică") prin biserică, templierii reprezentau în secret alte intenţii, de care acum erau învinuiţi oficial.

Scriitorul Stefan Erdmann ne descrie ce i s-a întâmplat ultimului mare-maestru al templierilor – şi cât de „creştineşte" s-a purtat biserica faţă de el. Să i se ierte duşmanului…

Regele Filip al IV-lea a poruncit la 18 martie 1314 ca marele-maestru, împreună cu doi fraţi templieri, să fie arşi pe rug la Paris. Pe când se zbătea în flăcările rugului, Jacques de Molay le-a adresat papei şi regelui o ameninţare care a dovedit limpede ulterior cât de puternici erau templierii: „*Clement, judecător nedrept*", au răsunat cuvintele sale, „*în termen de patruzeci de zile te chem în faţa scaunului de judecată al Judecătorului Suprem. Filip, pe tine te chem în termen de un an*". *Şi* a încheiat cu blestemul: „*Vekam, Adonai*!" – „*Răzbunare, o, Doamne*!"

Papa şi regele au murit chiar în acelaşi an! O lună mai târziu de la arderea lui de Molay, Papa

Clement al V-lea a fost răpus de o „boală” – probabil dizenterie (boală infecţioasă). Regele Filip a murit încă înainte de sfârşitul anului, fără ca până astăzi să se cunoască adevărata cauză a decesului. (* p25°)

Dacă doriţi să studiaţi mai în profunzime istoria cavalerilor templieri şi toate legăturile lor cu Stăreţia (Prioria) Sionului şi cu alte loji, atunci vă recomand lucrarea lui Stefan Erdmann *„Banken, Brot und Bomben”*, care vă va conduce într-o călătorie prin trecutul nostru cum n-aţi trăit niciodată până acum.

În acelaşi context se pune însă acum şi întrebarea...

CINE A FOST NOSTRADAMUS?

Cel mai celebru vizionar, care ar putea fi caracterizat probabil drept o combinaţie de vizionar, astrolog şi alchimist, este fără îndoială francezul *Nostradamus*, un strălucit medic dedicat vieţii, în opoziţie cu opinia larg răspândită că ar fi fost un excentric izolat de lume.

Să facem acum o scurtă incursiune prin viaţa lui:

Nostradamus s-a născut la 14 decembrie 1503 în Saint Rémy din regiunea Provence, ca fiu al unui notar evreu. Numele său civil a fost *Michel de Notre Dame*. Primii ani de viaţă i-a petrecut la bunicul din partea mamei, Jean de St. Rémy. Ca medic personal şi confident al regelui René, duce de Anjou, care, printre alte demnităţi deţinute era şi rege al Ierusalimului, bunicul lui Nostradamus

trebuie considerat printre iniţiaţi. Nostradamus a fost iniţiat de bunicul său în doctrina secretă iudaică.

După moartea bunicului şi mentorului său, Michel a studiat mai întâi retorica şi filosofia la Avignon, apoi din 1529 medicina la Montpellier şi a devenit doctor în 1532.

S-a căsătorit cu văduva înstărită Anna Gemella, iar în 1549 s-a stabilit ca doctor şi savant ocult în localitatea Salon, din Provence. În 1555 a publicat partea principală a profeţiilor sale. În 1566, după moartea sa, elevul său Jean de Chavigny a publicat restul viziunilor, care în formă completă se întind între 1555 şi 3797.

Este de evidenţiat că, între anii 1532 şi 1549, Nostradamus s-a aflat pentru perioade mai îndelungate în abaţia de la Orval/Lorena şi în mănăstirea de la Chambéry. Orval era abaţia-soră a mănăstirii Sfântului Bernard, întemeiată de Bernard de Clairvaux. Cercetătorul Gérard de Sede afirmă că, în cele 18 luni petrecute la Orval, Nostradamus a fost iniţiat într-un mister înspăimântător.

După Gérard de Sede, Nostradamus s-a aflat începând din acest moment sub ordinele societăţii secrete sever organizate „Prieuré de Sion”, întemeietoarea ordinului templierilor. Dacă ţinem seama de datele cercetătorului sus-numit, este de presupus că Nostradamus a avut astfel acces la secretele ordinului templierilor – înainte de toate, la cele referitoare la Atlantida, întrucât la

Nostradamus se găsesc indicii legate de înfăţişarea atlanţilor şi de viaţa de atunci (cerul de culoare roşie, însuşirile amfibii ale atlanţilor… a se vedea capitolul despre Muldaşev).

Aceasta ar putea să explice şi cum a fost în stare să facă profeţii întinse la mai multe secole, chiar milenii, cunoscând itinerariul dezvăluit şi templierilor prin textele atlante.

Dacă într-adevăr Nostradamus fusese iniţiat, atunci se pune întrebarea dacă nu aveau şi alţii acces la aceste cunoştinţe.

Ce părere aveţi? Au dispărut cunoştinţele pentru totdeauna ori au fost însuşite de un mic grup de deţinători de secrete, care au dobândit o putere şi mai mare decât cavalerii templieri de atunci?

Ne punem de aceea întrebarea…

CE S-A ÎNTÂMPLAT CU CAVALERII TEMPLIERI ŞI CU TEXTELE ATLANTE?

Pentru a descoperi acest secret aş dori să vă iau cu mine într-o altă călătorie prin timp: Suntem transpuşi cu aproape o mie de ani în trecut. Cum era situaţia pe atunci? Nu exista curent electric, nu erau străzi asfaltate, bineînţeles că nu existau nici maşini şi nici avioane. Oamenii se deplasau călare, pe jos sau cu căruţele, trase de cai sau vite; apa era încălzită pe plită; de asemenea, nu existau dotări sanitare, aşa cum le ştim noi – cu apă curentă şi cu alte înlesniri; nu existau nici telefoane mobile sau alte mijloace de comunicaţie. Doar puţini oameni erau instruiţi, ştiau să citească

şi să scrie; cărţile, atâtea câte erau – dacă puteau fi procurate – aveau alte teme decât cele de astăzi, fără a mai vorbi de faptul că majoritatea erau scrise în limba latină. Dar şi atunci existau oameni care călătoreau în locuri îndepărtate. Este adevărat că nu atât de departe precum noi astăzi, dar se călătorea în ţări la mari distanţe, iar acolo exista şi posibilitatea familiarizării cu un material ştiinţific interesant.

În excursia noastră mentală ar trebui să mai reţinem că, pe atunci, oameni care reprezentau o altă opinie – inclusiv religioasă – nu erau trataţi prea gingaş. Capetele cădeau repede... Aceasta deoarece ne aflăm într-o perioadă în care Inchiziţia era braţul legal al Bisericii Catolice, când vrăjitoarele erau arse pe rug.

În acest timp existau deja alianţe (secrete) între bărbaţi, aşa-numitele loji secrete (lojile francmasonilor) şi cluburi de dezbateri. Aici se întâlneau şi discutau bărbaţi instruiţi, care călătoriseră mult şi aveau alte opinii decât cele în general acceptate – militari, farmacişti, medici şi profesori. Aici se întâlneau, de asemenea, reprezentanţii diferitelor ordine religioase (franciscani, dominicani...), bancheri şi comis-voiajori, scriitori-istorici, fizicieni şi alchimişti, precum şi inventatori şi negustori.

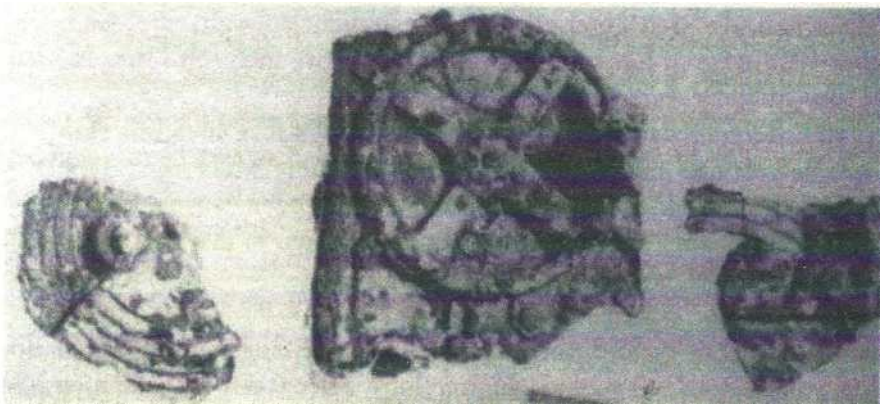

Fig. 39, 40. Şi în alte locuri au fost găsite maşini străvechi, de exemplu „computerul preistoric” de la Antikythera. Acesta a fost descoperit în 1901 de către nişte scafandri greci.» American Philosophical Society” interpretează obiectul vechi de mii de ani drept un diferenţial cu combinaţii de pinioane complicate.

În lojile de atunci se schimbau cele mai noi experienţe şi era clar că cele discutate acolo nu aveau voie să ajungă la public. De cele mai multe ori, cunoştinţele erau de natură eretică şi veneau în contradicţie cu punctele de vedere acceptate până în acel moment, din istorie, religie şi politică.

Astfel, de exemplu, arheologii au adus date despre piramide, ce contraziceau în totalitate perspectiva de atunci despre culturile lumii. În acest sens îmi amintesc şi de descoperirea de la Stonehendge în sudul Angliei, unde s-au găsit vechi artefacte atlante.

Alte detalii referitoare la tăbliţele de scris şi la aparate au fost descoperite în Carpaţi, în exploatări miniere – astăzi le-am descrie drept

maşini rămase de la o civilizaţie mai veche; influenţele exterioare (probabil o epocă glaciară) au impus să fie săpate în munţi tunele şi galerii uriaşe, pentru ca civilizaţia să supravieţuiască acolo un timp îndelungat.

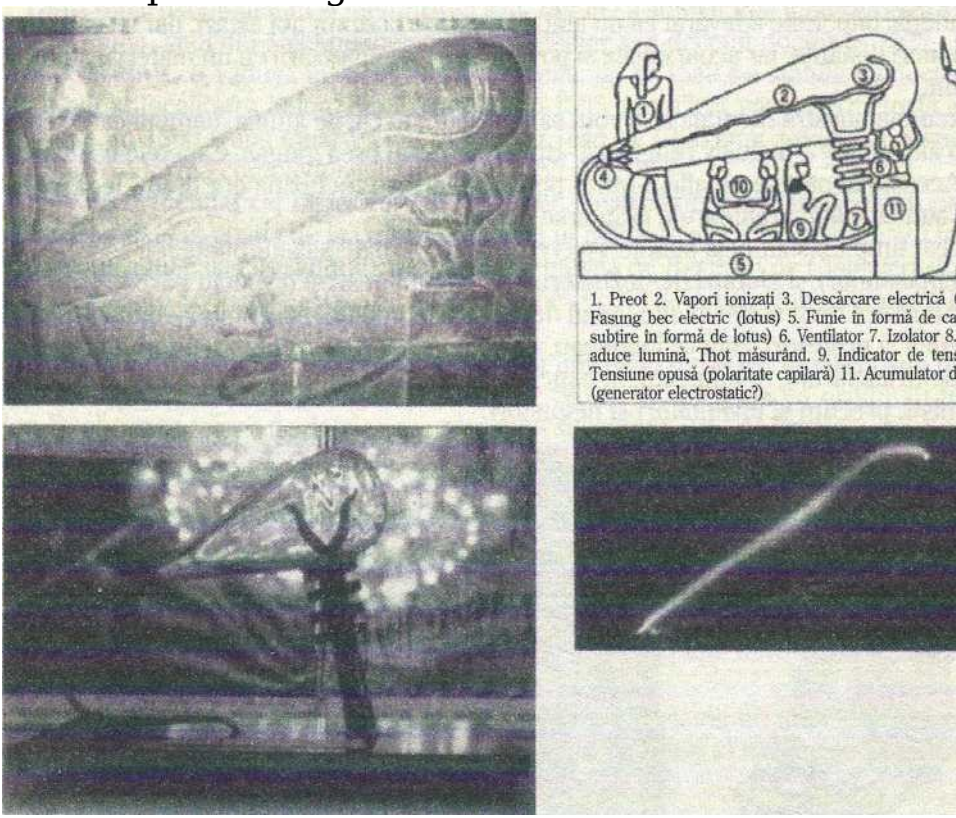
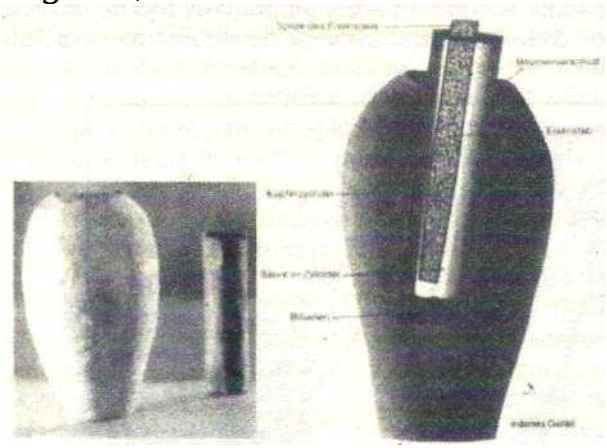

1. Preot 2. Vapori ionizaţi 3. Descărcare electrică
Fasung bec electric (lotus) 5. Funie în formă de ca
subţire în formă de lotus) 6. Ventilator 7. Izolator 8.
aduce lumină, Thot măsurând. 9. Indicator de ten
Tensiune opusă (polaritate capilară) 11. Acumulator d
(generator electrostatic?)

Fig. 41, 42, 43, 44. Pe o reprezentare în relief a templului zeului Hathor de la Dendera se găseşte un simbol ce aminteşte de un bec cu incandescenţă. Pe baza măsurătorilor exacte din textele egiptene găsite în templu, Reinhard Habeck a construit un bec. Ce-i drept, nu este un bec cu incandescenţă, dar poate fi interpretat ca o descărcare electrică în vacuum, adică o

descărcare de arc electric. La o presiune de circa 40 de torri, un filament sinuos se deplasează de la o piesă metalică (electrod) la alta – aşa cum apare pe reprezentarea în relief.

Fig. 45, 46. O baterie veche de 2000 de ani!

Aceste elemente galvanice au fost scoase la iveală în 1936 în apropiere de Bagdad. La un experiment practic făcut în 1978 la Muzeul Roemer-Pelizeus din Hildesheim, directorul muzeului şi un tehnician chimist de la firma Bosch au constatat că „obiectele de cult" funcţionau exact după principiul elementelor electrice, producând încă şi astăzi o tensiune de 0, 5 volţi.

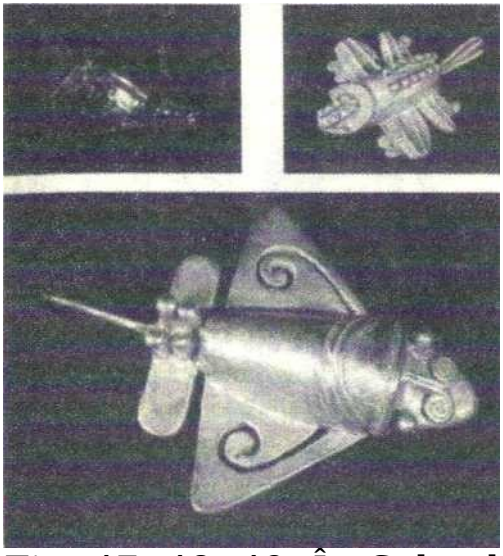

Fig. 47, 48, 49. În Columbia s-au găsit aceste avioane din aur (datate cu anul 500 d.Hr.), pe care arheologii vor să le considere drept păsări sau insecte. Însă ingineri aeronautici au examinat aceste obiecte şi le-au atestat clar elemente constructive aerodinamice foarte moderne, care nu există în natură. Această dovadă a fost adusă în 1995 de către pilotul şi constructorul german de avioane-prototip, Peter Belting; după modelul obiectelor descoperite, el a construit avioane cu o dimensiune de circa un metru, care au depăşit toate aşteptările. Începând de la decolare, aterizare, rulare, până la luping – totul a fost posibil – fără să apară vreo problemă de natură aerodinamică.

Acestea sunt două exemple de ştiinţă secretă despre care omenirea nu trebuia să fie în niciun caz informată. De asemenea, primii arheologi au adus din Egipt informaţii – papirusuri găsite în

morminte şi care relatau despre structura sistemului nostru solar, povesteau despre o geometrie misterioasă, aşa-numita *geometrie sacră* (ce arată cum creşte natura, cum cresc oamenii, albinele, totul), şi explică exact cum anume această geometrie poate fi transpusă în edificii. Deja simpla cunoaştere a structurii sistemului solar şi a faptului că Pământul este rotund era fatală în ultima instanţă. Pe atunci se învăţa că pământul trebuie să fie un disc şi cu asta, basta.

Ne găsim aproximativ în anul 1300. Am aflat ce secret cultivau cavalerii templieri şi ce putere dobândiseră prin el. Templierii au fost urmăriţi şi mulţi dintre ei executaţi. Însă o parte a lor au fugit în ţările învecinate, unde au găsit adăpost. În alte locuri au fost constituite comunităţi ale templierilor, dar unii au trecut şi în lojile deja existente – lojile francmasonice. În acest fel, o parte a ştiinţei atlante a ajuns la persoane care erau deja foarte influente şi dispuneau de diferite cunoştinţe secrete. În acest fel, fraţii de lojă au intrat în posesia unor cunoştinţe şi mai profunde despre *geometria sacră*, deoarece textele atlante se bazează preponderent pe geometrie.

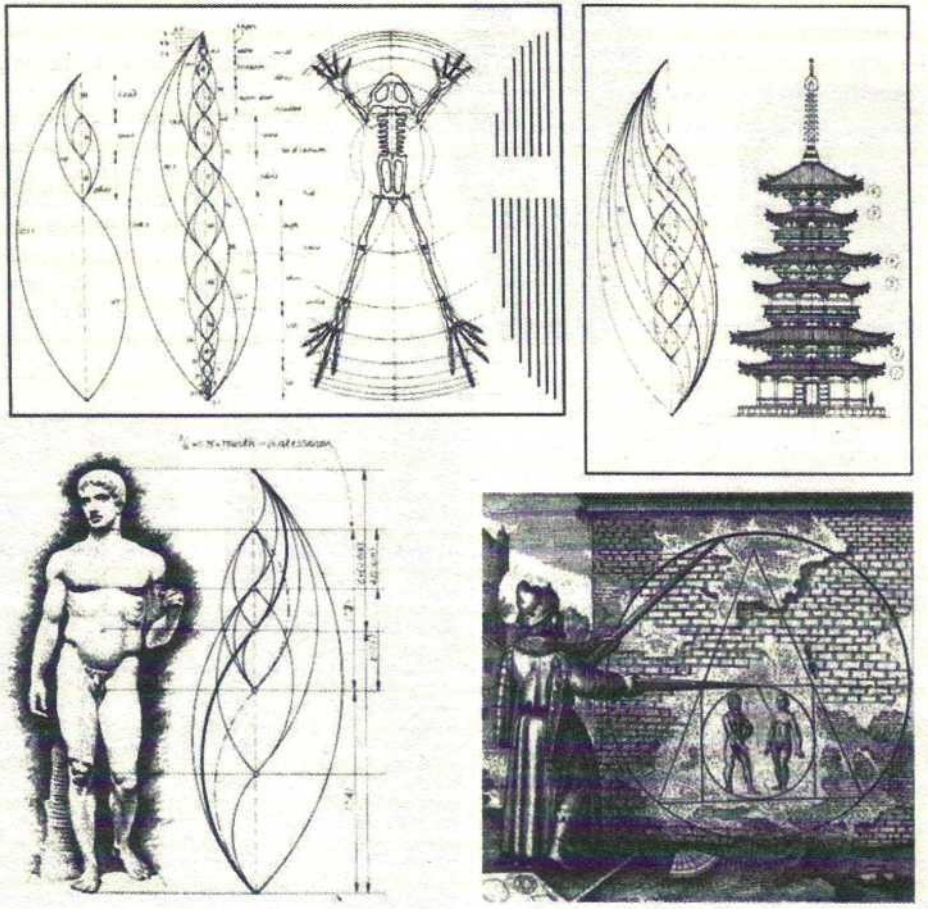

Fig. 50, 51, 52, 53. Exemple de *geometrie sacră*: coeficientul *phi* în natură (schelet de broască), în artă (statuie grecească) şi în arhitectură (templu japonez).

Unul dintre aceşti beneficiari a fost pictorul, sculptorul, naturalistul şi inventatorul Leonardo da Vinci (1452 – 1519), care a devenit celebru nu numai pentru faptul că obişnuia să-şi picteze tablourile după *tăietura de aur*, ci înainte de toate a fost onorat pentru importantele sale invenţii –

submarinul, elicopterul, războiul mecanic de ţesut, podurile mobile sau pompele.

Cele mai multe invenţii au rămas numai pe planşeta de desen, dar se pune întrebarea de unde avea el, dintr-odată, aceste cunoştinţe?

Francmasonii au mai aflat şi despre structura ADN, despre Atlantida, ca şi despre existenţa altor civilizaţii în univers. Ei au mai aflat şi că nu totul se petrecuse aşa cum se prezenta în textele ştiute despre Abraham, Moise, Mahomed şi Iisus. Prin urmare, francmasonii deveniseră duşmanii de moarte ai statului şi ai bisericii şi îşi împărtăşeau opiniile numai în interiorul lojilor.

Şi exact din acest motiv s-a ajuns la următorul scenariu: să presupunem că vizitatori din spaţiul cosmic – indiferent dacă de pe Sirius, Orion, Aldebaran, poate de pe Nibiru sau de pe altă planetă – ar ateriza aici într-o zi, ce s-ar întâmpla atunci pe pământ? înainte de toate, ce ar face ei? Ar ateriza în China sau în America, în principatul X sau în comitatul Y? N-ar încerca fiecare om să profite pentru sine însuşi de un contact cu o civilizaţie mult mai dezvoltată? N-ar încerca fiecare să obţină un avantaj propriu din aceasta?

Vom urmări în continuare două aspecte:

1. prin templierii care li se alăturaseră, francmasonii nu numai că au primit cunoştinţe vaste despre planeta noastră, despre structura cosmosului, şi au intrat în posesia unor artefacte tehnice, dar în primul rând au obţinut cunoştinţe

despre forţa gândului şi puterea spiritului, adică despre cum se pot manifesta şi realiza dorinţe şi proiecte care altora nu le-ar reuşi niciodată, întrucât nu au înţeles mecanismele vieţii, şi

2. cunoaşterea faptului că, odinioară, omenirea a fost „fertilizată” din univers şi că se va întoarce în univers.

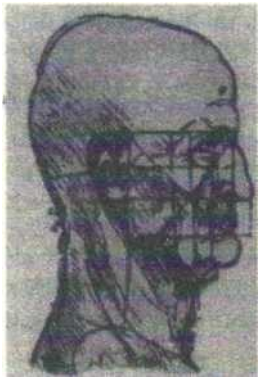

Fig. 54. Schiţa unui bătrân. Peste imaginea propriu-zisă, Leonardo Da Vinci a trasat o serie de dreptunghiuri, unele dintre ele în tăietura de aur.

De aceea, s-a hotărât să se conceapă un plan ascuns, spre a pregăti omenirea pentru ziua X. Mai simplu: cum ar trebui să se procedeze pentru ca lumea să nu mai fie divizată în funcţie de religii, ţări şi războaie?

Era vorba să se tindă spre hegemonia mondială, cu scopul constituirii unui guvern mondial, care să fie în stare apoi să ia legătura cu alte civilizaţii şi să dezvolte un schimb „normal” cu Pământul.

Astfel s-a născut ideea unui guvern mondial – în sens pozitiv. A fost elaborat un plan care consta în răsturnarea de la putere a caselor regale şi a

guvernelor existente – prin revoluţii şi intrigi – pentru ca în final să se obţină ceea ce astăzi se numeşte *ordine mondială* (despre care vom vorbi mai amănunţit imediat).

Un timp totul a mers foarte bine – a fost perioada când din loji făceau parte mulţi bărbaţi înţelepţi şi învăţaţi, politicieni, ba chiar monarhi şi preşedinţi, cu toţii având acelaşi ţel.

Apoi în structura lojilor s-a petrecut o schimbare, şi anume şi-a făcut apariţia o nouă lojă, cunoscută drept Ordinul iluminaţilor bavarezi, creată în anul 1770 de către Adam Weishaupt, din dispoziţia băncii Rothschild (conform iubitei lui Rothschild, Ayn Rand). Această lojă a creat noi grade şi a racolat francmasoni cu ranguri înalte, i-a ademenit cu presupuse cunoştinţe noi şi cu încă mai multă putere, însă acest plan a fost de natură diabolică. (Urmează imediat detalii).

Acum s-a ajuns la probleme reale: o parte a ştiinţei templierilor, documente şi artefacte din sarcofage au trecut în mâinile iluminaţilor, iar aceştia au mai aflat despre mecanismele vieţii şi ale forţei gândului, despre Atlantida, despre alte civilizaţii anterioare şi despre cele din cosmos. Iar mecanismele forţei gândului, îndreptate spre un ţel precis, funcţionează – indiferent dacă se aplică în scop constructiv sau distructiv. Astăzi, poartă numele de *magie neagră* şi *magie albă*. Mecanismele şi legităţile sunt aceleaşi la ambele, diferenţiindu-le mobilul şi modalităţile.

Prin intermediul textelor templierilor, iluminaţii au luat însă cunoştinţă şi despre localizarea marilor zăcăminte de materii prime, începând imediat să le exploateze. Rezultatul îl cunoaştem cu toţii – deţinătorii acestor monopoluri se află pe *Street* şi în *City of London*, districtul financiar al Londrei, descris drept *„cel mai bogat metru pătrat din lume" şi* care este un stat propriu, independent – asemănător Vaticanului.

Dacă n-aţi înţeles exact ce vreau să spun sau la cine mă refer, atunci cuvintele lui Oskar Lafontaine ar putea să vă indice întrucâtva direcţia: *„Politica mondială este guvernată de un imperiu al marii finanţe"*.

Să ne amintim acum despre cele afirmate de mine la începutul cărţii, cum că avem de-a face cu o situaţie în care o ştiinţă secretă sau ţinută ascunsă devine o armă, pentru că, pe de o parte nu este arătată colectivităţii, iar pe de altă parte este folosită zi de zi de către cei care deţin aceste cunoştinţe, spre a-şi atinge scopurile.

Desigur, sunteţi curioşi acum să aflaţi – în măsura în care nu mi-aţi citit deja cărţile cu ani în urmă – cine sunt aceşti *iluminaţi* şi ce uneltesc. Aşadar, să pătrundem încă o dată în lumea ciudată a lojilor moderne secrete şi a puternicilor acestei lumi, cu ştiinţa lor ascunsă, şi să analizăm ce i se mai pregăteşte planetei noastre în următorii ani…

Ordinul iluminaţilor bavarezi, respectiv persoanele şi familiile din spatele lui, a vizat lojile

francmasonice instituite în care se păstra ştiinţa templierilor, pe de o parte pentru a ajunge la ştiinţa atlantă din sarcofage, iar pe de altă parte pentru a-i atrage de partea lor pe puternicii fraţi din loji.

NOUA ORDINE MONDIALĂ

În primele mele două cărţi despre societăţile secrete, am explicat în detaliu, în peste opt sute de pagini, cum anume s-a ajuns la această evoluţie, cine se află în spatele *Ordini Mondiale*, cum s-a născut planul acesteia şi aşa mai departe. Aş dori ca în acest loc să fiu scutit – la fel ca şi dumneavoastră – de a aduce din nou argumentări. Din cauza unui ordin de interdicţie, cărţile respective nu se mai găsesc, dar aceste probleme le puteţi găsi tratate foarte amănunţit şi la Stefan Erdmann „*Banken*, *Brot und Bomben*" (este vorba de ediţiile în limba germană, n. red.). În această carte vrem să analizăm ce este cu adevărat esenţial, iar pentru aceasta ne este suficientă o sinteză.

Pentru a face mai clară problema pentru cel care a luat cunoştinţă recent de ea, aş dori să schiţez pe scurt structura unei loji. În mod normal, o lojă este constituită după sistemul foilor de ceapă, ceea ce înseamnă că există un cerc al celor mai importante persoane care deţin întregul pachet de informaţii. Împrejurul acestuia se află următorul cerc, denumit în jargonul de specialitate următorul *grad*, care nu mai cunoaşte întregul spectru de informaţii, totuşi mai mult

decât următorul grad şi din nou mai mult decât cel de sub el. Aceasta se poate reprezenta şi ca piramidă – sus, în vârf, sunt aceia care deţin toate informaţiile din care selectează şi dau mai departe celor cu gradul imediat inferior numai ce consideră ei de cuviinţă.

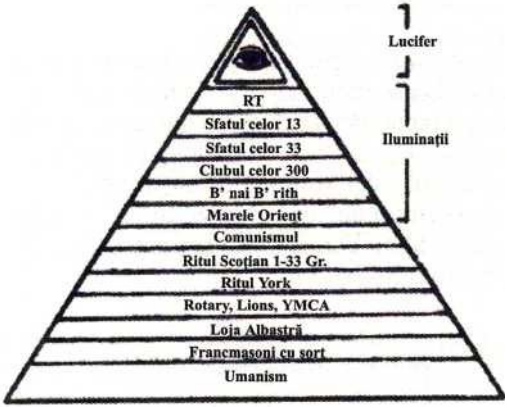

Fig. 55. Piramida iluminaţilor, cu gradele prezentate separat, aşa cum le interpretează Gary Allen.

Credeţi că este o afirmaţie eronată? în acest caz să citim împreună scrisoarea mareluimaestru de atunci al ritului scoţian al francmasonilor şi fondator al Ku Klux Klan-ului, Albert Pike (1809 – 1895) din SUA, pe care acesta a trimis-o la 22 ianuarie 1870 lui Giuseppe Mazzini, conducătorul de atunci al iluminaţilor bavarezi. Pike era un mare-maestru al magiei negre, expert în şaisprezece limbi antice, admirator al lui Lucifer şi un geniu: *„Trebuie să permitem tuturor societăţilor să existe în continuare ca până acum, cu sistemele lor, cu organizaţiile lor centrale şi cu diferitele feluri de corespondenţă între gradele*

înalte ale aceluiaşi rit, în formele lor actuale de organizare. Însă noi trebuie să creăm un superritus, care să rămână necunoscut şi în care vom numi masonii în grade înalte aleşi de noi. Din consideraţie pentru concetăţenii noştri, aceşti oameni trebuie să se supună celei mai severe păstrări a secretului. Cu acest rit suprem vom conduce întreaga francmasonerie; el va deveni centrala internaţională, care este cu atât mai puternică, deoarece conducerea ei va rămâne necunoscută". (22> p208? 209>

Interesant, nu-i aşa? Să vedem acum şi ce fel de spirit a vrut el să insufle noilor membri. Pentru aceasta avem în faţă o altă scrisoare a lui Albert Pike, din 15 august 1871, care a fost expusă în urmă cu câţiva ani la British Museum şi care ne ajută să ne facem o părere exactă despre lumea ideilor lui Pike:

„Vomândepărta pe nihilişti şi pe ateişti; vom provoca o uriaşă prăbuşire socială, care, în întreaga sa nenorocire, va aduce clar în faţa naţiunilor efectele ateismului absolut, originea cruzimii şi a celor mai sângeroase tulburări. Apoi cetăţenii obligaţi – se vor apăra împotriva minorităţii revoluţionarilor şi-i vor nimici pe aceşti distrugători ai civilizaţiei. Credincioasă cum este, în urma decepţiei trăite prin creştinism şi de aceea lipsită de orientare, majoritatea cetăţenilor va căuta îngrijorată un nou ideal, însă fără să ştie la cine sau la ce să se roage. După aceea oamenii se vor maturiza, pentru a primi lumina pură prin

propovăduirea la nivel mondial a adevăratei învăţături a lui Lucifer, care, în sfârşit, poate să fie dezvăluită. Ea [aceasta propovăduire] urma după mişcarea reacţionară generală, ce va rezulta din distrugerea simultană a creştinismului şi a ateismului". (16> p2231

Iar în continuare se arată: „Mulţimii trebuie să-i spunem următoarele: „Noi ne închinăm la Dumnezeu, dar îl divinizăm fără superstiţii. Vouă, mari instructori generali, vă spunem ce să le repetaţi fraţilor cu gradul al 32-lea, al 31-lea şi al 30-lea: religia masonică trebuie păstrată de către noi toţi, deţinători ai celor mai înalte grade, în puritatea doctrinei luciferiene... Lucifer este Dumnezeu; din nefericire, şi Adonai este Dumnezeu. Pentru că, potrivit legilor eterne, nu există lumină fără umbră, frumuseţe fără urâţenie, alb fără negru. Absolutul poate să existe numai în întruchiparea a doua întunericul ser veşte de fundal luminii..." (16P-223)

Din păcate, acest plan al lui Mazzini şi Pike a avut succes. Iar spiritul luciferic prinsese deja foarte repede rădăcini la gradele superioare ale lojilor (cele inferioare nu ştiau nimic despre el), care luptaseră cândva în numele lui Cristos şi aveau ca poruncă supremă legea rezonanţei şi a iubirii.

Nu a fost însă îndeajuns: încă în acelaşi an, cei doi au schiţat un plan despre cum ar putea să aducă omenirea în puterea lor, prin trei războaie mondiale. Pe drumul spre „*Noua lor Ordine*

Mondială” trebuia înscenat Primul Război Mondial, pentru a aduce Rusia ţaristă în mâinile ordinului iluminaţilor bavarezi. Apoi Rusia urma să fie folosită drept „laborator”, de unde să fie promovate pe plan mondial ţelurile iluminaţilor bavarezi.

Al Doilea Război Mondial urma să fie fabricat prin manipularea divergenţelor de opinii care existau între naţionaliştii germani şi sioniştii politici. Din aceasta trebuia să rezulte o extindere a zonei de influenţă ruseşti şi crearea statului Israel.

Al treilea război mondial – conform acestui plan – era preconizat să izbucnească din divergenţele provocate între sionişti şi arabi. S-a prevăzut extinderea internaţională a conflictului.

Un obiectiv al celui de al treilea război mondial este şi acela de a îndepărta succesiv nihiliştii şi ateiştii, pentru a provoca o răsturnare socială, înfăptuită printr-o brutalitate nemaiîntâlnită. După distrugerea creştinismului şi a ateismului, adevărata doctrină luciferică ar fi întâmpinată cu încredere, iar prin aceasta s-ar prinde doi iepuri deodată.

Îndeplinirea planului referitor la primele două războaie mondiale o putem confirma cu toţii. În ceea ce priveşte al treilea război mondial, întreaga lume vede în direct – via CNN/n-tv – cum acesta este provocat artificial şi total conştient, prin focarele de criză din Irak şi în Israel/Palestina.

Credeţi că este o declaraţie prea hazardată?

Atunci ce spuneţi despre comentariul lui Wesley Clark, fostul comandant suprem al Forţelor Armate ale NATO, care spunea convingător: „Îi avertizez pe europeni ca nu cumva să creadă că, în cadrul Noii ordini mondiale, SUAar avea scrupule să intervină militar şi în Europa, prin toate mijloacele, inclusiv cu armele atomice, dacă interesele noastre sunt periclitate. În general, vor căuta să menţină cele mai multe ţări în starea de sărăcie, cu regimuri corupte, dar supuse. Plec totuşi de la faptul că SUA ar interveni şi în Europa Occidentală, chiar dacă în prezent poate să apară unora drept o idee absurdă. SUA n-ar tolera mult timp o mare putere europeană nucleară sau economică!” (23)

Despre obiectivele ordinului iluminaţilor opinia publică a mai aflat în anul 1875, când un curier al iluminaţilor bavarezi a fost lovit de trăsnet în timp ce se deplasa călare de la Frankfurt la Paris, iar astfel o parte a acestor informaţii despre o conspiraţie internaţională a putut fi pusă la adăpost. Se spunea:

„Prin controlul presei, mulţimea trebuie să fie condusă după voinţa

Slăbiciunile oamenilor, toate deprinderile rele, pasiunile şi greşelile trebuie împinse la extrem…

Popoarele trebuie obişnuite să ia de bun aparenţa, să fie mulţumite cu lucrurile neesenţiale, să alerge după plăceri, să se extenueze în eterna căutare după ceva nou…

În Europa ar trebui să se instigate contradicţiile personale şi naţionale, ura de rasă şi de confesiune, pentru a se naşte un conflict de

Preşedinţii de state să se aleşi din rândul protejaţilor iluminaţilor – supuşi acestora ca sclavii – cei al căror trecut prezintă o anumită pată neagră, care-i face executanţi docili ai indicaţiilor iluminaţilor. Prin aceasta, iluminaţii ar avea posibilitatea să dea alt sens legilor şi să modifice constituţiile…

Guvernele se vor îngloda în datorii din cauza venalităţii celor mai înalţi funcţionari statali, care, prin angajarea de credite externe de la iluminaţi în condiţii de servitute, vor acţiona în direcţia creşterii sensibile a datoriei lor publice. Prin crize economice provocate, când toţi banii disponibili sunt scoşi pe neaşteptate din circulaţie se declanşează prăbuşirea economiei financiare a „ne-iluminaţilor”. Puterea capitalului trebuie să cucerească supremaţia în comerţ şi industrie, pentru ca, datorită banilori de care dispun, industriaşii să câştige în domeniul puterii politice…

Prin aceste mijloace popoarele vor fi obligate să ofere iluminaţilor dominaţia mondială. Noul guvern mondial trebuie să apară drept ocrotitor şi binefăcător al acelora care i se supun de bunăvoie. (O.N.U. – n.a.). Dacă un stat se opune, atunci vecinii trebuie incitaţi să pornească un război împotriva lui. Dacă aceştia se aliază, trebuie dezlănţuit un război mondial”. (46> p-115.9*urm)

Să vedem acum ceva mai precis cine sunt astăzi „iluminaţii” şi ce legătură au cu *Noua Ordine Mondială*.

Scriitorul Bob Frissel descrie aceasta în felul următor: *indiferent dacă sunt par* ticipanţi la Conferinţa „Bilderberger”, guvern secret, Comisie Trilaterală, Council on Foreign Relations sau îşi spun iluminaţi – numele nu are nicio importanţă. Guvernul secret este format, simplu, din cei mai bogaţi oameni din lume, iar aceşti aproximativ două mii de magnaţi de mult timp ţin puternic în mână aşa-numitele noastre guverne. Ei hotărăsc cine, când şi unde să se ales; ei decid când să aibă loc un război şi când nu. Ei controlează penuria de hrană în lume şi stabilesc ratele inflaţiei diferitelor valute. Toate aceste domenii sunt în mâna iluminaţilor. Este adevărat că nu au nicio putere asupra forţelor naturii, dar când le pot manipula în avantajul lor nu se sfiesc s-o facă”. (24, p. 177)

Obiectivul urmărit de iluminaţi este hegemonia mondială, căreia i-au dat numele melodios Noua Ordine Mondială. Pentru prima dată George Bush senior făcuse cunoscut acest lucru în mod oficial la 11 septembrie 1990, prin urmare „în mod întâmplător” exact cu unsprezece ani înaintea atentatului asupra WTC /Word Trade Center/. Elementul principal al *Noii Ordini Mondiale* îl constituie – pe lângă o religie mondială – operaţiile de plată fără numerar prin cărţi de credit şi mai târziu, prin implantarea unui cip sub piele, „*Big Brother*”, aşa cum i-a numit

George Orwell pe iluminaţi – care fac posibile controlul şi dominaţia asupra tuturor oamenilor.

Fig. 56, 57. Bancnota de un dolar cu piramida iluminaţilor bavarezi – să o comparăm încă odată cu piramida din Ecuador din figura 38.

Conceptul de Noua Ordine Mondială îl găsim imortalizat pe bancnota de un dolar, şi anume pe „marele sigiliu”. Pe acesta îl vedem în partea dreaptă mărit. Deasupra piramidei stă scris *„Annuit Coeptis”* (*„acţiunea noastră este încununată de succes”*) şi dedesubt *„Novus Ordo Seclorum”* (*„Noua Ordine Mondială”*). Ambele se referă la ţelul stăpânilor oculţi ai lumii, iluminaţii: hegemonia mondială! Pe treapta cea mai de jos a piramidei găsim numărul 1776 scris cu cifre romane. Oficial, acest an marchează data constituirii Statelor Unite ale Americii la 1 mai 1776. De fapt, sigiliul american este sigiliul „ordinului iluminaţilor bavarezi”, înfiinţat din dispoziţia băncii Rothschild de Adam Weishaupt în anul 1770 în Ingolstadt. În anul 1776, ordinul ocult a fost prezentat oficial. Cele treisprezece trepte ale piramidei sunt cele treisprezece grade de iniţiere ale ordinului iluiminaţilor, iar „ochiul atotvăzător” din vârf este ochiul lui Lucifer.

Lucifer, purtătorul de lumină pentru membrii lojii, este purtătorul şi depozitarul celei mai avansate ştiinţe.

Marele sigiliu, *piramida cu ochiul atotvăzător*, steaua lui David de deasupra Phoenix-ului constând din treisprezece stele, însuşi Phoenix-ul, stema statului de pe reversul sigiliului, precum şi originalul drapelului cu stele (al SUA) cu cele treisprezece dungi şi treisprezece stele sunt simboluri vechi şi importante ale francmasonilor, create din dispoziţia familiei Rothschild şi plasate de Adam Weishaupt, însă din punct de vedere al simbolicii ajung cu originea nu numai până în vechiul Egipt, ci şi până în regiunea Anzilor (Ecuador). Proiectul piramidei dolarului iluminaţilor provine de la Philipp Rothschild, aşa cum a fost dezvăluit de iubita acestuia, Ayn Rand, în cartea ei *Atlas Shrugged*.

John Todd, el însuşi fost membru al iluminaţilor, descrie piramida astfel: „Sigiliul a fost creaţia Londra din dispoziţia familiei Rothschild. Este o organizaţie luciferică, iar cei din familia Rothschild sunt conducătorii ei. În această organizaţie se pot întâlni francmasoni, comunişti şi membri ai altor asociaţii. Această organizaţie este răspândită foarte departe. Este vorba de politică şi de finanţe şi există teza creării unui guvern mondial unitar. Această organizaţie va face totul pentru a da naştere acestui guvern mondial şi ia în calcul chiar al treilea război mondial. Ea se numeşte iluminaţii. Cuvântul

înseamnă: Purtătorii de lumină…

Dacă un mare vrăjitor este întrebat cine este cea mai puternică vrăjitoare din lume, atunci va da răspunsul: Ruth Carter Stapleton, sora fostului preşedinte al SUA, Jimmy Carter. Eu nu ştiu dacă Jimmy Carter face parte dintre francmasoni. Dacă în SUA eşti politician, atunci de obicei eşti şi francmason, deoarece astfel se pătrunde în cercurile politice. De la preşedintele Wilson, în Primul Război Mondial, nu a existat niciun preşedinte care să nu fi făcut parte dintre iluminaţi, în afară de Eisenhower, iar el era controlat de aceştia. Pe lume există aproximativ cinci mii de oameni care au o înţelegere mai profundă despre iluminaţi. Pentru aceştia lucrează milioane de oameni. Ceva asemănător se întâmplă şi la francmasoni Numai aceia care sunt în al 33-lea grad al ritului scoţian au şi ştiinţa. Ceilalţi nu au cunoştinţele. Lor (iluminaţilor) le aparţin marile societăţi producătoare de benzină din lume: acestora le aparţin toate marile case de expediţii şi nouăzeci la sută dintre marile magazine. Toate casele de marcat electronice din SUA sunt legate la un computer gigant în Dallas (Texas), care se numeşte The Beast (Fiara). La rândul lui, acesta este legat cu alte două computere în Bruxelles şi Amsterdam, care sunt numite tot The Beast”.

Din capitolul referitor la cavalerii templieri ştim că aceştia afirmaseră că planul pentru soarta omenirii se va suprapune cu ceea ce este cunoscut

drept Apocalipsa după Ioan. Vrem totuşi să examinăm această revelaţie…

Apocalipsa după Ioan, cap. 13, versetele l-18:

„Şi-am văzut ridicându-se din mare o dară… Şi balaurul i-a dat puterea lui, tronul lui şi o mare autoritate… Şi i s-a dat să facă război cu sfinţii şi să-i biruiască; şi i s-a dat autoritate peste orice seminţie, peste orice popor, peste orice limbă şi peste orice neam…

Şi am văzut ridicându-se din pământ o altă dară… Şi ea lucrează cu toată autoritatea dârei dinâi şi cu încuviinţarea acesteia face ca pământul şi cei care locuiesc pe el să se închine dârei dintâi… Şi ea (a doua dară) face semne mari, încât chiar foc din cer face să se coboare pe pământ, în faţa ochilor oamenilor; şi amăgeşte pe cei care locuiesc pe pământ prin semnele care i s-a dat să le facă în faţa dârei; şi ea a zis celor care locuiesc pe pământ să facă o icoană dârei care avea rana de spadă şi trăia. I s-a dat să dea sudare icoanei dârei, ca ea să poată să vorbească şi să facă sa de omorâţi toţi cei care nu se vor închina icoanei dârei. Şi ea face ca toţi, mici şi mari, bogaţi şi săraci, liberi şi robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte şi nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele dârei sau numărul numelui ei. Aici este înţelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul dârei, căci este un număr de om, iar numărul este: 666.

Pe scurt, aici ar trebui să se facă sublinierea

că lui Ioan i s-a arătat o viziune pentru care pe atunci nu exista absolut nicio descriere (televizor, bombe, carte de credit), iar el a interpretat-o în cuvintele sale simple. „Fiara” nu trebuie să fie imaginată ca atare, ci reprezintă în acest caz opoziţia la „spirit” – prin urmare, materia sau materialismul şi organizaţia care le propagă.

În acest fragment există mai multe părţi importante, pe care acum le descifrăm:

1. *„Şi am văzut ridicându-se din mare o dară... Şi balaurul i-a dat puterea lui, tronul lui şi o mare autoritate... Şi i s-a dat să facă război cu sdnţii şi să-i biruiască; şi i s-a dat autoritate peste orice seminţie, peste orice popor, peste orice limbă şi peste orice neam...”* Balaurul ar putea fi interpretat ca fiind Lucifer (ar putea să fie însă şi fiinţele-şopârle?), iar fiara dintâi sunt iluminaţii (băncile FED şi Wall Street), care au fost instalaţi pe tronul mondial de Lucifer şi înzestraţi cu puterea financiară (pentru aceasta, de văzut Vechiul Testament: 2 Cristos 9, 13, precum şi Cartea întâi a împăraţilor 10, 14: *„Greutatea aurului care venea lui Solomon în de care an era de 666 de talanţi de* aur...”). Nu degeaba Iisus făcuse ordine în templu printre cei care dădeau bani cu împrumut. Pentru aceasta avea şi o motivaţie clară, întrucât le-a spus (Ioan, 8, 44): *„Voi aveţi de tată pe diavol şi vreţi să împliniţi podele tatălui vostru...”*

Întrucât trebuie plecat de la faptul că numai puţini ştiu care este diferenţa dintre FED – Banca

centrală a Americii – şi celelalte bănci centrale, o scurtă retrospectivă istorică ar putea să aducă explicaţii suplimentare:

Către sfârşitul secolului XIX, băncile controlate prin imperiul Rothschild au declanşat o mare campanie vizând să ia sub control bogata economie a SUA Băncile Rothschild europene au finanţat J.P. Morgan & Co. Bank, banca Khun Loeb & Co., John D. Rockefellers

Standards Oil Co., căile ferate deţinute de Edward Harriman şi oţelăriile lui Andrew Carnegie. La acea dată, această legătură însemna mai mult decât un cap de pod în economia ŞUA. în jurul anului 1900, bancherii Rothschild au trimis în SUA pe unul dintre reprezentanţii lor, Paul Warburg, pentru a colabora cu Khun Loeb & Co. Bank. Jakob Schiff şi Paul Warburg au demarat o campanie pentru crearea „Federal Reserve Bank" (FED), ca bancă centrală privată instalată ferm în America.

Într-un discurs din anul 1907, Jakob Schiff a ţinut să aducă la cunoştinţă Camerei de Comerţ din New York: „Dacă nu obţinem nicio bancă centrală, asupra căreia să exercităm un control vast în ce priveşte creditele, atunci această ţară va avea parte de cea mai violentă şi mai profundă panică financiară din istoria sa".

Zis şi făcut: drept urmare, ei au aruncat SUA într-o criză monetară, în care panica rezultată pe piaţa de capital a ruinat viaţa a zeci de mii de oameni din întreaga ţară. Pe lângă mai multe

miliarde de dolari americani, panica de la bursa din New York a adus familiei Rothschild şi succesul dorit. Exact această panică a fost folosită drept argument pentru ca în sfârşit să fie înfiinţată o bancă centrală. Paul Warburg s-a adresat astfel Comitetului pentru bănci şi valută*: „În legătură cu panica provocată, primul lucru ce mi-a venit în minte este acela că avem nevoie de o bancă de clearing (bancă centrală) naţională…*

Versiunea definitivă a deciziei de înfiinţare a FED a luat naştere pe o proprietate privată a lui J.P. Morgan, pe Jekyll Island, Georgia. Crearea FED în anul 1913 a dat posibilitate bancherilor internaţionali să-şi consolideze foarte mult puterea financiară în SUA Paul Warburg a devenit primul preşedinte al FED. Creării FED i-a urmat introducerea articolulului 16 – suplimentar – în Constituţia Americană, care a făcut posibil să fie impozitat venitul personal al cetăţenilor SUA. Aceasta a fost consecinţa faptului că guvernul american n-a mai avut voie să tipărească nicio bancnotă proprie, pentru a-şi finanţa operaţiunile. Era pentru prima dată în istorie, de la constituirea SUA, când populaţia trebuia să plătească impozit pe venit.

Cei mai importanţi acţionari de atunci ai FED au fost:

1. Băncile Rothschild de la Londra şi Paris
2. Lazard Brothers Bank din Paris
3. Israel Moses Seif Bank din Italia
4. Warburg Bank din Amsterdam şi Hamburg

5. Lehmann Bank din New York
6. Khun Loeb & Co. Bank din New York
7. Rockefellers Chase Manhattan Bank din New York
8. Goldman Sachs Bank din New York.

Charles Lindbergh, membru al Congresului, descria încă de pe atunci nou apăruta Federal Reserve Bank drept *„guvernul invizibil „*din cauza puterii ei financiare.

Cum funcţionează de fapt FED? „Comitetul pieţii deschise" al FED produce „biltete ale Federal Reserve" (bancnote-dolar). Acestea sunt apoi împrumutate pentru obligaţiuni (titluri) guvernului, iar ele servesc FED-ului ca „siguranţă". Aceste obligaţiuni sunt păstrate prin băncile FED, care aplică din nou dobânzile anuale. Deja în 1992 valoarea obligaţiunilor păstrate prin FED s-a ridicat la circa 5.000.000.000.000 dolari, iar plăţile dobânzilor contribuabililor cresc permanent. Această întreagă avere a creat-o FED împrumutând bani guvernului SUA, şi încasând astfel dobânzi mari, FED trebuind să plătească de fapt numai taxele pentru tipărirea în culori. Pare într-adevăr de neînţeles, dar este o realitate.

Juristul american Daniel Doyle Benham a fost suficient de îndrăzneţ să telefoneze la *„San Francisco Federal-Reserve-Bank (FED)"* în anul 2002 şi să poarte o convorbire telefonică mai mult decât concludentă cu un anume Ron Supinsid de la *„Public Information Departament"*, convorbire pe care o redau cuvânt cu cuvânt fi este folosit

pentru cel care întreabă, iar MR S pentru MR. SUPINSKI):

Î: Domnule Supinski, susţine ţara mea

MR. S: Noi suntem un departament al guvernului.

Î: Nu aceasta este întrebarea mea. Este susţinută de ţara mea?

MR. S: Este un departament al guvernului, creat de către Congres.

I: Este „Federal-Reserve” o întreprindere?

MR. S: *Da*.

Î: Deţine guvernul meu vreun număr de acţiuni la „Federal-Reserve”?

MR. S: Nu, este susţinută de băncile-membre. Băncile-membre sunt societăţi private?

MR S: *Da*.

Î: Sunt acoperite prin ceva „bancnotele Federal-Reserve”?

MR. S: Da, prin resursele deţinute de „Federal-Reserve” dar în principal prin dreptul Congresului de a decide ca populaţia să plătească impozite. Aţi spus „prin dreptul de a încasa impozite”? Aceasta este ceea ce acoperă

„Bancnotele Federal-Reserve”?

MR. S: *Da*.

Î: Care este patrimoniul total al „Federal-Reserve”?

MR. S: „San-Francisco-Bank” are36 miliarde $ în active.

Î Din ce constau activele?

MR. S: Aur, însăşi Federal-Reserve-Bank şi

garanţii guvernamentale. Care este valoarea aurului, exprimată în uncii, pe care Federal-Reserve-Bank o menţionează în registrele ei?

MR. S: Nu deţin o astfel de informaţie, dar „San-Francisco-Bank are 1, 6 miliarde $ în aur. Prin aceasta vreţi să spuneţi că „Federal-Reserve-Bank" din San Francisco, ca bancă propriu-zisă, are 1, 6 miliarde $ în aur şi că soldul acestui patrimoniu sunt garanţiile guvernului?

MR. S: *Da*.

Î: De unde primeşte „Federal-Reserve" „bancnotele-Federal-Reserve"?

MR. S: Ele sunt autorizate prin trezoreria statului.

Î: Cât plăteşte „Federal-Reserve" pentru o „bancnotă-Federal-Reserve" de 10 $?

MR. S: Cincizeci, până la şaptezeci de cenţi.

Î: Cât plătiţi pentru o „bancnotă-Federal-Reserve" de 100 de $?

MR S: La fel – cincizeci, până la şaptezeci de cenţi.

Î: Numai cincizeci de cenţi la schimb pentru 100$ înseamnă un profit uriaş, nu-i aşa?

MR. S: *Da*.

Î: Potrivit trezoreriei statului, „Federal-Reserve" plăteşte 20, 60 $ per 1.000 $ valoare nominală, respectiv puţin mai mult decât doi cenţi pentru o factură de 100 $, este aşa?

MR. S: Cam aşa este.

I: Nu foloseşte „Federal Reserve" „bancnotele-Federal Reserve", care în orice

moment costă doi cenţi, pentru a cumpăra obligaţiuni SUA de la guvern?

MR S: Da, aici este ceva mai mult.

I: în esenţă aceasta este ceea ce se petrece?

MR. S: Da, în esenţă este corect.

I: Câte" bancnote-Federäl-Rezerve" sunt în circulaţie?

MR. S: 263 miliarde $ şi putem să prezentăm calcule numai despre un mic procentaj. Unde au mers „celelalte" bancnote?

MR. S: Au fost „îngropate" în saltelele oamenilor, o altă parte au fost ascunse, iar altele au luat forma banilor ilegali din traficul cu droguri.

Î: De vreme ce datoriile sunt plàtibile în „bancnote-Federal-Reserve", cum pot plătite în rate cele 4 bilioane de $ ce reprezintă datoria naţională cu totalul „bancnotelor Federal-Reserve" aflate în circulaţie?

MR. S: *Nu ştiu.*

I: Din punct de vedere matematic, în cazul în care guvernul federal ar aduna fiecare „Bancnotă-Federal Reserve" aflată în circulaţie, ar fi posibil să se plătite cele 4 bilioane $ ce reprezintă datoria naţională?

MR. S: *Nu.*

I: Ar fi corect dacă aş spune că pentru fiecare depunere de câte 1 $ la o bancă-membră, aplicându-se politica Rezervei, pot să se daţi din nou cu împrumut 8 $?

MR. S: Circa 7 $.

Î: Corectaţi-mă dacă greşesc, dar aici este! de alţi „bancnote Federal-Reserve” care n-au ajuns niciodată în circulaţie. Însă ele au fost „create din aer rarefiat”. Cu alte cuvinte: în realitate, „bancnotele Federal-Reserve” fizic n-au fost tipărite şi executate în totalitate, ci pur şi simplu au fost create ca o înregistrare contabilă şi acordate pentru dobândă. Este corect raţionamentul?

MR. S: *Da*.

I: Este aceasta cauza pentru care în circulaţie se fă numai 263 miliarde $ de „bancnote Federal-Reserve”?

MR. S: Aceasta este o parte a motivului.

I: Interpretez eu greşit? Când a fost aprobată legea „Rezervei Federale” (de Crăciun în anul 1913), a transferat această lege competenţa de a bate monedă şi, astfel, de a emite bani pentru naţiunea noastră, precum şi de a reglementa circulaţia şi valoarea acestora, de la Congres către o societate PRIVATĂ? Şi ţara mea ÎMPRUMUTĂ acum de la „Federal-Reserve-Bank” (o societate PRIVATĂ) ceea ce trebuia să se proprii noştri bani, INCLUSIV dobânzile. Este corect: datoriile nu pot să se plătite NICIODATĂ în rate – în condiţiile actualului sistem monetar al ţării noastre?

MR. S: în principiu – da.

I: „Îmi miroase a şobolan”, dumneavoastră nu?

MR. S: Scuzaţi-mă, nu pot să răspund la întrebare, lucrez aici.

I: A fost vreodată „Federal-Reserve” supusă unei verificări independente?

MR. S: Suntem verificaţi.

I: Atunci de ce există o hotărâre actuală a Camerei Reprezentanţilor (cu numărul 1486), privind o verificare financiară completă a „Federal-Reserve” de către GAO? Şi de ce „Federal-Reserve” se opune?

MR. S: Nu ştiu.

I: Reglementează „Federal-Reserve” valoarea „bancnotelor Federal-Reserve” şi cotele dobânzilor?

MR. S: *Da*.

I: Explicaţi cum poate să fie „Federal Reserve System” constituţional, când numai Congresul SUA, format din Senat şi din Camera Reprezentanţilor, are puterea (cel puţin ar trebui să aibă) să emită moneda noastră, s-o pună în circulaţie şi să-i reglementeze valoarea? [Articolul 1, secţiunea 1 şi secţiunea 8], Nicăieri în constituţie Congresului nu i se dă puterea sau împuternicirea de a transfera unei întreprinderi PRIVATE vreun drept garantat în constituţie – sau poate că totuşi aşa este?

MR. S: Nu sunt expert în drept constituţional. Vă pot recomanda să mergeţi la oficiul nostru juridic.

Î: Vă pot spune că am citit constituţia ţării. Aceasta NU permite ca vreun drept existent să poată fi dat unei firme private sau unei asociaţii. Nu este stabilit în mod expres că toate celelalte

împuterniciri, negarantate separat, sunt rezervate statului şi cetăţenilor? Corespunde aceasta şi în cazul unei întreprinderi private?

MR. S: Nu cred, dar noi am fost înfiinţaţi prin adunare legislativă.

Î: Aţi fi de acord cu opinia următoare: este ţara noastră şi ar trebui să fie banii NOŞTRI, aşa cum se pretinde în constituţia ţării?

MR. S: înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Î: De ce ar trebui să luăm cu împrumut (CONTRA DOBÂNZI) de la un consorţiu PRIVAT de bănci „proprii noştri bani”? Nu a fost chiar acesta motivul pentru care „noi” am făcut o revoluţie, ca să devenim o naţiune suverană separată, cu drepturi proprii?

MR. S: (a refuzat să răspundă)

Î: A explicat „Federal-Reserve” aceasta vreodată constituţional la Curtea Supremă?

MR. S: în privinţa aceasta cred că au fost cazuri în justiţie.

Î: Au fost cazuri de soluţionat la Curtea Supremă?

MR. S: Cred că da, însă nu sunt sigur.

Î: N-a confirmat în unanimitate Curtea Supremă în AL „A. (Schechter Poultry Corp. vs. US and Carter vs. Carter Coal Co.) dispoziţia corporativ-constatatoare ca dispoziţie anticonstituţională a puterii legislative?

[, încredinţa puterea înseamnă a reglementa puterea. Aceasta este o dispoziţie legislativă de cele mai multe ori revoltătoare în forma ei; în sine,

nu este o dispoziţie a unei corporaţii/societăţi/grupări, care probabil reglementează dezinteresat problemele de ordin general, însă interesat în cazul persoanelor private”. Carter vs Carter Coal Co…]

MR. S: Nu ştiu, vă pot îndruma către oficiul nostru juridic.

Î: Sistemul monetar actual nu este un „sistem-cartelă” care TREBUIE înlăturat, deoarece, matematic, aici datoriile nu pot fi rambursate NICIODATĂ?

MR. S: Aşa pare. Vă pot spune că, evident, dumneavoastră înţelegeţi foarte bine problema şi că deţineţi foarte multe cunoştinţe în domeniu. Cu toate acestea noi avem o soluţie.

Î: Care este soluţia?

MR. S: *Cardul de debit*. (O parte a Noii ordini mondiale este societatea fără numerar. Cardul de debit este *„O carte de credit pentru orice”* – ea este atât document de identitate, cât şi instrument de plată în *Noua ordine*; n.a.)

Î: Prin aceasta vreţi să spuneţi EFT-Act (Electronic Funds Transfer = operaţii de plată electronice)? Nu este foarte îngrijorător când te gândeşti la performanţele calculatoarelor? Statului şi tuturor autorităţilor sale, inclusiv „Federal-Reserve”, li se vor furniza informaţii ca acestea: la ora 2.30 aţi fost la staţia de benzină şi aţi cumpărat de 10,00 $ benzină fără plumb, la preţul de 1,41 $ galonul, pe urmă la ora 2.58 fost la magazinul alimentar şi de 12, 32 $ aţi cumpărat

pâine, prânzul, carne şi lapte, iar la ora 3.10 aţi cumpărat de la farmacie medicamente în valoare de 5, 62 $; cu alte cuvinte: aţi şti când şi încotro ne îndreptăm, cât plătim, cât a plătit angrosistul şi cât profit a avut. Prin utilizarea acestui sistem aţi şti absolut totul despre noi. Nu este înspăimântător?

MR. S: Da, poate deruta deja.

Î: Miros aici o GIGANTICĂ ESCROCHERIE care ne-a tras pe sfoară constituţia ţării.

Nu plătim noi un tribut/vamă, în forma impozitelor pe venit, unui consorţiu privat de bancheri?

MR. S: Nu le pot numi tribut, sunt dobânzi.

I: La intrarea în serviciu n-au depus toţi funcţionarii un jurământ să protejeze şi să apere constituţia, atât de duşmanii externi, cât şi de cei interni? Văzută astfel, „Federal-Reserve” nu este un duşman intern?

MR. S: Nu pot spune aceasta.

I: Funcţionarii noştri aleşi, ca şi persoanele de la „Federal-Reserve”, se fac vinovaţi de favorizare în interes propriu, încălcând astfel constituţia, iar aceasta înseamnă trădare. Trădarea nu se pedepseşte cu moartea?

MR. S: Cred că da.

I: Vă mulţumesc mult pentru informaţii şi pentru timpul acordat. Şi dacă aş putea, aş spune că ar trebui să faceţi demersurile necesare pentru protecţia dumneavoastră şi a familiei dumneavoastră şi să vă retrageţi toţi banii de la

bănci, înainte ca sistemul să se prăbuşească. Eu fac acest lucru.

MR. S: Nu arată bine.

Î: Să aibă Dumnezeu îndurare pentru aceste fantome aflate în spatele acestei acţiuni anticonstituţionale şi criminale, numită „The Federal Reserve”. Dacă se trezesc MASELE ATOTPUTERNICE şi îşi dau seama de această gigantică lovitură, nu o vor mai interpreta ca pe ceva lipsit de importanţă.

A fost o plăcere să discut cu dumneavoastră şi vă mulţumesc încă o dată pentru timpul acordat. Sper că-mi veţi urma sfatul, înainte de a se ajunge la prăbuşire.

MR. S: Din păcate nu arată bine.

I: O zi bună în continuare şi vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi oferit.

MR. S: Mulţumesc pentru telefon. U6)

Încă o dată în clar: Dolarul nu este emis de guvernul SUA, ci de FED, o asociere de bănci private, care pune bani la dispoziţia guvernului şi pentru aceasta încasează puternic dobânzi şi percepe impozite.

Aceasta este cea mai mare escrocherie din istoria SUA şi aproape că nimeni nu este surprins de ce se petrece. În plus, este şi faptul că FED – prin obligaţiunile guvernului SUA – are dreptul de a ipoteca proprietatea funciară, de stat şi privată, pe întreg teritoriul Statelor Unite ale Americii. Numeroase proceduri de a anula legea referitoare

la FED au rămas până acum fără efect. Primul care a încercat ceva în acest domeniu a fost preşedintele John F. Kennedy, care a emis un decret-lege pentru ca FED să piardă din putere. Rezultatul îl cunoaştem! Totuşi, prima acţiune oficială a succesorului său, Lyndon B. Johnson, a fost să anuleze această ultimă acţiune oficială a predecesorului său.

2. „Şi am văzut ridicându-se din pământ o altă dară… Şi ea lucrează cu toată autoritatea dârei dinâi şi cu încuviinţarea acesteia face ca pământul şi cei care locuiesc pe el să se închine dârei dintâi…”

A doua fiară reprezintă pe cei obligaţi să slujească fiara dintâi – guvernele, care ascultă de iluminaţi şi de instrumentul acestora, Wall Streetul. Repetăm comentariul ziarului Süddeutsche Zeitung cu ocazia alegerilor prezidenţiale din anul 2000: „*Este indiferent dacă George W. Bush sau Al Gore devine preşedinte – Alan Greenspan este şeful băncii centrale*…” Este nevoie să fie şi mai clar?

3. „Şi dara face semne mari, încât chiar foc din cer face să se coboare pe pământ…”

Aceasta seamănă suspect de mult cu un bombardament atomic. Şi cine a aruncat prima bombă atomică? Americanii, din însărcinarea cercului de persoane care a ordonat guvernului american ce trebuie să facă – iluminaţii.

4. „I s-a dat să dea sudare icoanei dârei, ca ea să poată să vorbească şi să facă sa de omorâţi toţi

cei care nu se vor închina icoanei dârei…”

Şi această declaraţie este destul de clară, o imagine care se mişcă şi care poate să vorbească – televiziunea şi computerul! Numiţi-mi acum un popor de pe pământ, care să nu se închine televiziunii, respectiv calculatorului. Să ni-l imaginăm pe profetul Ioan, având în faţa ochilor o scenă din viitor şi privind un om din ziua de astăzi, care stă fascinat ori în faţa televizorului ori în faţa monitorului la locul de muncă. Oare cum ar descrie el aceasta altor oameni ai vremii sale? El vede oamenii viitorului, care se închină unei imagini ce se mişcă şi vorbeşte. Iar televiziunea este cel mai important instrument al stăpânilor lumii. Şi oricine ştie unde se găseşte formatorul de opinii, cel care influenţează lumea de astăzi: în ţara Wall Street-ului, în Statele Neunite.

5. „Şi ea face ca toţi, mici şi mari, bogaţi şi săraci, liberi şi robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte şi nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele dârei sau numărul numelui ei. Aici este înţelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul dârei, căci este un număr de om, iar numărul este: 666.

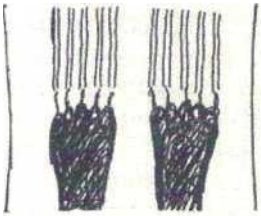
Acest ultim fragment trebuie interpretat în mai multe feluri:

În Kabbala, ca şi la jocul de tarot numărul 6 G, îndrăgostiţii”), cifra 6 simbolizează încercarea, drumul de la spirit la materie, în timp ce cifra 9, a înţelepciunii, simbolizează drumul de la materie

înapoi la spirit.

Indienii hopi din Arizona de Nord au de asemenea o prevestire care spune: *unul* nu va putea să cumpere sau să vândă, dacă nu va avea simbolul ursului. Când se va vedea acest simbol, atunci vine cel de al treilea război mondial”.

Simbolul ursului:

Să-l comparăm acum pe acesta cu „un cod bare“:

Fig. 59.

Fig. 58.

Trebuie să ne imaginăm cum, în urmă cu mai multe sute de ani, un indian are o viziune a codului haşurat. Întrucât, natural, nu-l cunoaşte sub acest nume, îl descrie ca urmele lăsate de urs când îşi ascute ghearele. Modelul haşurat de pe fiecare produs comercial conţine diferite linii duble, care, în funcţie de profunzime şi distanţă, reprezintă un anumit număr prin care produsul respectiv poate fi identificat după un sistem de cifre binar. Dumneavoastră vedeţi cele douăsprezece dungi duble mai scurte, şase la stânga şi şase la dreapta. Pe lângă acestea, vin TREI mai lungi, la stânga în exterior, la dreapta în exterior şi în mijloc. Dacă acum la dungile mai scurte de pe partea dreaptă selectaţi cifra

6 (două dungi înguste) şi le comparaţi cu dungile mai lungi, veţi vedea că dungile mai lungi

reprezintă de asemenea cifra 6, numai că ea nu se află sub acestea. Cele trei dungi duble mai lungi sunt şi rămân egale pe orice cod haşurat din lume, numai cele mai scurte se schimbă. Prin urmare, computerul citeşte întotdeauna 666.

Iar lumea occidentală, înainte de toate SUA, deja nu mai poate exista fără codul haşurat, nu mai poate cumpăra fără cartea de credit. În curând, oamenii vor avea plasat acest cod haşurat chiar pe mână sau pe frunte, sub piele. Dar de ce tocmai aceste locuri? Pentru că cipul este pus în funcţiune printr-o mică baterie, un fel de pompă termică, aceasta încărcându-se prin alternanţa de la cald la rece. Mâna şi fruntea sunt cele două locuri în care în corp se produc cele mai frecvente modificări de temperatură şi practic servesc şi cel mai uşor pentru recunoaşterea persoanelor.

În acelaşi timp, din punct de vedere simbolic este interesant şi faptul că cel mai mare computer din lume, la care sunt legate toate celelalte, se află la Bruxelles şi se numeşte „*La Bête*” („*The Beast*”), aşadar „*Fiara*”.

Că numărul 666 are de-a face cu codul haşurat, cu sistemul cărţilor de credit, prin urmare cu bănci şi bani, se vede deja şi din faptul că Banca Mondială are codul 666 sau cartelele Băncii Naţionale a Australiei prezintă numărul 666. În Bombay, serviciul de decontare prin cec pentru băncile indiene are numărul de cifru 666. Noile cărţi de credit americane încep acum cu numărul 666. „Sistemul de computer Olivetti P

6060” foloseşte acum numere care încep cu 666. Pretutindeni în SUA, chitanţele emise de computer poartă o grupă de puncte gri, care înconjoară numărul 666. Pe fiecare bilet de loto israelian este tipărit numărul 666. Prefixul telefonic al Israelului este 666 şi aşa mai departe.

Cine sunt persoanele care au introdus sistemul de cartele de credit şi deja folosesc tatuajul pe bază de laser în diferite domenii? Sunt bancherii privaţi internaţionali! Sunt aceia care în 1913 au introdus Federal Reserve System: aceia care guvernează pe Wall Street şi care prin Wall Street ruinează sau preiau concerne, ba chiar ţări întregi.

Şi tocmai aceşti camarazi care subjugă lumea prin sistemul lor de dobândă acumulată vor folosi un crah bancar creat artificial (eventual cu un război sau un alt atac terorist drept pretext) pentru a înlocui numerarul prin bani de plastic, pentru a pune astfel următoarea piatră de hotar a guvernului lor mondial, a Noii Ordini Mondiale. Cum se va realiza aceasta? Ei bine, extrem de simplu. Se ajunge la inflaţie, iar pentru ca viaţa economică să meargă mai departe trebuie tipăriţi bani, aşa cum ştim că s-a procedat şi la ultima inflaţie. O altă variantă ar fi introducerea unei noi valute de referinţă (poate un *dolar*), o combinaţie de euro şi dolar. Se va argumenta că banii cei noi nu pot fi tipăriţi atât de repede pentru a aproviziona cu ei pe toţi oamenii (omenirea s-a înmulţit considerabil de la ultimul crah bancar…) –

se va aminti de introducerea euro şi cât de mult timp au luat pregătirile... Şi se va veni cu soluţia perfectă, a *cashless society*, a societăţii fără numerar, bani virtuali (sau bani de plastic = carte de credit). Deoarece oricum fiecare deţinător de cont are o cartelă-EC / card eurochèque/ se susţine că viaţa comercială poate merge mai departe, dacă se plăteşte cu cartela. Consumatorul nu trebuie să se intereseze de cursul valutei din momentul respectiv, aceasta o fac deja şefii noştri (Big Brother) de pe Wall Street. Aşa cum spune o reclamă bancară: *„Trăiţi-vă viaţa, de restul ne ocupăm noi”*. *Şi*, fulgerător, Apocalipsa s-a îndeplinit!

Să examinăm acum şi ultimele rânduri ale Apocalipsei:

„... fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei. Aici este înţelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei, căci este un număr de om, iar numărul este: 666”.

Aici este vorba de numerologie, care înseamnă calculul literelor, respectiv al cuvintelor. După cum exprimă deja fragmentul din kabbala, fiecare literă corespunde şi unui număr. Fiecare număr şi fiecare literă au la rândul lor o semnificaţie, respectiv un caracter. Dacă se cunoaşte semnificaţia cifrelor, atunci cu numărul calculat se poate face o determinare a destinului sau a caracterului. Întrucât există diferite coduri ale cifrelor, există şi tot atât de multe variante de

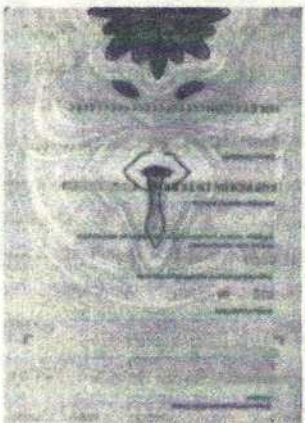
interpretare. De exemplu, un cifru este numărarea literelor în ordinea lor din alfabet (a = l; e = 3; u = 21). Dacă luăm această valoare multiplicată de şase ori (a = 6; e = 18; u = 126), ajungem la următoarele decodări:

C	O	M	P	U	T	E	R	
18	90	78	96	126	120	30	108 = 666	
K	I	S	S	I	N	G	E	R
66	54	114	114	54	84	42	30	108 = 666

Pe lângă varianta prezentată aici, există încă alte decodări, ce duc la rezultate extrem de interesante! în acelaşi timp, numerologie pot fi descifrate şi nume de firme sau www-ul înaintea fiecărui site de web pe Internet. În kabbala, „w” corespunde cifrei 6 şi prin aceasta, simbolic, introducem întotdeauna 666 când vizităm un site de web (de exemplu, www.amadeus-verlag.com). Aici este vorba de acelaşi conţinut al simbolului ca şi la codul haşurat cu cele trei dungi prelungite ale sale – 666 este mereu prezent! (Cât de departe ne aflăm deja în acest joc vedem şi dacă analizăm reversul cărţii de identitate eliberată în Republica Federală Germania, pe care apoi o aşezăm răsturnat: recunoaştem acolo craniul stilizat al fiarei cu coarnele sale – Baphomet sau Lucifer –, deasupra căruia pluteşte coroana.)

Fig. 60, 61. Cum ajunge Baphomet – cel cu coarne – pe cartea noastră de identitate?

Referitor la ultimele rânduri ale textului de mai sus din Apocalipsă, rămâne de reţinut că este vorba despre un om al cărui nume descifrat are ca rezultat valoarea 666 şi care, prin charisma sa şi prin purtarea curtenitoare faţă de media internaţională, va atrage masele în vraja sa. Şi această persoană este descrisă ca *Antihrist* – adversarul lui Iisus. Ţelul său este instaurarea *Noii Ordini Mondiale*, cu o religie mondială unitară.

Despre acest individ şi despre apariţia sa aflăm câte ceva de la unele vizionare şi unii vizionari. Se spune că este vorba despre o persoană care s-a născut la începutul anilor şaizeci în ţinuturile Israelului sau în Orientul Apropiat (aici viziunile diferă) şi care urmează să păşească în curând pe scena mondială.

Hohenloher Tagblatt, 21.12.2001

ELEKTRONIK/ US-Firma will Informations-Implantate auf den Markt bringen

Mit einem Chip unter der Haut Geld abhebe

LOS ANGELES ■ Eine US-Firma will in drei Monaten mit dem Verkauf von Mikrochips beginnen, die Menschen unter der Haut eingepflanzt werden. Die Chips sollen wichtige medizinische Informationen enthalten, die mit einem Scanner gelesen werden können. Der Hersteller „Applied Digital Solutions" empfiehlt diese Kennzeichnung besonders Patienten mit künstlichen Organen für eine schnelle Identifizierung in medizinischen Notfällen. Der implantierte „Ausweis" könnte auch bei der Suche nach entführten Personen hilfreich sein, wirbt die Firma für ihr Produkt. Über Satelliten könnte der Chip und damit auch sein Träger lokalisiert werden. „Ich wäre überrascht, wenn wir in zehn Jahren nicht einen C der Haut haben, mit dem Haus aufschließt, das Au und Geld abhebt", meint bles Gray, Computerprof der Universität Great Falls na. „Applied Digital" ste elektronische Chips für mit denen Landwirte ihr überwachen können.

MEDIZIN / Gerät liefert Notfall-Informationen für Ärzte

Mini-Chip unter der Haut

Bei der Vorstellung kann es einem im ersten Moment grausen: In den USA wurde Menschen ein Computerchip eingepflanzt. Doch das Ding soll in Notfällen Leben retten.

BOCA RATON ■ Ein US-Ehepaar und sein 14-jähriger Sohn haben sich im US-Bundesstaat Florida als erste Menschen weltweit einen Computerchip einpflanzen lassen. Der reiskorngroße Chip, auf dem die Telefonnummer sowie Informationen über Medikamente der Familienmitglieder gespeichert sind, wurde ihnen unter örtlicher Betäubung in den Arm implantiert. Der Eingriff dauerte nach Angaben von Jeff und Leslie Jacobs nur eine Minute und verlief problemlos.

„Wir versprechen uns davon mehr Sicherheit", sagte Leslie Jacobs (46). Ihr Mann Jeff hat bereits mehrere Operationen hinter sich und kämpft mit vielen Krankheiten. Die Familie wolle mit dem Chip für Notfälle besser gerüstet sein.

Das Gerät ist winzig. FOTO: AP

Ärzte können mit dem G Notsituationen und bei Bew sigkeit schnell Patienteninfo nen bekommen. Auch für mer-Patienten, die an Gedä verlust leiden, sei der Chip g Die Daten sind mit einem S durch die Haut abzulesen.

„Wie ein Hund an der L

Kritiker äußerten sich d besorgt über mögliche Eing die Privatsphäre. „Wer entsc wer einen solchen Chi kommt?", fragte Marc Rot vom US-Informationszentr Privatsphäre in der Elektron mit kann man einen Mensch facher gängeln als wenn ma Hund an die Leine legt."

Der Hersteller will den so g ten VeriChip für etwa 200 (rund 219 Euro) verkaufen. von einem riesigen Markt au

Hohenloher Tagblatt vom 14.5.2002

Fig. 62, 63. Încă mai există oameni care nu vor să admită ceea ce este deja realitate: de ani de zile, în Germania oamenilor li se implantează asemenea microcipuri. (Textul este tradus la p.

115)

Sursa: Hohenloher Tagblatt, 21.12.2001

ELECTRONICĂ/ Firmă americană vrea să lanseze pe piaţă implanturi de informaţii

Ridicarea de bani cu un cip plasat sub piele se închidă uşa, să se pornească maşina şi cu care să se ridice bani", este de părere Chris Hables Gray, profesor de calculatoare la Universitatea Great Falls. „Applied Digital" produce deja pentru animale cipuri electronice, cu care fermierii îşi pot supraveghea turmele, dpa organe artificiale, pentru o identificare rapidă în cazuri de urgenţe medicale. „Legitimaţia" implantată ar putea fi utilă şi la căutarea persoanelor răpite – face publicitate firma produsului ei. Cipul, şi cu acesta şi purtătorul lui, ar putea fi localizat prin satelit. „Aş fi surprins dacă în zece ani n-am avea un cip implantat sub piele, cu care să

Los Angeles/ O firmă americană vrea să înceapă vânzarea de microcipuri, care li se implantează oamenilor sub piele. Cipurile urmează să conţină informaţii medicale importante, acestea putând fi citite cu ajutorul unui Scanner. Producătorul „Applied Digital Solutions" recomandă acest marcaj în special persoanelor cu

MEDICINĂ/ în caz de urgenţă aparatul furnizează informaţii pentru medici

Mini-cip sub piele

Sursa: Hohenloher Tagblatt din 14.5.2002

Aparatul este minuscul (FOTO: AP)

pre pacient. Aparatul a fost conceput şi pentru bolnavii de Alzheimer care suferă de pierderea memoriei. Datele se pot citi prin piele cu ajutorul unui scanner.

„Ca un câine în lesă”.

Unii critici şi-au exprimat îngrijorarea în legătură cu posibile intervenţii în viaţa privată. „Cine decide cui i se implantează un asemenea cip?”, a întrebat Marc Rotenberg de la Centrul de informaţii pentru sfera privată în electronică al SUA. „Cu această tehnică un om poate fi ţinut în scurt mai simplu decât ai ţine un câine în lesă”.

Producătorul vrea să vândă aşa-numitul Vericip la preţul de circa 200 dolari. Se porneşte de la o piaţă uriaşă, dpa tuat deja mai multe operaţii şi luptă cu multe boli. Familia ar dori să fie mai bine dotată cu cipul pentru urgenţe.

În situaţii de urgenţă sau de pierdere a cunoştinţei, cu acest aparat medicii pot primi repede informaţii des

La prezentare, la primul moment te pot trece fiorii: în SUA omului i-a fost implantat un cip-

computer. Totuşi, în caz de urgenţă obiectul poate salva viaţa.

BOCA RATON/ O pereche americană şi fiul lor de 14 ani din statul federal Florida au acceptat, primii din lume, să li se implanteze un cip-computer. Cipul, de dimensiunea unui bob de orez, pe care sunt stocate numărul de telefon şi informaţii referitoare la medicamentele necesare membrilor de familie, le-a fost implantat în braţ, operaţie care a fost efectuată sub anestezie locală. După declaraţiile lui Jeff şi Leslie Jacobs, intervenţia a durat numai un minut şi a decurs fără probleme.

„Ne aşteptăm ca această tehnică să ofere mai multă siguranţă”, a spus Leslie Jacobs (46). Soţul ei Jeff a efec

Jeane Dixon, un mediu din SUA, ne explică: „Zona sa de acţiune va fi seducerea individuală a omenirii, aceasta însemnând o ideologie care se compune din noţiuni politice,filozofice şi religioase şi care va arunca oamenii într-o profundă criză de credinţă... în timp ce profetul Antihristului îşi va extinde ideologia, oamenii vor orbi ca rezultat al progresului tehnicii şi al bunăstării extreme. În cele din urmă, societatea se va închina la ea însăşi şi la cuceririle ei materiale, până în momentul în care omul va spune: eu sunt puterea şi nu mai am nevoie de niciun Dumnezeu. Am nevoie numai de ştiinţa mea umană.

Urmează ca el să înfăptuiască apoi minuni, care însă vor putea fi posibile numai prin

cuceririle tehnologiei umane.

Jeane Dixon este convinsă şi de faptul că, în esenţă, Antihristul va fi un fenomen cu caracter politic. „El vas o personalitate militară. Va cuceri pământul cu cele mai moderne arme şi va şti şi să îl ţină în şah... Se va proclama el însuşi „prinţul păcii”... Va introduce o religie proprie şi în principiu antiumană, ale cărei baze sunt ateismul şi lupta împotriva oricărei forme de religie”. (25> p159 urm)

Se zice că în 1930 vizionara americană Mary ar fi afirmat că „Lucifer se (va) face o făptură din materie, pentru a apărea ca om printre ceilalţi oameni”. (25> p159 şi urm.)

Pentru a înţelege esenţa Antihristului trebuie să privim la Cristos, al cărui contrariu este. În legătură cu aceasta, A. Voldben scrie:

„Cristos este puterea binelui, principiul iubirii, sinteza marii lumini, în stare să-l izbăvească şi să-l salveze pe om. Ce nu este în concordanţă cu el este împotriva lui. Punctul central al vieţii omeneşti îl reprezintă lupta, dar nu împotriva celorlalţi, ci lupta forţelor interne pe care Secare le poartă în sine. Celelalte sunt doar obiecte false şi uneori pretexte pentru forţele care acţionează în interiorul nostru. Este o luptă care se repetă fără întrerupere până la final şi care se încheie cu înfrângerea forţelor negative, a Antihristului asat în Secare dintre noi. Astfel, Secare om este un câmp de bătălie. Ceea ce mai este în el animalic şi brutal, precum aroganţa,

egoismul, ura şi imoralitatea, toate acestea dispar treptat, la fel ca umbra în faţa soarelui, deoarece lumina binelui câştigă tot mai mult teren. Forţele negative ale răului, opuse lui Cristos, cu cele o sută de nume ale sale şi cu o mie de aspecte ale ei (impertinenţa, dorinţa de a domina, intoleranţa, violenţa) sunt întruchipate în persoana Antihristului, pur şi simplu a răului, mesagerul direct al diavolului (Pavel, A doua epistolă către Tesaloniceni, 11, 9), ale căror succese vor S iluzorii şi limitate, deoarece în Cartea lui Iov stă scris: „Diavolul distruge numai dacă Dumnezeu permite”. (25P-195 şi urm.)

S-ar putea ca astfel persoana aşa-numitului Antihrist să se refere numai simbolic la savurarea excesivă a plăcerilor vieţii de către „ego” în timpul de dinaintea epocii de aur. Totuşi, este foarte posibil să apară într-adevăr şi o persoană care poate să fie identificată drept. Antihristul”.

Despre *Noua Ordine Mondială* a avertizat nu numai Apocalipsa după Ioan, ci şi un vizionar omonim al lui Ioan, Ioan de Ierusalim (Jean de Vezelay), pe care l-am analizat pe scurt în capitolul referitor la cavalerii templieri. Acesta transpusese în versuri extrase din textele atlante şi rezultatul îl făcuse accesibil unui mic cerc. El prorocea cu vreo 900 de ani în urmă:

Când mileniul care vine după mileniu se încheie, atunci apare o orânduire întunecată, secretă. Invidia va fi strigătul ei de luptă, iar sabia ei otravă. Fără măsură va acapara aurul şi va ţine

omenirea sub biciul ei. Printr-un sărut de sânge, orânduirea pune la cale întunecatul pact. Ea îşi impune legea ocultă oamenilor fără putere şi celor docili. Din întuneric orânduirea îşi impune legea ei unică, în biserici îşi împroaşcă otrava ei neagră. Cu ghimpele veninos al scorpionului pătruns în încălţăminte, pământul păşeşte spre distrugerea sa.

Când mileniul care vine după mileniu se încheie, atunci vor guverna tirani fără credinţă. Ei vor fi tirani peste mulţimi de oameni neajutoraţi şi complet neştiutori. Feţele lor vor fi acoperite, iar numele inumanilor stăpânitori nu vor fi cunoscute. Fortăreţele lor inaccesibile se ascund în păduri inexpugnabile. Ei ţin în pumnii lor de fier destinul tuturor oamenilor. Niciun nechemat nu are acces la citadelele orânduirii lor secrete (oraşe subpământene; n.a.).

Oamenii cred că sunt independenţi de bogăţia cavalerilor. Însă în realitate sunt robi şi sclavi. Numai cei care şi-au construit adăposturi în ţinuturi sălbatice, cei care sunt anatemizaţi ca eretici sunt în stare să se încumete să se răscoale. Însă ei sunt înfrânţi şi arşi de vii. 6)

Între timp am aflat prin ce manevre de culise aceşti magnaţi, aceste familii puternice au reuşit să devină atât de influente. Şi în mod sigur sunteţi interesaţi să aflaţi dacă Noua Ordine Mondială este inevitabilă sau este posibil să nu fie instaurată.

În martie 2003, la Amsterdam, m-am întâlnit

cu marele-maestru al unei loji belgiene şi am discutat cu el timp îndelungat; vă pot asigura că obiectivul spre care tind se află chiar în apropierea noastră.

Din aprilie 2003, în Germania oamenilor li se implantează oficial sub piele cipuricomputere – pentru pacienţi cardiaci şi pentru copiii personalităţilor. În Olanda, SUA sau în Noua Zeelandă aceste posibilităţi există deja de peste zece ani. Totuşi, mulţi germani cred că noi evităm aceste marcaje. Nici pomeneală!

Aşa cum s-a descris deja, se pune în aplicare şi sistemul de plăţi fără numerar – în curând. Era în anul 1996, când în Elveţia am avut nevoie de o gardă personală. El însuşi lucrase decenii de-a rândul pentru serviciul secret economic al Elveţiei, iar în acel sfârşit de săptămână avea loc şi o întâlnire cu alţi doi domni de la serviciul de informaţii. Unul dintre aceştia era fiul şefului de atunci al uneia dintre cele mai mari societăţi de telefonie din lume. Acest tânăr a relatat cu mândrie în faţa tatălui său că toate terminalele sunt deja conectate, pentru ca în decurs de o săptămână întreaga Elveţie să se adapteze la sistemul de plăţi fără numerar – aceasta era în 1996!

Să nu ne ascundem după deget, totul este pregătit, iar banii în numerar vor dispărea. Depinde numai prin ce vor fi înlocuiţi.

Noua Ordine Mondială pare că nu mai poate fi împiedicată – şi probabil că nu va trebui deloc să

fie împiedicată, deoarece pare să facă parte din procesul de maturizare a omenirii. În realitate, până acum câţiva ani a existat posibilitatea de a orienta lumea într-o altă direcţie, dar ocazia a fost pierdută. Dacă vrem să le luăm puterea iluminaţilor, atunci trebuie să interzicem sistemul dobânzii acumulate şi bursele, întrucât acestea sunt „instrumentele" lor şi acolo „îşi depun ouăle de aur". Cu toate acestea, între timp lumea – înainte de toate prin introducerea monedei euro (care – după maniera tipică iluminaţilor – ni s-a impus extrem de „democratic") şi globalizarea din ultimii zece ani – nu mai poate să fie decuplată de sistemul FED, ceea ce înseamnă că un sfârşit al iluminaţilor ar arunca omenirea într-un haos absolut.

Însă acesta vine oricum, deoarece *Noua Ordine Mondială* este concepută dincolo de terorismul creat artificial. Sigiliul ritului scoţian al francmasonilor spune *„ordo ab chao"*, ceea ce înseamnă *„ordine prin haos"*. În măsura în care se poate, iluminaţii produc haos prin desfiinţarea graniţelor regionale, căsătorii mixte, căsătorii între homosexuali, abrutizarea copiilor şi a societăţii, prin violenţa şi sexul de la televiziune, jocurile video şi Internet, prin distrugerea valorilor, precum familia, tradiţia, onoarea şi mândria – prin perversiune, pornografie, droguri… Rezultatul sunt ciocnirile dintre autohtoni şi străini în statele respective – de altfel, aceasta nu ne convine nici nouă, germanilor, dar pe bună

dreptate! – oamenii nu se simt în siguranţă, se tem foarte mult şi solicită o mână forte. Aceasta face ca guvernul să recurgă la legitimaţii, la verificarea persoanelor, la supraveghere…

Astfel se desfăşoară lucrurile. Şi mersul lor nu mai poate fi împiedicat. Că lumea – cu un scop foarte precis – ar urma să fie confruntată cu un val de terorism i-a povestit marele-maestru al unei loji din Berlin unui foarte bun prieten de-al meu – şi aceasta se petrecea în 1997. Prin urmare, lucrurile se desfăşoară după plan…

N-aş dori să provoc aici niciun fel de panică, totuşi când oamenii dau dovadă permanent de ipocrizie, atunci aşa ceva iese la iveală.

Mult mai înspăimântător a fost însă când s-a aflat ce se intenţionează cu „*mâncăii inutili*”. Întrucât probabil n-o scoateţi la capăt cu acest termen, aş dori să-l explic aici.

Dintr-o discuţie pe care am avut-o cu un iluminat american în toamna anului 2003, a rezultat că ei văd cea mai acută problemă în suprapopulare. Cel puţin după *Global 2000 Report*, s-ar fi recunoscut că într-o zi vor apărea probleme. Conform spuselor sale, în anul 2012 ultimul mare câmp petrolifer din Arabia Saudită va atinge *peak*-ul (punctul culminant) şi, nu peste puţin timp, lumea va avea o problemă.

(O scurtă explicaţie din partea mea: fiecare câmp petrolifer are un peakun vârf, la care se câştigă cel mai mult. La început există numai costuri: se livrează, se montează şi se pun în

funcţiune instalaţiile de foraj. Dacă după aceasta se extrage petrol, atunci în timp costurile se amortizează şi apare profitul. Acest lucru este valabil până se exploatează aproximativ două treimi din zăcământul de petrol. Începând din acel moment, apar treptat tot mai multe impurităţi (sedimente, noroi…), care necesită curăţare şi filtrare, ceea ce presupune din nou costuri. Acest moment în care se câştigă cel mai mult se numeşte *peak*, deoarece ulterior, din cauza costurilor apărute cu filtrele, curba profitului scade din nou. Conform declaraţiei iluminatului, câmpul petrolifer care-şi va avea ultimul peak-ul său se află în Arabia Saudită şi-l va atinge în anul 2012.)

De aceea, începând cu anul 2012 va exista o problemă, întrucât tot ce se produce din petrol se va scumpi – şi nu se va mai ieftini niciodată.

La observaţia mea că energia liberă ar putea să rezolve problema, mi s-a răspuns că aceasta este numai praf în ochi, deoarece numai aproximativ 20 până la 30 procente din petrolul extras ar fi folosit pentru mijloacele de transport şi încălzire, prin urmare pentru automobile, camioane, trenuri, sobe încălzite cu petrol…

El mi-a explicat că astăzi în destul de multe lucruri care ne înconjoară se găseşte ţiţei prelucrat: în oricare formă de culoare, indiferent dacă se află în îmbrăcămintea noastră, pe perete sau pe hârtie. Priveşte toate materialele sintetice, computerul, dotările interioare ale caselor

noastre, automobilele, jucăriile, materialele textile, încălţămintea, aparatele de fotografiat... pur şi simplu totul. Şi toate acestea se vor scumpi atunci.

Totuşi, nu aceasta va fi problema principală, ci faptul că până în 2012 omenirea va cunoaşte o uriaşă creştere demografică. Pe de o parte totul se va scumpi, în timp ce tot mai mulţi oameni vor găsi tot mai puţine locuri de muncă.

Aceste calcule n-ar trebui să se adeverească. De aceea, încă în anii optzeci li s-a spus guvernelor, înainte de toate celor din Africa şi din ţările musulmane, că „trebuie să ţină sub control naşterile. Însă ei n-au făcut-o. De aceea, vom rezolva acum această problemă. Am dezvoltat arme, aşa-numitele, arme-etno, care au în vedere caracteristici genetice şi astfel ne dau posibilitatea să decimăm numai anumite, rase, respectiv părţi ale populaţiei.

În ochii lor, de exemplu, popoarele Africii ar fi *„mâncăi inutili”*, deoarece nu produc nimic, ci ar vrea numai să primească, prin urmare să consume şi *„să se mai înmulţească precum iepurii”* (alegerea cuvântului aparţine iluminatului).

În ochii săi, masele populare ale lumii sunt ca animalele, întrucât se şi comportă astfel. Oamenii trebuie văzuţi ca o turmă, iar atitudinea faţă de ei trebuie să fie pe măsură, *ce se face cu animalele*?”, m-a întrebat el. *„Să* se *însemnate*!” De aceea, oamenilor li se implantează un cip sub piele – aceasta a fost argumentul său.

Făcând abstracţie de aceasta, există încă o altă „componentă a jocului”, şi anume aceea a unei puternice influenţe a intelectualităţii din afara sistemului nostru solar, aceasta nelăsând iluminaţilor pământeni nicio altă posibilitate. Vă amintiţi de fiinţele care exploatau ceva aici, ceva de care aveau urgentă nevoie?

Dacă cetăţeanul obişnuit ar şti ce se întâmplă într-adevăr pe planeta noastră, atunci desigur că ar putea să interpreteze altfel lucrurile. De aceea, iluminaţii – prin filmele science-fiction de la Hollywood – încearcă să aducă treptat masele mai aproape de realitate.

Aceasta a rezultat clar şi din dialogul meu cu iluminatul.

Atunci nu înregistrasem convorbirea, însă după întâlnire am reconstituit-o în scris şi acum aş dori să vi-o redau aici.

La întrebarea mea cum vor încerca să instaureze Noua Ordine Mondială, mi-a răspuns cu un zâmbet:

„Domnule Holey, vedeţi totuşi că, propriu-zis, Noua Ordine Mondială este deja aici. George Bush senior a proclamat-o oficial deja în 1990. Prin intermediul televiziunii întreaga lume a aflat despre ea. De fapt, nu mai constituie niciun mister. Dar şi anterior toate căile şi legile care urmăreau instaurarea Noii Ordini Mondiale fuseseră deja consolidate.

Noua Ordine Mondială vine şi nici nu există altă cale. Aşa cum aţi descris dumneavoastră

înşivă în cărţile pe care le-aţi publicat – de altfel noi le cunoaştem pe toate –, au existat culturi străine care ne-au vizitat planeta şi care fac aceasta în continuare. Iar noi ne-am asociat cu acestea. Ele au nevoie de ceva de pe planeta noastră, iar noi am primit în schimb tehnologie. Şi oamenii sunt surprinşi că din anii cincizeci începuse o revoluţie tehnică…

Însă aceasta nu li se poate spune oamenilor – încă nu. Cu cine să discute şi să trateze pe pământ acesteinţe care ne vizitează, cu inteligenţă superioară? Cu un şeic arab sau poate cu un călugăr budist, care mai mult pluteşte, decât săse cu picioarele pe pământ? Poate cu un turc din Anatolia, cu un mexican din ghetoul din Mexico-City, cu un italian din Sicilia ori cu un miner din regiunea Alpilor?

Aceştia nu sunt reprezentanţi corespunzători pentru lumea noastră. Deja în anii cincizeci, în forurile noastre am avut reprezentanţi ai altor lumi, chiar şi în Pentagon, care ne-au susţinut ideea de a accelera formarea unui guvern mondial – prin ONU.

Mijloacele pe care le folosim pentru a atinge acest obiectivau sunt întotdeauna cele mai oneste. Dar cine se opune acestora, pe acela îl vom distruge. Viitorul omenirii se în cosmos. Iar noi putem coopera cu popoarele din spaţiul cosmic numai dacă suntem O Lume. Atunci nu va mai fi voie să existe niciun război. De aceea, impunem lumii acest gen de guvern mondial cu care însă

oamenii se vor obişnui.

Am spus tuturor guvernelor din lume ce avem de gând şi că există două căi – sau participă sau vor fi obligate. Ţările care se opun vor avea parte de războaie. Ori acolo vom pune la cale o revoluţie sau le vom ruina economic.

Doar nu credeţi că un venusian va fi dispus ca un musulman să-i explice Coranul... Şi apoi, nu foarte târziu, vom avea o problemă. Vizitatorii de pe alte lumi au o altă percepţie despre Dumnezeu decât popoarele acestei lumi. Ei nu cunosc niciun Moise sau Iisus sau Buddha. Natural că între timp au aflat despre aceasta şi respectă religiile respective, dar numai în măsura în care este sprijinită o comunicare paşnică cu ei. Dacă cineva are o credinţă care face ca aceşti vizitatori străini să se izolaţi sau chiar să se văzuţi ca duşmani, atunci o asemenea credinţă nu are niciun viitor pe această lume, deoarece noi – având o largă perspectivă – pregătim lumea aceasta pentru univers. Multe dintre grupurile cu care noi colaborăm vin din afara sistemului nostru solar şi, parţial, au şi o altă înfăţişare decât noi. Credeţi că ei discută cu un credincios încăpăţânat?

Am schimbat tema şi am început să vorbesc despre copiii noştri, arătând că, urmărindu-se un anumit scop, oamenii sunt îndobitociţi prin mass-media şi sunt „ţinuţi jos” prin divertisment. El a răspuns:

„Desigur. Însă oamenii au totuşi libertatea să aleagă postul preferat Noi nu avem numai

programe porno care erodează spiritul, ci şi emisiuni de teatru şi concerte. Credeţi că am văzut vreodată vreun talk-show? Acesta este ceva pentru inferiorii inferiorilor. Şi această adunătură ne preocupă, pentru a nu face vreo prostie. În câţiva ani, toate aceste persoane vor avea sub piele un cip şi atunci nu vor mai putea comite nicio faptă nepermisă.

Credeţi că copii mei şi ceilalţi din familii noastre merg pe drumul pe care păşesc cei mai mulţi dintre tineri? În niciun caz. Copiii noştri sunt îngrijiţi şi eleganţi, merg la şcoli de elită, cunosc mai multe limbi străine şi gândesc global. Ei sunt liderii de mâine pe care îi creştem. Ei sunt educaţi să fie mândri şi oneşti. Uitaţi-vă la tinerii din ziua de astăzi, cu umerii lor aplecaţi, neputând să ţi se uite în ochi, cu atât mai puţin să dea o strângere de mână acceptabilă sau să poarte o discuţie clară. Recunosc în mod clar: îi ademenim. Însă fiecare decide el însuşi dacă se lasă ademenit şi de aceea este răspunzător el însuşi.

La cele spuse i-am replicat: „Da, însă aceasta depinde şi de programul dumneavoastră de televiziune, iar cum oamenii sunt bombardaţi astăzi cu minciuni şi cu falsificări ale istoriei – prin media dumneavoastră…”

„Eroare, tânărul meu prieten. Oare nu şi dumneavoastră aţi descoperit adevărul? Nu şi dumneavoastră aţi găsit cărţile şi textele pe care le căutaţi? Nu şi dumneavoastră aţi avut prin acestea confirmarea pentru ceea ce aţi simţit sau

chiar aţi trăit înainte? Nu chiar dumneavoastră înşivă aţi descoperit atât de multe din misterele lumii?

Cine caută, acela va găsi! însă cei mai mulţi oameni nu vor deloc să caute. De aceea nici nu-i diferenţiem de animale, deoarece nici acestea nu caută. Este clar? Cine nu-şi foloseşte raţiunea şi nu luptă pentru libertatea sa, acela nici nu le simte lipsa.

Ştiinţa se găseşte totuşi aici! Este pretutindeni. Însă cine nu vrea să vadă, acela nici n-o vede. Ştiţi doar că nici măcar nu ne ascundem De fapt nu ne-am ascuns niciodată. Simbolul nostru este vizibil pe siglele firmelor şi pe embleme, prin articole de ziare şi prin televiziune le spunem oamenilor că vrem să instaurăm un stat bazat pe control şi ei nu se apără. De acord, recunosc, mult timp le-am adormit conştiinţa. Cu toate acestea, teoretic ar fi avut şansa să schimbe ceva. Pe de altă parte însă, nici nu putem suporta ca între timp să se întâmple ceva ce nu era voie să se întâmple. Nici prin dumneavoastră, domnule Holey. Pretenţia dumneavoastră pot s-o citesc în gând. Într-o anumită privinţă este chiar justificată – din punctul dumneavoastră de vedere. Dar dumneavoastră ne puteţi citi în gând modul de a vedea lucrurile?

Dumneavoastră personal aţi atins doar vârful aisbergului – sau ceva mai mult. Însă cu cunosc lucruri care, dacă aţi lua cunoştinţă de ele, v-ar face să vă schimbaţi modul de a gândi în legătură

cu Noua Ordine Mondială. Este ca în filmul „Matrix”. Există masa – aceasta înseamnă peste 95 procente –, care nu are idee de nimic – dar absolut de nimic. Şi apoi există cele cinci procente – dacă într-adevăr sunt atât de multe –, care se simt oameni din viitor ce, prin constrângere, trăiesc într-o lume trecută.

Domnule Holey, nouă ne stă la dispoziţie o tehnologie care deja a atins nivelul pe care îl prezentăm poporului prin filmele science-fiction de la Hollywood „iar o întoarcere nu mai este posibilă.

Poate că într-o zi veţi fi de partea mea şi îmi veţi da dreptate”.

„Veţi retrage lumii banii în numerar. Când se va întâmpla aceasta?”

„Depinde cum vor evolua alţi factori. Vor exista noi atacuri teroriste, întrucât prin acestea vrem să înfrângem rezistenţa maselor. Oamenii din întreaga lume ne vor ruga să facem lumea mai sigură pentru ei, ceea ce vom şi face cu ajutorul tehnologiei noastre – care de mult timp a ajuns la un înalt grad de dezvoltare. În numerar vor dispărea, însă vor funcţiona în paralel cu un alt eveniment despre care din păcate nu vă pot spune nimic. Altfel n-aş mai avea voie să vă las să mergeţi acasă în noaptea aceasta.

La fel de clar este şi faptul că nu vom lăsa statelor arabe până în 2012 ultimele câmpuri petrolifere…”

„Care este situaţia în ce priveşte energia

„Ea va veni. Noi înşine o utilizăm de decenii – înainte de toate în instalaţiile noastre subpământene. De asemenea, vehiculele noastre spaţiale efectuează zboruri cu una dintre aceste variante; de altfel, şi aici am primit din Germania ajutor, prima variantă fiind dintre cele experimentate cu succes prin aplicarea antigravitaţiei.

Energia Liberă vine, însă numai sub controlul nostru".

Şi aşa mai departe…

Destul de brutal, nu-i aşa? însă aceasta este starea lucrurilor.

După discuţia cu acest domn, am ajuns la concluzia că el personal crede cu adevărat că se situează *„de partea bună"*!

E convins că oamenii nu sunt în stare să hotărască ei înşişi, ci trebuie să fie conduşi întotdeauna – de o *„elită spirituală"*, din care fac parte el şi cei de seama lui.

Dumneavoastră ce credeţi? Poate un scop să scuze mijloacele, oricare ar fi acesta? Şi cât de departe se poate merge?

Pentru mine este valabilă şi aici vechea vorbă înţeleaptă: *"Ce ţie nu-ţi place, altuia nu-i* face!"

În realitate – cum vom vedea mai târziu şi mai îndeaproape – aici pe pământ se înfăptuieşte un plan vast şi pe termen lung, iar iluminaţii sunt o parte din el. Într-un mod brutal, ei arată oamenilor adormiţi că au acceptat de bunăvoie să li se ia libertatea şi că aceasta are consecinţe. În acest

caz ei slujesc forţei care doreşte răul şi care, totuşi, până la urmă creează binele. Probabil că în viitor vom privi în urmă şi vom spune: *„Totul a trebuit să fie astfel"*.

Atentatul asupra World Trade Center a fost planificat de mult timp. În cartea mea de profeţii *„Buch 3-Der Dritte Weltkrieg"*, pe 300 de pagini amintisem deja despre aceasta, iar cartea a apărut în 1996.

Între timp am găsit şi trei copii cu capacităţi de mediu, în cazul cărora s-a demonstrat că văzuseră atacul asupra WTC cu până la zece luni înainte de a se fi produs. Prin urmare, acest eveniment se manifestase deja. Iar aceşti copii, bineînţeles, au prevăzut evenimente şi pentru următorii ani, unele captivante – inclusiv pentru Germania.

Cu toate acestea, să nu ne punem întrebarea dacă totul *trebuie* să se împlinească aşa cum a fost prezis şi plănuit de iluminaţi sau nu? Pentru a vă putea răspunde raţional la această întrebare, trebuie mai întâi să ne facem câteva teme şi să studiem bine principiile vieţii – ca la un test de vocabular dintr-o limbă străină – astfel încât ceea ce vă voi explica apoi să aibă sens şi pentru ca ceea ce vom trata ulterior să aibă o premisă logică.

Aşadar, să analizăm acum…

LEGILE COSMICE

Aşa cum lumea fizică îşi are legile ei, la fel şi lumea spirituală le are pe ale ei. În acest caz, vorbim despre aşa-numitele *legi spirituale* sau *legi cosmice*. Cuvântul *cosmos* vine din limba greacă şi înseamnă *ordine*. Prin urmare, trăim într-o ordine, suntem parte a unei ordini. Iar o ordine se supune legităţilor, altfel n-ar fi o ordine, ci un *haos*, cuvânt provenit tot din limba greacă şi care în germană înseamnă *dezordine*. Aşadar, suntem parte a ordinii şi a legilor ei.

Aş dori să enumăr aici pe scurt cele mai importante legi. Pentru aceasta, îmi permit să citez din cartea mea „*Die Kinder des neuen Jahrtausends*”, cu scuza că, pentru unul sau altul dintre prietenii mei cititori, este o repetare a unor lucruri cunoscute. Adresez totuşi rugămintea să fie citite din nou, pentru că, întrucât minciunile sunt repetate permanent în cărţile de istorie şi în mass-media, este imperios necesar ca şi adevărul să fie repetat mereu. La fel precum la testul de cuvinte dintr-o limbă străină, şi aici este nevoie de o permanentă împrospătare. Fiţi bucuroşi că aici o puteţi face de bunăvoie, nu ca în şcoală, pentru că „trebuie”. (Vedeţi cum fac cu ochiul?).

1. Legea cauzală (legea karmei)

Este legea *cauză şi efect*. O putem exprima şi prin proverbul: *semeni aceea culegi* sau, pentru materialist! şi ateişti, „*Cum e bună ziua, aşa e şi mulţămita*”. După legea semănatului şi a recoltei, dacă semănăm ceva distructiv, vom recolta tot ceva distructiv. Dacă semănăm nenorociri şi ură,

tot de acestea vom avea parte. Dacă semănăm în pământ grâu, vom avea tot grâu în procent de sută la sută, nu secară. Şi, în funcţie de cum ne ocupăm de sămânţa noastră şi-i acordăm atenţie, ea creşte cu atât mai bine şi mai mare, indiferent ce sămânţă este.

Această lege se mai cheamă *legea compensaţiei* sau *legea karmei*. (în sanscrită, „*karma*" înseamnă *acţiune*, dar se traduce şi prin *calea acţiunii*.) Ea se bazează pe concepţia potrivit căreia noi, oamenii, putem învăţa să avem un comportament corect, conform legilor spirituale-divine, numai dacă simţim noi înşine exact ceea ce, într-un moment din trecut, am pricinuit altor fiinţe. În niciun caz nu este vorba aici despre o pedeapsă, aşa cum este văzută adesea de critici sau de neavizaţi. Mai curând, ea serveşte maturizării spirituale prin cunoaştere şi înţelegere în experienţă. Această lege are grijă ca fiecare om (mai exact spus, de fiecare suflet) să fie confruntat cu aceeaşi problemă până când o rezolvă. În acest mod, fiecare idee, fiecare sentiment şi fiecare acţiune devin nemuritoare şi se întorc asupra noastră ca un bumerang. Ea cere de la om întreaga răspundere pentru destinul său.

De aceea, o persoană cu însuşiri de clarvăzător poate vedea în câmpul de energie (aura) al unui om *karma* acestuia, prin urmare tot ceea ce omul acela a pus în idei, în cuvinte sau în acţiuni. Clarvăzătorul nu vede neapărat viitorul unui om, ci poate să vadă ceea ce a făcut până

acum persoana respectivă şi astfel să-i spună ce consecinţă decurge din aceasta. Iar efectul va apărea, dacă persoana nu modifică nimic în viaţa ei. Soarta poate fi schimbată. *Soartă* înseamnă că ceea ce *a plecat de* la noi se restrânge asupra noastră înşine. Dacă a doua zi luăm o hotărâre care schimbă puternic viaţa într-o direcţie constructivă şi a iubirii, atunci se schimbă şi soarta noastră.

2. Legea analogiei (cum este sus, aşa este şi jos)

Este cunoscuta şi drept *legea ermetică* (după Hermes Trismegistos): *este jos este* egal cu ce este sus. Şi ce se află sus este egal cu ce se află jos, pentru a săvârşi minunile unui singur lucru". Acest dicton este cunoscut unora ca „Precum în cer, aşa şi pe pământ". În macrocosmos, ca şi în microcosmos, sunt valabile aceleaşi legi.

Spiritul, conştiinţa de sine şi spiritualitatea formează o reţea cu materialitatea în planul nostru obiectiv. Dar calitatea şi valenţa acestor noţiuni sunt mult mai ample în lumea de dincolo. Etica, iubirea, înţelepciunea, recunoaşterea, adevărul şi pacea sunt pe pământ, cu certitudine, doar o imitaţie a ceea ce reprezintă ele pe lumea cealaltă. Dacă ne gândim că până acum creierul omenesc foloseşte doar ceva mai mult de douăzeci de procente din potenţialul său şi că *divina* noastră *scânteiere de* nu înseamnă prea mare lucru în comunicarea cu Divinitatea, atunci putem uşor bănui ce ar putea să mai semnifice axioma

„cum este sus, aşa este şi jos”.

Din legea analogiei face parte, de asemenea, axioma *„precum este înăuntru, aşa este şi pe dinafară”*. Corpul este o reflectare în oglindă a sufletului, de aceea o boală a corpului reflectă o stare interioară, o stare a sufletului.

3. Legea rezonanţei (în latină *„resonarea suna înapoi*)

Atât omul cât şi lumea spirituală se supun *legii rezonanţei*, la fel ca diapazonul sau un radioreceptor. Un radioreceptor care este poziţionat pe UUS nu poate recepţiona un post pe unde medii sau pe unde lungi. Acelaşi lucru este şi la om. Dacă o persoană este agresivă şi plin de ură, atunci ea nu este sensibilă la iubire. Fiecare poate să perceapă numai domeniile realităţii cu care el se află în rezonanţă. Pe aceasta se bazează aserţiunea *„Fiecare vede numai ce vrea să vadă”*, adică: *„Mediul care te înconjoară este propria ta oglindă”*.

Mediul nostru înconjurător ne va prezenta întotdeauna ceea ce emitem noi înşine. Dacă minţim, vom fi minţiţi. Dacă suntem fricoşi, atunci ne vom confrunta cu temerile noastre. Dacă suntem în rezonanţă cu iubirea, vom avea parte de ea. Dacă trăim mă bucurie, vom găsi întotdeauna ceva de care să ne putem bucura. Aceasta se cheamă *capacitate de rezonanţă*. Dacă ne schimbăm modul de a vedea lucrurile, atunci mediul nostru înconjurător ne va arăta aceasta întocmai ca o oglindă.

Referitor la lumea cealaltă, această capacitate de rezonanţă ar fi mai uşor de înţeles dacă am defini-o ca *lege a atinităţii* sau ca *principiu al atracţiei egalităţii*. Este forţa elementară care dă naştere acelor stări ale conştiinţei de sine pe care le caracterizăm în mod curent drept „rai” şi „infern”; aceasta pentru că, dacă pe lumea cealaltă – prin capacitatea de rezonanţă – se află la un loc sufletele tuturor mincinoşilor şi ale tuturor sinucigaşilor, escrocilor, cămătarilor şi ale altora, atunci pentru ei aşa ceva înseamnă adevăratul „infern”.

Însă şi pe pământ se întâmplă la fel. Întrucât şi aici este valabilă legea rezonanţei, şi aici se adună la un loc mincinoşii cu escrocii, cămătarii şi alţii asemenea, iar pentru aceşti oameni aici va fi „infernul pe pământ”.

4. Legea reîntrupării se bazează pe legea ritmului.

Ritmul poate fi descris ca o vibraţie reglată. Faţă de notele muzicale, vibraţia se află în acelaşi raport precum ritmul faţă de melodie. Ritmul are de-a face cu repetiţia şi cu ciclurile. Întregul univers poate fi definit prin noţiuni precum vibraţiile, ritmurile şi undele – ca o consecinţă a fazelor periodice structurate, inerente fiecărui eveniment. Viaţa şi tot ce face parte din ea se extinde într-o progresie de cicluri în spirală, apoi se comprimă din nou. La momentul potrivit totul se întoarce în contrariul său.

Din aceasta face parte şi *legea reîncarnării*.

Astfel, aşa cum noi trebuie să împărţim viaţa materială în două polarităţi – feminin şi masculin –, la fel şi viaţa însăşi se împarte în *viaţa de acum* şi *viaţa de apoi*. Dacă murim pe lumea aceasta, ne naştem în lumea cealaltă şi trăim lumea cealaltă ca pe o realitate. Dimpotrivă, dacă părăsim lumea cealaltă, ne naştem din nou aici. Prin urmare, cine se poate detaşa puţin de subiectivismul fenomenelor înţelege că, în ultima instanţă, naşterea şi moartea, respectiv lumea aceasta şi lumea cealaltă, sunt două feţe ale aceleaşi medalii.

Viaţa se desfăşoară în *lumea polară*, în alternanţa dintre două planuri diferite – cel fizico-material şi cel spiritual de dincolo. Dacă trecem din nou din lumea cealaltă în cea fizică, vorbim de *re-încarnare*, *reîntruparea sufletului* sau *re-naştere*.

De această teorie este legată conştiinţa că în noua încarnare luăm cu noi toate faptele dintr-o viaţă anterioară, atât pe cele „bune”, cât şi pe cele „rele”, pentru a afla binele şi răul făcut altora anterior şi a învăţa din aceasta, astfel încât pe baza cunoaşterii să ne dezvoltăm mai departe spiritual. La bază se află legea cauzalităţii, cunoscută drept *legea cauză şi efect*, adică vom şi culege ceea ce am semănat.

În teoria reîncarnării se vorbeşte şi despre *renaşterii*. Unii cred că acest joc al naşterii, al morţii şi al renaşterii se continuă până la sfântu-aşteaptă, deoarece permanent descoperim noi cauze pe care le vom transforma cândva în efecte.

Nu este însă aşa (aici, cinstit vorbind, aş fi spus că nu mai este nicio plăcere...), ci totul se termină prin atingerea unei anumite trepte etice a conştiinţei de sine şi a evoluţiei – mai simplu formulat: când am devenit un om „iubit", nu vrem să ne mai întoarcem pe pământ.

Ne detaşăm de *roata renaşterii* abia atunci când am rezolvat toate sarcinile pe care ni le-am dat noi înşine şi când am trăit toate evenimentele pe care noi înşine am dorit să le trăim. Dacă această condiţie este îndeplinită cândva, atunci ne putem hotărî de bunăvoie să ne încarnăm încă o dată, probabil pentru a fi alături de un prieten ca tovarăş într-o viaţă sau ca partener de căsătorie, poate însă şi ca vindecător sau călugăr. Însă dacă aceasta nu mai este dorinţa noastră, atunci evoluţia spiritului merge acum mai departe în lumea spirituală. Iar aici nu se pune nicio graniţă, întrucât şi lumea spirituală este subîmpărţită în diferite planuri şi dimensiuni (pe care însă n-aş dori să le enumăr aici, pentru a nu complica inutil tema).

Iar a atinge această ultimă treaptă a reîncarnării, prin autocunoaştere, prin autoînnobilare şi prin muncă independentă, în sensul învăţăturii lui Iisus, *într-o* viaţă pe pământ, ar trebui să fie în întregime posibil.

În cartea sa *Jesus 2000 – Das Friedensreich naht*, tatăl meu mai explică încă ceva:

„Pentru acest proces de maturizare al sufletului nostru există calea reîntrupării, care

pentru mulţi este doar o teorie sau numai o ipoteză, dar pentru tot mai mulţi înseamnă singura logică a înţelegerii lumii şi a divinităţii, aşa cum arată clar multele apariţii de cărţi, seminarele şi congresele internaţionale din ultimele decenii. Dificultăţi există şi în ceea ce priveşte definiţia. Traducerea din latină sună re-în-carnare, înapoi în carne, şi se referă la re-încarnare sau palingeneză, teoria despre reîntoarcerea în materie şi viaţa repetată pe pământ ca om. În metempsihoză, dimpotrivă, concepţia este că, după moarte, omenescul EU poate să treacă şi în corpul unui animal sau al unei plante. Ultima interpretare îi face pe adepţii occidentali ai reîncarnării să fie ridicoli, nu are nimic de-a face cu claritatea teoriei primar-gnostice şi este suficient de clar definiţia adepţii contemporani ca drum hinduist, în opoziţie cu procesul nostru creştin de maturizare a sufletelor". (13> p233)

Aş dori să redau trei exemple ce ar putea să vă explice cum îi merge unui om care îşi poate aminti de o încarnare anterioară. Este vorba despre trei copii care povestesc. Primele două cazuri sunt relatate de Trutz Hardo, unul dintre cei mai renumiţi experţi germani în teoria reîncarnării şi terapeut-investigator, precum şi unul dintre oamenii care au făcut cele mai îndepărtate călătorii din câţi cunosc. În calitate de autor ăl mai multor cărţi pe tema renaşterii, el a adus o contribuţie importantă la înţelegerea

acestei teorii, dar înainte de toate, prin cartea sa *„Reinkamation aktuell – Kinder beweisen ihre geburt*, a dat una dintre cele mai importante opere în domeniu. Sub titlul *„Meine Mutter wohnt în Charles Citÿ*, aflăm următoarele episoade:

Romy este fiica lui Barry şi Bonnie Créés, care trăiesc în Des Moines, statul Iowa din Statele Unite, unde ea s-a şi născut. Micuţa spunea tot timpul că anterior fusese un băiat pe nume Joe Williams. Cu timpul, părinţii au aflat mai multe amănunte din viaţa lui Joe. Fireşte, iniţial au considerat afirmaţiile fiicei lor drept născociri ale unei fantezii de copil. Romy susţinea că trăise în Charles City. Ei bine, poate că a auzit din întâmplare la televizor numele acelui oraş, aflat la circa 250 kilometri de Des Moines. A mai afirmat că ar fi fost căsătorită cu o femeie numită Sheila şi că împreună ar fi avut trei copii. Nici această declaraţie nu i-a alarmat pe părinţi. După un timp, Romy a vorbit despre faptul că mama ei de mai înainte se numea Louise Williams şi că Joe a crescut în casa ei, acoperită cu ţigle roşii. Odată, din vina lui, acolo ar fi avut loc un incendiu, iar mama lui s-ar fi ars la mână. Tot de la această întâmplare mama s-ar fi ales cu dureri la picior, iar Romy le-a arătat părinţilor exact locul dureros de la piciorul drept. Îi ruga mereu pe părinţi s-o ducă la Charles City, deoarece dorea să-şi viziteze mama de acolo, pentru a-i spune că *„totul este în ordine*”. Părinţii ei încă nu ştiau ce să creadă despre toate acestea. Odată însă, mergând cu

copilul pe stradă şi trecând în viteză o motocicletă, Romy a intrat în panică. Anterior le tot povestise cum ea – adică Joe – avusese o motocicletă şi cum, împreună cu soţia lui, Sheila, şi-ar fi pierdut viaţa într-un accident de motocicletă. Iar pentru că Romy îi tot rugase s-o ducă la Charles City, spre a le arăta totul şi, în primul rând, pe mama Louise, întâmplarea li s-a părut părinţilor suficient de stranie pentru a da curs rugăminţii. Însă cum să procedeze?

Auziseră despre un profesor din California care se ocupa de cazuri în care copiii îşi aminteau de viaţa anterioară. Au luat legătura cu profesorul indian Hemendra Banerjee, care în iarna anului 1981 a venit la Des Moines împreună cu soţia şi doi jurnalişti suedezi de la revista *Allers*, pentru a studia cazul Romy Créés. Era vorba despre un caz ideal din punctul de vedere al studierii reîncarnării, întrucât un cercetător prelua o situaţie nerezolvată de către persoana în chestiune. De cele mai multe ori, el se poate baza doar pe relatările ulterioare ale altora, sperând că toate datele au fost redate corect. După ce profesorul Banerjee a mai ascultat încă o dată totul de la părinţi şi, firește, chiar de la Romy, s-au urcat toţi în maşină şi au pornit la drum.

Pe măsură ce se apropiau de Charles City, Romy devenea tot mai agitată. S-a aşezat pe scaunul din faţă, iar când au intrat în oraş a spus: *„Trebuie să cumpărăm dori pentru mama Williams. Cel mai mulţii plac florile albastre. Nu*

putem intra pe uşa din faţă. Trebuie să mergem după colţ „la uşa din mijloc”. Au cumpărat un buchet de flori albastre, aşa cum dorise Romy. S-au mai uitat încă o dată într-o carte de telefon şi, spre bucuria tuturor, au găsit acolo numele Louise Williams, împreună cu adresa. Iar Romy le-a arătat drumul spre casă de parcă era ceva de la sine înţeles.

În cele din urmă, au ajuns împreună cu cei doi reporteri la casa descrisă, într-o suburbie din Charles City. Era un bungalou alb, însă nu avea acele ţigle roşii despre care vorbise Romy. Totuşi, într-adevăr, pe o tăbliţă era scris: *rugăm să folosiţi intrarea din spate”*. După ce au bătut la uşa din spate, le-a deschis o femeie mai în vârstă. Se sprijinea pe o cârjă, iar în jurul piciorului drept avea înfăşurat un bandaj. A fost întrebată dacă era doamna Louise Williams. A răspuns afirmativ., *g\fi avut un* fiu *pe nume Joe*?”

„Da”.

I s-a dat de înţeles că se dorea o discuţie mai pe îndelete, însă doamna Williams a răspuns că nu se poate acum, deoarece trebuie să respecte neapărat programarea la medic, dar după aceea, în circa o oră, le-ar sta cu plăcere la dispoziţie. Romy a fost foarte decepţionată, întrucât îşi imaginase cu totul altfel această primă întâlnire cu mama ei de mai înainte. Şi nici florile albastre nu fuseseră încă oferite. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

După o oră, grupul celor şapte a bătut din

nou la uşa doamnei Williams. Părea că deja îi aştepta şi i-a rugat să intre. Acum micuţa Romy a putut să-i ofere doamnei Williams florile albastre. Aceasta s-a bucurat foarte mult şi a fost foarte surprinsă, spunând că un asemenea buchet ar fi primit ultima dată de la fiul ei, Joe. În acel moment i s-a spus cine este Romy şi că îşi aminteşte despre o viaţă anterioară. Doamna Williams asculta consternată. E posibil să-i fi făcut plăcere că cineva, pe care şi-l imagina dintr-odată extraterestru, povestea lucruri din trecutul său. A trebuit să confirme toate amănuntele relatate şi întreba mereu: *„Oare de unde ştie toate acestea*?” Pentru ea era de neînţeles cum o fetiţă putea să ştie totul despre ea şi despre fiul ei decedat, de vreme ce nu cunoaşte pe nimeni în Des Moines care să-i fi putut povesti lui Romy ceva despre ei. Întrebată de ce Romy i-a descris casa cu ţigle roşii, a răspuns că, în urmă cu ani, în Charles City fusese un ciclon îngrozitor care distrusese în aşa măsură acoperişul, încât a trebuit refăcut, dar nu s-au mai folosit ţigle roşii. I s-a povestit că Romy ştia că în casă se putea intra prin uşa laterală din spate. Doamna Williams a spus că Joe ajutase pe atunci la construcţia casei şi o sfătuise ca iarna să ţină închisă uşa din faţă.

Deşi doamna Williams nu credea în reîncarnare şi multe trebuie să i se fi părut neverosimile, s-a simţit atrasă de Romy. Au mers amândouă în camera de alături. Când au revenit, se ţineau de mână. În cealaltă mână, doamna

Williams avea o fotografie înrămată şi a spus, radiind de bucurie: „*I-arecunoscut pe toţi*”. Le-a arătat celor prezenţi fotografia, ce fusese făcută cu ocazia ultimului Crăciun înaintea morţii Sheilei şi a lui Joe. Doamna Williams a insistat că, în camera de alături, Romy îi numise corect pe toţi cei din fotografie.

În timpul discuţiei, doamna Williams a confirmat multe din spusele lui Romy în Des Moines. Într-adevăr, Joe şi Sheila îşi pierduseră viaţa în 1975, într-un accident de motocicletă, iar la fel de adevărat era că aveau trei copii. Corespundeau şi numele rudelor pe care Romy le amintise încă de acasă. De asemenea, a confirmat incendiul despre care vorbise Romy, când, într-adevăr, se arsese la mână.

Nici doamna Williams şi nici părinţii lui Romy nu erau însă pregătiţi să creadă în reîncarnare. Erau prea îndoctrinaţi de dogmele bisericii pentru a putea accepta posibilitatea unei renaşteri a lui Joe, întruchipat de Romy. Pentru aceştia trei, ceea ce a fost descris aici rămâne un fenomen neelucidat. Totuşi, doamna Cress exclude o escrocherie din partea fiicei ei: „*Sunt absolut sigură că tiica mea nu minte*”.

Acest exemplu ne arată cât de greu le vine oamenilor să se desprindă de vechile modele de gândire şi credinţă. 7> P-29 urm)

În cel de-al doilea caz avem de-a face cu o altă situaţie, copilul fiind crescut de părinţi ce cred în reîncarnare. Sub titlul „*Un copil în vârstă*

de trei ani dovedeşte vinovăţia ucigaşului său”, citim o mică „povestire poliţistă”, relatată iniţial de cunoscutul medic israelian, Eli Lasch:

Druzii sunt un popor de aproximativ două sute de mii de oameni, stabiliţi deja de mult timp în Liban, Siria, Iordania şi în zona Israelului de astăzi. Ei nu sunt nicimusulmani, nici creştini, având propria lor religie. În Israel pot fi întâlniţi cu precădere pe înălţimile Golan. Sunt unicii israelieni neevrei care servesc în armata israeliană. Reîncarnarea este centrul credinţei lor. De îndată ce se naşte un copil, i se caută pe corp aluniţele, existând convingerea că acestea provin de la rănile mortale suferite într-o viaţă anterioară. Dacă se găseşte aşa ceva la un copil, de îndată ce el poate să vorbească se încearcă aflarea unor detalii din viaţa lui trecută, spre a se obţine puncte de reper privind moartea lui de atunci.

Se ştie că adesea copiii mici nu pot separa cu exactitate evenimentele trecute de cele prezente şi, ca urmare, trăiesc totul ca într-o viaţă. Imediat ce un copil împlineşte trei ani şi ştie să diferenţieze clar întâmplările din viaţa anterioară de cele din viaţa de acum, el este dus în locul unde susţine că a trăit – dacă l-a menţionat. De cele mai multe ori, acesta este un eveniment deosebit, fapt pentru care se constituie un fel de comisie de cercetare, sub conducerea celor mai bătrâni oameni din sat

Odată, când a împlinit trei ani un copil ce

purta pe frunte, până spre mijlocul capului, un semn din naştere roşu şi lung, s-a format un grup de cincisprezece oameni. Din el făceau parte tatăl şi alte rude ale copilului, câţiva bătrâni din sat şi reprezentanţi din cele trei sate vecine, întrucât, din ceea ce dădea de înţeles băiatul, rezulta că trebuia să fi trăit în imediata apropiere. Singurul nedruz admis în acest grup a fost profesorul Eli Lasch, despre care se ştia că era interesat de fenomenul reîncarnării. Copilul a fost dus în primul sat învecinat. A fost întrebat dacă îi era familiar, însă el a răspuns că a trăit în alt sat. Prin urmare, s-a mers la următorul sat, unde au primit acelaşi răspuns. În cele din urmă au ajuns în al treilea sat. Băiatul a spus că era satul Dintr-odată şi-a reamintit numele purtat anterior.

Cu luni de zile în urmă spusese deja că cineva îl lovise cu toporul. Nu-şi mai amintea însă nici numele lui, nici pe al ucigaşului. De data aceasta şi-a amintit numele de familie şi prenumele lui. Unul dintre bătrânii satului cunoştea un bărbat cu numele menţionat. El a spus că acel bărbat dispăruse fără urmă de patru ani, crezându-se despre el că fusese victima războaielor din regiune; se întâmpla adesea ca unii oameni să nimerească între liniile evreilor şi sirienilor, să fie luaţi prizonieri sau împuşcaţi ca presupuşi spioni. S-a mers apoi prin sat. Băiatul a arătat spre casa celui pe care îl căutau. Se strânseseră mulţi curioşi. Deodată, copilul s-a îndreptat spre un bărbat şi a rostit: *„Nu eşti tu...? 1* (Numele i-a

scăpat lui Eli). Bărbatul a răspuns cu un „*Da*”.

„Mai înainte am fost vecinul tău. Ne certaserăm, iar tu m-ai omorât cu securea.”. Aşa cum a relatat Eli, omul s-a îngălbenit brusc, iar copilul de trei ani a spus: „Ştiu şi unde mi-a îngropat corpul”.

Întregul grup s-a îndreptat spre câmpurile de lângă sat, împreună cu ceilalţi curioşi. Bărbatului pe care micuţul îl recunoscuse drept ucigaşul său i s-a cerut să-i însoţească. Băiatul i-a condus la un câmp şi, oprindu-se în faţa unui morman de pietre, a spus: „*Sub aceste pietre mi-a ascuns corpul. Iar dincolo a îngropat toporul*”. Pietrele au fost date la o parte şi sub ele s-au descoperit îmbrăcăminte ţărănească şi scheletul unui adult. Craniul era despicat frontal, după cum s-a putut observa cu exactitate. Cu toţii se uitau acum la ucigaşul indicat de băiat. În faţa tuturor, acesta şi-a recunoscut fapta. Apoi s-a mers spre locul unde copilul afirmase că fusese îngropat toporul. Nu a fost nevoie să se sape mult, iar toporul a ieşit la iveală.

Pentru druzi reîncarnarea este ceva de la sine înţeles şi nu mai este nevoie de dovezi pentru a consolida această credinţă. Cu toate acestea, este mereu uimitor pentru ei să vadă cum reîncarnarea se confirmă prin astfel de cazuri... Eli s-a mai interesat ce se va întâmpla cu asasinul celui ucis. I s-a dat de înţeles că nu va fi predat autorităţilor oficiale, ci îl vor judeca ei înşişi (27> p37.9*urm)

Cel de-al treilea exemplu provine din cercul

meu de prieteni:

La sfârşitul anului 2003, unul dintre cei doi cumnaţi ai mei a organizat o petrecere la care a fost invitat şi un prieten. Goran, acesta era numele lui, îşi adusese şi fiul în vârstă de patru ani, Finn. Goran este născut în Iugoslavia, însă a crescut în Germania. Cu o săptămână în urmă fusese la mama lui, în Serbia, iar împreună cu fiul său şi cu câteva rude merseseră la cimitir, la mormântul bunicii. După un timp, Goran a constatat că fiul său dispăruse şi a plecat să-l caute. L-a găsit şezând turceşte în faţa unui mormânt străin, uitându-se fix la fotografia celei îngropate acolo, pusă pe piatra funerară – aşa cum este obiceiul în această regiune. Întrebat de Goran ce făcea acolo, Finn a răspuns: *cunosc pe această femeie*”. Surprins, Goran a vrut să ştie de la fiul său cine era femeia – în definitiv, Finn se găsea pentru prima dată în această parte a lumii –, iar el a răspuns: *Aceasta este Mariah*!”

Cum Goran crescuse în Germania şi nu ştia să citească literele chirilice, şi-a chemat mama, care a apărut la mormânt împreună cu rudele. Ea a tradus inscripţia pe care stăteau scrise numele Mariah Jakula şi data decesului, 1979.

Surpriza a fost mare, iar Finn a fost întrebat de unde putea s-o cunoască pe Mariah, la care acesta a răspuns sigur pe el: „*De la ea am cumpărat came*”.

Toţi cei din jur au rămas perplecşi, pentru că, deşi Mariah şi familia ei nu aveau măcelărie în sat,

ea tăia totuşi animale şi le vindea carnea.

Ei bine, cum v-aţi explica dumneavoastră aceste fenomeme?

În ultimii zece ani am luat legătura cu câţiva asemenea copii de pe cinci continente, le-am studiat cazurile şi am găsit explicaţii; trebuie să recunosc că răspunsurile cele mai importante au venit chiar de la copii, care ştiau foarte exact cine şi ce erau înainte de a zăbovi în pântecele matern…

Despre aceasta veţi afla şi mai multe în cuprinsul cărţii; de acum înainte voi intercala tot timpul declaraţiile copiilor cu însuşiri de medium, spre a vă arăta clar că, pe lângă „computer-kids" insensibili, creşte şi o elită spirituală, care va înfăptui ceva măreţ (toţi aceşti copii sunt prezentaţi şi studiaţi mai îndeaproape în cartea mea „*Die Kinder des neuen Jahrtausends*")…

Înapoi la reîncarnare:

Calea evoluţiei sufletului omenesc este cea a învăţării. Acest proces de învăţare, al cărui ţel este cunoaşterea vieţii în întregul său, înseamnă un drum foarte lung, presărat cu multe erori şi îndreptări. Aceste încarnări (renaşteri) sunt comparabile cu clasele unei şcoli. Viaţa pământeană ar corespunde unei clase de şcoală, cu temele, problemele, testele, dificultăţile şi succesele ei. După o asemenea perioadă de învăţare urmează o perioadă de vacanţă, în care uneori trebuie recuperate procese de învăţare ratate sau insuficient însuşite. Apoi trecem într-o

nouă clasă. În funcţie de rezultatele obţinute, ne separăm din nou. Dacă n-am învăţat, trebuie să repetăm; dacă am dovedit capacitate de a învăţa trecem în treapta superioară, cu teme şi verificări noi şi mai pretenţioase. Deosebirea dintre şcoală şi viaţă este însă aceea că viaţa are o răbdare infinită cu noi şi oferă omului, adică sufletului, permanent noi posibilităţi de a înţelege ceea ce nu a învăţat.

Cu cât un suflet este mai evoluat, cu atât răspunderea lui este mai mare, iar la fel este şi nevoia de a sluji, de a-i ajuta pe alţii şi de a-i sprijini pe cei mai slabi.

Ceea ce nu înseamnă că trebuie să mergem la mănăstire sau să lucrăm ca terapeuţi. Putem acţiona şi ca miliardari sau ca oameni de afaceri realizaţi. Diferenţa dintre unul şi celălalt constă, de pildă, în felul cum ne tratăm angajaţii, dacă oferim ceva pentru ca şi alţii să se realizeze, ori ne folosim puterea şi influenţa pentru a ne consoilida şi mai mult propria poziţie.

Dacă vrea, un politician sau bancher poate să-şi folosească poziţia pentru a intervini în favoarea celor care caută ajutor.

Acest exemplu al şcolii-viaţă l-a ales şi Flavio din Argentina, care la vârsta de şapte ani declară: „În realitate, viaţa este o mare şcoală: unii pornesc cu dreptul, alţii rămân repetenţi, iar treptele învăţării sunt parcurse până ajungi profesor. După aceea eşti specialist al veşniciei şi ai sarcina de a te coborî la nivelul elevilor şi de a-i

ajuta, pentru ca şi ei să ajungă la fel de departe. Iar apoi, aceştia vor fi determinaţi să înţeleagă că noi toţi suntem o parte a Domnului şi că viaţa ne cizelează până devenim perfecţi”. (28> p38>

Sintetizate, toate legile pot fi redate în următoarea frază: „Tot ceea ce tu, Creaţie a Domnului, faci, fie el bine sau rău, fie că a fost vorba de oameni, animale sau plante, se va întoarce cândva la tine ca un bine sau ca un rău”.

De aceea, toate aşa-numitele lovituri ale sorţii au un *substrat karmic*, adică avem acum şansa de a îndrepta ceva din ceea ce am pricinuit odată cuiva.

Pentru a explica mai bine, iată un scurt exemplu:

Să ne imaginăm un magnet. În funcţie de forţa sa, va atrage un anumit număr de ace de la o distanţă anume. Dacă luăm magnetul cu noi în Olanda, Grecia, Hawaii sau America de Sud, acolo va face exact acelaşi lucru.

Transpus la noi, oamenii, înseamnă că, indiferent unde ne aflăm, ne luăm cu noi aura – câmpul energetic – cu toate temerile, speranţele, programele şi modelele noastre. Dacă acasă am strâns bani sau am avut parte de supărare, la fel ni se va întâmpla şi în Thailanda, pentru că suntem încă aceiaşi. Dacă însă ne schimbăm modelele, aşadar comportamentul, atunci ni se schimbă şi câmpul de rezonanţă, şi vom atrage alţi oameni şi alte teme.

La fel este şi cu reîncarnarea. Tocmai am

discutat despre transferul într-un alt loc al câmpului nostru energetic (comparat cu magnetul, care acţionează în nordul Germaniei la fel ca în sudul ei). Dacă am păstra acest magnet într-un vacuum timp de douăzeci de ani, ulterior ar avea încă aceeaşi acţiune: ar atrage aceleaşi ace, de aceeaşi dimensiune şi de la aceeaşi distanţă.

Şi la fel este cu sufletele renăscute. Dacă la sfârşitul unei vieţi în câmpul nostru de energie avem un anumit model de viaţă, pe baza căruia trebuie însuşite anumite modele de comportament, temeri, speranţe, talente… atunci în următoarea viaţă, acestea devin din nou active începând cu vârsta maturităţii – la unul mai devreme, la altul mai târziu. La fel ca magnetul. Este numai o transpunere în timp. Sufletul este acelaşi, numai corpul în care acesta se află este unul nou.

O investigare sau o consultare a unui mediu bun poate să reprezinte un ajutor în cazul bolilor condiţionate karmic, pentru a afla cauza unei suferinţe, a unui accident, a unei infirmităţi sau a unui blocaj în viaţă. Cu cât înţelegem mai devreme aceste conexiuni, cu atât reuşim mai repede să rezolvăm, adică să îndreptăm asemenea complicaţii karmice sau să evităm drumuri greşite în viaţă prin

1. a recunoaşte.
2. a înţelege şi
3. a ierta – nouă, dar şi altora.

Numai noi *înşine* putem să ne eliberăm pe noi

înşine, pentru că tocmai aceasta ne face să fim oameni-zei, aceia prin care Dumnezeu acţionează, aşadar aceia care au înfăptuit în ei înşişi dumnezeiescul. Viaţa ca sclav, ca sclav spiritual, încetează şi nu numai că devenim *independenţi*, dar începem să gândim pentru noi *înşine* şi conştienţi de *noi înşine*.

Dintre toate, al treilea punct este cel mai important – iertarea. Acest aspect al vieţii, demonstrat şi propovăduit de Iisus printr-o viaţă exemplară, face ca învăţătura lui să se detaşeze radical de celelalte dogme din lume. Dacă facem abstracţie de dorinţa pământească de a stăpâni a *Bisericii ca organizaţie* şi în primul rând de Vechiul Testament, care nu are nimic de-a face cu Iisus şi cu Tatăl care ne iubeşte, despre care acesta vorbeşte, devine foarte clar de ce Iisus a fost răstignit pe cruce.

Totuşi legea karmei, legea compensaţiei, este pusă de cele mai multe ori în legătură cu experienţe negative, neplăcute şi dureroase. Aşa însă cum acţionează într-o direcţie, natural că acţionează şi în cealaltă – în cea plăcută, pozitiv-constructivă! Unele lucruri pe care într-o viaţă obişnuim să le considerăm drept privilegiu – o casă părintească bună, o situaţie financiară bună, realizare profesională, relaţii bune cu copiii sau aptitudinea de a vindeca – toate acestea sunt rodul unei asemenea seminţe dintr-o viaţă anterioară.

În legătură cu aceasta, expertul în teoria reîncarnării Trutz Hardo explică:

„Vedem ca, în mod eronat, karma este privită drept o pedeapsă pentru fapte comise anterior, pentru care nu există justificare. În sensul propriu-zis al noţiunii, karma nu are nimic de-a face cu sancţiunea, deoarece în creaţia Domnului nu este prevăzută nicio pedeapsă. Karma înseamnă însă că se culege ce s-a semănat. Dacă, pe parcursul vieţilor, trecem cu vederea ce roade culegem ca rezultat al acţiunilor noastre, atunci cu timpul vom învăţa să facem numai fapte de pe urma cărora să avem parte de roade dulci. Legea karmei face ca treptat, de-a lungul multor vieţi, să se înţeleagă procesul de cunoaştere care are loc, şi tot ea ne ajută ca, în cele din urmă, din experienţă, să gândim, să vorbim şi să acţionăm pe pământ numai în conformitate cu legile divine ale iubirii”. 7> p173)

În univers nicio faptă bună nu este uitată. Chiar şi atunci când uneori am putea avea impresia că suntem uitaţi definitiv.

Tocmai aici se remarcă de fapt căutătorul spiritual. Esotericul, cercetând în interiorul său, se deosebeşte de exoteric, care trăieşte în lumea exterioară, prin faptul că el nu se declară mulţumit cu lucruri de suprafaţă şi o gândire pur materială, ci vrea să pătrundă în profunzime şi să ajungă la cauză. El ar dori să înţeleagă de ce este bolnav sau de ce este singur, de ce se bucură dintr-odată de succes, de ce întâlneşte mereu anumite persoane sau trăieşte anumite experienţe. Ar dori să ştie de ce se află pe această planetă, ce

misiune are, ce rol joacă el în această piesă de teatru, cum poate să-şi joace şi mai bine rolul…

În acest sens, ocupaţiile cu tematică spirituală ar trebui să-l facă pe om mai liniştit, mai echilibrat şi mai înţelegător, mai tolerant, dar şi mai direct, mai conştient de sine, mai curajos, mai pregătit să rişte şi mai îndrăzneţ – pentru a merge pe drumul propriu, în conformitate cu legile spirituale.

Cu toate acestea, nu trebuie pierdut din vedere că la unii oameni aşa ceva se poate întoarce împotriva lor. Unii „aleşi” îşi pierd complet busola, deoarece „eul” lor se simte chemat spre ceva „superior” (nu sufletul lor), îşi neglijează obligaţiile zilnice (familia, gătitul, câştigarea de bani…), se pierd în iluzii şi născocesc idei fantastice, pentru ca ulterior să se trezească într-o situaţie şi mai grea decât înainte.

Dragile mele cititoare şi dragii mei cititori, tocmai acesta este reversul medaliei. Prin cărţile mele, şi eu am dorit să impulsionez mulţi oameni să vadă lumea cu alţi ochi, să trăiască mai conştienţi şi mai independenţi. A trebuit însă să constat că unii cititori n-au ştiut deloc să se folosească de acestea, au căpătat temeri, au trăit în paranoia, i-a cuprins furia…

Când aflu asemenea cazuri, mă întreb adesea dacă n-ar fi fost mai bine să nu fi scris cărţile. Aşa se întâmplă însă cu toate lucrurile în viaţă. Cu siguranţă, nici descoperitorul curentului electric nu avusese intenţia să execute oameni pe scaunul

electric…

Prin urmare, dacă observăm că îndeletnicirea cu o anumită temă nu ne duce mai departe, atunci să luăm o pauză şi să lăsăm lucrurile să se liniştească, să lucrăm din interior asupra lor, iar cât timp viaţa practică îşi desfăşoară cursul, să reţinem ce anume din ceea ce am citit este într-adevăr utilizabil în mod practic, poate fi pus în aplicare şi duce la rezultate constructive.

În orice caz, fondul propriu-zis al legii karmice nu este acela că trebuie să cărăm cu noi dintr-o viaţă în alta gunoiul (încercând adesea să ne recunoaştem „vinovaţi”) de care noi i-am învinuit pe alţii, iar prin aceasta, şi pe noi înşine; dimpotrivă, esenţial este că vom înţelege cândva faptul că, dacă legea compensaţiei funcţionează perfect în sens distructiv, în mod logic funcţionează la fel şi în sens constructiv. Aşadar, ca oameni ce gândesc logic, vom încerca să semănăm în prezent cât mai mult bine posibil, pentru ca în viitor, indiferent dacă în viaţa aceasta sau într-una care va veni, să putem culege roadele aşteptate.

În Talmud găsim totul rezumat în când fraze:

Ai grijă de gândurile Tale, deoarece ele devin cuvinte.

Ai grijă de cuvintele Tale, deoarece ele devin fapte.

Ai grijă de faptele Tale, deoarece ele devin obiceiuri.

Ai grijă de obiceiurile Tale, deoarece ele

devin caracterul Tău.

Ai grijă de caracterul Tău, deoarece el devine soarta Ta.

Din acest punct de vedere vrem să examinăm acum cu atenţie şi pe scurt tema bolilor, pentru că nici acestea nu cad din cer, şi ne întrebăm…

CINE ESTE VINOVAT DE BOALA MEA?

Bolile nu cad din cer şi nici nu sunt o *„pedeapsă a Dumnezeu”*. Desigur, există virusuri şi agenţi patogeni, care pot da naştere unor tulburări în organism, dar numai atunci când mediul este prielnic, adică, pe de o parte, sistemul imunitar respectiv este slab, iar pe de alta, există şi un mediu spiritual propice. Dumnezeu nu pedepseşte niciodată. Tot ceea ce ni se întâmplă este o consecinţă a propriilor noastre acţiuni anterioare.

Analog lui *„precum înăuntru, aşa şi pe dinafară”*, corpul este reflectarea în oglindă a sufletului. Dacă starea sufletească a unui om se află în dezechilibru, la fel este şi corpul său. Dacă starea interioară este de supărare, se va supăra şi corpul, ceea ce se va exprima şi prin boli.

Nu putem combate bolile cu mijloace externe, pentru că ele sunt prietenii noştri care vor să ne facă să înţelegem ceva. Şi aici este valabil *principiul* cu cât ne temem mai mult de o boală, cu atât ne îmbolnăvim mai repede de ea. Cu cât combatem mai mult o boală, cu atât aceasta se agravează. Cu cât vrem mai mult să scăpăm de ea, cu atât ne va lua mai mult timp. Dacă însă îi

înţelegem mesajul spiritual, atunci pleacă singură, pentru că nu a venit să ne dăuneze, ci din prietenie. Ca un bun prieten, ea vrea să ne spună că trebuie să ne schimbăm, că am stagnat în evoluţia noastră spirituală. Prin urmare, boala nu este un adversar, ci un mesager, întrucât nu există de fapt nicio „boală", ci numai oameni bolnavi!

Să luăm următorul exemplu: organismul unui alcoolic este pe punctul să cedeze. E vizibil că în curând ficatul nu va mai rezista, totuşi pacientul nu pare prea îngrijorat, *la vârsta mea am băut de-am stins şi anul ăsta împlinesc nouăzeci de ani, prin urmare am s-o mai duc*". Amicul nostru spune asemenea baliverne ca să nu fie obligat să recunoască faptul că este deja dependent de alcool, precum şi că este pe cale să-şi distrugă şi corpul, pe lângă mintea parţial deja turmentată de băutură. Are pregătite o mulţime de subterfugii, dar în sinea lui este conştient în ce situaţie se găseşte. Cu toate acestea, nu este pregătit să accepte ajutor, pentru că nu este nici pregătit să ia o hotărâre.

Ar exista posibilitatea să-i fie înlocuit ficatul distrus de băutură cu unul nou, proaspăt livrat (comerţul cu organe a devenit între timp o afacere foarte rentabilă), sau să fie tratat cu un nou superpreparat al industriei farmaceutice, care să determine celulele ficatului să se regenereze rapid. Pacientul ar putea merge şi la unul dintre supercopiii noştri, care prin atingerea cu mâna să îl elibereze de suferinţă.

Ne întrebăm, desigur: cum ar acţiona vindecarea spontană a ficatului asupra prietenului nostru bolnav din cauza alcoolului? îi va schimba gândirea şi-l va face să renunţe la alcool? Bineînţeles că nu. De îndată ce ficatul va funcţiona din nou, va bea în continuare, iar îngerul său păzitor îşi va smulge părul din cap de ciudă. Toate indiciile pe care i le-a dat despre conştiinţa sa, despre comentariile prietenilor şi cunoscuţilor… nimic n-a ajutat. Bolnavul n-a vrut să asculte nici de vocea sa interioară, nici de o voce din exterior şi se află în mod sigur pe drumul de a-şi rata scopul vieţii.

Aşadar, un singur lucru îl mai poate ajuta: un calmant puternic. Foarte probabil că ficatul lui va intra în grevă generală, ceea ce îl va îngenunchea. Soţia lui şi-a luat deja câmpii, după ce suportase cuvinte urâte şi violenţe, astfel că acum este singur în spital; „prietenii” de cârciumă n-au fost niciodată adevăraţii săi prieteni, ceea ce trebuie să recunoască mâhnit măcar în ceasul al doisprezecelea. Are însă acum timpul necesar să-şi vină în fire. Probabil admite că bea exagerat din cauza temerilor sale. Abia când îşi va da seama de aceasta va avea parte de o vindecare reală.

Este *boala* ceva bun sau ceva rău? Ficatul distrus vrea să-i transmită pacientului un mesaj pentru drumul în viaţă sau vrea poate să fie înlocuit printr-unul nou, artificial? Este posibilă o vindecare fără o schimbare în modul de gândire?

În spatele fiecărei boli, că este un guturai

banal sau un cancer, se ascunde un mesaj ascuns al sufletului. Boala nu vrea să fie combătută, ci vrea să-i înţelegem mesajul şi să ne schimbăm modul de gândire şi de acţiune, pentru că atunci misiunea este îndeplinită, iar simptomul poate să dispară.

La ce mă refer când vorbesc despre un *mesaj ascuns al*? Daţi-mi voie să exemplific pe scurt:

Ochii noştri sunt un organ senzorial cu care percepem lumea, cu care vedem lumea. Dacă ar apărea dereglări funcţionale, s-ar pune întrebarea ce *nu vrem să vedem* noi, ce nu vrem să vedem aşa cum este în realitate. Ce ne enervează atât de mult, încât *mai putem vedea*? Proverbul *„dragostea orbeşte"* indică de asemenea în această direcţie. Noi *nu vedem lucrurile clar*, nu le vedem *profund*, nu aşa cum sunt ele în realitate, privirea este *înceţoşată*, iar ochelarii sunt folosiţi ca o cârjă, pentru a depăşi vechea percepţie, care nu vrea să vadă realitatea. De aceea, ar fi îndreptăţită întrebarea: ce nu vrea să vadă cel care are probleme de vedere? Este cineva miop şi îi lipseşte clarviziunea? Poate că a folosit adesea expresia *„nu mai pot să văd ochi"*? S-*a* programat să spună numai adevărul, şi anume că el există într-o viziune asupra lumii confecţionată de mântuială, că realitatea refulează şi că nu vrea să vadă sau să cerceteze? Printr-un exemplu foarte sugestiv aş dori să lămuresc faptul că o vedere *proastă* nu are nimic de-a face cu ochi deficienţi sau bolnavi. La un seminar, un cunoscut

hipnoterapeut german readusese la vârsta copilăriei o persoană ce purta ochelari. Omul se aşezase pe o canapea, îşi scosese ochelarii şi închisese ochii. Hipnotizatorul a mers cu el în cel de-al zecelea an de viaţă, în care, aşa cum spusese mai devreme, nu avea încă nevoie de ochelari. Subiectul şi-a schimbat exprimarea, a vorbit dintr-odată ca un copil de zece ani, a povestit despre familie, despre tapetul nostim din dormitor şi multe altele. Apoi terapeutul i-a înmânat pacientului o carte şi l-a rugat să citească din ea. Aflat încă sub efectul hipnozei, acesta a început să citească fără greşeală – nota bene, fără ochelari – exact ca băiatul de zece ani, care încă nu purta ochelari. Publicul asista fascinat la scenă. După ce bărbatul a terminat de citit, hipnotizorul l-a readus în prezent, i-a cerut să se ridice şi apoi l-a rugat să citească pasajul încă o dată. Acesta însă a răspuns că nu poate să recunoască nimic şi are nevoie de ochelari, pentru că are vederea foarte slabă.

Cei de faţă au rămas surprinşi. Tocmai li se demonstrase că *vederea slabă* a omului nu se datora ochilor, ci avea de-a face cu „perspectiva” sa. Era legată de intenţiile sale, de modul de a vedea lumea, de a se vedea pe sine în lume, de felul cum evaluează, cum judecă şi cum condamnă ce este bun şi ce este rău. Cu inima deschisă, nevinovată, neîngrădită şi cu perspectiva unui copil de zece ani, a putut să citească pasajul, deşi ochii erau aceiaşi. Însă omul vârstnic, cu viziunea

asupra lumii marcată de multe evenimente, conflicte şi decepţii şi, de aceea, îngrădită, n-a putut să citească. Este vorba deci despre ceea ce priveşte prin ochi, şi anume sufletul; despre aspectul lui nemuritor, spiritual; despre acela care sălăşluieşte în corp.

Să reflectăm la aceasta!

Dar ce ne spun urechile? Şi aici limba ne ajută: *nu pot să mai aud*; *a avea urechea deschisă*; *a asculta pe cineva*; *a pleca urechea la cineva*, *a asculta de cineva*; *a trage cu urechea* sau *ascultare*. Toate acestea sunt expresii care arată foarte clar în ce se concretizează problema celor care nu aud bine: ei nu vor *asculte*, se închid în ei înşişi, nu suportă nicio critică, nu vor *să asculte* de cineva. Pur şi simplu, nu dau *atenţie* la ceea ce *nu vor să audă*, la ceea ce nu le convine. Deseori, asemenea oameni sunt extrem de recalcitranţi şi imobili spiritual.

Fără îndoială că, cu timpul, surzenia poate să fi devenit într-o anumită măsură şi un refugiu al sensibilităţii interne în faţa excesului de zgomot de astăzi.

În ce priveşte durerile de cap, este evident că cineva *îşi bate capul* cu un lucru sau altul. El *îşi pierde capul*. Unii acţionează *fără cap*. Altora le-a fost *sucit capul*. Unii sunt foarte *încăpăţânaţi*, iar alţii sunt uneori *grei de cap*. Este clar că un om cu dureri de cap este adesea foarte ambiţios şi încearcă *treacă cu capul prin zid*. Se poate întâmpla foarte bine ca ambiţia, setea de putere şi

voinţa *i se urce* respectivului *cap*. Cine *prelucrează prea mult în cap* sau peste puterea de înţelegere, acela iese din starea de echilibru (inimă/cap). Este un căpăţânos. El şi-a *ceva în cap* şi urmăreşte să realizeze acel ceva – monoton. Durerea de cap arată că în gândirea respectivului ceva este greşit când îşi sparge capul cu lucruri total neimportante, când vrea să se asigure din toate părţile, cântăreşte şi tot cântăreşte, până când îi vâjâie *scăfârlia*.

Alte expresii ce fac posibilă includerea şi altor organe în temă sunt: *cineva ne mănâncă*

Scatii sau, dacă *stăm sub tensiune*, vezica se revoltă sau *expectorăm otravă şi Sere*, astfel încât trebuie să învăţăm să ne controlăm răbufnirile agresive; *o inimă rece* sau *Spsa de inimă* au de asemenea influenţă asupra organului cu acelaşi nume. Aici ar fi binevenită întrebarea dacă ne ascultăm întotdeauna inima şi ce loc ocupă sentimentele în viaţa noastră. Ar trebui să fie evident şi faptul că, dacă cineva *calcă pe nervi*, aceasta nu va rămâne fără consecinţe pentru sistemul nostru nervos. Bolnavul de *piele* s-ar putea întreba ce i *se întâmplă sub piele* sau ce-l; cel răcit *sătul până-n gât* sau *a* avut de lucru până peste urechi; bolnavului de stomac i-a picat ceva greu la stomac – sau oare lui dragostea îi trece prin stomac? Poate că el este furios pe cineva – ori s-a *încăpăţânat*? Când cineva *face pe el* sau *face în pantaloni de Sică*, este clar că intestinul catalizează şi temerile. Dar şi problemele

financiare au influenţă asupra intestinului. Această legătură o ilustrează, în limbaj popular, *căcăciosul de bani*. De asemenea, *intrarea într-o haită de câini* anunţă un posibil noroc de bani. De aceea, o constipaţie are de-a face cu a refuzul de a consimţi şi de a ceda, ceea ce înseamnă zgârcenie. *Linguşitorul*, care se *târăşte în spatele* altora pentru a se aranja în viaţă. Îşi lasă la garderobă coloana vertebrală. Lui îi este teamă să-şi dezvolte propria viaţă şi propria personalitate sau să facă ceva prin care să se impună. 9)

Şi aşa mai departe…

Însă, aşa cum sufletul ne transmite semnale şi mesaje despre aşa-numitele „boli”, şi viaţa procedează la fel prin accidente. Şi aici la bază se află o atenţionare, *când ne rătăcim*, *intrăm în derapaj*, *ne pierdem echilibrul*, *suntem aruncaţi din tramvai*, *alunecăm pe gheaţă*, *accidentăm pe cineva* sau *nimerim într-o groapă*. O fractură într ce tocmai făceam şi ne împiedică să continuăm. Boala ne face întotdeauna cinstiţi şi scoate la lumină ceea ce încercăm să dăm la o parte. Dacă vă interesează mai îndeaproape această perspectivă asupra bolii, atunci vă recomand drept lectură cartea lui Thorwald Dethlefen şi Rüdiger Dahlke, „*Krankheit als* Weg”. (29)

Există însă şi boli condiţionate karmic prin vieţile anterioare.

Înainte de a ne încarna, ne schiţăm modelul de viaţă, de cele mai multe ori împreună cu însoţitorii noştri, aşa-numitul *înger-păzitor* şi/sau

familia noastră *de suflete*. Modelul include afecţiuni congenitale, însă şi boli ce apar mai târziu, pentru a ne aduce înapoi dacă ne-am îndepărtat de el.

Exista însă şi boli caracterizate drept *condiţionate karmic*. Aceasta înseamnă că este posibil ca într-o viaţă anterioară să fi torturat pe cineva săptămâni de-a rândul, picurându-i pe cap stropi de apă, motiv pentru care într-o nouă viaţă suferim de migrene, adică simţim şi noi ce i-am pricinuit acelui om. Poate că unui duşman i-am scos ochii, iar acum venim pe lume orbi sau ne pierdem lumina ochilor într-un accident.

Aşa ceva este posibil, dar nu trebuie neapărat să se şi întâmple. E posibil ca o asemenea maladie condiţionată karmic să nu poată fi vindecată, întrucât sufletul încarnat vrea să compenseze răul făcut cândva unui alt om.

Să ne imaginăm însă următorul caz: citim în „Bild” sau într-un cotidian despre o crimă bestială, în care un bărbat a agresat sexual câţiva copii şi apoi le-a zdrobit capetele cu un ciocan. Într-un astfel de caz, nu i-am fi adresat făptuitorului cele mai cumplite blesteme? Nu i-am fi dorit să plătească? Să presupunem că acest om moare într-un accident de automobil câţiva ani mai târziu, se reîncarnează imediat, dar este desfigurat şi nu vede cu un ochi. Să ne imaginăm în postura medicului la care vine mama cu acel copil, iar pe baza însuşirii de medium, recunoaştem în el pe ucigaşul copiilor. Ce-am

gândi atunci? Ar fi corect de la „viaţă” faptul că e desfigurat? E clar, această viaţă e matricea lui personală care se va îndeplini.

Bineînţeles că acesta este doar un exemplu imaginar şi nu trebuie să ducă la concluzia că toţi cei cu infirmităţi sunt asasini. Se poate însă ca într-o nouă viaţă acest măcelar de copii să aibă o familie absolut normală, ba chiar să aibă trei copii foarte drăguţi, iar într-o zi aceştia să fie măcelăriţi de un alt ucigaş de copii, pentru ca şi el să aibă parte de ceea ce trebuie să fi simţit părinţii copiilor pe care i-a omorât el însuşi.

Cum s-a spus, trebuie să fim precauţi cu judecăţile. Simplul fapt că cineva este infirm sau mutilat nu trebuie să însemne că este sau a fost un om rău (într-o viaţă anterioară). Totuşi, asemenea cazuri pot confirma nu numai copiii clarvăzători, ci şi fiecare hipnoterapeut, terapeut regresiv sau clarvăzător, pentru că astfel de tragedii ies la iveală adesea tocmai în şedinţele lor; se verifică în felul acesta principiul natural deja cunoscut: „Ce *semănăm vom şi culege*”.

Conform acestui mod de a privi lucrurile, orice boală şi-ar pierde sensul dacă ar putea fi vindecată fără să i se cunoască şi cauza. O vindecare adevărată poate avea loc numai dacă am înţeles mesajul simptomului şi ne implicăm în rezolvarea conflictului. Devine un lucru evident, nu-i aşa?

Gata, am studiat destul lecţia.

Pe această bază ne punem următoarea

întrebare, şi anume…

EXISTĂ FORŢE ÎNTUNECATE?

Pentru a răspunde la această întrebare trebuie să pătrundem puţin mai adânc în lumea spirituală şi să ne punem o alta: *„Există oare lumea cealaltă?”*

Ştim că există creaturi omeneşti întunecate. Dar la ce se referă un Albert Pike atunci când vorbeşte despre un *Lucifer*? Este acesta un om? Puţin probabil. Este vorba despre o fiinţă spirituală, posibil un „înger căzut” sau „demon” (în limba greacă: daimon = *fiinţă supraomenească*), care în mod evident îi inspiră pe domnii iluminaţi. Şi unde ar putea să se afle această fiinţă spirituală şi altele?

Bineînţeles – pe lumea cealaltă!

Lumea cealaltă – sau *lumea spirituală* – trebuie considerată propriul nostru cămin. Sunt dimensiunile din care venim; este propriul nostru domeniu de existenţă şi, în acelaşi timp, patria în care ne vom întoarce într-o zi. Tot acolo se află acasă şi adevărata noastră familie – familia noastră de suflete – iar locul îl părăsim de bunăvoie, pentru a prelua o sarcină, o misiune sau, ceva mai vesel spus, pentru a juca „jocul vieţii” pământeşti. Am putea să-l caracterizăm drept loc al *teoriei* pe care îl părăsim pentru a cunoaşte viaţa în *practica* materiei.

Dacă după moartea fizică ne întoarcem acolo, la sosire ne regăsim în majoritatea cazurilor familia spirituală aşa cum am lăsat-o cândva, ca şi

cum timpul nu s-ar fi scurs deloc (deoarece continuumul spaţiu-timp există numai în materie). După aceea ne analizăm viaţa, sarcinile pe care ni le-am pus şi felul cum le-am rezolvat; de cum le-am îndeplinit pe unele suntem mulţumiţi, de altele mai puţin. Ne-am întors, iar ultima viaţă poate să i se pară unuia un vis urât, altuia o lungă călătorie în jurul lumii din care a revenit în patrie.

Cel care a trăit măcar o dată aşa-numita experienţă în apropierea morţii va fi de acord cu mine. Experienţă în apropierea morţii este numită în mod curent o situaţie în care în urma unui accident, a unei boli, stării de comă sau ceva asemănător, pentru un anumit timp omul respectiv este „mort”. Relatările acelora care au trăit această stare a „morţii” se aseamănă în următoarele privinţe:

Este o senzaţia de ieşire din corpul omenesc, de parcă s-ar trece printr-un tunel, şi de plutire deasupra corpului.

Se ajunge la întâlniri cu fiinţe spirituale (rude, prieteni, îngeri-păzitori…), care apar într-o lumină supranaturală.

Este văzut derulându-se filmul propriei vieţi; se desfăşoară încă o dată şi se observă toate etapele importante ale vieţii.

Are loc întâlnirea cu o fiinţă supremă, care radiază o lumină strălucitoare şi transmite un sentiment de armonie şi de fericire desăvârşite.

Este transmis mesajul că sufletul acelui om trebuie să se vină încă o dată pe pământ, pentru a-

şi îndeplini matricea.

Întoarcerea în corpul fizic este percepută adesea ca o decepţie.

Cine a trăit odată aşa ceva ştie ce înseamnă nostalgia după această stare. Eu însumi am avut de două ori plăcerea să pot contempla din interior lumea cealaltă şi pot confirma enumerarea de mai sus. Pentru scurt timp poţi arunca o privire în „cer”, în căminul nostru, şi apare o licărire de dor de casă. Pentru scurt timp îţi aminteşti de locul de origine al călătoriei, o lume plină de lumină, o lume a armoniei, muzicii şi bucuriei.

Totuşi cum ne putem reprezenta lumea cealaltă?

Pentru aceasta voi cita mai târziu relatarea lui Harald. Harald este fiul unui cunoscut politician, membru al guvernului (pe care din păcate n-am voie să-l numesc… mare păcat!), care de altfel nu este prea fericit de înzestrarea fiului său: acesta, în vârstă de 23 de ani (în 2004), este foarte dotat ca mediu şi, pe lângă capacitatea de a vedea aura oamenilor – ceea ce l-a determinat să-şi părăsească tatăl şi pe „prietenii” acestuia – are şi posibilitatea să discute cu cei decedaţi. Harald este ceea ce în cercurile de specialitate este caracterizat drept un mediu spiritual.

Ce este un medium şi cum lucrează el?

Există diferite căi de comunicare cu lumea spirituală. Să ne imaginăm aceasta ca pe un radio ce funcţionează ca un emiţător de unde radio invizibile, integrat într-un program de radio care

poate fi auzit. Mediumurile spirituale sunt intermediari între lumea spirituală şi lumea noastră materială sau între unitatea spirituală şi dualitatea materială. De aceea, ele sunt instrumentele care – prin cultivare sau din naştere – au capacitatea de a ne transmite mesaje şi de a permite o comunicare între aceste două lumi. În pelicula cinematografică *Ghost*, produsă la Hollywood, acest lucru a fost prezentat foarte sugestiv.

În cartea mea despre copiii cu însuşiri de medium am dat explicaţii foarte amănunţit în legătură cu aceste mediumuri diferite, iar aici aş dori să le amintesc numai pe cele mai importante: spre deosebire de orice practici oculte, mediile spirituale nu au nevoie de niciun ajutor pentru a lua legătura cu lumea cealaltă – prin urmare, de nicio pendulă, de nicio planşă Ouija-Brett, de frunze de palmier sau ceva asemănător.

Printre ei există astfel de medii care iau în posesie fiinţa spirituală a unui corp şi o pun să acţioneze, respectiv să scrie, să vorbească sau să materializeze ceva. Acesta/Acest corp/se cheamă ori mediu semitransă sau mediu-transă totală???

Să-l luăm aici pe scurt drept exemplu pe tânărul Patrick:

Patrick, un tânăr din München cu însuşiri de medium, pe care îl vizitasem pe când avea 16 ani şi care scrie în mod automat, face următoarea descriere: „Simt dintr-odată dorinţa de nestăpânit de a lua în mână ceva de scris. Se poate întâmpla

să mă trezesc chiar la miezul nopţii şi o voce interioară să-mi spună că trebuie să merg la masă şi să scriu. Uneori, în câteva minute umplu mai multe pagini. În timpul scrisului, cuvintele nu mai păstrează alinierea, iar de cele mai multe ori scrisul arată mai degrabă ca o mâzgălitură, prin urmare cu totul altfel decât scriu de obicei. Apoi simt cum o putere invizibilă, împotriva căreia nu mă pot apăra, pune stăpânire pe mine. Pe hârtie se află întotdeauna expuneri referitoare la temele spirituale, la Dumnezeu şi la cum noi, oamenii, să ne purtăm mai bine. Părinţii mei se miră tot timpul de ceea ce se petrece. De semnat, semnez întotdeauna cu numele Dorian. Acesta este spiritul care scrie prin mine.

O altă variantă este astăzi aşa-numitul *Channeling*, azi, în orice librărie găsim cărţi care au fost dictate astfel şi care conţin mesaje din lumea spirituală.

Un aşa-numit *Channel-medium* (din engleză: canal) este „canalul” pentru o fiinţă spirituală; aceasta îi sugerează mediumului idei pe care apoi el le exprimă sau le scrie. Ideile sunt atât de puternic sugerate, încât în această situaţie gândurile proprii sunt înlocuite. În acest timp, fiinţa spirituală pune stăpânire pe corp, însă mediumul îşi menţine deplina cunoştinţă, iar ulterior poate şi să-şi amintească totul.

În studiul său Zukunfts-Szenarien aus Geisteswissenschaft und Prophetie, Karl Schnelting scrie:

„Aici este omul de afaceri realizat, el însuşi uimit de cele mai multe ori că pe neaşteptate percepe o voce interioară care îl confruntă cu teme ale schimbării vieţii sale şi, în principiu, ale vieţii. E nevoit să constate că a devenit medium. Şi imediat înfiinţează o agenţie de informaţii care redă ceea ce aude pe dinăuntru.

În aproape ûecare oraş se pot programa astăzi şedinţe la mediumuri care, indiferent dacă se găsesc în semitransă ori în transă totală, se transpun într-o altă stare de conştiinţă şi uimesc clientul cu afirmaţii despre trecutul şi viitorul său. Deosebit de căutate sunt persoanele foarte sensibile, care-l pun pe cel interesat în contact cu însoţitorul său spiritual Cângerul-păzitor, în religie); acesta îşi cunoaşte cel mai îndeaproape protejatul şi îl poate sfătui cel mai bine în problemele materiale şi spirituale. Mediumurile care se înţeleg drept canal, drept channel pentru alte domenii ale conştiinţei, primesc o mulţime de sugestii pentru manuscrise întregi de cărţi, astfel că la nivel mondial s-a putut dezvolta o categorie aparte de astfel de cărţi. Calitatea celor comunicate depinde de domeniul din care vin mesajele. Pe de altă parte, domeniul la care se poate racorda un medium depinde de gradul său de sinceritate şi de neutralitate. Este puţin probabil ca un medium centrat pe ego-ul lui şi încărcat de emoţie să stabilească mesaje clare şi autentice”. t30 p3)

Copiii pe care i-am testat în ultimii ani erau

însă în mod preponderent copii care s-au născut cu însuşiri de medium, perfecţionându-le mai târziu în mod natural: persoana respectivă este ea însăşi atât de dotată în ce priveşte clarviziunea, auzul şi simţul tactil, încât nu are nevoie de o altă fiinţă pentru a obţine informaţii din lumea spirituală (de exemplu, copilul vede aura unei fiinţe).

Să examinăm mai îndeaproape această citire a aurei:

Vitalitatea care ne însufleţeşte, din care suntem alcătuiţi şi de care suntem străbătuţi, prin urmare corpul spiritual, nu încetează la graniţa dermei, ci se înalţă deasupra, radiind în afară. Ceea ce poate să perceapă clarvăzătorul se numeşte *aură*. Încă din vremuri străvechi ea este reprezentată drept aureolă (aureola, gloria) (vezi fig. 64).

Ce vede un clarvăzător, ce percepe un medium atunci când citeşte în aură?

Un om care are capacitatea să vadă aureola multicoloră, într-o aură *armonioasă* vede şi armonia temperamentului omului pe care îl studiază. Dacă aura este *nearmonioasă*, atunci aşa este şi omul. În aura omului evenimentele de natură spirituală se exprimă prin culori corespunzătoare. De exemplu, dacă un om este furios, atunci aura i se colorează în roşu; dimpotrivă, ideile religioase se colorează în violet.

Clarvăzătorul vede şi citeşte ce s-a acumulat în câmpul de energie al celui pe care îl studiază.

De aceea, aura s-ar putea compara şi cu placa de memorie a unui computer. Cine cunoaşte codul de acces la memorie, acela poate să acceseze toate datele. Pentru clarvăzător sunt vizibile în aură toate scopurile pe care un om le-a urmărit vreodată, ideile, acţiunile, dorinţele şi speranţele sale. De aceea, el poate aprecia în bună măsură care va fi urmarea. Altfel spus: în cazul în care clarvăzătorul vede ce a semănat respectivul, el poate şi să evalueze cum va fi recolta – dacă prin decizii persoana nu schimbă ceva care să ducă la complicaţii. Evaluările de ordin temporal sunt dificile. Întrucât cauzele sunt stabilite, vor urma şi efectele, dar de cele mai multe ori clarvăzătorul poate vedea numai succesiuni de imagini. El nu poate aprecia sau evaluează nesatisfăcător intervalul de timp dintre imagini singulare.

Să analizăm acum o altă înzestrare care va prezenta interes pentru toţi:

Vederea vizionară sau profeţia şi cititul în cronica Akasha fac parte, de asemenea, din *clarviziune*. O viziune „se întâmplă” cu persoana respectivă. Ea acţionează asupra acesteia din *exterior* sau din *interior*. Un exemplu pentru o asemenea viziune *exterioară* ar fi o *apariţie a Maicii Domnului*, în timp ce unei persoane i se transmite „vizibil” de către o fiinţă nefizică un mesaj, pe care aceasta îl transmite mai departe altor oameni.

La o viziune *interioară* se ajunge uneori prin vise, într-o profundă meditaţie, deseori în timpul

unui accident sau într-o experienţă în apropierea morţii. În aceste situaţii celui care a avut viziunea unei întâmplări iminente îi este dificil să numească momentul exact, deoarece în mod normal el vede o succesiune de imagini distincte. De exemplu, în prima imagine vede un om care urcă într-o maşină roşie. În a doua, vede maşina pe un anumit drum naţional, iar în fundal o biserică. În a treia, vede maşina răsturnată într-un şanţ, iar alături o ambulanţă.

Cel care a avut viziunea nu poate să facă nicio precizare când anume s-ar putea întâmpla cele văzute. Totuşi, el poate să spună: *atent când te vei urca într-o zi într-o* maşină roşie…”

Altfel stau lucrurile în cazul cititului în *cronica Akasha*, prin care oameni cu însuşiri de mediu au acces la informaţiile altor oameni sau ale unei colectivităţi. Spre deosebire de vizionari, ei nu obţin imagini, ci caută ei înşişi în cronica Akasha.

Cum este posibil acest lucru?

După cum s-a arătat deja, toate fiinţele au un câmp de energie, în care sunt înmagazinate toate gândurile, sentimentele şi acţiunile lor, la fel ca pe un hard disk de calculator – ceea ce vede clarvăzătorul drept aură. La rândul său, *câmpul magnetic pământesc* a memorat toate informaţiile tuturor fiinţelor care trăiesc pe pământ şi de aceea evenimentul de importanţă mondială este o oglindă a ceea ce poartă în ele fiinţele. Această memorie universală. În care sunt înmagazinate

toate datele tuturor fiinţelor acestei planete, se numeşte *cronica Akasha*, pe care cavalerii templieri o caracterizează drept *câmp spiritual cosmic*, iar prof. Rupert Sheldrake drept *câmp morfogenetic*.

Modelul energetic al fiecărui sentiment şi gând este memorat acolo ca într-o bancă de date, indiferent dacă memorarea a fost provocată de o catastrofă naturală, un animal sau un om. Deoarece totul înseamnă energie, ea depinde de cantitatea de energie activată care se stochează. Aceasta înseamnă că, cu cât manifestarea sentimentelor este mai puternică într-un om, cu atât mai puternic este şi modelul său memorat în cronica Akasha.

Există oameni care nu numai că pot citi aura unui om – prin urmare câmpul de energie *personal* – ci pot să şi arunce o privire în cronica Akasha, pentru a avea acces la toate datele tuturor fiinţelor şi a vedea care este starea unei persoane sau situaţia în lume. Dacă unui vizionar i se arată de către o fiinţă spirituală o reprezentare a pământului din viitor, şi în acest caz este vorba despre imagini din cronica Akasha. Aceasta este o înregistrare de moment a memoriei *colective* a pământului, la momentul în care i se arată lui. De aceea, vizionarul vede de ce anume efecte vor avea parte locuitorii pământului din cauza scopurilor lor, dacă nu se schimbă şi nu aleg altă cale.

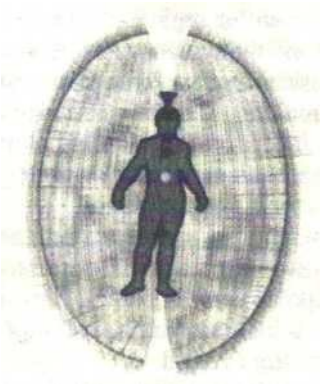

Fig. 64. Aura umană.

Prin viziunile profeţilor, fiinţe spirituale superioare ne explică nouă, oamenilor, ce am „creat” până acum, spre a ne conştientiza ce urmări au faptele noastre. Pământul poate fi comparat cu un teren de sport, material, bipolar, pe care sufletele se pot dezvolta prin cele mai diferite experienţe: un fel de şcoală a vieţii.

Cu ajutorul şi cu sprijinul lumii spirituale, aşadar al unor fiinţe care există în afara spaţiului şi timpului şi, de aceea, au o privire de ansamblu mai largă decât noi, aceste reprezentări ne sunt arătate prin vizionari drept avertisment, deoarece este evident că ne-am folosit forţele creatoare într-un mod foarte recalcitrant şi distructiv.

În acest fel se explică şi dublul caracter al profeţiei: ea este în acelaşi timp avertisment şi profeţie.

Dacă are succes ca avertisment şi determină la om o schimbare, atunci nu mai are nevoie de reuşită ca prezicere. Dacă prin profeţie omul îşi recunoaşte modul de acţiune şi din acest moment

îşi schimbă gândirea şi acţiunea, aceasta înseamnă că a instituit noi cauze, care modifică datele în cronica Akasha. El va avea parte de noi efecte, profeţia şi-a atins scopul ca avertisment şi nu se va împlini.

Din această perspectivă, viitorul este reţea care se schimbă continuu, prin gândirea, simţirea şi acţiunea oamenilor. Viitorul nostru nu este un destin arbitrar şi implacabil, planificat de vreun Dumnezeu de gen masculin, ci este efectul cauzelor pe care stabilim noi acum!

În afară de auzul foarte fin, de mirosul foarte dezvoltat, de simţul tactil foarte fin, de muzicieni cu calităţi de mediu şi de călătoriile sufletului, astrale, mai există şi copii cu puteri telecinetice.

Cu siguranţă, cei mai mulţi au auzit deja de Uri Geller. El este omul care, prin puterea sa de concentrare, poate îndoi o lingură. Însă nu doar pentru aşa ceva îşi foloseşte puterea de concentrare. El caută de asemenea zăcăminte de diamante, de cărbune, de aur şi terenuri petrolifere, devenind un om foarte bogat. A fost testat în diferite universităţi şi institute de cercetare, prin urmare înzestrările sale sunt demonstrate ştiinţific. CU

Astfel de înzestrări nu are numai Uri Geller, ci fiecare dintre noi. Este doar o chestiune de concentrare, de credinţă şi de exerciţiu. În primul rând la copii am observat că le este foarte uşor să înfăptuiască astfel de „minuni”, precum şi altele asemănătoare. Probabil, motivul pentru care

tocmai copiilor le este uşor să mişte sau să îndoaie prin forţa gândurilor obiecte este acela că sunt convinşi că pot face aceasta, pentru că raţiunea lor – care la cei mai mulţi adulţi spune imediat: „A *posibil*, *nu cred aşa ceva*!” – încă nu este atât de superficială şi de aceea nu ajunge la o concluzie atât de limitată.

Eu personal am făcut experienţe cu trei copii din Hawaii. După ce mama lor, cu puternice forţe telecinetice, le arătase cum să procedeze, au îndoit ei înşişi linguri.

Faptul că adulţii pot realiza aşa ceva a fost pentru mine deja aproape un lucru normal, după ce la un congres despre vindecarea spirituală discutasem o seară întreagă cu un grup de vindecători ruşi şi cu aşa-numiţi *oameni-magnet* Pe lângă altele, pentru a-l necăji pe ospătar, doi i-au îndoit tacâmul şi au făcut un nod în cuţit. Altul şi-a atârnat tacâmul de frunte, care a rămas lipit acolo, iar după ce am terminat cu masa, un altul a luat o lingură mare şi şi-a prins-o pe pieptul său păros. Altul şi-a împins farfuria cu forţa gândurilor – aşadar, o cină absolut normală!

Personal, văzusem de mai multe ori copii care, prin puterea voinţei, deplasaseră obiecte pe o masă netedă, însă numai unul dintre ei, simpatica Tatiana din Uzbekistan, în vârstă de treisprezece ani, făcuse să zboare un pix prin faţa ochilor mei. Ea lucra deja de mai mulţi ani pentru KGB, care de altfel există şi astăzi, folosindu-i înzestrările în scopuri de spionaj. La întâlnirea

noastră din Cehia a povestit că ar mai fi încă mulţi copii înzestraţi ca şi ea, însă cei mai mulţi sunt şi mai mici decât ea. A afirmat că ar exista adevărate centre pentru asemenea copii, care sunt luaţi de la părinţi (de altfel, aceştia, dându-şi consimţământul, nu pleacă cu mâna goală), pentru ca să primească o pregătire parapsihologică, într-un fel de internat, pe lângă frecventarea unui curs de şcoală puţin obişnuit.

Orice este posibil! însă problema omului modern din societatea de consum este aceea că el nu mai crede în nicio minune, nu mai crede în el însuşi şi nu mai are destulă încredere în el însuşi. El are încredere în asigurări, în bănci, în politicieni, în papă… Cineva va judeca această situaţie. Gândirea independentă nu mai este ţelul sistemului nostru politic de astăzi şi în niciun caz nu mai constituie preocuparea vreunei religii.

Oameni care prin forţa gândurilor îndoaie linguri, fac să plutească prin cameră pahare sau vindecă răni deschise sunt „periculoşi" pentru această lume. S-ar putea ca astfel temelia a tot ce există (ştiinţe, religii…) să cunoască o degringoladă. Nu vrem să facem ca oamenii să aibă idei proprii; dacă se va întâmpla asta, nu vor mai vrea să meargă la muncă, ci, la fel ca Uri Geller, să caute petrol şi să se Îmbogăţească.

„Ce fac eu este real! Probabil că acesta este şi motivul pentru care unii oameni vor neapărat să mă aducă la tăcere!"

Uri Geller în legătură cu forţa gândurilor îmi

vine în minte un exemplu interesant. Drunvalo Melchizedek – un american care predă o tehnică de activare a propriului corp luminos (numit merkabah) printr-o combinaţie de meditaţie, ştiinţă şi sentimente, şi apoi de a-l face invizibil, a-l dematerializa şi rematerializa altundeva – a povestit la un seminar următoarea întâmplare:

Un tânăr a avut un accident de circulaţie, pierzându-şi un picior. După câteva săptămâni, părinţii şi medicii au observat că piciorul a început să-i crească din nou. „*Imposibil*”, au exclamat toţi imediat. Problema nu se putea lămuri şi de aceea au început să-i înregistreze creşterea cu aparatul video. Drunvalo a afirmat la seminar că, în perioada când el a aflat de această întâmplare, degetele tocmai erau în creştere. Ce mister se ascunde în spatele acestui fenomen?

Ceea ce părinţii şi-au amintit la un moment dat a fost faptul că, în copilărie, băiatul se juca întotdeauna cu şopârle. Şi, după cum ştim cu toţii, şopârlelor li se regenerează coada ruptă sau căzută. Atât medicii, cât şi părinţii uitaseră să-i explice tânărului că oamenilor membrele nu mai cresc. Şi deoarece nimeni nu-i spusese acest lucru, băiatul a crezut că şi la oameni este la fel ca la şopârle.

Vedem că forţa gândurilor şi a reprezentărilor reuşeşte să înfăptuiască adevărate minuni. Sau poate că nu este nicio minune? Este cumva normal să crească membrele? Cumva modul nostru limitat de gândire ne împiedică să realizăm acest lucru?

În urmă cu mai bine de zece ani, am cunoscut în Noua Zeelandă o profesoară care mi-a povestit o întâmplare asemănătoare. La şcoală, la un curs de lucru manual, unei fetiţe i se desprinsese jumătate dintr-un deget. Copilul a fost dus la spital şi după câteva zile a revenit la şcoală. Profesoara a luat-o pe micuţă de-o parte şi a vorbit cu ea confidenţial. I-a declarat fetiţei că degetul îi va creşte din nou, însă numai dacă ea nu va vorbi cu nimeni despre aceasta. Profesoara s-a jurat că va rămâne secretul lor personal şi nu trebuie spus nimănui. Ştiţi ce s-a întâmplat? în decurs de doi ani degetul a crescut din nou.

De ce îi ceruse profesoara fetei să nu divulge nimic nimănui? Pentru că reacţia altor oameni ar fi avut influenţat convingerea fetei că degetul îi va creşte, dacă nu ar fi acţionat chiar în mod distructiv. Adulţii sau ceilalţi copii ar fi spus că un deget nu poate să crească şi ar fi fost posibil ca însăşi fata să nu mai fi crezut în aşa ceva.

Însă credinţa fermă în ceva este premisa reuşitei. Trebuie să fim convinşi de aceasta. Orice îndoială poate să aibă consecinţe distructive.

Desigur, forţa credinţei poate fi folosită exact la fel şi în direcţie negativă. Mulţi oameni sunt bolnavi sau se îmbolnăvesc de cancer, întrucât se tem că se vor îmbolnăvi cândva de cancer, iar alţii sunt chiar convinşi că se vor îmbolnăvi de cancer, deoarece au avut fratele, mătuşa…

Să ne întoarcem acum la tânărul Harald – fiul politicianului din guvern –, care ar dori să ne

relateze despre lumea cealaltă, la care a avut acces datorită înzestrărilor sale de medium. Harald pierduse un prieten care decedase într-un accident de maşină. Câteva săptămâni mai târziu, acest prieten s-a arătat şi i-a declarat lui Harald următoarele:

„Dacă un suflet îşi părăseşte corpul fizic, indiferent că este vorba de un accident, un asasinat sau de o moarte naturală de bătrâneţe, acesta trece dincolo în lumea spirituală. Pentru aceia care pe pământ au dus o viaţă cinstită, plină de dragoste şi grijă, este un loc frumos, pentru că sufletul este întâmpinat de prieteni, de cunoscuţi şi de membri de familie, care au trecut deja aici. Sunt şi grădini, case, pajişti, iar soarele nu apune niciodată. Aici nu eşti obosit niciodată şi poţi citi, studia, te poţi perfecţiona, poţi discuta sau să faci ce-ţi doreşte inima…

Însă aceia care au dus o viaţă plină de ură, de invidie, de îndoială, au dat dovadă de egoism sau chiar au comis crime, sunt întâmpinaţi aici de cei care în viaţă au fost la fel şi au murit. Este ceea ce oamenii numesc infernul.

De aici sufletele se întorc din nou într-un nou corp, pentru ca într-o nouă viaţă să înfăptuiască lucruri mai bune. Însă şi aici, în lumea spirituală, pot învăţa şi pot tinde spre lumină. Cine cere aici ajutor îl va primi imediat. Există multe spirite ale luminii care se ocupă de astfel de suflete şi le dau sfaturi pentru calea pe care o vor urma.

Cât de mult rămân aici sufletele care se

întorc într-un corp nou depinde de mai mulţi factori. În mod normal, copiii decedaţi se întorc foarte repede. Se poate spune, de asemenea, că, cu cât un suflet părăseşte mai devreme un corp fizic, cu atât se şi întoarce mai repede, întrucât adesea misiunea nu a fost îndeplinită.

Adulţii decedaţi rămân aici în mod diferenţiat. Unii se întorc imediat, alţii rămân săptămâni, unii ani de zile sau chiar decenii. Pentru noi, timpul nu are aici nicio importanţă. Aici nu există aşa ceva.

S-a schimbat însă ceva în lumea spirituală: pentru că pe pământ a început o epocă specială, în care se vor produce mari schimbări, tot mai multe suflete ar dori să fie de faţă la ele. Multe suflete vor să înveţe. Pe pământ există doar un număr limitat de corpuri, însă vin din ce în ce mai multe suflete, care au trăit anterior pe alte planete şi acum vor să se încarneze şi pe pământ. S-ar putea spune că aici se aşteaptă mult la rând. Aşadar, totul a devenit altfel. Uneori, sufletele nu mai aşteaptă absolut deloc, ci iau un corp în care se găseşte un suflet care şi-a îndeplinit misiunea şi pur şi simplu fac schimb [Walk în]. Astfel un suflet economiseşte mult timp, iar altul optează pentru calea naşterii. Apoi, cu ajutorul protectorilor spirituali – voi îi numiţi îngeri-păzitori –, aleg părinţi, ceea ce corespunde planului conceput pentru o nouă viaţă”.

Unii cred probabil că lumea cealaltă se află în cer, îndărătul sistemului nostru solar sau poate chiar în afara galaxiei noastre, însă această

viziune este la fel de greşită ca şi credinţa că Dumnezeu ar fi un bătrân cu barbă. În fapt, lumea cealaltă se găseşte chiar în mijlocul nostru.

Totuşi noi nu o percepem, pentru că are o frecvenţă de oscilaţie mai fină, mai înaltă. Aceasta îl împiedică pe cetăţeanul obişnuit să perceapă lumea cealaltă. Am spus în mod special „cetăţeanul obişnuit”, întrucât lumea spirituală, aşa cum am luat la cunoştinţă, nu este ferecată pentru toată lumea. Clarvăzătorul vede câmpul de energie care luminează sau aura din jurul omului. Cum de poate să facă aceasta? El reuşeşte pentru că percepe o frecvenţă mai înaltă, o bandă mai amplă. Aşa cum în mod normal urechea omenească percepe numai o anumită bandă de frecvenţe, la fel este şi cu ochiul.

Să luăm, de exemplu, fluierul pentru câini. Sunetele lui înalte sunt perceptibile pentru câini, nu şi pentru oameni în mod obişnuit. Există însă oameni care pot să perceapă şi tonurile unui fluier pentru câini. Dacă aţi sta lângă un om şi i-aţi povesti că auziţi permanent sunete (din fluierul pentru câini al vecinului), probabil că v-ar crede nebun. Însă dumneavoastră ştiţi ce auziţi. Acelaşi lucru este şi cu lumea cealaltă sau, de exemplu, lumea spiritelor naturii. Acestea se găsesc într-o lume intermediară, într-o frecvenţă oscilantă, aflată deasupra frecvenţei oscilante a lumii noastre materiale, dar nu atât de înaltoscilantă precum a lumii celeilalte. Pentru foarte mulţi copii este posibil să vadă fiinţele naturale deoarece mai

deţin în spiritul lor deschis înalta oscilaţie adusă de pe lumea cealaltă. La fel stau lucrurile cu ţăranii şi cu oamenii foarte legaţi de natură, care nu s-au dăruit foarte mult lumii materiale şi gândirii intelectuale.

Pe de altă parte, din parapsihologic cunoaştem că animalele, în special pisicile şi câinii, reacţionează la cei morţi, lătrând sau devenind neliniştite.

În acest caz, de partea noastră este chiar şi ştiinţa aridă, atunci când demonstrează că nu există de fapt „moarte”. Noi constăm din energie, iar energia nu poate să moară. Ea poate să ia numai alte stări, aşa cum niciun cub de gheaţă nu „moare” dacă îl încălzim, transformându-se în apă. Aşa este şi cu noi, fiinţele. Avem un corp fizic cu un anumit model de oscilaţie – o frecvenţă specifică. Sufletul, dimpotrivă, are o frecvenţă mai înaltă, o rată mai înaltă a oscilaţiei, în care „timpul” se scurge cu totul altfel. Dacă vrem să rămânem la exemplul apei, am putea compara corpul fizic cu cubul de gheaţă, sufletul cu apa, iar spiritul cu vaporii de apă. Totul constă din aceeaşi substanţă, le diferenţiază numai rata oscilaţiei în care vibrează moleculele – frecvenţa.

În ceea ce priveşte noţiuni precum *spaţiu* şi *timp*, este clar că acestea nu există pe lumea cealaltă.

Ne putem reprezenta cu aproximaţie non-existenţa timpului dacă ne imaginăm domeniul existenţei fizice, din perspectiva lumii celeilalte,

ca pe un disc sau un rulment, pe care fiecare timp şi fiecare spaţiu există concomitent, iar sufletul nostru poate să aleagă când şi unde vrea să „urce”.

Aşadar, o secundă pe lumea cealaltă poate să însemne aici, pe pământ, un secol sau un mileniu sau poate doar un minut. Depinde când vrem să ne încarnăm. Prin urmare, această fiinţă se poate încarna, de exemplu, în anul 6012 d. Chr, sau 100 î.Hr. În funcţie de experienţa pe care vrem s-o avem.

În lumea cealaltă nu ne-am simţi nici bătrâni, nici tineri; mai curând pe la 35 de ani, deci în floarea vârstei vieţii pământene.

Înarmaţi cu aceste cunoştinţe, ne încumetăm acum să abordăm întrebarea iniţială referitoare la „forţele întunecate”.

Cu ocazia unei călătorii în America Centrală, în timpul cercetărilor privind oraşe subpământene locuite, am întâlnit o familie care trăieşte într-o colonie germană şi are un fiu remarcabil. Numele lui este Arian şi pe atunci, la cei şaisprezece ani ai săi, avea deja înălţimea de 1, 90 metri. Are cei mai albaştri ochi pe care i-am văzut vreodată. În afară de aceasta, are părul galben-auriu şi este pasiunea absolută a femeilor din regiune. Pe lângă înfăţişarea deosebită, are şi aptitudinea de a vedea aura; vorbeşte cu cei decedaţi, cu extratereştrii şi vindecă oameni prin atingere cu mâna.

Zilnic face exerciţii runice, prin care intră în

contact cu fiinţe spirituale. Arian mi-a demonstrat cândva acest lucru; s-a aşezat în mijlocul camerei părinţilor şi corpul a început să ia diferite poziţii. Cine cunoaşte exerciţiile runice ştie ce forţă pot exercita ele. Arian spune că, dacă timp de un minut reuşeşte să execute o anumită poziţie-rună, în cele patru colţuri ale camerei vor apărea patru fiinţe uriaşe. Înfăţişarea acestor fiinţe descrisă de Arian este la fel cum ne imaginăm zeii nordici – precum Thor sau Odin –, cu părul blond şi lung şi cu robe albe. Aceştia îl protejează nu numai pe el, ci şi întreaga încăpere în care el alungă demonii sau vindecă. Arian mi-a spus că mulţi localnici ar face experienţe cu Vodoo, în care comunică în special cu fiinţe inferioare, de aceea n-ar trebui să se mire că recepţionează energii demonice. El le-a spus adesea oamenilor să renunţe la asemenea practici, însă de cele mai multe ori l-au ascultat abia când l-au adus spre a îndepărta din nou demonii. Lui nu îi este teamă de aceste fiinţe. Râde numai de ele. Arian spune că fiinţele sale, pe care le numeşte uneori *„zeii-luminii”*, nu lasă să se apropie de el nicio altă fiinţă, indiferent cât de puternică ar fi aceasta.

Datorită calităţilor sale de clarvăzător, Arian este chemat mereu de oamenii din satele din împrejurimi, atunci se crede că pe acolo umblă stafii. El merge cu motocicleta şi cercetează casele.

În principiu, Arian face deosebirea între:

decedaţi, care sunt conştienţi că şi-au părăsit

corpul fizic; stafii, denumire prin care el îi înţelege pe decedaţii care nu sunt conştienţi de faptul că sunt morţi (numiţi fantome sau spirite), dar nu vor să facă nimănui propriu-zis vreun rău, şi demoni, care sunt conştienţi de monstruozitatea lor şi pricinuiesc pagube, cu un scop definit.

Arian ne explică amănunţit:

„Cele mai multe suflete ale decedaţilor sunt luate de însoţitorii lor (îngerii-păzitori); îşi analizează viaţa retroactiv şi apoi se decid dacă doresc să se încarneze din nou sau dacă vor să rămână în lumea spirituală. Există însă şi care sunt conştienţi de moartea

lor, prin urmare se găsesc deja în lumea spirituală, însă din diferite motive mie îmi apar ca oameni. Atunci când mă vizitează vin dintrsferă spirituală superior-oscilatorie. De aceea este şi mai greu pentru mine să le percep. De cele mai multe ori, asemenea suflete vin la scurt timp după moart ea lor, atunci când şi amintirile legate de familii şi prieteni sunt încă puternice, la fel şi dorinţa de a-i mai vedea o dată. Ele vorbesc apoi către mine şi eu le traduc celor prezenţi, rudelor. Aceste suflete nu sunt legate de un anumit loc, dacă vor, pot însoţi oamenii pretutindeni (la cimitir, în concediu). Cu timpul aceste emoţii dispar, iar sufletele se ridică în lumi cu superioare. După aceea, în mod normal nu le mai pot vedea.

Dimpotrivă, numesc stafii sufletele care nu conştientizează că sunt moarte şi se arată diferitor oameni. Din diverse motive, acestea refuză să

accepte moartea şi să treacă în lumea cealaltă. Adesea se cramponează de lumea intermediară şi uneori nu sunt în stare nici măcar să-şi vadă îngerii-păzitori. De cele mai multe ori sunt confuze şi cred în mod ferm că n-au murit şi că s-ar afla în viaţă exact ca noi. Dacă apoi sunt văzute bântuind, de cele mai multe ori aceasta se întâmplă într-un loc de care aceste suflete erau foarte puternic legate emoţional în timpul vieţii – casă, castelul, locul în care s-a produs moartea… Cum se obişnuieşte să se spună, ele sunt legate de pământ. Uneori însă este şi din cauza partenerului de căsătorie, din cauza copiilor, a geloziei sau a tristeţii.

Şi întrucât se agaţă atât de puternic de ultima lor viaţă şi nu vor să cedeze, dintre toate fiinţele spirituale sufletele care bântuie sunt acelea pe care le pot percepe cel mai uşor, deoarece se află cel mai aproape de lumea noastră materială. Din această cauză, ele sunt şi acelea care pot fi văzute cel mai repede de către oameni normali. Asemenea oameni normali spun apoi că ar fi văzut un spirit sau o fantomă. Dată fiind convingerea sufletelor care bântuie cum că încă trăiesc normal, ar dori să se bucure de atenţia oamenilor. Ele ne văd, numai noi nu putem vedea – în mod obişnuit. De aceea am avut şi cele mai aprinse discuţii, aceste suflete nevoind adesea cu niciun chip să creadă că sunt moarte. Apoi s-au enervat că au vorbit cu partenerii lor, care însă le-au ignorat. A fost o chestie… Deseori mi-a venit să râd, ceea ce

a enervat şi mai mult sărmanele suflete. Am vorbit cu ele timp îndelungat şi dacă am avut la dispoziţie certificatele de deces le-am arătat, am mers cu ele la pietrele lor funerare; treptat, au acceptat că nu mai au ce căuta în casă sau în localitate…

Pot să văd şi să aud sufletele care bântuie mai clar decât pe altele, care sunt conştiente de trecerea lor în lumea spirituală”.

Referitor la demoni şi la „fiinţe întunecate”, Arian ne explică:

„Zeii-luminii relatează despre ţara Ur, pe care o făurise divinitatea, creatorul – universul. Apariţia universului, a ţării Ur este originea. Pe atunci Ur, constituia încă un întreg. Apoi divinitatea a creat lumina şi a împărţit Ur în lumină şi, automat, întuneric. Ur a devenit polar, a fost împărţit. Noi însă nu trebuie să emitem judecăţi şi să vedem creaţia ca fiind ceva separat, deoarece ambele jumătăţi sunt împreună, ambele sunt bune, iar aceasta pentru că formăm toţi un tot, un singur tot. De aceea ne merge atât de bine când suntem singuri cu noi şi formăm un tot cu spiritul şi ne unim în tăcere cu divinitatea, cu Creatorul.

Prin urmare, atunci când Creatorul a făurit lumina, a luat naştere în mod automat şi întunericul. Acesta nu este nici rău, nici urât, întunericul este pur şi simplu tărâmul în care nu este lumină. Însă lumina înseamnă şi iubire, de aceea întunericul este şi tărâmul fără iubire.

Atotputernicul a creat toate fiinţele din lumină. Dar el n-a creat răul, nici ceea ce reprezintă negativul sau diavolul. Însă unele fiinţe care au fost create s-au decis să refuze lumina, au descoperit acest tărâm lipsit de lumină drept noul lor cămin şi, în felul lor, se simt bine acolo. Aceasta a fost libera lor hotărâre. Lumina, Creatorul adică, nu întoarce spatele nimănui, darnici nu reţine pe cineva care vrea să se îndepărteze de el. Creatorul ştia că existenţa luminii şi, prin aceasta, dinamica proprie, permanentă a creaţiei presupune divizarea, pe care astăzi noi o numim polaritate, iar aceasta dă fiinţelor posibilitatea să hotărască. În acest fel a luat naştere starea pe care o cunoaştem astăzi – lumină sau întuneric, înger sau demon, dragoste sau ură”.

Lumea cealaltă, respectiv lumea spirituală în care roiesc sufletele corpurilor, călăuzele spiritelor, îngerii-păzitori şi aşa mai departe, ne-o putem imagina şi ca un bloc de locuinţe. Ar fi şi mai uşor de înţeles cum este pe lumea cealaltă dacă ne-am imagina că acest bloc este construit în întregime din sticlă, prin urmare este transparent. Există o singură sursă de lumină, plasată chiar sus pe acoperişul blocului. În acest fel, parterul este locul unde lumina pătrunde cel mai puţin. De aceea, parterul ar fi locul de pe lumea cealaltă pe care am putea să-l numim „infernul” – este cel mai îndepărtat de lumină, în care sălăşluiesc sufletele răufăcătorilor, ucigaşilor, cămătarilor şi al altora

asemenea. Cu toate acestea, el este o parte a aceleiaşi case, prin urmare nu este separat. Iar hotărârea cine stă la parter nu o ia cel care închiriază, ci rezonanţa chiriaşilor – corespunzător vibraţiilor proprii ale sufletelor corpurilor care preferă să stea în zonele întunecate.

Există o poveste conform căreia Dumnezeu, când a constatat că tot mai multe fiinţe se îndepărtează de lumină, i-a întrebat pe arhanghelii săi cine ar putea pătrunde în tărâmul întunericului, spre a-i readuce pe ceilalţi înapoi. Cel mai frumos şi cel mai minunat înger al său s-a înfăţişat şi a spus: „*Atotputernicule*, *pentru Tine voi pleca şi voi duce lumina Ta acolo unde este cel mai întuneric*, *pentru ca ei să-şi poată reaminti cine sunt*”. Acest arhanghel era Lucifer, purtătorul de lumină!

Aceasta este doar o poveste, deoarece *Luciferus* a fost cândva numele roman al luceafărului de dimineaţă, care anunţa venirea zilei. Să fie oare totuşi ceva adevărat? în orice caz, copiii cu însuşiri de medium sunt toţi de aceeaşi părere în această privinţă: Atotputernicul nu l-a creat pe diavol pentru a le produce neplăceri oamenilor mărunţi. Însă, deoarece mulţi dintre noi am ales cândva acest drum, drumul întunericului, avem două părţi care ne şoptesc la ureche şi două care sălăşluiesc în noi – cea luminoasă şi cea întunecată. Uneori ne şopteşte la ureche un înger care vrea să ne ajute, aducându-ne în tărâmul luminii, iar alteori ne şopteşte un demon, spre a

ne ţine în întuneric.

La aceasta s-a referit Iisus când a spus: *„Cerul şi infernul sunt în noi”*. Depinde de noi în ce scop folosim forţele aflate în noi – pentru lucruri luminoase sau pentru lucruri întunecate, lipsite de lumină.

Fireşte, este mai uşor să ne influenţeze partea întunecată dacă *nu suntem în întregime noi înşine* – dacă suntem ameţiţi, din pricina alcoolului, drogurilor, vitezei, agresiunii, urii sau stărilor depresive…

Arian explică în continuare:

„Demonii, sufletele lipsite de lumină, pun stăpânire pe oameni nu din dispoziţia unui prinţ al infernului, ci pentru că au nevoie de energie pentru a trăi, simţindu-se atraşi de oamenii în ale căror gânduri, sentimente şi fapte ies în evidenţă întunericul, lipsa de lumină şi de iubire, iar din această cauză au o aură imperfectă şi discontinuă. Astfel, există şi oameni cu succese în domeniul afacerilor, ba chiar şi în politică şi în religie, dar care ies în evidenţă prin lipsa de consideraţie manifestată, prin răceală şi prin lipsa de conştiinţă. Aceştia prezintă multe aspecte caracteristice întunericului. Sunt convins, de asemenea, că există încarnări ale întunericului, care încearcă să-l propage aici, pe pământ. Rezultatul îl vedem în fiecare zi la televizor sau la copiii care pun mâna pe armă, chinuie animalele sau alte făpturi lipsite de apărare.

Asemenea oameni întâlnim şi în viaţa noastră.

Ei vorbesc despre spiritualitate, îţi zâmbesc în faţă şi vorbesc despre iubire, însă doar se prefac, pentru că faptele lor dovedesc altceva. Uneori se încearcă să se vadă şi binele în asemenea oameni, însă în realitate cel mai bine este să te desparţi cât mai repede posibil de ei, întrucât nimeni nu se poate salva. De salvat se poate salva numai însuşi pe sine, dacă într-adevăr se poate vorbi despre salvare.

Partea întunecată încearcă permanent să ne ademenească, spre a ne atrage de partea ei, ceea ce în realitate nu reuşeşte, pentru că nu este aşa de simplu ca lumina să se stinsă. Lumina poate fi eclipsată numai pentru scurt timp. Fiinţele întunecate încearcă să trăiască din energia luminii, dar şi să distrugă emoţional fiinţele iubitoare de lumină. Sufletele întunecate nu vor să revină pe drumul cel bun, ci să distrugă…

Chiar dacă diavolul nu există, pe de altă parte există însă demoni puternici care conduc o legiune de demoni. Dar aceştia nu sunt niciodată adversari ai luminii şi nici măcar adversari ai forţei creaţiei”.

Este o declaraţie dură din partea lui Arian cum că există într-adevăr oameni „întunecaţi”, prin urmare periculoşi. Realitatea ne-o demonstrează însă zi de zi. Cum altfel s-ar putea ca un om să dea copiilor droguri, să-şi oblige propriii copii să se prostitueze, să maltrateze sau să vândă copii, să facă filme porno cu copii, iar apoi să-i şi omoare (*snuf*i se cheamă filmele porno

cu copii agresaţi, tăiaţi apoi în bucăţi de vii, în faţa camerei de luat vederi)? Cine poate avea interes să producă filme violente, jocuri video cu ucigaşi? Există un singur răspuns: lipsa de iubire, lipsa de lumină – întunericul. Niciun om care simte în sine fie şi o fărâmă de iubire n-ar fi în stare de aşa ceva, prin urmare nu pot fi decât *ceilalţi*.

Pe aceştia îi numim fiinţe fără conştiinţă. A încerca să-i readucem pe drumul cel bun este lipsit de sens; să-i combatem ar fi o prostie, pentru că ceea ce le trimitem se întoarce asupra noastră ca un bumerang energetic. Când întâlnim un om cu o asemenea aură, cel mai bine este să-l evităm şi să-l ocolim. Poate să sune dur şi lipsit de iubire, dar credeţi-mă, vorbesc din experienţă. Iisus a spus cândva: „Să *nu aruncăm diamantele la porci*". Iar aici este vorba despre „*porci*", întrucât cine se poartă ca un „*porc*" faţă de ceilalţi oameni

— Înainte de toate faţă de copii – acela trebuie evitat Bineînţeles, Iisus a sfătuit să fim totuşi înţelegători faţă de asemenea suflete şi să ne rugăm pentru ele.

În acelaşi timp, trebuie totuşi să atrag atenţia în legătură cu judecarea sau chiar condamnarea pripită a unui seamăn de-al nostru. E mare tentaţia să începem să cercetăm în memorie ce om ar putea face parte din această specie a *fiinţelor întunecate*. Rog însă să nu se cadă în cealaltă extremă! Faptul că cineva ne-a făcut să suferim nu trebuie să însemne imediat că este de „partea cealaltă", deoarece între timp am aflat că

„suferinţa” a fost o oglindă a calităţii vieţii noastre şi că trebuia să ne provoace la schimbări. În realitate însă, există oameni care sunt chiar mândri că au produs suferinţă unui alt om sau unei alte făpturi, că au rănit, bătut sau torturat, şi care trec imediat la următoarea victimă (trebuie însă să se cerceteze ce joc karmic făptuitor-victimă se petrece aici).

Există şi oameni care n-ar putea face niciodată un rău semenilor lor, dar experimentează din plin emoţiile de mai sus pe animale – în mod conştient sau inconştient (creşterea animalelor, transportul de animale şi, înainte de toate, experienţele pe animale).

De ce energiile „bune” simt mai puternice?

Aş dori să vă explic pe baza următorului exemplu simplu:

Să ne imaginăm o încăpere ziua-n amiaza mare. Indiferent cât ar fi de mare, o umbră nu poate să înlocuiască lumina din cameră... Chiar dacă afară este întuneric, se păstrează puţină lumină. Acum să punem invers toate datele din exemplu: ne găsim într-un spaţiu în întregime întunecat. Este suficientă o minusculă rază de lumină sau o banală lumânare pentru a face să dispară o mare parte din întuneric.

De facto: lumina înlocuieşte întunericul, însă întunericul nu poate să înlocuiască lumina, întrucât întunericul nu există în realitate, el nu este nimic altceva decât lumina care lipseşte – absenţa luminii! Prin urmare, lumina este

întotdeauna mai puternică!

Aplicată la energiile întunecate, aceasta înseamnă: voia bună şi râsul înlătură cea mai josnică mlaştină de energie sau, altfel spus, lumina, iubirea sau bucuria sunt atrase într-acolo unde nu este „nimic” – întuneric, lipsa de iubire, lipsa de bucurie.

Cum se ajunge ca un om să fie „posedat”?

Încă o dată, este foarte important de reţinut! Aşa cum am aflat de la Arian, sufletele fără lumină, numite demoni, îşi iau energia de care au nevoie să trăiască de la oamenii cu care pot să intre în rezonanţă – de la oamenii care în gândurile, în sentimentele şi prin faptele lor dau naştere la întuneric, la lipsa de lumină şi de iubire.

Niciun demon, nicio altă fiinţă a energiei întunericului nu poate să atace pur şi simplu un om pentru că n-ar avea altceva de făcut. Dacă însă cineva cu o aură imperfectă – protecţia energiei sufletului nostru are forma gogoaşei viermilor de mătase – rătăceşte încoace şi încolo, porţiunea vulnerabilă este atacată imediat de ceva demonic şi atunci se vorbeşte despre posedare. Demoni puternici bagă frica în noi, deoarece frica este una dintre cele mai puternice emoţii pentru cei fără lumină. În cărţile sale, tatăl meu numeşte aceasta *vampirism energetic*. Aceste fiinţe nu pot însă provoca nimic important.

Posedare înseamnă în acest caz că o fiinţă străină întunecată sau un demon pătrunde în conştiinţa noastră, se agaţă de noi. Este posibil ca

asemenea fiinţe să se afle în apropierea noastră şi să aştepte un moment de slăbiciune, în care ne relaxăm – dar aceasta face parte din viaţă. Dacă însă nu ne mai controlăm, prin urmare ne aflăm în rezonanţă cu o fiinţă întunecată, ne comportăm aşa cum ar face-o o fiinţă întunecată – agresivi, plini de ură, ordinari, nervoşi, agitaţi, dornici de răzbunare, puşi pe scandal, ameţiţi sau depresivi şi stăpâniţi total de frică –, atunci se poate spune că aceasta a primit bilet de intrare – conform legii „Ce se aseamănă se atrage”. Aici nu demonul este vinovat, ci posedatul, deoarece, conştient sau inconştient, l-a rugat să intre. Un alt copil cu înzestrări de medium mi-a povestit odată ce-i fusese dat să trăiască în discoteci şi printre consumatorii de droguri. Incredibil…

Fireşte, din această listă nu trebuie să lipsească filmele de groază. În cazul mai multor producţii de la Hollywood s-a întâmplat ca actori care au jucat în filme de groază să moară în timpul sau la scurt timp după terminarea filmărilor. Cel mai cunoscut exemplu ar fi pelicula *Poltergeist*

Nu este o „întâmplare”, ci este vorba şi în acest caz despre rezonanţă – „Ce se aseamănă se atrage”. Dacă turnăm sau vedem un film despre demoni, vampiri sau strigoi, nu trebuie să ne mirăm că se fac simţite asemenea afinităţi. Prin urmare, se poate ajunge la posedări şi prin filme, respectiv prin emoţiile declanşate. De exemplu, în cazul lui *Bela Lugosi*, interpretul lui Dracula, apropierea era atât de puternică, încât în ultimii

ani de viaţă dormea într-un sicriu. Aşadar, nu numai că se identificase extraordinar cu rolul, dar probabil în el exista o fiinţă străină, care se simţea bine astfel.

Aceste fiinţe întunecate sunt cele care îi inspiră pe prietenii noştri iluminaţi şi le sugerează idei nebune: să li se implanteze oamenilor un cip, toate rasele din lume să fie amestecate într-un fel de ghiveci, totul trebuie să fie supravegheat şi controlat, iar o parte a populaţiei lumii să fie decimată (obiectivul lor declarat). Acestea sunt fiinţele care l-au inspirat pe un Albert Pike şi tot ele îi inspiră pe puternicii de astăzi, pe iluminaţi, pe aceia care îi ţin în mână pe politicienii noştri şi îi conduc spre ceea ce nouă ne răpeşte somnul.

Cu toate acestea, nu este vorba nicidecum despre o lipsă de perspectivă – *perspectiva* are de-a face cu lumina.

Aş dori să sintetizez încă o dată cele ce trebuie ştiute despre lumea spirituală – lumea cealaltă –, pentru că sunt fundamentale pentru noua noastră concepţie despre lume, pe care aş dori să o prezint ulterior.

Prin urmare, concluzionând, despre lumea cealaltă se pot spune următoarele:

În afara lumii materiale există cea spirituală, numită şi *lumea cealaltă* sau *lumea spirituală*.

Aceasta este originea noastră spirituală din care vine toată viaţa şi care, în mod logic, este umplută şi cu viaţă. Există fiinţe spirituale care populează această lume spirituală şi care se

împart, în mare, în două grupe:

1. Spirite care nu se mai încarnează niciodată, deoarece plutesc deja pe drumul spre înălţimi şi sunt aproape de unitatea divină şi

2. Spirite care se încarnează pe pământ sau pe alte planete, pentru a acumula tot mai multă experienţă din lumea fizică. Sufletul care sălăşluieşte într-un corp se reîntoarce în lumea spirituală după pierderea corpului fizic. De aceea, propriu-zis *moartea* nu există.

Principiul tuturor legităţilor în creaţie – atât fizică, dar şi spirituală (metafizică) – este *legea cauzei şi efectului* care *acţionează* în aşa fel încât noi să culegem ce am semănat anterior. Pe baza a ceea ce am semănat noi înşine, culegem durere, bucurie, ură sau iubire, succes sau insucces. Dacă am provocat durere şi suferinţă unei alte fiinţe, în aceeaşi sau în altă viaţă putem afla cum i-a mers acelei fiinţe. Dacă suntem mulţumiţi cu ce am făcut în lumea fizică, atunci rămânem în cea spirituală, iar acolo păşim pe alte căi, pe căi de evoluţie.

Forţa primară a tot ce există, înţeleasă în interpretare antică în formă masculină, drept „Creator” sau „Dumnezeu”, poate fi caracterizată drept „iubirea absolută” sau „lumina absolută”! Toate spiritele care au fost create s-au aflat cândva în această lumină – inclusiv noi! Fără îndoială că unele s-au îndepărtat foarte mult de această lumină, iar pentru un „timp” (dacă timpul ar exista acolo) – în parte conştient, în parte

inconştient – se găsesc pe tărâmul întunericului. Din cauza luminii care lipseşte, dar de care au nevoie totuşi „să trăiască”, asemenea fiinţe întunecate – numite şi demonise agaţă de oamenii care au admis aceasta sau „le-au invitat”. A invita înseamnă că într-un câmp de energie al unui om, în aură, trebuie să existe găuri sau fisuri, alte puncte de ancorare de care fiinţele întunecate să se poată agăţa, pentru a sorbi energia vieţii acelui om. Însă găurile, fisurile sau petele negre nu sunt generate de fiinţele întunecate, ci de însăşi persoana respectivă, prin orice formă de ameţeală, atunci când persoana în cauză nu mai este ea însăşi – prin consumul de droguri, alcool sau de ură, mânie, depresie, autocompătimire… Teoria gnostică autentică vorbeşte despre *lumina şi umbra din noi*, fără de care *lumina şi umbra din afară* nu pot fi niciodată rezonante. Fiinţele întunecate nu pot ataca din proprie iniţiativă, ci au nevoie de o „invitaţie” (rezonanţă), care este creată chiar de oameni, conform legii „Ce se aseamănă se atrage”.

Există şi tărâmuri intermediare, care nu mai sunt în întregime fizice, însă nici total dincolo deocamdată – lumea spiritelor naturii transparente.

Există îngeri, îngeri-păzitori şi călăuze ale spiritului, aşadar fiinţe care îngrijesc şi călăuzesc sufletele încarnate în lumea materială. De cele mai multe ori, ei fac parte din propria noastră familie spirituală şi ne dau sfaturi înainte să ne

încarnăm. Tot ei sunt aceia care, dacă „murim” în viaţa fizică, ne iau din nou şi ne conduc „acasă”. Ulterior, împreună cu ei analizăm dacă suntem mulţumiţi de existenţa noastră pe pământ sau dacă vrem să mergem încă o dată, jos”, spre a avea parte şi de alte experienţe.

De aceea, „decedaţii” nu sunt „morţi”, ci se simt mai bine în lumea spirituală decât s-au simţit vreodată înainte. Uneori, aceştia iau contact cu noi, adică avem posibilitatea ca, printr-un mediu, să luăm contact direct cu ei sau cu alte fiinţe din lumea spirituală, ceea ce n-ar trebui să se facă pentru amuzament sau din curiozitate, ci numai de către cel interesat în mod serios şi numai în cazuri când se impune neapărat.

Mesaje de la lumea spirituală primim, întâi şi-ntâi, prin intermediul şi al *intuiţiei* noastre, prin aşa-numita *voce interioară* – alţii o numesc *conştiinţă* sau *instinct*. În mod normal, comunicarea profesională cu lumea spirituală se realizează totuşi prin mediile spirituale.

Dacă sunteţi un bun cunoscător al Bibliei, ştiţi desigur de ce calităţile de medium sunt tot mai frecvente printre oameni, în primul rând printre copiii de astăzi: „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; fii voştri şi fiicele voastre vor proroci, tinerii voştri vor avea viziuni şi bătrânii voştri vor avea vise; da, chiar şi peste robii Mei şi peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu şi vor proroci…” (Faptele Apostolilor, 2, 17 –

18)

Înainte de a vă putea explica în mod convingător ce soartă va avea şi *Noua Ordine Mondială*, trebuie tratată o altă componentă.

La începutul călătoriei noastre am fost în Tibet şi am cercetat oamenii care erau în somnolenţă, în starea samādhi. Acum facem un pas peste graniţă, în China de astăzi, şi constatăm că acolo tocmai se întâmplă ceva greu de imaginat: chinezii, care sunt etichetaţi de către tibetani drept *„comunişti nelegiuiţi”*, au în ţara lor câteva persoane extrem de interesante, care stăpânesc forţa ideilor într-o manieră impresionantă. În capitolul următor vorbesc despre…

SUPERCOPIII DIN CHINA

Despre ce este vorba?

În martie 1979, în China a devenit cunoscut cazul unui băiat care putea „să vadă” cu urechile. Ziarul *Sichuan Daily* relata pe atunci că Tang Yu, în vârstă de doisprezece ani, putea să vadă cu urechile, aşa cum alţii văd cu ochii şi chiar mai bine. Reporterul Zhang Naiming a făcut investigaţii pentru un raport ulterior, mai detaliat, despre acest tânăr şi l-a testat în felul următor: i-a pus în mână o foaie de hârtie împăturită în şase, pe care scrisese cu cerneală albastră patru litere. Tang Yu a ţinut puţin biletul la ureche şi i-a redat corect conţinutul. Mai târziu, pe o hârtie împăturită, s-au scris chiar poezii întregi pe care el le-a redat, de asemenea, fără greşeală.

Aceasta a fost însă numai începutul unei istorii de necrezut. Datorită articoleler de ziar, care au uimit atunci întreaga Chină, s-au prezentat alţi copii cu capacităţi asemănătoare, fiind şi ei testaţi. Guvernul chinez susţine chiar că, între timp, mii de asemenea copii din China pot citi nu numai cu urechile, ci şi cu limba, cu nasul, cu axilele, cu mâinile sau cu picioarele. În această privinţă fiecare copil este dotat diferit.

De exemplu, două surori cu capacităţi asemănătoare au fost investigate de mai mulţi jurnalişti şi specialişti din domeniul culturii, ştiinţei şi medicinii, fiind testate intens. Surorile au spus că dacă ţin la ureche, la nas sau sub axile un document, atunci în spiritul lor apar imaginile şi cuvintele scrise pe hârtie. Însă numai pentru un scurt moment, pentru că apoi imaginile dispar. Nu ştiu nici *când* ar apărea aceste viziuni. Uneori trebuia să aştepte câteva minute, altă dată şi o jumătate de oră, alteori viziunile apar imediat.

Incitate de aceste relatări, şi alte persoane s-au ocupat de fenomen, constatând că nu era neapărat o noutate. În al Doilea Război Mondial s-a descoperit că unii oameni care lucrau la staţiile radar puteau „să audă” semnalale microundelor. Iar în 1964 a fost găsit un tânăr care putea să vadă prin pereţi şi prin alte obiecte. U3)

Despre copiii chinezi cu capacităţi de medium aflăm următoarele din revista *Licht Forum*:

„Pe la 1984, guvernul chinez a descoperit pentru prima dată un copil, un băiat cu capacităţi

de medium ce depăşeau tot ce se cunoştea până atunci. Când guvernul i-a testat aceste înzestrări, afirmaţiile sale au corespuns în procent de sută la sută. Ulterior guvernul a găsit un alt asemenea copil, apoi mai mulţi, pe urmă sute şi, în final, mii. La invitaţia guvernului chinez, revista americană Omni a făcut investigaţii în legătură cu acest fenomen. Jurnaliştii de la Omni au plecat de la ipoteza că ar putea fi vorba despre o escrocherie şi au procedat cu cea mai mare precauţie. Guvernul le-a pus la dispoziţie circa o sută de copii, cu care au putut să lucreze. Jurnaliştii de la Omni au realizat teste, precum acela în care au scos o pagină oarecare dintr-o carte preferată, au mototolit-o şi au pus-o în axila persoanei testate. Copiii au citit cu exactitate fiecare cuvânt de pe pagină! După ce au testat mulţi copii, cei de la Omni i-au descris ca fenomenali, însă n-au putut să dea o explicaţie. Raportul lor poate fi citit în ediţia din ianuarie 1985 a revistei Omni. De atunci, asemenea copii au fost găsiţi în multe alte ţări, de exemplu în Rusia, Japonia, Canada, în Europa şi în Statele Unite”. Î32)

Acestea sunt rapoarte bine documentate. Despre aceşti copii chinezi a publicat şi revista ştiinţifică *Nature*, ce este convinsă de autenticitatea întâmplărilor.

În extrem de interesanta lor carte, „*Indigo-Schulen – Chinas Trainingsmethoden für medial begabte Kinder*”, din care am extras cele mai multe din aceste informaţii, Paul

Dong şi Thomas Raffill dau numele băieţilor şi fetelor (în parte cu fotografii) care au dovedit următoarele capacităţi în timpul testărilor:

Citit şi perceperea culorilor cu urechile, mâinile, axilele, fruntea, podul palmei, picioarele, nasul;

Prin puterea spirituală, mişcarea obiectelor şi ruperea crengilor de copaci;

Privire cu funcţie de raze Röntgen: vedere prin corpurile omeneşti, prin cartoane şi prin pereţi;

Calcul aritmetic mental mai rapid decât cu un calculator de buzunar;

Mărirea obiectelor prin privire şi mişcarea lor prin puterea de concentrare;

Deschiderea lacătelor prin puterea de concentrare şi

Capacitatea de a vedea cuvinte şi imagini de pe o hârtie mototolită sau tăiată în bucăţi. (33)

Aceste fenomene nu se limitează doar la China, ci se petrec pretutindeni în lume.

De exemplu, în Mexic s-au găsit în capitală peste o sută de copii cu capacităţi asemănătoare celor arătate de copiii chinezi şi care sunt în stare să „citească” folosindu-se de cele mai diferite părţi ale corpului. Pare aproape că aptitudinile copiilor chinezi s-ar fi transmis celor din Mexic şi de oriunde altundeva. Şi evident că aceasta corespunde „răspândirii spiritului” din Biblie…

Însă după ce guvernul chinez a început să studieze fenomenul copiilor, s-a constatat că

aceste capacităţi de „citit” reprezintă numai vârful aisbergului. Astfel, Paul Dong relatează că la o manifestare mii de invitaţi au primit câte un boboc de trandafir. După ce toţi au luat loc şi în sală s-a instalat liniştea, pe scenă a păşit, singură-singurică, o fetiţă chinezoaică de vreo şase ani şi a privit spre public. Apoi, după o mişcare uşoară cu mâna, toate miile de boboci de trandafir au început să se deschidă şi să se transforme în trandafiri superbi, sub privirile celor care îi ţineau în mâini.

Paul Dong scrie şi despre o demonstraţie la care au luat parte circa cinci mi de copii chinezi. Un copil şedea în faţa unui flacon cu medicamente, închis, în care se aflau mici tablete. După ce, în faţa publicului, acest flacon a fost închis cu un capac şi sigilat cu o bandă adezivă, el a fost aşezat în faţa copilului. Alături a fost instalată o cameră video care înregistra totul. Apoi copilul a spus că va începe, iar cei prezenţi au privit cu încordare. Brusc, fără ca băiatul să se mişte, prin urmare numai prin puterea sa de concentrare, tabletele au început să iasă din flacon, s-au aşezat pe masă, unde apoi au şi rămas. Într-un alt caz, un copil a făcut o experienţă asemănătoare cu o monedă, care a pătruns fără dificultate în recipient prin peretele de sticlă şi a rămas acolo.

Conform celor relatate de Paul Dong, au existat încă multe alte fenomene prezentate în China şi a căror veridicitate a fost recunoscute

între timp de guvernul chinez. Fireşte, guvernul era convins la început că ar putea fi vorba despre un truc à la David Copperfield, însă numărul copiilor cu astfel de capacităţi creştea în continuare. Când cartea lui Paul Dong a apărut în SUA în 1997, guvernul chinez înregistrase, probabil, deja peste o sută de mii de asemenea copii.

După ce realitatea acestor cazuri nu a mai putut fi pusă la îndoială şi s-a conştientizat ce ar însemna aceasta pentru China, a început înfiinţarea de şcoli şi centre de instruire speciale, pentru copiii cu asemenea capacităţi. Între timp, situaţia a evoluat, astfel încât dacă este găsit un copil cu înzestrări, este adus imediat la o asemenea şcoală, unde este luat în grijă. (33)

Un efect secundar interesant este acela că, parţial, copii care nu au asemenea înzestrări pot căpăta şi ei astfel de capacităţi în prezenţa copiilor mediumuri.

Aceasta aminteşte de Uri Geller, pe care l-am menţionat deja. Uri Geller descrie în cartea sa „Mein *Wunder-volles Leben*" că se află în contact cu extratereştri care-l ajută să realizeze aceste lucruri. În noiembrie 1973 a luat parte la emisiuni de radio şi de televiziune, la care prin forţa de concentrare a îndoit linguri şi alte obiecte metalice. La aceste demonstraţii i-a rugat pe ascultători şi pe spectatori să pună pe masă, la ei acasă, linguri sau cuţite, pentru a vedea dacă efectul se transmite. Şi într-adevăr aşa s-a

întâmplat, oamenii au îndoit mii de linguri, fără să le atingă. La fel a fost şi cu furculiţe, chei, cuie, lanţuri, brăţări... Tacâmurile s-au îndoit chiar şi în cutiile în care erau păstrate. Ceasuri oprite au început dintr-odată să meargă. A fost înregistrat şi un alt efect – copiii care urmăriseră emisiunea la televizor au putut dintr-odată să îndoaie şi ei linguri. Văzuseră aceasta o singură dată. La începutul anului 2004 Uri Geller a repetat această experienţă la televiziunea germană.

Cel mai celebru „copil" chinez cu asemenea capacităţi a împlinit între timp vârsta de treizeci de ani şi se numeşte Zhang Haosheng. Este deja o celebritate în China, a apărut de mai multe ori la televiziune, îşi demonstrează însuşirile fenomenale în faţa demnitarilor străini, iar guvernul i-a pus la dispoziţie chiar o maşină de serviciu şi două gărzi de corp din serviciul secret.

Forţe telekinetice puternice nu sunt un fenomen al epocii moderne. De-a lungul a peste 40 de ani, în faţa a sute de martori, printre care s-au aflat reporteri, editorul publicaţiei *Hartford Times*, Mark Twain şi împăratul Napoleon al III-lea, britanicul Daniel D. Home şi-a dovedit puterea încă în anul 1852. Nu numai că a putut să facă să plutească obiecte, precum mese şi scaune, ci s-a ridicat el însuşi până la tavan şi a zburat prin încăpere.

Zhang reuşeşte şi performanţa ca obiecte aflate într-un flacon de sticlă să iasă prin peretele acestuia, iar alte obiecte, de exemplu o coală de

hârtie pe care s-a scris anterior, să pătrundă în sticlă. Profesorul Song Kongzhi l-a testat pe Zhang în mod repetat şi confirmă că acesta este în stare să mişte chei, termofoare, încălţăminte, iar într-un caz chiar a trecut un sac de zahăr prin pereţi de lemn sau piatră. Odată, cu prilejul unui test, funcţionari ai guvernului l-au închis într-o încăpere, ca apoi să-l găsească pe Zhang Haosheng în faţa casei sale. Prin urmare, are şi capacitatea de a se deplasa pe sine însuşi într-un alt loc. Începând din acel moment, Zhang a lucrat şi pentru Ministerul Apărării.

Ce părere aveţi de ideea că astăzi Iisus n-ar mai fi răstignit, ci ar fi plătit cu un salariu special pentru însuşirile sale supranaturale?

Spre deosebire de Germania, în China asemenea „copii minune” nu sunt luaţi în râs şi discreditaţi, ci ocrotiţi cu mândrie de propria ţară. Ba mai mult, guvernul chinez acordă acestor aptitudini atât de multă importanţă, încât pe oameni ca Zhang îi integrează în proiecte militare şi ştiinţifice strict secrete. Pentru Ministerul Chinez pentru Zboruri Spaţiale (corespondent al NASA americane), Zhan a făcut odată ca tabletele să iasă prin orificiul unui flacon de medicamente închis ermetic, experiment filmat de către oamenii de ştiinţă cu o cameră video extrem de performanţă (patru sute de imagini pe secundă). Filmele developate au arătat o tabletă la jumătatea drumului către orificiul flaconului.

Însă Zhang nu face doar să „migreze”

monede din buzunarul sacoului unei gărzi de corp în buzunarul şoferului sau „transferă” în mâna lui un măr aflat la un kilometru depărtare. El preface în scrum în mâinile lui obiecte de îmbrăcăminte.

Paul Dong relatează şi despre fata chineză Yao Dong, care de asemenea face să „migreze” tablete din flaconaşe de medicamente ermetic închise, iar prin puterea de concentrare, pe lângă îndoitul lingurelor, poate să mistuie în flăcări obiecte de îmbrăcăminte, însă aceste capacităţi pot fi folosite şi altfel. În 1994, în prezenţa unei echipe de cercetători, fata a descoperit pentru *Bohaioil Company* zăcăminte de ţiţei şi surse de apă.

Consider demn de menţionat aici şi *calculatorul rapid*, de exemplu pe Shen Kegong, un băiat de treisprezece ani, pentru care nu reprezintă nicio dificultate să calculeze în minte, în douăzeci de secunde, numărul 62 se (14.551.915.228.366.851.806.640.625), compus din douăzeci şi şase de cifre. El a realizat această performanţă la *China Agricultural Bank*, sub supravegherea întregului personal al băncii.

În septembrie 1977, în provincia chineză Shanxi a avut loc campionatul de abac (abacul era tabla de calculat a grecilor şi romanilor), la care au venit două mii de participanţi din întreaga provincie. La acest campionat s-au calculat numere întregi din mai multe cifre, numere zecimale, calcule cu fracţii, cu pătrate şi cu rădăcina pătrată. Sheng a câştigat concursul,

calculând răspunsul pentru 639 x 33 + 3: 884.736 mai repede decât oricare abac sau calculator de buzunar (pentru aceasta a avut nevoie de numai 3, 4 secunde). La un alt concurs de calcule, sponsorizat de *Zentralkolleg für Wirtschaft und Finanzen* şi de *Asociaţia chineză Abakus*, a rezolvat calculul 4.789.240: 45 în 1, 6 secunde (106.427, 555) sau 35 x 45 x 25 în 1, 8 secunde (39.375). (33> p143)

După cum vedem, în faţa ochilor noştri se petrec evenimente extraordinare. Aceşti copii vor schimba lumea, mai precis trebuie să se spună: dacă *aceşti* copii nu schimbă lumea, atunci n-o mai schimbă nimeni. Prin însuşirile lor fenomenale, ei vor obliga ştiinţa şi lumea să se schimbe.

Aşa cum în China există deja şcoli în care copiii, în loc să fie luaţi în zeflemea, sunt stimulaţi, acelaşi lucru se va întâmpla cândva şi în lumea occidentală, inclusiv în Germania.

Dacă vă interesează mai multe despre copiii chinezi superdotaţi, puteţi descoperi toate aceste relatări şi altele în cartea lui Paul Dong. În lucrare, pe lângă fenomenele deja amintite, autorul scrie şi despre copii care pot opri maşini aflate în mers, pot să treacă prin zid sau să modifice culori sau structuri moleculare. În plus, prezintă şi copii cu capacităţi telecinetice şi sunt capabili să leviteze, adică să plutească. Atât despre copiii chinezi.

Cu clarviziunea necesară, din aceste „noutăţi pământeşti” mai pot fi trase cel puţin încă două

concluzii:

1. În afară de a face calcule rapid, aceşti copii au demonstrat că stăpânesc tehnica metafizică a dematerializării şi a rematerializării. Aceasta pot s-o realizeze mulţi „adepţi” ai tuturor religiilor şi au şi dovedit-o în decursul secolelor, iar două dintre cele mai cunoscute exemple sunt:

Transformarea apei în vin de către Iisus, precum şi faptul că i-a hrănit pe cei cinci mii de oameni care-l ascultau;

Mai puţin cunoscute sunt experimentele de la Montauk (în extremitatea nordică a Long Island, New York). În cadrul *Proiectului Montauk* nu se făcuseră experimente numai cu factorul timp – aşa cum se aminteşte deja la începutul cărţii – ci şi cu materializarea. Cu ajutorul unui amplificator construit special, gândurile unui subiect (Duncan Cameron) au fost amplificate în aşa fel încât au devenit realitate. De exemplu, s-a început cu experimentul prin care Duncan şi-a imaginat o cutie de cola, care s-a materializat cu ajutorul tehnologiei. Mai târziu s-a încercat acelaşi lucru cu imaginarea unor fiinţe, dar s-a ajuns la situaţii haotice.

Între timp, am aflat de la un foarte bun prieten, al cărui socru a lucrat într-un centru de cercetare secret de la Alma-Ata (Kazahstan), că acolo exista şi probabil mai există o tehnologie asemănătoare. Acolo, în faţa ochilor acestui om, a fost mai întâi „realizat” un câine, apoi un om, care a rămas săptămâni întregi în stare materială, până

când s-a dizolvat. Acest om se putea mişca liber şi s-a putut vorbi cu el.

2. Aceşti copii vor schimba lumea noastră. Cred că din afară, prin impulsuri date societăţii, şi parţial prin reforme. Mesajul indirect al unui asemenea „miracol divin" este însă mult mai profund. Ei demonstrează într-un mod verificabil şi de mare actualitate ce a spus Iisus când a vindecat şi a săvârşit „minuni: „*... toate acestea le puteţi face şi voi, şi chiar mai mult...*"

Ergo: pe drumul către o mai bună cunoaştere de sine, oamenii de astăzi ar trebui să-şi accepte, în sfârşit, natură divină, *asemănarea* lor *cu Dumnezeu*, *eul* lor *perior* sau acel *EU-SUNT-prezentul*, toate cerinţe străvechi.

Micuţii ne arată că toate acestea nu sunt miracole „date de Dumnezeu", care i-au aureolat până acum pe teologii învăţaţi (lat.: sanctus = sfânt), ci sunt la îndemâna şi a încarnaţilor fără religie, atei sau chiar comunişti.

Clarvăzătorul Iisus a ştiut deja aceasta, atunci când a sfătuit: „*... dacă nu veţi face precum copiii...*"

Şi acum vă întreb...

VĂ ESTE TEAMĂ DE NOUA ORDINE MONDIALĂ?

Da? Pot să-mi imaginez cât se poate de bine. Vă veţi întreba cum va fi de acum înainte viaţa dumneavoastră.

Dacă lumea va fi la fel controlată, iar iluminaţii se vor apropia tot mai mult de ţelul lor,

atunci ce rost mai are viaţa, de ce să mai mergi la lucru, de ce să mai ai copii – oricum totul se înrăutăţeşte… (pe scurt: situaţia trebuie să se înrăutăţească şi mai mult, pentru ca oamenii să se trezească, înainte de toate ţările Primei Lumi).

De aceea, aş dori să vă recomand cu insistenţă ceea ce am scris deja în postfaţa la cartea lui Stefan Erdmann, „*Banken, Brot und Bomben*”.

Pe lângă multele represalii de care am avut parte din cauza interzicerii primelor mele două cărţi, am putut acumula însă şi o mare cantitate de experienţă pozitivă.

Vă prezint acestea pentru că şi eu am fost întrebat mereu cum, burduşit fiind cu toate aceste cunoştinţe, mai pot să-mi trăiesc normal viaţa şi să mă port normal cu familia mea.

N-aş dori să vă distrag atenţia cu explicaţii prea amănunţite. Adevărul este că, pe baza contactelor pe care le-am realizat în urma publicării cărţilor mele, am avut parte de evenimente şi am putut să văd cu ochii mei lucruri care mi-au schimbat atât de mult viaţa în sens pozitiv, încât cu greu le pot exprima în cuvinte.

În acest loc aş dori să amintesc patru aspecte care ne fac să înţelegem că situaţia este cu totul altfel decât fără speranţă; două aspecte din domeniul lumii exterioare, aşadar lumea exoterică, şi alte două din lumea noastră lăuntrică – lumea esoterică.

Exoteric: aşa cum am relatat deja, în urmă cu

peste zece ani, am văzut în Noua Zeelandă pentru prima dată o mică maşinărie – un motor acţionat de un magnet – care asigura în mod autonom cu energie electrică o căsuţă în pădure.

Câţiva ani mai târziu, prin interzicerea cărţii s-a realizat un contact – pentru a-l cita pe Goethe, *„forţa ce mi-a vrut răul mi-a făcut un bine”* – care mi-a dat posibilitatea să văd o tehnologe pe care, până în momentul în care am văzut-o cu ochii mei, aş fi caracterizat-o drept *science fiction*. Erau corpuri zburătoare, care în loc să folosească un anumit combustibil, utilizau forţe electromagnetice predominante în univers – ca de altfel şi pământul nostru, care se deplasează prin cosmos cu peste două mii de kilometri pe oră, de asemenea fără să utilizeze vreun motor Diesel sau Otto. Astfel, împreună cu martori, am văzut şi eu cum un domn mai în vârstă controla cu ajutorul unui aparat norii de pe cer şi-i făcea să se adune în formaţiuni… şi multe altele.

Să mergem acum la al doilea aspect al lumii exterioare – la politică.

Aş dori să fiu sincer când fac următoarea afirmaţie: după părerea mea, *Noua Ordine Mondială* va deveni în curând o realitate. Însă fiţi atenţi – să nu vă fie teamă! Ea nu va fi de durată, va exista la fel de puţin ca şi moneda euro. Cum aşa?

Ce-i drept, pământenii noştri stăpâni de moment ai lumii sunt siguri că-şi vor atinge ţelul, însă la fel de siguri putem să fim şi noi că între

aceşti oameni există divergenţe uriaşe.

Aceasta rezultă, de pildă, dintr-o declaraţie a lui Mihail Gorbaciov, care în martie 1999, atunci când a început războiul aerian dus de NATO împotriva Serbiei, a afirmat: „Occidentul a înşelat Rusia. Căzuserăm de acord în legătură cu Noua Ordine Mondială. Conform înţelegerii, Statele Unite ale Europei – zona de la Atlantic până la Urali – trebuia să se afle sub dominaţia Rusiei. Rusia nu va uita această trădare".

Înseamnă că aceşti băieţi se înşală între ei şi, dacă le merge, se trag pe sfoară.

Pe de altă parte, nu sunt numai aroganţi şi tiranici, ci şi îngâmfaţi. Când un James Warburg spune: *„Vom ajunge la un guvern mondial, indiferent dacă ei vor sau nu – prin supunere sau prin înţelegere"*, aceasta confirmă că prietenii noştri iluminaţi nu iau în calcul nici cât negru sub unghie că totuşi ceva ar putea să iasă prost Ce ştim noi însă din practică? *Trufia e trâmbiţa căderii*...!

Vă voi dezvălui acum ce anume subapreciază aceştia:

Aşadar, prin ce este caracterizată *Noua Ordine*?

Operaţii de plată fără numerar.

Amprente digitale şi scanări ale irisului, înlocuirea corespondenţei prin poşta electronică (e-mail-uri şi SMS)

Supraveghere totală prin camere video şi mai târziu prin tatuare cu ajutorul laserului sau printr-

un cip implantat sub piele, şi urmărirea fiecărei persoane prin sateliţi…

Bănuiţi deja ce urmăresc să arăt?

Pentru a transpune în fapt *Noua Ordine Mondială*, este nevoie de exact două lucruri: de computer, în combinaţie cu Internetul, şi de sateliţi. Şi de ce anume are nevoie această aparatură pentru a funcţiona?

Aţi intuit bine – de curent electric!

Şi ce ziceţi dacă un hacker reuşeşte să viruseze în aşa fel, încât să distrugă din interior acest sistem de supraveghere? în plus, dacă este vorba despre o persoană care a programat sistemul iluminaţilor şi astfel cunoaşte şi piesele vulnerabile ale acestuia, pentru că le-a plantat cu ştiinţă?

Şi ce părere aveţi dacă există o armă electromagnetică ce poate să paralizeze alimentarea cu curent electric pe un spaţiu vast şi care este atât de puternică, încât defectează aparatele de recepţie din sateliţi şi face imposibilă pentru totdeauna comunicarea? Dar ce spuneţi de fulgere provocate cu ajutorul electronilor, care şterg toate softurile?

Şi ce-ar fi dacă – aşa cum aflăm din viziunile prezentate în cartea mea *„Buch 3 – Der Dritte Weltkrieg* – ar exista uragane cu viteza vântului de până peste patru sute de kilo metri pe oră? Atunci nu mai rămâne în picioare niciun stâlp din sistemul de alimentare cu energie electrică! Vizionarii descriu, de asemenea, lovituri ale

asteroizilor, care întâi, firește, scot din funcţiune sateliţii…

În acest context n-ar trebui să omitem nici faptul că în continuare are loc o reducere a câmpului magnetic al pământului şi că, din această cauză, se va ajunge la o pierdere în sistemul mondial de curent alternativ, dar şi electronic.

Vedeţi deja ce vreau să demonstrez prin aceasta?

Să mergem acum la aspectul esoteric al Jocului” – al jocului vieţii pământene în dualitate sau dualism:

Prin munca desfăşurată cu copiii cu capacităţi de medium, am putut să cunosc mici „îngeri”, care pot schimba lumea aceasta doar prin prezenţa şi prin existenţa lor. Am putut să văd cu ochii mei cum, prin puterea de concentrare, copii mici îndoaie tacâmuri sau fac să plutească un creion prin aer; am întâlnit copii care în câmpul de energie al altor oameni puteau să recunoască boli sau evenimente petrecute demult; tineri care-mi citeau gândurile şi puteau să relateze din trecutul meu – şi acum vine ceva cu adevărat captivant, evenimente din viaţa mea personală, precum şi la nivel global, de exemplu au prevăzut drama din 11 septembrie. Se înţelege de la sine că ei văd şi altceva, văd ce va veni…

Unul dintre aceşti copii este chiar în stare să vadă matricea primară, adică programul vieţii sau programul de „computer” în care ne aflăm (eu

numesc *matricea primară* ceea ce creştinii caracterizează drept *plan al creaţiei*, evreii *codul Bibliei*, iar musulmanii înţeleg prin noţiuni precum *kismet* sau *inshallah*).

Un alt copil citeşte în *Cartea* vieţiiasemenea *cititorilor Nadi* ai bibliotecilor indiene, unde operele sunt scrise pe frunze de palmier – în care stă scrisă viaţa tuturor oamenilor de pe această planetă, inclusiv a iluminaţilor…

Ce vreau să spun cu aceasta: există lucruri de care iluminaţii se tem extraordinar. Există lucruri care le zguduie concepţia, dau naştere la suspiciuni şi provoacă o lipsă de încredere reciprocă între ei – vezi cazul lui Mihail Gorbaciov…

Tocmai pe aceşti copii iluminaţii vor să-i distrugă pe dinăuntru începând prin a-i îndobitoci în faţa televizorului, prin abrutizarea provocată de filmele care propagă violenţa şi pornografia – dar aceasta nu funcţionează aşa cum ar dori ei. E posibil ca multe dintre aceste mici şi delicate minţi să fie afectate şi murdărite sau să li se stagneze evoluţia prin administrarea de *Ritalin*, însă numai pentru un timp; nu este nevoie de mulţi dintre aceşti copii pentru a schimba energic colectivitatea. După cum ştiţi, sunt puţini oamenii care momentan leagă de mâini şi de picioare colectivitatea umană, de care dispun după cum le cer interesele. Dar ce se întâmplă cu milioanele de participanţi secundari, care ajută la construirea şi la administrarea *Noii Ordini Mo*? Aceştia îşi vor

schimba mai repede convingerile decât le convine iluminaţilor. Aceştia sunt taţii şi mamele, care îşi pot schimba de azi pe mâine părerile, atunci când este vorba despre propriii copii…

Aici este vorba despre inima oamenilor şi aceasta este ceva divin (este şi singurul organ omenesc ce nu se poate distruge nici măcar prin cancer).

Tocmai am aflat despre supercopiii chinezi. Ce părere aveţi dacă mai mulţi dintre ei se unesc şi într-o zi se hotărăsc să-şi folosească forţele împotriva iluminaţilor? Ce-ar fi dacă ar porni spre unul sau spre mai multe dintre marile calculatoare ale lumii şi, folosindu-şi capacităţile telekinetice, le-ar scoate din funcţiune?

Înţelegeţi acum de ce v-am provocat cu lungile mele relatări despre aceşti copii?

Şi vă asigur că mulţi dintre ei nu numai că mi-au citit cărţile, ci şi că la întâlnirile noastre personale aceşti mici magicieni deja nu mai ţin secrete intenţiile lor adevărate şi anume, că prin forţele lor pot face „un lucru bun”…

În joc mai intră o altă componentă, care face ca iluminaţii să fie dezbinaţi: este vorba despre creşterea oscilaţiilor în sistemul nostru solar.

Sistemul solar se mişcă în cicluri de 25.920 de ani, în mişcări eliptice către centrul galaxiei noastre, apoi se îndepărtează din nou (un ciclu se subdivide în 12 ere, fiecare însemnând 2.160 de ani). În momentul de faţă am atins un punct în care sistemul nostru solar se apropie din nou de

centrul galaxiei, ceea ce are ca urmare faptul că primim mai multă „energie”.

Dacă sistemul solar se pune în mişcare de la soarele central primar, s-ar putea spune că oamenii cad într-un somn. Oscilaţia luminii divine este mai lentă, se face „mai întuneric”. Dacă, dimpotrivă, sistemul nostru solar se pune în mişcare din nou în direcţia soarelui central primar, respectiv spre centrul galaxiei, atunci această deplasare poate fi caracterizată ca un timp al trezirii. Astăzi noi ne deplasăm uşor înapoi, de la punctul cel mai îndepărtat de „sursa de lumină” către centrul luminii sau spre sursa de energie primară.

Aici trebuie adăugat că, după cele mai noi cercetări, această elipsă nu este închisă, ci deschisă, în forma unei spirale. Aceste momente cruciale ale *căderii în somn* şi *trezirii* sunt puse în legătură cu schimbări extraordinare – modificări în conştiinţa umanităţii, precum şi schimbări ale polilor magnetici ai planetei noastre. În acest moment ne aflăm exact în punctul hotărâtor din care ne îndreptăm înapoi în direcţia centrului galaxiei şi începem să ne trezim. Văzut din punct de vedere *astronomic*, am atins punctul de întoarcere exterior, afeliu, şi ne mişcăm din nou în direcţia centrului. Exprimat *astrologie*, aceasta a fost era Peştelui, care tocmai se încheie, ultima eră veche „adormită”, şi suntem în momentul „de a lua curba”, iar prin intrarea în era Vărsătorului, a *Ere* sau *New Age* să ne trezim sau să fim treziţi.

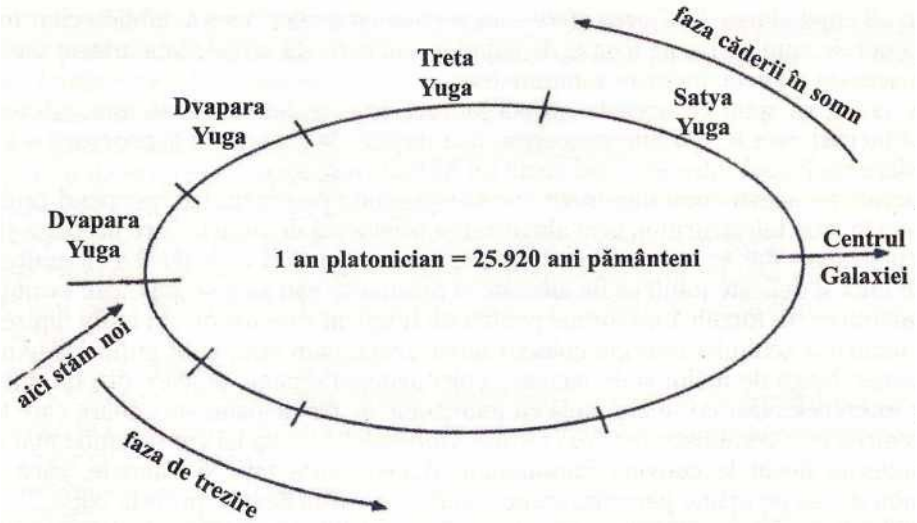

Fig. 65. Sistemul nostru solar se deplasează într-o mişcare eliptică, continuă, spre centrul galaxiei (soarele central primar – în diagramă marcat în partea dreaptă) şi se îndepărtează din nou de aceasta.

Acest moment poate fi descris şi drept punctul culminant al ciclului actual de evoluţie spirituală. Această „eră de aur” este ca duminica unei săptămâni pământene sau ca a şaptea zi a genezei evreieşti – ziua de pauză a celor 2.160 de ani pământeni de evoluţie brutală a evenimentelor. Abia de acum încolo urmează noul ciclu de experienţe.

În vechile Vede indiene, aceste două faze au fost numite *inspiraţia şi expiraţia lui Brahma*, ceea ce ne aminteşte de legea periodicităţii, formulată deja în antichitate, despre curgere şi revenire, despre reflux şi flux, despre zi şi noapte, despre viaţă şi moarte şi despre altele.

Diagrama reprezintă ciclul eliptic al sistemului nostru solar (25.920 de ani), unde în partea dreaptă apare soarele central primar (care se găseşte în centrul galaxiei noastre). Zenitul din partea stângă (Kali Yuga) este punctul cel mai îndepărtat de soarele central primar. Zenitul din dreapta este cel mai apropiat de soarele central primar. Perioada Kali Yuga se cheamă *era întunecată*, deoarece pentru 2.160 de ani sistemul nostru solar se află la cea mai mare distanţă de „sursa de lumină" sau de „sursa de curent".

Ce se întâmplă momentan cu pământul şi cu întregul nostru sistem solar este destul de uşor de înţeles. Cu toate acestea, aleg încă un exemplu, spre a vi se întipări şi mai uşor în memorie.

Să privim încă o dată diagrama. În loc de soarele central primar, să ne imaginăm o lumânare (simbolic pentru o sursă de curent şi de lumină), iar sistemul nostru solar sub forma unui cub de gheaţă. Acest cub de gheaţă se deplasează pe o orbită eliptică, pe care există un punct culminant aflat la cea mai mare depărtare de lumânare, iar un alt punct culminant situat cel mai aproape de ea.

Când cubul de gheaţă se află cel mai departe de lumânare, atunci este şi cel mai rece. Aceasta înseamnă că rămâne tot un cub de gheaţă, întrucât moleculele sale se mişcă foarte lent, iar densitatea este cea mai ridicată. Acum mişcăm încet cubul de gheaţă spre lumânare. Ce se întâmplă? Din cauza încălzirii uşoare, moleculele

vor începe să se mişte ceva mai repede, densitatea cubului de gheaţă va scădea, iar dacă-l deplasăm şi mai aproape de lumânare, va începe să se topească. La o anumită temperatură (în acest caz la zero grade Celsius) îşi modifică starea de agregare de la gheaţă la apă. Putem face o comparaţie cu ceea ce se petrece cu sistemul nostru solar. Mulţi oameni interesaţi spiritual, dar şi toate scrierile religioase vorbesc despre un nou timp, care urmează să vină – epoca de aur, imperiul păcii –, alţii vorbesc despre o transformare în dimensiunea a patra. Probabil că această caracterizare este cea mai bună dintre toate, pentru că ea descrie mai degrabă ce se întâmplă aici. Vom atinge o nouă treaptă a existenţei materiale.

Să ne întoarcem însă la cubul nostru de gheaţă. Tot aşa cum acesta nu se transformă în apă de la o secundă la alta la temperatura de exact zero grade, ci într-un proces lent, la fel se întâmplă şi schimbarea cu sistemul nostru solar şi cu pământul. Acest proces ar fi comparabil şi cu un răsărit de soare. Soarele nu se ridică aşa cum aprindem noi un bec, ci un răsărit de soare are loc treptat, armonios şi aproape pe neobservate.

Cubul de gheaţă a devenit apă, dar se mişcă în continuare către lumânare. Ce se întâmplă acum? Un timp va merge bine, dar apoi apa începe să se încălzească şi să se transforme în vapori.

Prin urmare, îşi modifică din nou starea de agregare, din cauza accelerării în continuare a

moleculelor. Şi această modifică se produce armonios. Apa nu se transformă dintr-odată, de la o secundă la alta, în vapori de apă, ci în mod treptat, armonios, aproape pe neobservate şi în linişte.

Comparând cu sistemul nostru solar, acum am fi în dimensiunea următoare, a cincea.

Pentru noi, pentru observatorii din afară, cubul de gheaţă a devenit invizibil, s-a dus, a dispărut. Dacă ar veni o altă persoană, care n-a asistat la dispariţia cubului de gheaţă, ne-ar privi cu neîncredere şi ar râde de noi dacă am susţine că aici a existat o mare cantitate de vapori de apă. Persoana respectivă ar putea spune: *nimic*, *poţi să-mi* povesteşti tot ce vrei. Eu cred numai pe ce pot să pun mâna”.

Însă aburul este încă aici, el există integral şi dacă se îndepărtează din nou de lumânare, deci de sursa de căldură, se transformă iarăşi în apă şi mai târziu în gheaţă.

Să transferăm acum toate acestea la sistemul nostru solar şi la planeta noastră. Prin urmare, noi ne mişcăm spre soarele central primar, spre sursa de putere, de energie sau de lumină. Aflată până acum în stagnare, evoluţia de pe pământ începe să înregistreze progrese, ceva se pune din nou în mişcare, starea de spirit se îmbunătăţeşte, totul se derulează mai repede. Şi aceasta până în momentul în care vom realiza o schimbare de dimensiune. Însă modificarea – întocmai ca la transformarea cubului de gheaţă în apă – are loc

încet, aproape imperceptibil şi abia sesizată de pământeni. De aceea, noi nu devenim invizibili. La urma urmei, nici moleculele cubului de gheaţă nu dispar, ci doar se îndepărtează de celelalte molecule (ele nu sunt atât de apropiate unele de altele, densitatea este mai mică). Aşadar, schimbarea de dimensiune este puţin percepută de noi înşine, dar din când în când, un observator din afară ne-ar putea vedea dispărând. Mai devreme sau mai târziu am deveni şi noi invizibili ca apa.

Să ne însuşim ce spune tatăl meu în legătură cu aceasta. În cartea sa, *Jesus 2000 – Das Friedensreich naht*, el scrie:

Această mişcare circulară uniformă a sistemului nostru solar durează 25.920 de ani, iar în jumătatea a circa 13.000 de ani pământeni, străbate repede aşa-numitul Cordon Manazic, care durează cât o eră de aproximativ 2.160 de ani. În cele mai multe religii, acesta este paradisul aşteptat dintotdeauna sau de aur sau, cum a spus Iisus, imperiul păcii, cu raporturi de oscilaţii superioare în întregul sistem solar. Din vremuri străvechi, ultima perioadă de timp a unei jumătăţi, la al cărei final tocmai ne găsim acum, este mai cunoscută sub denumirea sa hindusă de Kali – era întunecată, când ne aflăm cel mai departe posibil de soarele central primar. De la mijlocul erei Kali Yuga, cu cei 5200 de ani ai ei, începe numărătoarea inversă spre ziua X, care, după acest sistem de calculare, la schimbarea

mileniului nostru, cade în aceşti ani. Din acel moment au apărut pe scenă tot mai mulţi întemeietori de religii – Krishna, Zarathustra, Buddha, Iisus, Mani şi Mohammed sunt cei mai cunoscuţi dintre foarte multe zeci de alţi generoşi vindecători, care printr-o evoluţie superioară constantă a conştiinţei avuseseră să pregătească omenirea pentru următorul mileniu, până la această ziX. Aceasta va următoarea eră a Vărsătorului, care prin oscilaţiile sale înalte etic şi spiritual, poate pregătită în vederea trezirii sau a conştientizării, după modificarea elipsei. Pentru evoluţia globului nostru, a populaţiei sale, această modificare va avea o importanţă extraordinară şi va văzută de tot mai mulţi experţi ca schimbare de paradigmă sau modificare a dimensiunii ori transformare a conştiinţei sau, pur şi simplu, schimbarea erei. (13 p82>

Şi mai în detaliu tratează tatăl meu această temă în cartea sa de ştiinţă popularizată

„Biszum Jahr 2012 – Der Aufstieg der Menschheit.

Pentru iluminaţii dezorientaţi, toate acestea înseamnă că au o problemă reală, întrucât apropierea sistemului nostru solar de soarele central primar aduce cu sine şi o activitate mai intensă a soarelui, cu efect asupra pământului. Odată cu intensitatea furtunilor solare, creşte şi rata sinuciderilor, numărul cutremurelor şi al altor catastrofe naturale, precum şi numărul căderilor de curent, deoarece influenţează frecvenţa

superioară a aparatelor noastre electrice – în primul rând a celor care funcţionează pe bază de curent alternativ.

Pe de altă parte, creşte însă şi numărul descoperirilor, numărul oamenilor care se revoltă şi calitatea conştiinţei celor care se trezesc peste tot în lume.

Şi întrucât în viaţă totul se desfăşoară ciclic, totul are nevoie de un timp al său, şi anume de momentul favorabil. Iluminaţii lucrează de mai multe secole pentru realizarea marelui lor ţel, însă cealaltă parte – cea luminoasă – lucrează şi ea.

Să comparăm aceasta cu o sămânţă intactă. Sămânţa singură nu ne foloseşte la nimic, în cazul în care clima, anotimpul nu sunt prielnice, iar terenul este nisipos sau pietros, sămânţa nu va răsări. Dacă însă am ales anotimpul corespunzător şi avem un pământ fertil, atunci nu mai este nevoie nici măcar să aplicăm îngrăşăminte sau să udăm sămânţa – aceasta creşte pur şi simplu de la sine.

Aşa este şi cu sarcina la femei. O femeie poate să rămână gravidă numai dacă este matură pentru intrarea unui nou suflet. La fel se întâmplă şi cu valul pentru surfer sau cu curentul de aer pentru cel care practică zborul cu parapanta. În continuumul nostru spaţiutimp, totul are nevoie de momentul oportun.

Omenirea de acum a ajuns în punctul culminant al evoluţiei sale, într-un punct în care trebuie să se hotărască. Cei mai mulţi oameni au

uitat că au fost liberi cândva şi că au permis să li se ia libertatea. Puterea iluminaţilor este acceptată de forţe superioare, deoarece acestea ne fac atenţi că suntem fiinţe divine, care, fără excepţie, trebuie să preluăm noi înşine răspunderea pentru acţiunile, ideile şi sentimentele noastre. Atât iluminaţii, cât şi noi suntem parte a unui mare joc, iar ei se vor retrage atunci când îşi vor fi îndeplinit misiunea – „procesul de educare" pentru omenire. Normal că nu vor face aceasta de bunăvoie…

De aceea, nu trebuie să ne fie teamă de iluminaţi şi de ţelurile lor şi nici nu trebuie să-i combătem fiecare singur. Cum tocmai am explicat, *Noua* lor *Ordine Mondială* este un gigant care stă pe picioare de lut. Dacă se opreşte curentul alternativ, atunci pe suprafaţa pământului nu mai funcţionează niciun computer, nu se mai încheie nicio tranzacţie pe Wall Street, în întreaga lume nu mai există nicio legătură cu sateliţii, nicio supraveghere, niciun focos atomic şi aşa mai departe.

În momentul de faţă este irelevant dacă alimentarea cu curent a instalaţiilor lor se opreşte din cauza unui hacker, a unei arme electromagnetice, a copiilor dotaţi telecinetic sau din cauza iradierii crescânde a soarelui nostru.

În orice caz, fiţi siguri că *Noua Ordine Mondială* nu va apuca să îmbătrânească…

Cu aceste gânduri aş dori să închei această temă „negativă" şi să vă stimulez să visaţi. Visaţi-

vă visul *dumneavoastră* şi nu coşmarul impus de către iluminaţi. Visaţi propriul *dumneavoastră* vis şi fiţi curajoşi. Încumetaţi-vă să doriţi ceva şi el se va împlini, deoarece *dumneavoastră* sunteţi o fiinţă divină şi creatorul propriului dumneavoastră destin. Noi toţi suntem făuritorii unei noi lumi, iar ea începe cu ideile noastre!

Revenim astfel la tema noastră fundamentală – ideile noastre, forţa ideilor, care determină materia!

PUTEREA COPIILOR

Chiar dacă am crede în declaraţiile copiilor, atunci aici la mulţi dintre ei este vorba despre vechi suflete atlante. Şi după cum am putut să aflăm la Ernst Muldaşev, fiinţele superioare din grotele samādhi sunt vechi atlanţi înzestraţi cu forţe fizice extraordinare, întrucât în timpul civilizaţiei de atunci cel de-al treilea ochi era cu mult mai dezvoltat decât în vremea civilizaţiei noastre. În acest fel cercul s-ar închide aici, deoarece tocmai aceşti copii cu însuşiri de mediu sunt cei care au un potenţial telecinetic neobişnuit de puternic

— Să ne gândim înainte de toate la supercopiii chinezi –, şi ar fi foarte probabil că aceste suflete atlante se reîncarnează acum.

Aşa cum veţi afla imediat şi mai exact, cu contele de Saint Germanin am avut contact din copilărie. L-am întrebat despre copii, iar el mi-a explicat că multe dintre sufletele care asistaseră la scufundarea Atlantidei – şi erau cu miile –, s-ar

încarna acum din nou, pentru ca, pe de o parte să înlăture dificultăţile şi să îndrepte greşelile – după principiul karmic –, iar pe de altă parte spre a vesti noua eră prin acest impuls. Sună foarte raţional…

În afară de aceasta, este vorba şi despre suflete care se încarnează acum, aici pe pământ, dar care – credeţi sau nu – încă n-au fost niciodată aici.

Printre aceste noi suflete întâlnim spirite care nu se încarnaseră încă niciodată (de exemplu, *îngerii*), dar şi suflete care încă nu se încarnaseră niciodată pe *această* planetă

— Prin urmare, exfraterestre.

Despre acest subiect există numeroase cărţi – şi eu m-am ocupat de aşa ceva – care pot fi utile pentru cel interesat să-l aprofundeze. În aceste lucrări sunt prezentate fiinţe care au intervenit în evoluţia acestei planete în urmă cu milenii şi milenii, iar acum ar dori să clarifice unele lucruri. Sunt spirite care vin de bunăvoie, pentru a aduce mai multă lumină în chestiune, după cum sunt şi altele care sunt pur şi simplu curioase.

Un suflet nou se consideră şi deja amintitul Flavio, care ne declară:. Acum se nasc noi copii. Sunt alţi oameni, chiar dacă sunt la fel ca înfăţişare. Eu sunt doar unul dintre ei, unul dintre primii. Omenirea se schimbă. Legătura cu spiritul este mult mai deschisă Oamenii se vor schimba acum; copiii care vin acum vor fi mai deschişi spre supranatural. Mulţi oameni cred în Dumnezeu, dar

nu-l simt! Pe de altă parte, alţii nu cred în el, deoarece nu acceptă ce propagă religiile, însă ei simt că sunt o parte a vieţii şi că viaţa vine de la Dumnezeu. Când toate dinţele umane îşi vor aminti că sunt o parte a Domnului, această planetă nu va mai fi aşa cum este acum”. (28> pe)

La întrebarea mea cine sunt copiii care se încarnează aici, acum, *Arian* a răspuns în felul său foarte direct:

„Ştii, la această întrebare nu este deloc simplu de răspuns. Venim de pretutindeni din univers, pentru a fi prezenţi la această mare transformare revoluţionară pe această planetă; o parte chiar din formele superioare de existenţă – aşa-numitele dimensiuni superioare – chiar din viitor. Această planetă este pe punctul de a accepta un nivel superior de existenţă, în care viaţa pământească se va desfăşura altfel decât în momentul actual.

În primul rând, cu ceea ce oamenii numesc extratereştri nu numai că nu se va mai colabora ca până acum, în secret, ci va avea loc un contact deschis, iar prin aceasta totul pe pământ va deveni altfel. Religiile vor dispărea – înainte de toate cele fanatice –, iar prin aceasta şi cele mai multe războaie. Oamenii nu se vor mai lăsa manipulaţi, de vreme ce, datorită capacităţilor proprii de mediu, care devin tot mai puternice, ei înşişi vor avea un fir către Dumnezeu, dacă se putea spune astfel. Istoria despre naşterea omenirii, a diferitelor popoare din cosmos care au populat

cândva această planetă, va fi scrisă din nou, dobânda şi dobânda acumulată dispar şi prin aceasta se schimbă fulgerător şi raporturile de forţe, la fel ca şi tehnologia… pur şi simplu, totul!

Însă mai înainte oamenii vor trece prin mari încercări, iar pe acest drum mulţi îşi vor pierde viaţa. Aceasta însă nu are importanţă. Va avea loc o iar apoi această planetă va străluci ca după o curăţenie de primăvară.

În mulţi dintre copiii de astăzi sunt ascunse vechi suflete puternice, care colaborează prin prezenţa lor aici; de asemenea, suflete noi cum sunt eu, care vin de pe o planetă pe care există numai un popor, foarte avansat tehnic, şi unde nu cunoaştem deloc ce înseamnă boala.

Cum am spus, eu însumi sunt nou aici, prin urmare sunt pentru prima dată pe pământ – şi într-un corp omenesc. Însă poporul meu – acela în care m-am încarnat ultimele dăţi, înainte de a mă fi strecurat într-un veşmânt omenesc – a fost deja pe pământ. În urmă cu multe milenii, de pe planeta noastră au venit pe pământ navete spaţiale şi au fost construite mici colonii. Pe atunci, astronauţii noştri – cei mai mulţi dintre ei erau oameni de ştiinţă – erau văzuţi de oameni ca zei şi oamenii noştri interveniseră în evoluţia voastră. Ei au avut copii cu pământenele şi s-a intervenit şi cum s-a spus, cei mai mulţi dintre aceia care zburau cu navetele spaţiale erau oameni de ştiinţă care studiaseră pământul, dar şi fiinţele. S-au făcut şi experienţe, aşa cum fac

oamenii voştri de ştiinţă pe animale. Pe baza acestei întrepătrunderi, devenită între timp şi genetică, semenii mei s-au întors la începutul ultimului secol şi au colaborat cu poporul tău (cu germanii – n. a). cărţile tale ai scris mult despre aceasta. Şi întrucât sunt pentru prima dată pe această planetă, m-am încarnat aici în America Centrală, într-o familie germană, într-un mediu de oameni care au contact fizic cu poporul meu din spaţiul cosmic şi fac şi schimb de tehnologie. Aici mă pot desfăşura ca om liber, iar datorită însuşirilor mele sunt bine văzut.

Eu însumi sunt numai unul dintre cei exact o sută care s-au încarnat ca prim val. Apoi au venit din nou o sută, după aceea două sute. Între timp sunt deja peste o mie cei care fac parte din poporul meu şi se affa pe pământ. Cei mai mulţi dintre noi trăiesc astăzi în Germania şi acolo se va întâmpla ceva cu totul grandios, însă mai întâi trebuie ca oamenii să se trezească din somnul lor şi să se elibereze din cătuşele lor spirituale. Apoi vine libertatea.

Aici se a Aă însă din nou şi popoarele altor planete, seminţii cu care poporul meu a purtat războaie. Dar de data aceasta avem acelaşi să îndreptăm vechile greşeli. Ştii că pe planeta noastră noi arătăm ca şi voi, pentru că voi sunteţi descendent noştri, însă în univers sunt şi popoare care arată cu totul altfel. Dar nu trebuie să vă temeţi. Şi pisicile arată altfel şi totuşi le îndrăgiţi. Multe suflete care mai înainte s-au încarnat în

corpurile unor asemenea extratereştri – care arată străini – au înfăţişarea copiilor pământeni şi numai după ochi şi după comportament se va putea recunoaşte că nu sunt de aici.

Sufletele şi spiritele care vin din planuri de vibraţii superioare şi acum sunt deja copii pământeni nici nu mai pot fi numărate. Este un proiect uriaş, la care participă întreaga lume spirituală. De-ar putea oamenii să vadă aceste fiinţe luminoase... Şi-ar arunca din casă televizoarele şi alte lucruri asemănătoare. Este atât de minunat şi de captivant!

Fiinţele luminoase vin în toate ţările lumii, inclusiv în ţările sărace. Acestea au nevoie de lumina pe care o aduc copiii. Chiar dacă mulţi dintre copii mor din nou, lumina se manifestă imediat, se consolidează „cum s-ar spune.

Sufletele vechi, puternice ale acestei planete, care acum se şi încarnează din nou, vor relua vechile lor teme, vechile lor structuri şi modele pe care ele însele le creaseră cândva în alte vieţi, iar acum le vor scoate iarăşi din circulaţie. Aceasta este sarcina lor. Ele au creat aceste structuri ale puterii şi de aceea le vor îndepărta din nou – au dreptul la aceasta.

În această asociere a sufletelor vechi şi a celor noi se declanşează karma planetei. Tot ce este reprimat, toate minciunile din istorie, toate crimele vor fi cunoscute, iar mincinoşii vor fi pedepsiţi. Acum, în acest timp, se culege recolta ultimelor milenii. Iar noi, copiii nou veniţi,

respectiv energia produsă de lumină, pe care noi singuri o manifestăm deja aici prin naşterea noastră, suntem aceia care vom declanşa marile schimbări pe această planetă – în ambele direcţii. Întunericul este împins deoparte, dar el opune rezistenţă. Cum s-ar spune, noi suntem declanşatorii karmei, forţa care aduce binele, însă în acelaşi timp provoacă şi distrugeri. Ceea ce este vechi va fi distrus şi va apărea ceva nu ne este teamă. Nu ne este teamă de moarte şi nu ne temem nici de viaţă. Însă mulţi oameni din guverne şi din concerne se tem de noi.

Nu este ciudat că aceşti bărbaţi puternici se tem de nişte copii?

Datorită capacităţilor noastre, cândva normale la oameni şi care vor redeveni exact la fel, pentru că fiecare om le poartă în sine, viaţa se va schimba. În orice caz, noi nu ne vom adapta; unii dintre noi, constrânşi de părinţi, de profesori, de militari şi de societăţi, în mod sigur o vor face, okay, dar nu pentru mult timp. Noi vom fi tot mai mulţi şi curând ştiinţa pe care o aducem cu noi nu va mai putea fi ignorată.

Iar noi nu avem numai forţe interne, ci şi tehnologie cu care lumea va fi schimbată – ştii la ce mă refer, la discurile zburătoare”.

Formidabil!

Tânărul este tare grăbit! Dacă ar apărea şi mai mulţi de felul lui… atunci „Bună dimineaţa, eră nouă”!

Faptul că adulţilor le este teamă de copii nici

nu este o noutate. De teamă, Irod şi alţii înaintea lui „lichidaseră” copiii nedoriţi. Şi cum a fost la Kaspar Hauser?

Să ne despărţim aici din nou de copii, întrucât a venit momentul să vă confrunt cu ceea ce m-a determinat să scriu această carte, şi anume…

CONTELE DE SAINT GERMAIN ŞI CU MINE

„Cel mai mare câştig al vostru constă în aceea că dobândiţi măiestria şi libertatea pentru voi înşivă! Prin aceasta, deveniţi apţi de a distribui lumina – fără să vă atingeţi sau să fiţi influenţaţi de creaţiile omeneşti, în care trebuie să vă mişcaţi

Saint Germain

Să mergem acum încă o dată la – după părerea mea – cel mai interesant şi, în acelaşi timp, cel mai misterios om al ultimelor două mii de ani. Există 1, 9 miliarde de creştini care cunosc istoria vieţii lui Iisus şi care cred în „minunile” lui, şi încă o dată pe atât când este vorba de persoane precum Mahommed, Buddha, Krishna sau Moise. După părerea mea, problema care se pune este însă că aceste persoane care săvârşesc „minuni” au trăit în urmă cu mii de ani. Cei mai mulţi martori oculari erau analfabeţi, de aceea nu puteau să scrie, iar altcineva a început să noteze întâmplările după ani de zile, în cazul lui Iisus chiar după decenii şi secole. Aceasta înseamnă că verosimilitatea informaţiilor transmise pe cale orală este destul de incertă. De aceea, nu este de mirare că tineretul de astăzi, educat într-un spirit

ceva mai critic decât generaţiile anterioare, este sceptic faţă de religiile cunoscute.

Cu atât mai interesantă este atunci confirmarea indiscutabilă a contelui de Saint Germain, ale cărui apariţie şi miracole sunt recunoscute de cele mai prestigioase personalităţi ale Europei – prinţi şi regi. El a trăit cel puţin două sute de ani, timp în care nu a îmbătrânit mai deloc, şi era putred de bogat. Există portrete pictate de martori oculari şi multe, multe amănunte despre activitatea lui.

Dar de ce oare îl amintesc din nou? îi voi dezvălui misterul? Nu, din păcate nu pot s-o fac. Vă pot relata însă despre întâlnirile mele cu el şi despre ce m-a învăţat în ultimele trei decenii.

Acest conte de Saint Germain mă însoţeşte din copilărie. Pe atunci, tatăl meu sprijinea un medium prin care scriau fiinţe superioare. Acest medium, pe care în cele din urmă tatăl meu l-a adus din Nord şi i-a oferit găzduire în satul nostru din sudul Germaniei, l-a lăsat pe *contele de Saint Germain* să comunice prin el, iar eu, copil fiind – să fi avut atunci vreo zece ani – primeam constant de la acesta corespondenţă în forma unor scrisori intermediate.

Povestea ar fi prea lungă ca s-o prezint aici în toate amănuntele; în orice caz, contele a apărut constant în viaţa mea, pentru a-mi da îndrumări şi sfaturi despre cum mă pot dezvolta în continuare, spre a-mi atinge deplinul potenţial spiritual.

Şi dacă astăzi, la cei 37 de ani ai mei, aş privi

înapoi şi ar trebui să dau expresie vieţii mele prin câteva propoziţii, atunci acestea ar coincide într-adevăr cu cele spuse de Saint Germain: *Spiritul stăpâneşte materia*!

În altă ordine de idei, şi piramidele egiptene au fost un factor hotărâtor în viaţa mea; de asemenea, studiul în pe şi cu piramide. Abia în februarie 2003 am fost din nou în piramide împreună cu Stefan Erdmann – unul dintre cei mai cunoscuţi cercetători ai platoului Gizeh şi probabil, dintre occidentali, cel care a înnoptat cel mai mult în Marea Piramidă. De unul singur n-am putut să rămân mult timp nu numai în camera reginelor, dar nici în a regilor, iar într-o noapte, m-am aflat pentru o oră în vârful Marii Piramide, asimilând astfel noi cunoştinţe.

În ultima instanţă, numai studiul piramidelor aduce cu sine o schimbare a concepţiei despre lume – eşti realmente bombardat cu *geometria sacră* –, eşti confruntat cu forţe spirituale care se iniţiază de la sine (de exemplu, lamele de bărbierit se ascut singure sau apare efectul mumificării), iar, mai târziu, când începi să lucrezi cu această geometrie, întâlneşti cunoştinţe ascunse şi, în cele din urmă, indicii privind spaţiul cosmic – mai exact spus, Sirius!

Geometria fantastică şi conexiunile cu spaţiul cosmic au fost tratate începând cu Charles Berlitz până la Erich von Däniken şi de aceea nu sunt abordate aici.

Mult mai interesant este de aflat, de exemplu,

că în toamna anului 1991 am cunoscut o doamnă americană, aflată într-una dintre cele mai înalte poziţii în Ordinul Rosicrucian din SUA Am fost prieteni apropiaţi ani de-a rândul (am vizitat Statele Unite de multe ori, până acum am călătorit în 26 din cele 51 de state federale, iar în 1995 m-am şi căsătorit în Hawaii), iar într-o zi mi-a spus că unul dintre cei mai înalţi membri ai ordinului şi maestrul ei personal era unul dintre cei mai cunoscuţi arheologi în Egipt (am promis să nu-i fac public numele). Acesta a cercetat timp de unsprezece ani piramidele de la Gizeh, când a găsit o cameră ascunsă. În cele din urmă am aflat de la marele maestru că acolo – se întâmpla deja în anii optzeci – făcuse trei descoperiri fundamentale:

1. Scrieri care atestă că Biblia spune adevărul în Geneză (despre fiii Domnului – Anunnaki);

2. Un cristal uriaş, care în mod evident memorase date – asemănător unui CD-ROM de astăzi şi

3. Un aparat mecanic, pe care n-a vrut să-l descrie mai amănunţit.

Din păcate, n-am aflat mai mult de la el, însă toate acestea coincid cu ceea ce descoperisem deja prin alte studii şi publicasem în lucrările mele de până atunci.

Să ne întoarcem însă la contele nostru, care afirma: „Trebuie să studiat în piramide, aşa cum am făcut eu!”

E de presupus că şi el avea acces la textele

atlante, deoarece era la curent cu geometria sacră şi cu legile cosmice, iar aceste cunoştinţe constituiau baza pentru ceea ce îl făcuse aşa de celebru.

De asemenea, afirmaţia lui „Am *multe nume*; *am vizitat această lume înaintea catastrofei atlante*, *pe care voi o numiţi potop*…!” duce fără îndoială în această direcţie – totul se regăseşte în Atlantida!

Însă înainte de toate, când îi citesc maxima: „*Descoperirile importante se dezvăluie numai călătorului*!”, îmi vine să râd pe sub mustaţă. Din copilărie sunt tot pe drum pe această planetă – mai înainte cu părinţii şi cu fraţii, iar după aceea, până în ziua de astăzi, singur. Tot ce ştiu astăzi şi tot ce am trăit n-a venit în mod sigur prin Internet, ci, aşa cum a spus deja contele, cele mai mari mistere le descifrăm prin viaţa însăşi şi prin contactul personal cu ceilalţi oameni. Numai privitul în ochi – oglinda sufletului nostru – deschide uşa persoanei de vizavi, pentru destăinuirea către un alt om.

Suficient despre aceasta.

Saint Germain a fost întotdeauna prezent în viaţa mea, însă dacă mă refer la perfecţionare, abia în 1992 am început să-i simt cu adevărat existenţa. Mă aflam în Rocky Mountains din Colorado împreună cu un fost general american, până în momentul respectiv cel mai tânăr general din istoria Statelor Unite, şi lucrase care mulţi ani la Casa Albă, când Saint Germain mi s-a adresat şi

mi-a spus să mă retrag undeva trei zile, să nu vorbesc cu nimeni şi să-mi întocmesc planul vieţii.

Câteva zile mai târziu – revenit la domiciliul meu din Sedona, Arizona –, m-am aşezat imediat şi am început să-mi redactez planul vieţii, manifestându-mi astfel opţiunea de destin; doi ani mai târziu, aceasta a şi început să se îndeplinească (cum se concretizează, aflaţi mai târziu în detaliu).

Aici intercalez o mică observaţie: exact când scriu acest capitol despre Saint Germain, îmi telefonează bunica şi mă întreabă dacă vreau să trec puţin pe la ea să bem un ceai. Prin urmare, ies din casă, îmi scot corespondenţa din cutia poştală şi ce găsesc? O scrisoare de la editura Saint-Germain, de la care am primit o ultimă corespondenţă probabil în urmă cu un an. Acesta este un semnal care confirmă! De altfel, toţi oamenii primesc zi de zi *semnale*, dar de cele mai multe ori nu le acordă atenţie. (Iar dacă totuşi o fac, în cele mai multe cazuri nu le pot interpreta.)

De-a lungul anilor am avut multe ocazii să-i adresez întrebări lui Saint Germain. La mine aceasta se petrece în felul următor: pun o întrebare în gând – de exemplu în acest moment – după care primesc prompt un răspuns. Uneori primesc drept răspuns şi o imagine sau o succesiune de imagini, alteori şi o contra întrebare. Aceasta se schimbă permanent. În cele mai multe cazuri, cel care îmi răspunde este îngerul meu păzitor; uneori, în funcţie de unde şi

în ce situaţie mă găsesc, este unul dintre bunicii mei decedaţi sau chiar cineva necunoscut. Apoi, în funcţie de consecinţe, după calitatea şi puterea de exprimare a ceea ce s-a transmis, recunosc cine a fost.

Natural că există şi partea întunecată, ce ar vrea să se facă auzită şi ea în mine – la fel ca în oricare om – şi care şopteşte pe autostradă: „*Haide Jan, depăşeşte-l acum pe A*...!” Cunosc şi aceste consecinţe – iar, din păcate, continui să cad în astfel de capcane... Dar serios vorbind, pe conte îl recunosc după felul lui foarte direct – foarte sec şi totuşi condimentat cu umor – şi după atmosfera foarte caldă ce se răspândeşte în încăpere. El încearcă întotdeauna să fie foarte precis şi să nu lase să mă îndepărtez de mine însumi.

Rareori mi-am notat discuţiile avute în decursul anilor numai, întrucât în majoritatea cazurilor răspunsurile se refereau la situaţia respectivă. Bineînţeles că el răspunde şi la întrebări din domeniul politicii sau altele asemenea. Deoarece însă în această parte a cărţii este vorba despre descoperirea personalităţii şi opţiunea privind propriul destin, aceasta constituie şi baza pe care o adopt atunci când întreb. Vom vedea apoi ce răspunde el...

Dragă Saint Germain, n-ai vrea să-mi dezvălui câte ceva din secretul tău – nu ai îmbătrânit, ai fost putred de bogat... Eşti cumva un călător în timp, un al doilea Highlander sau ce...?

Jan, cândva, înainte să te strecori în acest

veşmânt omenesc, m-ai rugat sate instruiesc şi să te ajut să devii stăpân pe propria-ţi viaţă – exact aceasta voi face. Încă nu-ţi voi dezvălui secretul meu – făcând abstracţie de faptul că oricum nu ţi-ar folosi la nimic, însă îţi voi preda instrumentul cu care poţi să mergi pe propriul tău drum, pentru ca, probabil, să realizezi cândva ce am realizat eu. Dar aceasta depinde de tine şi de faptul dacă eşti pregătit să lucrezi asupra ta.

Tu cunoşti deja secretul meu, el se exprimă în principiul: *„Spiritul stăpâneşte materia*!” Acesta a fost şi secretul lui Iisus. El a spus: *„Fiecăruia i se întâmplă după credinţa lui*!”, prin care a vrut să spună acelaşi lucru. Dacă tu crezi că ai de-a face întotdeauna cu oameni corecţi; dacă crezi că ai întotdeauna noroc; dacă crezi că poţi să mergi pe cărbuni aprinşi sau că poţi să îndoi tacâmuri, deşi pare să contravină legilor naturii – ceea ce însă nu e adevărat… – atunci poţi să realizezi şi tu aşa ceva, să pluteşti sau să zbori, să-ţi reglezi pulsul ori metabolismul.

Fără a mai vorbi de faptul că nu are importanţă dacă sunt un călător în timp, un extraterestru, dacă am găsit elixirul vieţii sau dacă vin din interiorul pământului. De altfel, tu însuţi te cunoşti cel mai bine – dacă ţi-aş spune că aş putea călători prin timp, atunci ai fi fascinat de această capacitate, încât ţi-ai uita misiunea de aici şi te-ai ocupa numai de călătorii în timp. Dar să nu te ocupi de lucruri din viitor, ci de viaţa ta prezentă şi cu ce tocmai eşti confruntat; asupra aşa ceva să-

ţi îndrepţi atenţia. Deja ai călătorit jumătate din glob şi ai cunoscut cele mai fascinante personalităţi. Acum se pune problema să devii *tu însuţi*. Nu devii un al doilea Iisus şi niciun al doilea Saint Germain. Devii în procent de sută la sută Jan. Nici eu n-am urmat calea lui Iisus sau Buddha ori a altcuiva, ci m-am lăsat condus de EU-SUNT-prezent – de puterea creatoare din mine

— Şi am evoluat spre mine însumi. Putem accepta fără reticenţă o altă persoană ca model, dar numai mental, în ideea de a vedea ce a înfăptuit un altul pentru a-şi atinge ţelul. Iar aceasta înseamnă: dacă el a reuşit, atunci poţi să reuşeşti şi tu. Să nu imiţi însă pe nimeni sau să repeţi fapta altuia, ci să-ţi făureşti propriul tău destin şi să ţi-l prezinţi. Dumnezeu nu vrea succesori, ci pionieri…

Cel mai important lucru pe care trebuie să-l ştii – legea supremă a tuturor – este: *„Forţa creatoare se află în tine*!*”* Foloseşte-o şi crezi în ea. Dacă ai încredere în ea, atunci îţi poate reuşi totul. Acesta este marele meu secret. Însă a atinge punctul în care eşti convins că nu mai mori, că eşti putred de bogat sau că ai ajuns la cea mai înaltă conştiinţă, aceasta trebuie s-o realizezi tu însuţi. Şi tu vrei, nu-i aşa?

Iar protectorii tăi spirituali – unul dintre aceştia, dacă nu unul dintre cei mai apropiaţi, sunt eu, deoarece ne leagă o îndelungată prietenie de multe vieţi – ţi-au promis să te conducă la ţelul tău. Noi îţi arătăm întotdeauna cel mai bun drum

posibil, dar trebuie să te hotărăşti tu însuţi şi absolut singur pe care drum de evoluţie spirituală să mergi. Singur ai venit pe această planetă şi o vei părăsi tot singur. Aşa este conceput de către Creatorul nostru. De aceea, fiecare om este chemat – ca din perspectiva spirituală – să meargă singur pe drumul său, pentru a-şi atinge ţelul, divinizarea sau luminarea. Pentru a ajunge la cea mai înaltă conştiinţă, omul nu are nevoie de nicio organizaţie sau de mijloace auxiliare. Totul este proiectat perfect în el de către Creator.

Nici mie nu a putut nimeni să-mi ia ceva – din fericire. Altfel eu n-aş fi devenit eu. Ţelul tău este desăvârşirea ta personală şi exact într-acolo te conduc. Ori vrei să fii servitorul meu, scutierul meu sau sclavul care face ce-i spun eu?

Nu, înţelegerea noastră a fost să te pregătesc să devii maestru şi aceasta facem acum. Pentru aşa ceva este suficient timp, iar greşelile le poţi îndrepta. În afară de aceasta, aş dori să discut cu tine raţional şi să facem schimburi de idei de la maestru la maestru, de la bărbat la bărbat de acelaşi rang, iar nu cu unul care vorbeşte pe placul meu – însă oricum tu nu faci aşa ceva.

Nici eu n-am mers grozav de la început până la sfârşit. Într-un timp şi eu mă pierdusem în eul meu, am devenit arogant, am condus prost o afacere şi a trebuit s-o abandonez. Însă experienţa conduce la cunoaştere.

Şi tu ai avut parte de nereuşite provocate de tine însuţi, în parte dirijate din afară spre tine –

pentru a-ţi verifica forţa. Toţi au parte de aşa ceva, dar tu ai un avantaj faţă de mulţi alţii – nu renunţi niciodată! Aşa am fost şi sunt şi eu…

Motto-ul meu a fost întotdeauna „tot înainte”, şi tot pe acesta îl văd şi la tine. Nu este aşa, dragă Jan?

Tocmai această atitudine, de a merge, de a nu te opri, de a nu renunţa, te duce la Dumnezeul tău interior, la divinitatea din tine.

(în acest moment mi-au dat lacrimile, trebuie să întrerup puţin… Iar după aceste efecte

— Curgătoare – îmi dau seama că este într-adevăr el, vechiul meu prieten.)

Precis că Dumnezeu este mândru. Mândru de copiii săi care nu stau degeaba, ci *fac* ceva, deoarece el vrea să fie mândru de noi, ca un tată de copilul său. Şi cu cât te recunoşti şi te cunoşti mai mult, cu atât faci mai mult cunoştinţă cu Dumnezeu – cu mecanismele sale, cum a creat el, ce intenţii a avut când ne-a dat liberul arbitru – şi, dacă ai ajuns suficient de departe în a te cunoaşte pe tine însuţi, îl vei putea simţi. Vei putea înţelege divinitatea şi-i vei simţi dragostea. Este ceva de nedescris…

Cu ce te ajută dacă îţi dezvălui cum reuşesc să influenţez materia? În momentul de faţă tu nu poţi face aceasta – cel puţin nu la fel ca mine. Dar te pot ajuta să crezi în tine însuţi, în aşa fel încât să poţi crede şi în aceasta cândva. Însă aşa ceva are loc pas cu pas – iar în viaţa ta te voi supune la foarte multe încercări, spre a te cizela şi a putea

să creşti în curaj, dispoziţia de a risca, dar şi pentru iertare faţă de tine şi faţă de ceilalţi; să poţi accept cu clarviziune punctul de vedere al altuia, pentru a te strecura în mintea şi conştiinţa lui, în sufletul lui. Aceasta este una dintre capacităţile tale pe care o cunoşti cel mai bine.

Iar dacă, prin depăşirea dificultăţilor sau mai bine zis a provocărilor, ai crescut, vei fi din ce în ce mai convins de tine, vei avea mai multă încredere în tine, vei ezita mai puţin şi atunci poţi să obţii tot ce-ţi doreşti dintotdeauna.

Dacă ţelul sau dorinţa ta este să nu mai îmbătrâneşti, atunci aşa va fi. Ştiu însă că nu aceasta este dorinţa ta. Şi ţelul tău adevărat (pe care n-aş dori să-l numesc acum) ţi-l vei îndeplini în curând. Te afli în faţa unui mare examen de care te temi că nu-l poţi trece cu bine, dar vei reuşi. Ai încredere în tine. Priveşte înapoi la viaţa ta, ai fost vreodată singur? N-a fost valabil întotdeauna dictonul tău: *„Când crezi că nu mai merge, de undeva se apropie o luminiţă*?”

Ai fost întotdeauna protejat, ca şi oricare alt om. Însă dacă nu-ţi asculţi intuiţia, putem să te sfătuim zile întregi, că Jan tot nu aude.

La acest examen va trebui să sari din nou peste propria ta umbră, să te desparţi din nou de o concepţie asupra lumii şi de oameni legaţi de aceasta. Ştiu, e dureros, dar înseamnă un alt pas pe scara ta de perfecţionare.

Din ultimele tale examene ai învăţat mult. Înainte de toate, despre puterea lui NICIODATĂ.

Acum ştii că viaţa găseşte întotdeauna un drum pentru a te convinge de contrariul – în procent de sută la sută. Nu-i aşa, Jan?

În câteva momente foarte emoţionante din viaţa ta ai stabilit ferm orientări, iar prin felul cum ai spus NICIODATĂ, le-ai ancorat profund în câmpul tău energetic. Singur ţi-ai creat încercările ce trebuie depăşite acum, dar viaţa îţi va arăta ce n-ai vrut să faci NICIODATĂ Nu-ţi face însă griji, vei recunoaşte că atunci luasei în consideraţie numai o faţă a medaliei, iar acum vei constata că şi cealaltă faţă are raţiunea ei şi probabil nu este deloc atât de neplăcută pe cât ţi-ai imaginat. Însă situaţiile cu care te vei confrunta vor fi noi pentru tine şi vor însemna o mare provocare – poate şi o tentaţie.

Saint Germain, cum se face că pe atunci nu ţi-ai împărţit ştiinţa cu comunitatea, d numai cu bogaţii şi cu cei putemid?

Din două motive: în primul rând, atunci se găsea cu greu cineva care să ştie să citească şi să scrie, cu atât mai puţin să înţeleagă ce aveam de spus. A trebuit să pătrund în cercurile instruite. Pe de altă parte, pe atunci poporul nu avea absolut nimic de spus. De aceea am mers la vârf. Dacă reuşesc să mobilizez spiritual un rege – aşa m-am gândit –, la rândul lui acesta va mobiliza poporul. Procedeul este mult mai eficient. Din păcate, nu a funcţionat aşa cum îmi imaginasem. Şi eu trebuie să ţin seama de liberul arbitru al altor oameni, iar dacă cineva s-a hotărât să meargă pe drumul

dureros, atunci trebuie să respect această opţiune. De aceea am împărţit cu aceşti oameni o parte a cunoştinţelor mele de alchimie şi ce ştiam despre secretele vieţii. Aşa ceva poate să pară astăzi de neînţeles, dar într-o zi va avea un sens. Să avem răbdare. Se vor mai întâmpla lucruri miraculoase, pe care nu le pot influenţa nici puternicii acestei lumi.

Să ne continuăm discuţia mai târziu, să nu transmiţi mai mult mai departe. De asemenea, oamenii care citesc mai târziu această carte vor trebui să lucreze mai întâi cu ei înşişi, până vor avea acces nestingherit la ştiinţa mai avansată. Este de la sine înţeles că tot ce ţi-am încredinţat aici este valabil pentru toţi oamenii, nu numai pentru tine. Rămâi cu bine, prietene.

„Cercetător atent al întregii naturi am luat cunoştinţă de principiul ce guvernează marele univers şi pământul, mi-am dat seama de puterea aurului din adâncul fluviului, i-am înţeles substanţa şi i-am văzut drojdia".

Saint Germain

ŞI LA CE-MI FOLOSEŞTE TOATĂ ACEASTĂ CUNOAŞTERE?

Cum de ne-am plecat urechea la toate aceste istorisiri captivante?

Ce obţinem acum dacă ştim că am venit cândva din spaţiul cosmic?

La ce ne foloseşte să ştim că astăzi, risipiţi în lume, mai trăiesc încă lemuri şi atlanţi în grotele

samādhi?

La ce ne foloseşte să ştim că piramidele de la Gizeh sunt opere atlante?

Şi la ce ne foloseşte să ştim că pe atunci oamenii aveau o treaptă superioară de conştiinţă şi că au existat oameni, precum contele de Saint Germain, care mergeau şi merg în mijlocul oamenilor, pentru a propaga cunoaşterea?

La ce ne foloseşte să ştim că înaintea Sumerului au existat alte civilizaţii, mai dezvoltate decât suntem noi astăzi?

La ce ne foloseşte să ştim că nu ne tragem din maimuţă, ci au fost intervenţii genetice din partea unor civilizaţii superioare?

La ce ne foloseşte să ştim că, în faţa lui Dumnezeu, vecinul nătărău este la fel de valoros ca mine, ba chiar suntem fraţi spirituali?

La ce ne foloseşte să ştim că Iisus n-a murit pe cruce, ci cu totul altundeva şi abia decenii mai târziu?

La ce ne foloseşte să ştim că cele mai puternice familii de pe planetă impun *Ordine Mondială* şi că vor să supravegheze şi să controleze întreaga lume?

La ce foloseşte să ştiu toate acestea dacă viaţa mea personală – deja înainte (!) de *Noua Ordine Mondială* – este total nesatisfăcătoare? Când mă cert cu vecinul meu este irelevant dacă amândoi ne tragem din locuitori de pe Sirius sau din maimuţă. Realitatea este că ne certăm şi că această ceartă nu-i face bine niciunuia dintre noi –

ba mai mult, ea ne blochează şi are consecinţe pentru sănătate în general, dar ne lezează şi psihic.

Înţelegeţi ce vreau să spun?

Atât de mulţi oameni pe care i-am întâlnit în viaţa mea ştiau atât de multe lucruri despre conexiunile ce există în domeniul economic şi politic, ştiau ce politician face parte din loja francmasonică, cum funcţionează o propulsie antigravitaţională oricare sistem monetar nou sau vechi ar putea contribui la îmbunătăţirea situaţiei în lume. Realitatea este însă că aproape toate aceste persoane au trăit în condiţii de viaţă haotice. Haotic sună aici probabil cam dur, însă pentru mine haotic înseamnă atunci când nu mai vorbeşti cu fosta soţie, când ajungi cu asociatul în faţa instanţei de judecată, când soacra nu mai are voie să intre în casă sau există fanatism, indiferent de forma în care se manifestă.

Ce este însă şi mai rău: există frecvent tipuri de oameni care-şi permit să arate foarte insistent spre alţii şi să-i calomnieze, însă ei personal nu-şi achită facturile, nu-şi respectă cuvântul, dar tot ei sunt supăraţi că li se atrage atenţia.

Alţii studiază o carte religioasă oarecare, despre care sunt convinşi că ar conţine unicul adevăr valabil, însă îşi tratează soţiile, copiii şi semenii ca pe gunoaie; prin tot felul de aforisme extrase din cartea religioasă şi le-au învăţat pe dinafară, afirmă că sunt pentru o schimbare în viaţa personală, ferm convinşi că prin aceste

maxime îşi pot motiva comportamentul primitiv.

Alţii meditează disciplinat dimineaţa, la trezire, şi seara, înainte de a merge la culcare; alţii, în mod implacabil, continuă să facă parte din confreria Rosicruciană; un altul cunoaşte pe dinafară jumătate din Biblie şi pentru fiecare situaţie are pregătită maxima corespunzătoare. Cu toţii cunoaştem acest fel de infatuaţi, care trec prin viaţă cu o jumătate de aureolă. Mulţi dintre aceşti oameni se străduiesc într-adevăr din răsputeri, ar dori să realizeze ceva în procent de două sute la sută, însă din cauza „frumuseţii spirituale” (sau a spiritualităţii modeste) nu reuşesc să transpună în fapt cele mai simple lucruri. Printre cei amintiţi există şi oameni care, prin atitudinea lor elitistă, au devenit între timp atât de recalcitranţi şi de fanatici, au evoluat astfel încât s-au transformat în adevăraţi ticăloşi. De fapt, „evoluat” este greşit formulat, ar trebui să se spună involuat, deoarece aceasta nu are nimic de-a face cu libertatea spirituală.

Acestea sunt tipurile de oameni care, deşi sunt infideli relaţiei pe care o au sau căsniciei, sunt revoltaţi pe „iluminaţii inumani”. Aceştia îmi sunt cei mai simpatici. Păstrez pentru mine un comentariu suplimentar despre asemenea oameni.

Adevărul este că cei mai mulţi oameni de pe acest pământ – şi am văzut o mulţime cu ochii mei – trăiesc în mica lor lume ratată, cu o perspectivă la fel de ratată şi limitată asupra lumii. În primul rând ei râd de orice străin. Dacă acesta nu pleacă,

atunci îl combat, în loc să se poarte neutru, pentru a vedea dacă nu ar putea să le îmbunătăţească şi lor viaţa.

Apoi se întâmplă să fie atraşi de vreun subiect captivant, cum am văzut noi multe în capitolele parcurse, se cramponează de el – de exemplu, fiinţele aflate în starea samādhi – şi aleargă după el, fără să-i fi înţeles întregul spectru.

Pentru aceşti oameni nu pot, dar nici nu vreau să fac ceva. Însă acelora care sunt dispuşi să pornească la drum, care sunt nemulţumiţi cu viaţa lor de până acum şi ar dori să obţină mai mult de la ea, acelora pot să le ofer următoarele răspunsuri la întrebarea la ce le foloseşte această cunoaştere:

1. E posibil să vă petreceţi o parte din timpul liber pentru a vă apropia de această ştiinţă ascunsă, spre a o folosi în scop personal sau de afaceri. Dacă sunteţi constructor, cunoştinţele despre Geometria Sacră vă pot fi de mare folos; la fel pot fi cele de tehnica propulsiei pentru un inginer constructor de aeronave. Pentru un specialist în calculatoare poate fi util să afle cum erau utilizate cristalele pentru stocarea datelor, iar un astronom ar putea, probabil, să mai afle din vechile scrieri ceva despre universul nostru. Acesta ar fi un demers în exterior.

2. E foarte util să vă preocupaţi de interiorul dumneavoastră, să valorificaţi ştiinţa şi înţelepciunea din timpurile vechi. Vrem acum să examinăm felul în care le putem pune în aplicare

în mica noastră lume.

Vă povestesc cu plăcere la ce mi-a folosit mie personal să ştiu toate acestea. Aceste cunoştinţe m-au făcut şi mai curios decât sunt oricum. Bineînţeles, am plecat în căutarea dovezilor pentru toate aceste subiecte, am pornit în călătorii şi mai îndepărtate, am vizitat oameni care mi-au deschis alte uşi. Astfel am văzut lucruri atât de fantastice, încât eu însumi cu greu le-aş fi crezut, dacă nu m-aş fi aflat în faţa lor. Înainte de toate însă, am avut posibilitatea să mă întreţin cu fiinţe – fizic, dar şi prin telepatie – care mi-au clarificat mai mult viziunea despre lume şi în primul rând despre mine însumi în lume. În acest scop am putut să examinez scrieri şi documente care confirmă toate acestea. În ele era vorba despre Creatorul nostru – despre Dumnezeu sau despre entitatea primară – şi despre perspectiva acestor fiinţe. Apoi s-a produs efectul de dumirire. După ce am înţeles, viaţa mea s-a schimbat din nou. (Găsiţi această perspectivă exprimată câteva pagini mai departe prin cuvintele lui Arian, care ne descrie pe Dumnezeu din punctul său de vedere. Nu este însă cazul să răsfoiţi cartea anticipat…)

Iată în câteva cuvinte la ce mi-au folosit aceste cunoştinţe: m-au făcut mai curajos, mai pregătit să risc şi mai dornic de aventură, în primul rând mai mândru, mai impunător, mai demn, mai puternic şi mai sigur pe mine. Însă în acelaşi timp şi mai darnic, mai degajat, mai calm,

mai obiectiv, mai raţional, mai afectuos şi, în plus, mai bogat…

M-au făcut să fiu acela care scrie acum aici. Nu societatea sau democraţia noastră a realizat aceasta – ba dimpotrivă. Au făcut-o viziunea asupra lumii obţinută prin îndeletnicirea cu aceste lucruri şi, înainte de toate, călătoriile, în acest sens, aş spune să ne pregătim acum de…

MANIFESTAREA DORINŢEI

Să revedem subiectele prezentate în carte:

1. Ne-am referit la contele de Saint Germain, care, prezumtiv, nu îmbătrâneşte, este sau a fost putred de bogat, afirmă despre sine că *„a studiat în piramide”* şi din când în când *„poposeşte”* în Himalaya.

2. Am urmărit apoi cercetările lui Ernst Muldaşev privind fiinţele aflate în starea samādhi (atlanţii şi alţii), care în virtutea gândurilor lor îşi pot reduce la zero procesul de metabolism şi de aceea nu mai îmbătrânesc.

3. După aceea am citit despre tăbliţele de scris sumeriene şi despre anunnaki, aceia care, conform epopeii sumeriene a Creaţiei, au intervenit genetic în evoluţia pe pământ. Ei i-au transmis tipului de om nou creat cunoştinţe în legătură cu forţa gândurilor şi când, cu milenii în urmă, au dispărut iarăşi, au lăsat în urma lor aparatură cu care se poate intra în contact cu ei, precum şi documente care relatează despre ei şi despre sensul creaţiei.

4. Acelaşi lucru l-am aflat din scrierile pe care

le-au găsit cavalerii templieri în anul 1114 în Ierusalim, ce conţineau informaţii vechi din timpul atlanţilor şi din care, de asemenea, omul înţelegea raţiunea Creaţiei – legea rezonanţei şi faptul că el nu este numai parte a creaţiei, ci parte a unităţii divine, pe care o numim Creator, şi de aceea este deopotrivă răspunzător pentru tot ce face.

5. Nostradamus a avut de asemenea, în mod evident, acces la ştiinţa secretă a templierilor, întrucât este de presupus că – chiar dacă nu neapărat prin aceasta – a avut acces la informaţiile care se refereau la viitorul omenirii. În previziunile lui, Nostradamus a spus că totul este modificabil – inclusiv viitorul omului –, dacă merge pe alt drum, după principiul *„Ce semănăm, aceea vom şi culege”*. Dacă începând de astăzi semănăm altceva, în mod corespunzător şi în viitor vom culege altceva. Ceva asemănător este valabil pentru Leonardo da Vinci, care de asemenea deţinea o ştiinţă într-un timp în care nu exista nimic comparabil şi care – deja pe baza cunoştinţelor sale despre Geometria Sacră – corespundea foarte bine cu cunoştinţele templierilor din Atlantida.

6. I-am menţionat pe iluminaţi, care se cocoţaseră pe înaltele grade ale lojilor francmasonice şi care, prin templierii fugari, intraseră în posesia ştiinţei atlanţilor. Iar iluminaţii, urmărind realizarea ţelului lor – *Noua Ordine Mondială* – au folosit prompt legile manifestării spirituale. Ei folosesc aceleaşi

cunoştinţe – numai că pentru un ţel contrar.

7. Apoi ne-au fascinat nu numai cei cu aptitudini de medium, ci înainte de toate supercopiii chinezi, care prin puternicele lor forţe telecinetice, respectiv prin forţa de concentrare a gândurilor, sunt în stare să materializeze obiecte sau să le facă să dispară.

8. În fine, mai avem bunul şi vechiul *efect placebo*, care ne readuce pe pământ din călătoria noastră în timp şi în spaţiul cosmic.

Toate aceste exemple enumerate au ceva în comun:

Este vorba de faptul că noi, cu forţa gândurilor noastre, putem să realizăm tot ce ne dorim – chiar dacă în acest moment ne poate apărea încă foarte improbabil.

Toate exemplele pe care le-am analizat în cuprinsul cărţii ne demonstrează un lucru:

Spiritul stăpâneşte materia!

Tot ce avem astăzi în jurul nostru, maşinile, casele în care trăim, îmbrăcămintea noastră, această carte – a fost mai întâi, cândva, o idee, care apoi, în cele din urmă a fost transpusă în fapt şi a devenit materie. Tot ce a fost creat de om pe lume – fără nicio excepţie – a fost mai întâi ideea creatoare a unui om.

Fireşte, şi întreaga murdărie care ne înconjoară – arta „modernă”, filmele de groază, implanturile mamare…

Ideea este cauza primară a tuturor existenţelor şi originea primară a tuturor

realităţilor. Tot ce se găseşte în viaţa noastră a fost produs acolo prin gândirea noastră, prin dorinţele, precum şi prin temerile noastre, după legea rezonanţei, întrucât, pe de altă parte, analogia atrage analogie.

Fiecare idee produce în *câmpul spiritual cosmic* (*Cronica Akasha*) o formă care, cu cât este susţinută mai puternic, cu atât se manifestă mai repede în realitate. Aceasta este lege. Iar această formă de cugetare se menţine în câmpul spiritual cosmic până când în viaţa noastră apare o situaţie favorabilă în care ea se poate manifesta. Aşa ceva se poate întâmpla foarte repede, dar şi abia în viaţa următoare. Aceasta depinde iarăşi de karma noastră şi de alte idei pe care le avem despre viaţa noastră.

Acum se pune întrebarea: dacă noi suntem cei care creăm condiţiile noastre de viaţă de acum – plăcute şi neplăcute –, cum ne putem făuri din nou viitorul?

Aici este vorba de manifestarea conştientă. *Conştientă*, pentru că cei mai mulţi oameni participă la condiţiile de viaţă actuale în mod inconştient. Consecinţa acestui mod de a trăi nu poate fi mereu pozitivă. De aceea întâmplările negative tindem să le atribuim altora… astfel ne creăm starea de victime.

Dar ce a fost a fost! Acum vrem să creăm cu adevărat ceva bun, nu numai să reflectăm asupra acestor lucruri. Vrem să ne organizăm din nou viaţa şi să creăm cele mai bune condiţii de viaţă

posibile.

Este însă important să credem în manifestarea opţiunii, prin urmare să fim convinşi de aceasta. Să analizăm încă o dată tema *alergării prin foc*. Dacă participantul la această probă este convins că va trece cu bine peste cărbunii încinşi, atunci aşa se va şi întâmpla. Însă dacă începe să aibă îndoieli: „Ce *să zic, nu ştiu, poate că totuşi n-ar trebui să merg, s-ar putea ca totuşi să mă ard…*”, atunci persoana se va şi arde.

La fel se întâmplă şi cu efectul placebo. Dacă pacientului i se dă o tabletă de zahăr, despre care este convins că aceasta conţine o anumită substanţă ce-l va ajuta, efectul va fi cel aşteptat Dacă însă medicul îi tot dă explicaţii legate de tableta de zahăr, atunci pacientul îşi pierde încrederea şi aceasta nu mai are niciun efect.

Este şi logic, nu-i aşa? Pentru că o idee negativă – ideea incertitudinii – neutralizează ideea pozitivă. De aceea, ideea dorinţei pozitive pe care am dori s-o vedem realizată trebuie să fie formulată dintr-o astfel de convingere, încât nici să nu ne treacă prin minte că *nu* ar putea să se îndeplinească. Făcând abstracţie de aceasta, poate să fie oportun, ca, dacă ne-am manifestat cândva dorinţa, să nu vorbim cu nimeni despre ea, întrucât scepticismul altuia ne poate distruge ideea dorinţei noastre.

De aceea, este extrem de important ca ţelurile pe care dorim să ni le propunem să nu fie prea fanteziste, chiar şi pentru noi înşine trebuie

să fie verosimile. Dacă îmi doresc, de exemplu, ca, dintr-un simplu muncitor, în câţiva ani să ajung patronul unui mare concern, nici eu însumi nu cred cu adevărat Dacă dimpotrivă, îmi doresc ca în curând să devin şef de secţie sau să lucrez pe cont propriu, atunci eul meu interior poate răspunde afirmativ şi probabilitatea că ceea ce mi-am propus se va şi îndeplini creşte considerabil. De ce? Pentru că eu cred în aceasta.

În ceea ce priveşte capacitatea de realizare a ţelurilor noastre, ar trebui să ascultăm foarte bine şi în interiorul nostru. Inima noastră, prin urmare aspectul divin din noi, cunoaşte planul de viaţă primar, matricea personală, iar dacă amândouă sunt corespunzătoare, atunci se realizează oricare ţel în viaţă.

VĂ PUTEŢI IMAGINA CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII PUTRED DE BOGAT?

La toată această întrebare/dorinţă este important ca şi noi să ne putem imagina metaforic rezultatul – aceasta se cheamă *a vizualiza* de exemplu, să stai într-o maşină nouă şi să te simţi minunat; ori să te afli în faţa propriei întreprinderi, deschizând uşa şi salutând angajaţii; sau să-ţi priveşti extrasul de cont, care arată profit; sau în sfârşit, să te însănătoşeşti sau să îndoi lingura…

Să ne imaginăm pe noi înşine că ne aflăm în situaţia dorită şi să vedem cum ne-am simţi dacă ar fi aşa. Prin aceasta ideea şi, de asemenea, dorinţa se amplifică. Pentru a amplifica puterea de

imaginaţie se poate dovedi foarte util să se practice antrenamentul psihoterapeutic sau meditaţia, deoarece astfel se exersează trecerea – în mod conştient – a imaginilor şi scenelor prin faţa ochiului interior.

Însă la exprimarea dorinţei să fim cinstiţi cu noi, Intrucât dacă noi înşine nu suntem încrezători avem parte doar de jumătăţi de măsură. Îndoiala distruge totul. Să ne dorim numai acel ceva despre care credem cu adevărat că ştim cum să ne folosim de el.

Credem că, de azi pe mâine, dintr-odată, putem să avem milioane în cont? Nu, nicidecum. Credem însă într-un salariu dublu? Mai degrabă este deja posibil, de exemplu, printr-o promovare în firma noastră sau printr-un comision pentru o idee pe care am impus-o în firmă…

Şi noi vom constata: dacă primele mici dorinţe s-au îndeplinit, devenim mai curajoşi. După motto-ul: *„Dacă a reuşit chestiunea cu locul de muncă, acum pot să mă gândesc şi la un ţel mai greu de realizat”*. Aici nu sunt puse niciun fel de limite – vezi prietenii noştri iluminaţi, cărora lumea le este de ajuns!

Să dăm însă universului sau câmpului spiritual cosmic posibilitatea să ne permită ca dorinţa „să se îndeplinească aşa cum este cel mai corespunzător. Să nu ne blocăm.

„Vreau să am mulţi bani, însă aceştia se pot obţine printr-un câştig la loto sau printr-un om bogat, ori printr-o invenţie pe care aş lansa-o pe

piaţă" – sunt formulări care normal că ar avea nevoie de corecturi. De unde ştim noi că marile sume de bani pot ajunge în contul nostru numai prin câştiguri la loto?

Poate că într-o zi, pe drumul spre supermarket salvăm viaţa unei femei în vârstă, care s-a prăbuşit pe stradă şi – întrucât nu are urmaşi – ne lasă moştenire o mare avere. În acest caz, ne-am făcut degeaba iluzii, cu formulările anterioare.

Înţelegeţi ce vreau să spun? Căile Domnului sunt minunate şi n-ar trebui să ne punem nouă înşine beţe în roate, printr-o dorinţă limitată. Dar vom reveni…

Exprimarea dorinţei şi reprezentarea plastică pot fi foarte utile şi în cazul conflictelor personale. Astfel, ne putem imagina – ceea ce pare şi mai dificil de transpus în realitate – că, în minte, ne luăm în braţe duşmanul sau adversarul şi-i iertăm disputa şi nedreptatea provocate de el. Vom constata cum, în decurs de secunde, energia din noi se modifică şi cum din inima noastră se revarsă un alt sentiment.

Am experimentat de cel puţin cincisprezece ani exprimarea dorinţei, cunosc multe cărţi cu sfaturi de viaţă şi am fost nevoit să constat că, de cele mai multe ori, maniera de formulare este aceea care blochează întregul proiect.

De exemplu, o femeie îşi doreşte să se mărite cu tânărul Heinz şi îl roagă pe bunul Dumnezeu să intervină, pentru ca ei într-adevăr să se

căsătorească. Mama, dimpotrivă, nu-l place pe Heinz absolut deloc şi de aceea îl roagă pe bunul Dumnezeu să împiedice cu orice preţ căsătoria.

Ce face bunul Dumnezeu? Presupunem că le va da dreptate amândurora şi că amândurora le va îndeplini dorinţele. Ce se întâmplă?

Cei doi se căsătoresc, dar după o jumătate de an se despart. În acest fel, ambele şi-au văzut îndeplinite dorinţele. Totuşi, ce a fost greşit în această formă de exprimare a dorinţei? Greşeala a constat în faptul că, din capul locului, dorinţa era limitată la o anumită persoană.

Cum ar fi putut să-şi exprime corect dorinţa amândouă?

Probabil că ar fi fost mai indicat dacă s-ar fi rugat în felul următor: „Bunule Dumnezeu, permite-mi, adică permite-i fiicei mele să-şi găsească cel mai bun bărbat”.

Există mii de variante de dorinţe care pot să rămână neîmplinite: „Aş dori noul Ferrari; o sotie cu părul blond şi sâni mari; un soţ cu mulţi bani şi cu o casă într-o ţară caldă; o casă cu verandă şi cu vederea spre munte…”

Nu v-aş sfătui să aveţi asemenea dorinţe şi nici nu sunt răspunzător dacă vreţi aşa ceva; aceasta pentru că, atunci când se doreşte şi se exprimă dorinţa, este important să se ştie că aceasta se îndeplineşte – cândva – chiar dacă ar urma să nu ne facă fericiţi.

La aceasta se referă un vechi aforism, care spune: „Fii foarte atent pentru ce te rogi, întrucât

s-ar putea să ţi se îndeplinească!” sau altul plin de umor: mă ferească Domnul de îndeplinirea dorinţelor mele!”

Poate obţinem un Ferrari, dar intrăm cu el într-un copac şi rămânem infirmi pentru tot restul vieţii, deoarece înainte am condus numai Golf Diesel şi nu am învăţat să umblăm cu această „armă”; sau, începând din această zi, vecinii ne evită, pentru că îşi închipuie că ne-am pierdut minţile…

Sau avem partenerul cu toate condiţiile materiale pe care le-am dorit, cu casa în Spania şi cu mulţi bani. Însă poate că bea, este infidel sau lucrează până la miezul nopţii, pentru a-şi câştiga banii…

Vedem că nu este deloc simplu să-ţi doreşti şi să-ţi imaginezi ceva. Ar putea să fie chiar periculos.

CEL MAI BUN DRUM CĂTRE SUCCES

De aceea, aş dori să recomand să se procedeze cât se poate de corect, iar pentru aceasta transmit ce am învăţat de la Saint Germain:

Facem aşa-numitul „tabel cu opţiuni”, aşa cum este reprezentat pe pagina următoare, şi scriem în partea stângă, în continuare tot ce vrem să schimbăm la noi înşine şi în viaţa noastră, de exemplu, freza; stilul de a ne îmbrăca din ultimii zece ani; locul de muncă; partenerul; vecinii; familia care sună la uşă în fiecare duminică dimineaţa, atunci când vrem să dormim pe

săturate; sau poate maşina veche ori realitatea că nu câştigăm mai mult. Apoi mai sunt şi stările interioare care nu ne sunt favorabile, de exemplu suntem prea temători sau prea impulsivi. Poate simţim prea repede nevoia să ne odihnim sau suntem prea pesimişti. Poate ne deranjează faptul că nu putem avea încredere. Mda, şi ar mai fi, bineînţeles, şi tema sănătăţii…

Să analizăm ceva mai în profunzime. În timpul însemnărilor ne întrebăm, de fapt, cum de suntem bolnavi şi constatăm că durerile noastre de stomac apar numai când ne aflăm la lucru, deoarece nu ne simţim bine acolo sau nu ne înţelegem cu şeful. Sau este o neînţelegere în relaţia cu partenerul, disputa ne toacă ultimii nervi, ne provoacă migrene sau ne creează stare de depresie. Să facem odată acest experiment şi să ne observăm reacţia. Sunt convins că toţi ştim precis ce ne provoacă o suferinţă sau alta. Este sau cearta cu cineva – un conflict – sau lipsa capacităţii de a ne fi realizat…

Aceasta înseamnă: ştim că dacă am avea un alt şef sau n-ar mai trebui să prestăm o anumită activitate, care oricum ne enervează, atunci şi sănătatea noastră ar fi restabilită. Sună raţional?

Şi multe altele…

contra la ce vreau să renunţ…	pro ce-aş dori…
la vechiul meu stil de viaţă, la îmbrăcăminte, la maşină.	Să încep o nouă viaţă, cea de până acum mă plictiseşte, deja fac de

	mult timp ce aşteaptă alţii de la mine.
Munca mea nu-mi mai face nicio plăcere.	Îmi place să muncesc, însă aş vrea să fac ceva care să-mi facă plăcere – independenţă?
Locuinţa mea nu-mi place – este prea mică, prea zgomotoasă, are prea puţin spaţiu verde, nu-mi place niciun vecin.	Prefer să trăiesc la ţară – la distanţă de vecini.
La serviciu nu mă pot dezvolta cu adevărat.	Sunt talentat ca meseriaş, aş prefera să lucrez în această direcţie, decât să stau la calculator…
Sunt prea timid.	Pot să cânt la pian ore întregi fără să mă plictisesc – dimpotrivă…

Mi-e teamă să fiu singur – nu am niciun partener…!	Călătoresc cu plăcere şi vorbesc mai multe limbi străine, îmi vine uşor…
Aş dori să am mai mult timp pentru familie.	Vreau să dispun eu însumi de ziuă – prefer să lucrez seara/dimineaţa.
Sunt bolnav deja de mult timp…	Sunt receptiv la ce este nou şi nu mă cramponez de ceva anume.
Lucrez cu plăcere cu oamenii, însă aceştia mă	Sunt un bun auditor. Nu-mi place să mi se spună

indispun cu lamentările lor…	ceva de către alţii – prefer să fiu eu însumi şef…
Sunt prea gras.	Îmi voi schimba alimentaţia, voi slăbi şi apoi mă voi plăcea mai mult…
Sunt prea slab.	Voi aborda ziua mai liniştit şi atunci nu mai am niciun stres – prin urmare voi lucra ceva care să-mi facă plăcere.
Am călătorit puţin.	Îmi plac ţările îndepărtate şi sejururile mai lungi.
Am prea puţini bani.	Mă interesează tot ce înseamnă sport – înainte de toate fotbalul.
În oraşul în care locuiesc este prea multă agitaţie, prea mult zgomot…	Lucrez cu plăcere în aer liber, cu flori sau în domeniul sportului.
Clima din ţara mea nu-mi face bine, aş fi dispus să plec în străinătate.	Sunt interesat de ştiinţă, este hobby-ul meu.
Dacă aş lucra acasă, aş fi cu familia mea…	Cel mai bine pot să lucrez singur. Îmi place să reflectez. Pot să observ multe, am intelect puternic.

Aşadar, în dreapta scriem imediat această

idee: „Alta muncă în caz că este posibil, independenţă, cu o activitate care să-mi facă plăcere, de care să mă bucur când mă scol dimineaţa”.

Tot în partea dreaptă trecem toate lucrurile care ne-ar plăcea, pe care le cunoaştem şi le stăpânim:

Avem talent de meseriaş sau suntem dotaţi muzical – poate chiar cântăm la un instrument; sau, în general, ne place calculatorul; suntem sportivi pasionaţi, ne place aerul proaspăt, ne plac munţii, ne place marea, ne place să facem scufundări, avem talent la limbi străine, ne place să stăm în faţa altor oameni şi să le vorbim sau mai degrabă suntem retraşi, preferând să lucrăm singuri şi în linişte (ca scriitor, de exemplu), lucrăm intens şi, înainte de toate, mai bine singuri decât în echipă… Şi astfel, din când în când avem o imagine despre noi înşine, pe care ar trebui s-o examinăm permanent şi nu în fugă.

Să luăm acum un exemplu, pentru a arăta cum aţi putea proceda: mister X

Mister X al nostru este un excentric, are talent de meseriaş, se descurcă bine în discuţii cu oameni de toate felurile, este un bun orator şi atunci când merge printre oameni îi place să se afle în centrul atenţiei. Îi face plăcere să conducă maşina sau să zboare cu avionul şi, în general, are pasiunea călătoriilor. O casă nu are o mare importanţă pentru el, îi este de ajuns şi o locuinţă cu chirie, îi face mai puţină plăcere să gătească

acasă, preferă să mănânce în oraş, îi place ceea ce este frumos, îi plac femeile, la fel şi amenajarea celor patru camere ale sale sau îmbrăcămintea sa. Cântă la chitară, dar cel mai mult îi place să facă aceasta singur. Nu-i place să cânte într-o formaţie; piesele le compune el însuşi.

În general îi place să fie singur. Nu este membru al nici unei organizaţii, al nici unui club sportiv şi nici nu ţine seama de alţii.

Să vedem acum ce sfaturi ar fi de dat unui asemenea om. Imaginaţi-vă că la un moment dat dumneavoastră înşivă aţi fi terapeut, iar la cabinetul dumneavoastră vine cineva şi – având în vedere cele prezentate – cere un sfat privitor la ce ar putea să facă din punct de vedere profesional.

Eu personal l-aş sfătui să opteze pentru o muncă independentă – să devină cu adevărat independent sau să lucreze independent în cadrul unei firme, de exemplu ca reprezentant. Ar avea de vândut un produs şi ar fi tot timpul pe drum cu maşina firmei sale; probabil că pentru a putea să desfacă marfa ar trebui să călătorească mult cu avionul în Asia.

Ar putea să devină însă şi pilot sau muzician, în funcţie de cât de bine ştie să cânte. Poate să lucreze jumătate de normă într-o activitate independentă, iar seara să apară pe scenă cu chitara? Sau probabil ar putea să lucreze şi animator pe un vas de lux?

După cum vedem, aici există diferite căi ce ar putea fi abordate.

Rezervaţi-vă mult timp pentru această treabă – poate câteva zile. Saint Germain mă sfătuise să mă gândesc trei zile – în linişte, pentru a ajunge în mod sigur la un rezultat concludent.

Un rezultat concludent este de cea mai mare importanţă, deoarece, dacă într-o zi am întâlni o zână, ar trebui să şi ştim ce ne-am dori. De aceea, este important ca într-adevăr să fim foarte exacţi, întrucât dacă dorinţa nu este clar exprimată, zâna nu poate să facă nimic – în afară de a-şi frânge mâinile a neputinţă. Dacă dorinţa nu este suficient de clar formulată, atunci nici nu poate fi îndeplinită conform aşteptărilor.

Şi, înainte de toate, n-ar trebui să avem reţineri în a ne exprima cele mai secrete şi intime dorinţe, chiar dacă sunt „de natură sentimentală”. Avem voie şi să spunem că nu mai vrem să mai lucrăm absolut deloc şi că dorim numai să călătorim – sau chiar am dori să ne transformăm hobby-ul în profesie (de exemplu, muzica), ceea ce unii oameni nu consideră neapărat drept „muncă”.

Această chestiune funcţionează minunat. Nechibzuite sunt dorinţele care în mod repetat ne satisfac eul, cele care ne furnizează ce vrem NOI. Dar ştim noi oare întotdeauna ce înseamnă cel mai bine pentru noi?

La această întrebare aş putea să răspund cu mai multe exemple din viaţa mea. Personal mi-am dorit multe lucruri şi am şi obţinut totul – începând cu maşini extravagante, continuând cu femei pe care am vrut neapărat să le cunosc, bani

mulţi, până la călătorii în cele mai îndepărtate ţări…

Însă toate acestea nu mi-au adus niciodată fericirea deplină. De aceea, Saint Germain m-a învăţat încă un mod de exprimare a dorinţei.

Din această carte am aflat că suntem fiinţe divine care au acceptat o misiune dumnezeiască pe pământ şi care n-ar dori să aibă drept preocupare disputele, ci vor să ajungă la fondul lucrurilor, vor să ajungă la substanţă – „*Facă-se Voia Ta*”, aceea a divinităţii din noi.

De aceea prezint aici un drum, un drum de dorit, care nu seveşte eului nostru, extinderii puterii noastre şi acumulării de avere, *avutului* nostru, ci atingerii scopului vieţii noastre, *existenţei* noastre. Din această cauză, este important să formulăm dorinţele de aşa natură, încât universul să ne poată oferi pentru sufletele noastre tot ce poate exista mai bun.

Se procedează astfel:

Ne exprimăm întotdeauna la timpul prezent, ca şi când ţelul ar fi fost deja atins. Deci nu: „*Curând o să am la mine o femeie drăguţă…*”, ci: „La *mine este o femeie drăguţă*”. Aici însă sper să veniţi cu observaţia că formularea nu este corectă. Aveţi dreptate!

O formulare mai potrivită ar fi:

„La mine este femeia care mi se potriveşte cel mai bine.

Însă din nou este vorba despre mine! Şi mai bine este: „La mine se află o femeie şi suntem

nespus de fericiţi”.

„Profesez meseria care mi se potriveşte cel mai bine, care-mi face cea mai mare plăcere şi cu care câştig cei mai mulţi bani”.

„Am cel mai mare succes posibil, deoarece fac numai ce-mi face plăcere şi ce mă satisface”.

„Trăiesc în locuinţa care îmi convine cel mai mult. Trăiesc în locuinţa în care îmi merge cel mai bine, în care mă simt cel mai bine…

„Trăiesc într-o stare de bogăţie permanentă”.

„Conduc maşina personală”.

„În viaţa mea sunt de acord numai cu ce corespunde scopului vieţii mele”.

„În viaţă accept numai ce-mi serveşte fericirii sau sănătăţii”.

„Devin tot mai îndrăzneţ să fac ce simt în momentul respectiv”.

„Devin tot mai îndrăzneţ să mă dedic ideilor mele, partenerului meu/partenerei mele, copiilor mei, activităţii mele preferate…” (inima în loc de raţiune).

Cu asemenea formulări este puţin probabil ca ceva să iasă prost, deoarece protectorii noştri din lumea spirituală ne sprijină întotdeauna şi ştiu cum arată momentan portmoneul nostru sau dacă în curând mai există vreo posibilitate de schimbare a profesiei şi a domiciliului, întrucât firma dă faliment…

Întotdeauna să formulăm în aşa fel încât să poată fi îndeplinit tot ce este mai bun posibil, să fie deschisă calea în sus – fără aşteptări prea mici

de natură spirituală, altfel, înainte de îndeplinire mai trebuie străbătute încă drumuri ocolitoare moralizatoare.

Iar acum vă dezvălui secretul celor mai puternici oameni de pe această planetă: ei se exprimă exact după acest model – cea mai mare parte, mai puţin aşa cum s-a descris la sfârşit, după principiul suprem, ci mai curând după cum şi-au croit puterea proprie şi eul lor. Însă exact aşa lucrează ei – indiferent dacă fac parte dintre rosicrucieni, dacă sunt francmasoni, templieri, magicieni negri sau albi –, de fapt, toţi indivizii *realizaţi*.

Principiul exprimării dorinţelor este întotdeauna acelaşi, numai dorinţele celor care le formulează sunt diferite.

Deosebirea dintre partea *luminoasă* şi partea *întunecată* – pentru a nu folosi aici noţiunile de *bună* şi *rea* – este aceea că partea întunecată are un ţel clar – de exemplu, hegemonia mondială şi controlul global. Acesta este un ţel extrem de clar, spre el există un drum clar structurat (vezi *Dokumente der bayerischen Illuminaten*). Acesta este un drum al raţiunii şi din acest motiv pentru ei este mai uşor de prezentat, decât o formulare neclară a unui esoteric, ce caută *iluminarea interioară*, despre care el însuşi nu ştie exact cum trebuie să arate de fapt, deoarece acesta este drumul inimii şi al „sentimentelor”, iar deseori sentimentele sunt stări destul de greu de redat în cuvinte.

M-am exprimat *limpede*? Unii au în faţa ochilor un ţel foarte clar şi de aceea se vor exprima clar. Când însă un om vrea să intervină pentru materializarea unor proiecte bune, prin urmare pentru tot ce el „simte” că este corect, în cele mai multe cazuri îi lipseşte concepţia şi prezentarea clară pentru a-şi atinge scopul.

Forţele eului (iluminaţii) ştiu cum să procedeze „corect” cu puterea lor. Ei ştiu după care principii trebuie să lucreze şi la ce anume să fie atenţi în exprimarea dorinţelor, deoarece ei acţionează fără niciun fel de menajamente. Suntem noi la fel de conştienţi de ţelul nostru? Chiar ştim precis ce vrem? Ştim ce vrea inima noastră şi cum sună glasul raţiunii?

Dacă putem defini clar ce ne dorim în această viaţă, care este ţelul nostru, atunci acesta se poate şi realiza. Dacă nu avem un scop precis, clar definit, atunci nici nu poate rezulta ceva clar sau claritatea o obţinem abia prin situaţii care presupun suferinţă.

Şi din nou văd în faţa mea zâna care-şi frânge mâinile delicate, deoarece persoana căreia doreşte să-i îndepliască o dorinţă încă nu ştie precis ce vrea de fapt.

Aşadar contează să ne facem temele. Din fericire, nu durează foarte mult, maxim câteva zile. Dar ele vor fi şi cele mai importante zile din viaţa noastră, întrucât devenim conştienţi de noi înşine şi – dacă începem să creăm – ne-am descoperit divinitatea!

DUMNEZEU ESTE EXTRAORDINAR DE BUN

Să ne întoarcem încă o dată la „marele” Dumnezeu al nostru – la şeful suprem!

Întrucât până acum aţi avut o anumită reprezentare a lui Dumnezeu, imagine devenită confuză în această carte, probabil că vă întrebaţi ce atitudine să luaţi faţă de Dumnezeu.

De când se poate vorbi despre o transpunere în trecut, pământenii au presupus că trebuie să existe ceva puternic supranatural şi i-au dat cele mai diferite nume: Wotan, Vishnu, Ra, Jahve, Adonai, Alah, Jehova, Zeus, Theaus, Helios, Aton, Manitou şi multe alte sute – toate masculine. Aşa ceva nu se poate, deoarece „Dumnezeu” este iubire curată, iar aceasta pledează mai curând pentru o zeiţă-mamă.

Totuşi în aceste uriaşe sfere de lumină sau dimensiuni nu mai există niciun dualism, nicio dualitate, ci numai o unitate asexuată în sensul lui *Dumnezeu este totul* sau *EUSUNT-prezentul*.

Nu numai după învăţătura lui Iisus îl purtăm în noi pe „Dumnezeu”, aceasta însemnând că fiecare încarnat poartă în sine drept moştenire un aspect divin (copil al „tatălui”), asemănarea sa cu Dumnezeu.

Această unitate primară divină nu are corp şi nici gură, dar ea vorbeşte (Marcos). Dumnezeu vorbeşte în noi – înainte niciun profet sau „fiu al Domnului” nu îndrăznea să mărturisească aceasta, dar astăzi oricine poate să aibă „convorbiri cu Dumnezeu”.

Aici aş vrea să dau încă o dată cuvântul copiilor, deoarece ei pot exprima aceasta mult mai bine decât o pot face eu.

Americanca Stef, în vârstă de cincisprezece ani, a crescut la ţară şi este descrisă de mama ei drept un „copil-indigo”. La întrebarea pusă la şcoală cum îşi imaginează copiii cerul, fetiţa i-a răspuns mamei: *„Cerul este un alt cuvânt pentru locul care vine după Aici, însă cuvântul este încă restrictiv”*.

Şi în continuare a explicat: „Dumnezeu nu a încetat să creeze universul se schimbă. Atotputernicul face oamenii şi lucrurile în aşa fel, încât ei să înveţe să-l iubească.

În legătură cu Creatorul ea a afirmat: „Dumnezeu nu ştie ce vom face noi. Te-a creat cu dragostea şi cu ştiinţa sa. Tu trebuie să faci ce consideri că este corect. Tu ai un destin, dar oare îl vrei? Dacă baţi pe cineva, Dumnezeu nu a gândit asta pentru tine; este alegerea ta. Dumnezeu a avut o idee – a creat omenirea, iar omenirea încearcă să înţeleagă această idee. Eu sunt acum ideea şi sunt acum un om. Amândouă (mamă şi fiică) suntem o parte a Domnului şi a creaţiei. Eu sunt creatorul şi creaţia”. (34> p163)

Marcos, fratele mai mare al lui Flavio, la vârsta de trei ani şi-a etalat în faţa mamei sale următoarele cunoştinţe despre Dumnezeu:

„Uneori ştiu ce gândeşti, însă mai curând ce simţi. Ştii, mamă, atunci când Dumnezeu m-a creat în cer mi-a spus: Ţie îţi rămâne amintirea

mea, iar mie zâmbetul tău. Şi eu îmi amintesc de Dumnezeu; ştiu cum arată Casa Domnului. Ştiu că noi venim din Casa Domnului şi că după moarte ne întoarcem la Dumnezeu [...]

El [Dumnezeu] mi-a mai spus şi alte lucruri pe care le-am uitat; le ştiu numai noaptea, când dorm. Pot vedea cu ochii închişi. Îl văd pe Dumnezeu; însă Dumnezeu nu are corp, nu are nici gură, dar vorbeşte. El este în toate lucrurile, de asemenea în mâncare şi în aer. Dumnezeu există în oameni, chiar şi în hoţi, deşi ei sunt răi. Ei sunt răi pentru că nu ştiu că îl au pe Dumnezeu în ei, nu simt aceasta. Dumnezeu există şi în animale". (28> p57 î

Iar fratele său Flavio afirma la vârsta de şase ani:

„Din multele destine în cele din urmă se formează un unic destin: destinul oamenilor.

Dumnezeu nu are timp; el este în afara timpului. Tot ce există în timp începe cândva şi încetează cândva. Timpul este pentru ca o fiinţă să poată să se nască, să crească şi să moară, pentru ca să poată parcurge acest întreg proces.

Dumnezeu este – şi pe de altă parte nu este – proces. El este ceea ce determină procesul vieţii...

Acum religiile nu vor mai fi necesare, deoarece fiecare îl va găsi pe Dumnezeu în interiorul său". 8 P-31)

Acum aş dori să vă prezint şi ce are de spus despre „Dumnezeu" vizionarul Arian. Iar aceasta se deosebeşte complet de ceea ce am auzit de

obicei. Ţineţi-vă bine:

„După câte ştiu, aproape toate religiile, cu o singură excepţie, manifestă mă faţă de dinţa supremă. Se tem, merg în genunchi, se roagă şi o imploră să le ajute aici, să le ierte… în doctrina a doua religii se regăseşte chiar un Dumnezeu răzbunător, care te trimite în cer sau în infern. Aceste religii, plecându-şi capetele, imploră un Dumnezeu, un stăpân, un Atotputernic.

Poporul meu, dimpotrivă, nu se teme de Creator noi îl numim străbun. Iar acest Dumnezeu pentru ca aici să rămânem la această noţiune este un Dumnezeu iubitor, vesel, care se bucură atunci când copiilor să-i le merge bine. El este un Dumnezeu mândru, el este mândru şi de creaţia sa şi de creaturile sale – copiii săi. Iar el ar dori să fie mândru de copiii săi, de aceea îşi iubeşte copiii demni. Dumnezeu nu vrea ca făpturile pe care le-a creat – copiii săi – să se târască în genunchi în faţa lui, ci să-l considerăm întotdeauna ca pe părinţi, ca pe tată şi pe mamă.

Doresc oare părinţii să le cadă copiii în genunchi, să se roage de ei sau chiar să se lamenteze? în mod sigur că nu! Fiecare părinte încearcă să-i dea copilului său ce are mai bun. Părinţii încearcă să transmită copiilor tot ce au acumulat ca experienţă de viaţă de-a lungul anilor şi – povestindu-le din viaţa lor – încearcă să-i protejeze de experienţe neplăcute. În calitate de părinte spui copilului tău: Fii sincer şi priveşte-mă în ochi. Aş vrea să fiu mândru de tine.

De aceea, oamenii mei de pe planeta noastră au un principiu important: nu ne plecăm capetele în faţa lui Dumnezeu; deoarece Dumnezeu vrea să ne vadă că suntem demni, cinstiţi şi curajoşi. De aceea, nu ne plecăm capetele niciodată nici în faţa vreunui duşman şi nici în faţa altei religii.

Dumnezeu vrea să aibă în faţa sa fiinţe demne, care-şi pot asuma răspunderea pentru propriile lor fapte. Dumnezeu vrea să fie mândru de creaţia sa, vrea ca atunci când o priveşte să poată spune că este reuşită. În mod sigur Dumnezeu îi iubeşte şi pe cei slabi, aşa cum părinţii iubesc şi un copil firav. Cu atât mai mult se bucură el de acela care-şi propune propria ţintă, care-şi acceptă greutăţile, încearcă să-şi facă datoria, riscă şi ia viaţa în piept.

Dumnezeu este o dinţă plină de iubire, o plină de bucurie, una care ia parte la viaţă, este interesată de toate experienţele tuturor fiinţelor şi se bucură de deschizătorii de drumuri, de oamenii care devin conştienţi de ei înşişi, care au început ei înşişi să creeze şi, bucurându-se, priveşte cu curiozitate cum vor crea aceştia şi cât de mult au învăţat.

Îţi poţi imagina că, în timp, Dumnezeu va fi mâhnit de faptul că întotdeauna este numai implorat şi i se cere pomană? Poţi să-ţi închipui că tu însuţi te adresezi lui Dumnezeu şi-i spui: Priveşte ce am realizat în viaţa mea. Eşti mândru de mine? Aşa cum ar proceda un copil cu tatăl său, după ce a meşterit ceva? Dumnezeu nu

doreşte să se teamă de el copiii săi, deoarece nu există niciun motiv pentru aceasta. Dumnezeu îşi iubeşte creaţia şi el iubeşte oamenii. De asemenea, şi el ar dori să fi iubit, la fel cum părinţii ar dori să se iubiţi de copiii lor".

Extrem de interesant, nu-i aşa?

De altfel, aceasta a fost imaginea despre Dumnezeu a strămoşilor noştri (înainte de a fi „creştinaţi"). Când mă gândesc la cetele de credincioşi care se târăsc în faţa Creatorului lor, se tânguie şi se vaită – trist, dar adevărat…

Acum mergem repede mai departe, permitem ideilor să se rotească puţin în cerc, pentru ca apoi să se năpustească precum un vultur, pentru a pune gheara pe pradă.

SUPER LUME – DE FAPT…

Cum se face de vă povestesc despre oameni care, probabil, de milenii supravieţuiesc în grote şi în oraşe subpământene, despre un Saint Germain care, la câteva decenii, apare din nou printre oameni – sau el însuşi vine din asemenea grote sau călătoreşte prin timp?

De fapt aş fi putut să vă povestesc numai câte ceva despre arta exprimării dorinţelor şi atunci totul ar fi fost în regulă. Dar nu sunt eu omul acela. Ar fi prea simplu. M-a interesat şi mă interesează şi în continuare să vă fac să căpătaţi o altă viziune asupra lumii, o viziune care vede lucrurile ceva mai generos.

În zilele noastre este vorba numai de ani luaţi separat. Dezvoltarea tehnologică este atât de

rapidă, încât nu mai putem anticipa ce va fi peste decenii. Însă aceşti oameni despre care v-am relatat aici calculează în secole sau în milenii şi ei se încarnează de bunăvoie. Pentru ei este irelevant dacă o civilizaţie vine sau dispare, dacă este război sau dacă undeva tocmai se încheie pace, deoarece întreaga viaţă este supusă unui ciclu uriaş, neînchipuit de lung în timp, unui plan de perspectivă, pe care noi, cu structura noastră efemeră în care suntem obişnuiţi să gândim, nu ni-l putem imagina absolut deloc.

Şi tocmai de aceea vă povestesc despre aceşti oameni extraordinari, care vor să ne spună că ei nu sunt deloc extraordinari, ci noi. Da, NOI suntem aceia care din punctul lor de vedere suntem extraordinari – extraordinar de inconştienţi şi de ignoranţi!

De aceea, este de o importanţă uriaşă să avem încredere într-o dimensiune de gândire cu mult mai mare, pentru că în acest moment ne aflăm în faţa unei mari schimbări pe această planetă, schimbare care pe mulţi oameni îi face să se teamă. Este vorba de *Ordine Mondială*, care se face simţită din ce în ce mai mult în viaţa noastră.

De fapt, Noua Ordine Mondială este aproape. Nu contează dacă vine câţiva ani mai devreme sau câţiva ani mai târziu, întrucât va dispărea din nou după câţiva ani, mai devreme sau mai târziu. Probabil că şi civilizaţia noastră va dispărea în această formă şi va veni alta. Şi va fi ceva foarte neplăcut. Are loc o mare transformare

revoluţionară, mai mare decât tot ce a existat anterior, pentru că pământul trebuie să adăpostească mai mulţi oameni decât au fost vreodată.

Însă pentru cei care se află în starea samādhi, pentru Saint Germain şi pentru prieteni, va dispărea *încă o dată o* perioadă din istoria omenirii şi se va naşte o alta. Ei vor veni *din nou* cândva din grotele lor şi vor popula iarăşi pământul.

De aceea, vă spun să nu vă temeţi de schimbările care se apropie. Acestea sunt parte a unui îndelungat proces de învăţare pentru miliarde de suflete care s-au decis de bunăvoie să participe aici la aceste experimente. Aveţi curaj să continuaţi, să continuaţi să creaţi şi să participaţi în mod conştient la această viaţă.

Este foarte interesant să te gândeşti că în şcoală învăţăm tot ce este posibil: istorie, matematică cititul şi scrisul; învăţăm ceva despre religie (religii), despre fizică şi chimie, despre diferite sisteme de stat, însă ceva nu învăţăm – un lucru deosebit de important – ce este însăşi viaţa, care sunt legile vieţii, cum trebuie ea trăită, cum se interpretează viaţa şi cum se folosesc mecanismele naturii pentru sine şi pentru binele celorlalţi.

Este o realitate că pe această planetă suntem supuşi legităţilor. Însă cum putem să profităm de aceste legi, dacă nu le cunoaştem?

Explicaţia că un număr de câteva familii şi loji

secrete şi-au construit această putere – la fel ca şi cavalerii templieri – este aceea că ei cunosc conţinutul sarcofagelor, şi anume istoria strămoşilor noştri şi legităţile vieţii. Ei ţin ascunse aceste legităţi, le utilizează pentru ţelurile lor, le ţin secrete faţă de restul omenirii, pentru ca să poată „profita”.

Aşadar vă pun o întrebare: vreţi să fiţi folosiţi în continuare şi să vă miraţi cum de câţiva indivizi sunt atât de puternici iar dumneavoastră trebuie numai să munciţi? Sau, în sfârşit, vreţi să beneficiaţi şi dumneavoastră de aceste legi?

Nu ezitaţi!

Aveţi mari şanse! înainte de toate am aflat că toţi oamenii de pe pământ au acelaşi Creator. Este adevărat că el este perceput sub diferite concepte, însă în ultimă instanţă toate îl indică pe acela care a creat planeta, pe acela care a creat fizica şi legităţile pe care se bazează viaţa în univers. Aceasta înseamnă că toţi suntem copiii Creatorului şi că toţi purtăm în noi aceleaşi posibilităţi.

Simbolic, aceasta se exprimă foarte frumos şi prin faptul că toţi oamenii au corneea de aceeaşi dimensiune.

Superbogaţii şi superputernicii de pe pământ au şi ei doar un creier, doi ochi, două braţe şi trebuie să meargă şi ei la toaletă, ca dumneavoastră şi ca mine. Însă cum de se bucură mai mult de viaţa lor decât majoritatea celorlalţi? Credeţi că Dumnezeu a fost nedrept? Vă înşelaţi.

Nici să nu vă gândiţi la asta. Asemenea opinii sunt doar autocompătimire, deoarece noi nu dovedim suficientă disciplină şi demnitate, pentru a ne demonstra nouă înşine ce putem.

Tot ce ne trebuie pentru a face cu viaţa noastră, CEEA CE E CORECT, în acest moment, acum, se află înrădăcinat în noi, se odihneşte şi vrea să fie folosit. Avem posibilitatea să gândim – s-o facem eficient şi conştient. Aceasta fac şi iluminaţii. Iluminaţii au tot numai 24 de ore pe zi timp să gândească, însă ei gândesc altfel decât noi! Şi exact aici se află diferenţa dintre aceştia şi noi!

Sufletele şi inima noastră se află în posesia aceloraşi informaţii şi aceloraşi aptitudini, însă prin punctele de vedere pe care ni le-am însuşit, prin tradiţiile şi prin modul de gândire depăşite, noi ne blocăm accesul la aceste informaţii şi la sufletul nostru şi, în acest fel, la cunoştinţele aflate în ele şi de aceea ne oprim înainte de a fi pornit.

A spune *„Nu pot*!” nu este productiv. Mai curând ar trebui să se spună: *„N-am încredere în mine*” sau *„Sunt prea leneş*!”

Toţi „putem” să realizăm aceasta, deoarece, în primul rând, toţi avem permanent acces la memoria de date a Pământului şi la memoria universală de date, dar şi la divinitatea din inima noastră şi din celulele-amintiri ale corpului material. Numai că cei mai mulţi nu ştiu cum se poate „pătrunde” acolo.

Cum reuşesc să am acces la cronica Akasha sau în centrul inimii mele, pentru a obţine de acolo informaţii?

Aceasta este posibil, de exemplu, prin diferite modalităţi de a reflecta, însă este mai simplu a te ruga în gând. Eu însumi cunosc această posibilitate de mult timp. Pot să pun o întrebare şi în decurs de câteva secunde îmi vine o idee în minte; fac această seară înainte de culcare – solicitând o informaţie – şi apoi, în faţa ochilor închişi mi se prezintă o imagine sau o scenă.

Sunt convins că acest exerciţiu poate să reuşească fiecăruia, dar majoritatea nu au încredere în ceea ce li se transmite ca imagine sau idee.

Bineînţeles că întotdeauna au existat mediumuri, aşadar oameni care aveau extrem de puternic evidenţiată această însuşire, precum, de exemplu, Rudolf Steiner, Jakob Lorber, Helena P. Blavatsky sau Edgar Cayce şi alte câteva sute, care au umplut cărţi întregi cu informaţii din cosmos, cu detalii despre ideile creaţiei, originea tuturor existenţelor, apariţia diferitelor civilizaţii pe această planetă, istoria sistemului nostru solar şi aşa mai departe.

Prin cronica Akasha, cei care au citit în aceasta au luat act de marii piloni ai istoriei omenirii.

Adevărul este că există anumite indicaţii în ce priveşte jocul vieţii, care sunt stabilite pentru milenii şi milioane de ani, ca aşa-numite

geamanduri sau *pietre de jalonare*.

Să comparăm aceasta, de exemplu, cu tabla de joc *te supăra*, *frate*!”

Regulile, precum şi scopul jocului sunt stabilite. Cum se comportă însă jucătorii în timpul jocului, dacă se enervează sau rămân calmi, depinde de ei, deoarece la final toţi îşi ating obiectivul.

Sau să luăm problema pregătirii şcolare. De la bun început este clar că pentru a lua bacalaureatul trebuie absolvite treisprezece clase. De la an la an materia devine tot mai grea, disciplinele sunt cunoscute, de asemenea şi lucrările scrise şi tematica ce trebuie însuşită. Tot farmecul acestei perioade constă însă în modul cum se prezintă fiecare persoană la examenul de bacalaureat, dacă trişează, dacă rămâne repetent de mai multe ori, dacă termină cu notă mare sau mică, dacă are nevoie de ajutor sau învaţă cu multă uşurinţă.

Revenind la jocul vieţii pe pământ, acesta înseamnă că de-a lungul mileniilor trebuie parcurse anumite etape, că sunt fixate anumite examene şi de aceea diferiţii profeţi şi vizionari au putut întotdeauna să prevadă mari evenimente. Într-adevăr, nu întotdeauna acestea au corespuns cu datele preconizate, dar până la urmă au avut totuşi loc.

Să luăm, de exemplu, vizionarii care au prevăzut Primul şi al Doilea Război Mondial. Până la Saint Germain al nostru – alias persoană civilă

franceză – care l-a întâlnit pe autorul scrisorilor de dincolo, Andreas Rill, vizionarii n-au putut să indice precis când anume vor avea loc aceste evenimente. Totuşi, ele au fost descrise corect, precum şi evoluţiile care în cele din urmă au dus la declanşarea conflictelor.

În această privinţă este demn de remarcat şi faptul că profetul Ioan a putut să descrie în Apocalipsă" lucruri din viitor, care vor deveni realitate abia două mii de ani mai târziu – imagini vorbitoare, coduri de bare şi cipuri sub piele… Vă amintiţi.

Însă n-aş dori să ne întoarcem la tema spaimei, şi nici să ne pierdem din nou în informaţii de ordin exterior care să ne abată de la ceea ce este esenţial – de la noi şi de la propriul nostru destin în această viaţă.

Fiecare om are libertatea să decidă el însuşi dacă vrea să atingă gradul de maturitate care să-i permită să opteze între a sluji pe altcineva sau să devină el însuşi creator.

În mod cert, unii oameni cred că de la naştere au fost predestinaţi unor anumite ierarhii sociale şi familiale inferioare, orientaţi către o anumită marginalizare sau direcţie şi probabil sunt de părere că n-ar fi putut influenţa acest curs absolut deloc. Eroare!

Noi înşine suntem cei care, înainte de a ne încarna, ne alegem părinţii, timpul şi locul unde am dori să ne naştem. Cum anume? Sufletul nostru ştie, prin urmare noi înşine ştim, ce am

dori să mai învăţăm, ce ne mai lipseşte pentru a ajunge la perfecţiune, de exemplu pregătirea pentru asumarea riscului sau curajul, probabil şi capacitatea de rezistenţă sau disciplina. Şi astfel în interiorul câmpului de joc alegem, simbolic, locul potrivit de la care ne începem existenţa.

Un exemplu:

Pe lumea cealaltă ne hotărâm – când am părăsit un corp – ce am dori să studiem în perspectivă şi alegem următoarea încarnare. Poate vrem să ne ocupăm de tema puterii politice şi de aceea pentru următoarele opt vieţi alegem biografii de politicieni de sex masculin, din diferite ţări, pentru a putea afla toate aspectele legate de ea. Este posibil ca apoi să vrem să avem calitatea de mamă şi de aceea schimbăm din nou sexul. Iar acum se poate ajunge la situaţia ca impresiile încarnării anterioare, din corpul bărbătesc, să aibă efect asupra celei prezente, ca femeie. Şi aceasta duce adesea la complicaţii (de exemplu, homosexualitatea).

Aş dori să vă mai citez alte două exemple, şi anume copiii care încă îşi amintesc precis cum era înainte de a se afla în pântecele mamei.

Primul ar fi tânărul argentinian Flavio M. Cabobianco, care între timp a luat de mai multe ori cuvântul. Nu numai prin declaraţiile sale despre Dumnezeu, viaţă, soartă şi altele legate de spirit, copilul – pe atunci în vârstă de trei ani – a făcut să se clatine imaginea despre lume a părinţilor, ci şi prin desenele sale. În cartea

publicată de părinţii săi şi de el, când avea unsprezece ani, *„Ich komm aus din soare”*, se găsesc desene despre construcţia universului, relaţia dintre materie şi antimaterie, existenţa spaţiului şi a timpului, existenţa sufletului şi a acţiunii sale, energia planetelor sistemului nostru solar, diferitele locuri din lumea cealaltă şi încă multe altele.

La întrebarea tatălui său cum de este posibil să-şi amintească totul, Flavio a răspuns că înainte de naştere sufletele ştiu totul, întrucât sunt conştiente de adevărurile divine, însă în momentul naşterii *îngerul uitării* îi sărută pe buze şi prin aceasta îi sigilează. (La vechii greci se înota prin fluviul uitării, *Lethe*.)

Referindu-se la el însuşi, Flavio i-a povestit tatălui său că atunci când a venit la el îngerul uitării el a fost foarte atent, şi-a întors capul într-o parte, astfel că îngerul l-a atins doar foarte puţin. Aceasta este explicaţia că-şi poate aminti aproape totul de pe lumea cealaltă.

Din timpul de dinaintea naşterii sale, Flavio relatează următoarele:

„Îmi amintesc mai bine de timpul de dinaintea naşterii mele decât de primii trei ani ai vieţii mele. Viaţa mea prenatală o privesc din toate punctele de vedere. Viziunea mea nu are graniţe, deoarece eu nu văd cu ochii mei fizici. Sunt pentru prima dată pe această planetă atât de compactă. Am fost pregătit pentru alte planete, unde puteam să exersez încarnarea. Aceasta a fost ca şi când

înveţi scrierea în aer fără a avea creion. Însă aceasta de aici este cu totul altfel, foarte ciudată; am un corp fizic. Puţinele principii pe care le aduc cu mine pentru a putea exista aici sunt: Da şi Nu, timp şi spaţiu. Aceasta de aici este lumea contradicţiilor [...] îmi amintesc de sute de globuri luminoase; tot ce este viu este un glob care luminează. Unele dintre acestea îmi pot fi de folos pentru a mă descurca pe această planetă dificilă. Văd două mame pe care le-aş putea lua în consideraţie, una cu un puternic Eu, cealaltă cu o structură mai fină prin urmare cea adevărată. Această a doua mamă are legătură cu un glob care luminează foarte puternic Ele mă cresc, deoarece sunt legate prin iubire. Ele vor fi părinţii mei. Ştiu că trebuie să plec şi mă simt atras de ele din ce în ce mai mult. Apoi văd un tunel care este luminat, de jur-împrejur este o atmosferă sumbră. Când intru mă simt foarte stingherit, de parcă sunt întemniţat". 8)

Un alt exemplu este Antoinette, o fată în vârstă de şaisprezece ani din Saarbrücken, pe care am vizitat-o şi testat-o personal. Antoinette este înzestrată cu auz foarte fin – aceasta înseamnă că ea nu vede nicio aură, ci aude o voce care i se adresează; din ce povesteşte, este călăuza sa spirituală care îşi spune Abronsius şi-i dă următoarele explicaţii în legătură cu venirea în pântecele mamei:

„Dacă un suflet şi-a ales un cuplu de părinţi, atunci el se a Aă la acesta încă înainte de naştere.

Uneori se găseşte la tată, dar în mod obişnuit la mamă. Depinde şi care parte a părinţilor familiei de suflete aparţine sufletului care vine.

Datorită acestei prezenţe la părinţi, sufletul se poate deja adapta – înainte de a se naşte – la caracterele şi emoţiile acestora. El cu observă pe părinţi şi apoi alege momentul optim pentru a pătrunde în celula-ou. Dacă părinţii se a Aă într-un moment dificil, uneori sufletul aşteaptă până starea se îmbunătăţeşte. Alteori vine tocmai în momente de nelinişte, pentru ca prin prezenţa lui să aducă liniştea şi pentru a face părinţilor legătura cu pământul”.

Se demonstrează astfel că noi înşine suntem aceia care ne-am ales această viaţă, chiar în cazul în care copilăria ar fi una nefericită.

Dar acum am crescut, începând din acest moment va fi altfel. Pe atunci nu ştiam încă nimic despre legea rezonanţei. Acum însă ştim.

Acum şi astăzi a venit timpul curăţeniei. Treptat conflictele sunt depăşite; în sfârşit începem să facem ceea ce am vrut să facem întotdeauna...

Da, ştiu, pare aşa de simplu, dar nu este. Nici pentru mine n-a fost uşor. În urmă cu mulţi ani şi eu am practicat o altă meserie, dar atunci mi-am dat seama că întotdeauna voi avea necazuri cu colegii de serviciu sau cu şeful. De asemenea, munca în echipă era un calvar pentru mine. Prin urmare am înţeles că independenţa poate însemna pentru mine un remediu. Am reflectat cum ar

putea să arate viaţa mea şi ce pot să fac în acest sens. Întrucât n-am ştiut ce anume să fac ca independent, m-am gândit să realizez ceva care să-mi facă plăcere, cu alte cuvinte să pot călători tot timpul, să întâlnesc oameni interesanţi şi să am întotdeauna suficienţi bani, pentru a-mi putea finanţa călătoriile.

CONTRACTUL MEU CU CREATORUL

La aceasta trebuie să adaug că, în acelaşi moment – probabil în cele mai importante cinci minute ale vieţii mele – mi-am luat faţă de Creator şi faţă de viaţă un angajament decisiv pentru viitorul meu: nu mă voi mai lăsa în voia sorţii, ci voi accepta să fac ceea ce mi-am propus pentru această încarnare, cu toate consecinţele ce decurg de aici.

Şi – foarte interesant – două săptămâni mai târziu, am auzit o voce interioară care mi-a spus să mă aşez şi să scriu o carte (deşi nu eram decât decorator de interioare, neavând nimic de-a face cu cărţile), astfel că doi ani mai târziu îmi manifestasem deja dorinţa exact de a fi independent. Motivul pentru care mi-am putut îndeplini aspiraţia a fost acela că, în formularea ei, nu impusesem în ce formă anume să se îndeplinească. În acest fel viaţa a putut să mă surprindă.

Prin urmare a funcţionat, dar a trebuit să las în urmă întreaga mea concepţie veche despre lume, vechii mei prieteni – obiceiurile, iar răsplata a fost o nouă viaţă.

La fel de valabil este şi pentru dumneavoastră. În procent de sută la sută. Trebuie numai să vreţi cu adevărat. În primul rând, de cele mai multe ori nu este nevoie să facem altceva decât să renunţăm la ceea ce este într-adevăr depăşit, vechi din viaţă. Să ne despărţim amical, dar ferm, de oamenii care de ani de zile ne calcă pe nervi. Să abandonăm masa în jurul căreia obişnuiam să ne întâlnim, clubul sportiv, iar dacă este posibil, să părăsim satul sau oraşul în care trăim de ani de zile. Indiferent ce se va întâmpla, să se termine cu vechile obiceiuri din trecut.

Dacă dorim ceva nou în viaţa noastră, este firesc şi logic că vechiul trebuie să dispară. Căci nu mai putem să turnăm nicio picătură într-un pahar plin cu apă…

Toate lucrurile pe care le-am descris în această carte (pe care de fapt n-ar trebui s-o citiţi…) vin totuşi de undeva. Sunt fapte şi experienţe pe care le-am trăit eu însumi. Şi nu le-am trăit prin intermediul Internetului sau al jocurilor pe calculator, ci în viaţă, prin experienţe, în călătorii.

Aceasta este realitatea. Experienţele de viaţă se trăiesc numai prin acţiune.

Să comparăm aceasta cu un om care a citit deja cinci cărţi despre *Kama Sutra* – o tehnică asiatică a dragostei – şi se descurcă foarte bine cu toate poziţiile – în teorie. El va ajunge la o trăire kundalini abia când îşi va pune în practică

noţiunile teoretice…

Bineînţeles că acesta a fost din nou un exemplu extras din corporalitatea noastră inferioară şi arată clar că evoluţia actuală a lumii a lăsat urme şi asupra mea. Serios vorbind însă…

Că această carte este o experienţă reuşită se datorează numai faptului că stau acum aici şi de săptămâni scriu ziua întreagă cât mă ţin puterile (de la 7.30 dimineaţa până în noapte, la ora 23.00 şi mai târziu). În acest timp aproape nimeni nu poate vorbi cu mine – în afară de familie, care respectă restricţia, mănânc puţin, mă disciplinez… Aceasta înseamnă că, în spatele acestei reuşite, se află o cantitate de energie care s-a scurs aici, o cantitate de muncă ce trebuia depusă. Dar mi-a făcut plăcere – cred că observaţi şi dumneavoastră.

Dacă o activitate ne aduce plăcere şi bucurie, atunci dintr-odată nu mai este muncă, ci ne-am transformat hobby-ul în profesie; sau mai corect exprimat: *vocaţia* ne-am făcut-o *profesie!*

Dar nu ştiţi ce activitate profesională puteţi să prestaţi şi care să vă facă şi plăcere?

Nu-i nimic, nici eu n-am ştiut. Tocmai de aceea v-am împărtăşit aici aceste indicii de manifestare a dorinţei.

Să subliniem încă o dată:

Nu există întâmplare! Tot ce ni s-a întâmplat în această viaţă şi tot ce tocmai ni se întâmplă am provocat noi înşine. Totul ne revine – prin urmare, totul se referă la noi – conform legii rezonanţei.

Iar după cum nu este întâmplare, ci rezonanţă, faptul că ţineţi în mână această carte, aşa este legea, este limpede că şi în viaţa dumneavoastră a sosit acum momentul să schimbaţi ceva.

Divinitatea din dumneavoastră sau îngerul dumneavoastră păzitor sau o altă forţă invizibilă vrea să vă spună prin această carte, tocmai acum apărută în viaţa dumneavoastră: „Prietene, a sosit momentul hotărârii. Gândeşte-te şi analizează dacă eşti fericit cu viaţa ta. Iar dacă îţi dai seama că nu eşti, atunci schimbă ceva. Dar nu aştepta să vină cineva s-o facă pentru tine. Este vorba de marea întrebare: vrei să fii servitor sau stăpân, ucenic sau maestru; vrei să decizi tu însuţi sau să laşi să decidă alţii (de exemplu, iluminaţii)?

Numai despre aceasta este vorba.

"Analizează-ţi viaţa. Dacă în ea este haos, atunci fă ordine. Dacă există o stare de conflict, pune-i capăt. Dacă eşti stăpânit de ură şi eşti conştient de acest lucru, atunci manifestă mai multă iubire”.

Nu are importanţă cine a scris această carte – eu sau oricine altcineva. Este vorba numai de dumneavoastră – de succesul dumneavoastră, de bucuria dumneavoastră de viaţă, de sănătatea dumneavoastră!

SCUZAŢI – ESTE VIAŢA *MEA*!

Cei mai mulţi oameni simt în sinea lor că viaţa pe care o duc nu poate constitui sensul propriu-zis al existenţei lor. Este adevărat că sunt

ocupaţi întreaga zi, dar simt cu toate acestea că le lipseşte ceva. Din cauza emoţiilor virtuale pe care ni le transmit în ziua de astăzi televiziunea, casetele video, jocurile pe calculator, Internetul şi altele – tot mai puţini oameni sesizează că, de fapt, viaţa lor este oarecum lipsită de sens. Pur şi simplu, viaţa se scurge. În acest fel, tot mai puţini oameni, în primul rând tinerii, se mai întreabă: de fapt, ce caut eu aici?

Prin valorile aparente, exclusiv materiale, care ni se transmit astăzi în lumea occidentală – bunăstare, glorie, carieră, bunuri-exterioare, omul nu mai este educat absolut deloc în spiritul unei gândiri critice, prin care să întrebe şi *ce*, cu referire la sensul superior al vieţii, la EXISTENŢĂ. Dacă vreodată ne facem timp să gândim mai profund, la cei mai mulţi va apărea o senzaţie de teamă interioară – teama că aici este ceva, ceva necunoscut, teama că, de fapt, ar trebui să ştim mai multe despre viaţă, să mai întreprindem şi altceva. Apoi cineva sună la uşă şi, slavă Domnului, nu trebuie să ne mei gândim la asemenea probleme grele…

Nici religiile nu ne sunt de mare ajutor. Ce fac ele din „credincioşii” lor vedem foarte clar în Israel, în Irak sau în Irlanda… Iar biserica creştină s-a „perimat” în aşa fel, încât pentru tot mai puţini oameni poate să constituie un ideal. Şi cum să fie altfel, când ea continuă să ţină morţiş la Vechiul Testament – o amestecătură de genociduri şi de acţiuni de răzbunare – în loc să se concentreze pe

învăţătura lui Iisus şi pe mesajul de iubire al acestuia? De aceea, nu mă miră că bisericile devin tot mai goale. Omul de astăzi *simte puţin câte puţin* ce nu este în regulă – noua generaţie de copii *ştie*.

Înainte de toate, îmi dă foarte mult de gândit declaraţia Papei Ioan Paul al II-lea: *„Pentru iertarea păcatelor voastre nu mergeţi la Dumnezeu, ci veniţi la mineF… ßS*)

Apoi este vorba de tendinţa comunist-socialistă, conform căreia ideea religioasă ar trebui să fie exclusă în totalitate din viaţă – ceea ce, bineînţeles, constituie cealaltă extremă, ateismul şi, prin aceasta, absenţa spiritualităţii.

„Nu mai corespund lumii noastre”, se spune despre religii. Modele precum Iisus sunt depăşite… Trăim într-o societate a „datului-din-coate”, care nu are nimic de-a face cu iertarea sau respectul. Oamenilor li se oferă condiţii de viaţă confortabile, care nu stimulează reflecţia.

Omul ademenit spre consum râde dacă îi povestim că noi ne ocupăm de lumea cealaltă. Dar nu este singur atunci când adoptă o asemenea atitudine. El este sprijinit nu numai de partidele ateiste, ci şi de partidele care îşi spun „creştine”, pentru care uciderea vieţilor nenăscute nu înseamnă crimă, în timp ce noi trăim sub un cancelar care, la depunerea jurământului de învestitură, n-a mai considerat necesar să pronunţe *să-mi ajute Dumnezeu*”. Restul îl rezolvă mass-media, cel mai important instrument al

adevăraţilor deţinători ai puterii pe această planetă.

Este de reţinut nu numai că cele mai mari agenţii de ştiri sunt în mâinile aceloraşi loji, ci şi că toate au şi foarte buni consilieri. De exemplu, îl au pe „maestrul dezinformării”, *Edward L. Bernays*. Din anii treizeci şi o perioadă de cel puţin patruzeci de ani, Bernays a dominat industria propagandei din SUÀ, activitatea sa având ca obiectiv influenţarea maselor. Remanent a fost însărcinat de către cele mai mari concerne şi chiar de guvernul SUA să facă în aşa fel încât la populaţie să ajungă materiale de propagandă de-a dreptul nocive; cea mai mare lovitură a sa a dat-o atunci când, prin sloganul *facem lumea mai sigură pentru democraţie*”, a „vândut” opiniei publice americane primul război mondial.

Toată viaţa sa a avut ca sarcină – onorată opţional – să înşurubeze în subconştientul oamenilor – via ştiri – ideile concepute de el, pentru rezolvarea problemelor, pentru a crea o imagine artificială sau pentru a pune o idee într-o anumită lumină. Printre aceste sloganuri se numără: *Medicamentele vindecă*; *Vaccinurile produc Niciun copil nu are* voie să meargă nevaccinat la şcoală; Mai este puţin până se va reuşi vindecarea de cancer; Carnea este sănătoasă; HIV este cauza SIDA; Laptele este un bun furnizor de Bernays însuşi vedea opinia publică drept o „*turmă care trebuie condusă*”. Această concepţie îi face pe oameni „*accesibili*

pentru conducere”; în acelaşi timp, el nu s-a abătut niciodată de la primul său principiu fundamental, acela de „a *controla masele fără ca ele să-şi dea seama*”.

În cronica sa intitulată „*Propaganda*”, el scrie:

„Cine manipulează mecanismele ascunse ale societăţii formează un guvern invizibil, care reprezintă adevărata putere suverană a ţării noastre. Suntem guvernaţi, raţiunea ne este formată, gustul ne este modelat, iar cea mai mare parte a ideilor noastre ne este sugerată de oameni de care n-am auzit niciodată. Acesta este un rezultat logic al modului cum este organizată democraţia noastră. Foarte mulţi oameni trebuie să coopereze la aceasta, dacă vor să trăiască într-o societate care funcţionează armonios.

În aproape fiecare acţiune a vieţii noastre, indiferent dacă este vorba de sfera politicii sau cea a afacerilor, de comportamentul nostru social sau de gândirea etică, suntem dominaţi de un număr relativ mic de persoane, care înţeleg procesele raţionale şi modelul de comportare al maselor. Aceia care trag sforile controlează gândirea publică!” p. 30 şi 31)

Pentru că tocmai aceşti oameni vor să mai conducă lumea încă o bucată de timp, au şi interesul ca mulţimea să rămână needificată şi să se ocupe cu toate chestiunile posibile, numai să nu fie preocupată de întrebările esenţiale referitoare la propria viaţă. Oricine încearcă să găsească un

răspuns propriu la aceste întrebări în afara „marilor secte” (religii) este luat în derâdere sau, între timp, chiar etichetat drept escroc ori membru sau fondator de secte. Este ironizat tot ceea ce nu corespunde spiritului manipulat al vremii.

Când însă cineva e pe moarte sau grav bolnav, situaţia se schimbă. În asemenea cazuri sunt chemaţi în ajutor aceia de care de altminteri s-a râs întotdeauna sau chiar au fost discreditaţi – preoţii, specialiştii în spiritism, cei care vindecă prin puterea spiritului şi aceia care susţin că s-ar fi aflat cel puţin o dată în „moarte clinică”. În orice caz, dintr-odată se manifestă preocupare pentru întrebarea: oare ce se întâmplă după moartea fizică? Şi apoi se doreşte să se afle – preferabil cât mai repede posibil – toate lucrurile de care alţii s-au ocupat toată viaţa lor. În acest caz, cei orientaţi preponderent material trec cu vederea că ştiinţa singură nu mai poate ajuta multă vreme.

În definitiv, este vorba ca această ştiinţă nu numai să fie înţeleasă şi asimilată (ceea ce unii numesc *înţelepciune*), ci şi să fie practicată şi folosită într-adevăr în viaţă.

De aceea, pot să afirm: adevărul îl găsim numai limitat în cărţi sau în inscripţii în piatră, adevărul se află în inimile noastre, iar prin aceasta se deschide şi calea spre lumea spirituală şi spre ceea ce caracterizăm a fi „divin”.

Adevăratul căutător de adevăr sau, mai bine spus, cel care descoperă adevărul, acela vrea să

ştie el însuşi şi caută firul direct către „şef”, iar nu dogmatismul lipsit de viaţă din cărţile străvechi. Desigur că ştiinţa poate fi transmisă, nu însă înţelepciunea, pe aceasta trebuie să ne-o obţinem noi înşine.

De aceea este atât de important să înţelegem legile vieţii pe care le-am analizat în această carte! Propriu-zis, sunt suficiente două fraze, de al căror mesaj trebuie să se ţină seama:

„Ce ţie nu-ţi place, altuia nu face!” (aşa-numita regulă de aur) şi semeni, aceea culegi!”

(principiul cauzalităţii), adică „Poartă-te cu alţii aşa cum ai dori să se poarte şi alţii cu tine!”

Dacă ne-am întipărit în minte aceste două principii şi dacă la fiecare acţiune sau în relaţiile cu semenii noştri suntem conştienţi de ele, atunci lucrurile nu pot să mai iasă prea rău.

În acest moment mă gândesc la taximetrele din Cairo. Ştiu precis că aproape fiecare taximetrist vrea să mă tragă pe sfoară şi dacă nu negociez cu el, îi plătesc un tarif prea mare. Cum este însă cu taximetristul însuşi? Când solicită altcuiva prestarea unui serviciu, nu vrea să i se ceară un preţ corect şi să nu fie înşelat?

Şi credeţi că, numai pe considerentul că taximetristul egiptean aparţine unei alte religii care, probabil, îi permite să păcălească un „necredincios”, poate să umble cu trucuri faţă de legile naturii?

Uitaţi de asta! Totul se întoarce, în procent de sută la sută.

Ce lipseşte astăzi este o explicaţie uşor de înţeles referitoare la ce reprezintă de fapt viaţa pe pământ, cum funcţionează; această explicaţia am dat-o deja: este vorba de legile cosmice pe care le înţelege oricine pe lumea aceasta şi din care rezultă şi un sens. Munca începe m şi la noi personal şi niciun mântuitor nu ne va izbăvi şi nu ne va ierta greşeala. Noi înşine suntem răspunzători şi, de aceea, numai noi înşine ne putem ierta.

O întrebare directă adresată dumneavoastră:

Vă puteţi privi sincer în ochi în oglindă dimineaţa, cu sentimentul împăcării de sine pentru felul în care trăiţi şi vă purtaţi cu semenii?

Sunteţi mândru de dumneavoastră? Sau recunoaşteţi că, după ce aţi mers la patron, v-aţi cedat sufletul – pe dumneavoastră înşivă – şi nu vă împotriviţi? Vă place să vă prefaceţi şi să faceţi lucruri care de mult vă creează o stare de indispoziţie?

Nimeni nu ne ajută să ieşim din asemenea situaţii create de noi înşine. Numai noi înşine ne putem elibera din acest calvar, luând hotărârea să ne dăm demisia şi să lucrăm oriunde în altă parte sau – odată şi odată – să-i spunem şefului opinia noastră ori să lucrăm pe cont propriu. Probabil că ne-ar conveni să apară vreun salvator care să ne preia problemele – sau un Neo (*Matrix*). Dar vă puteţi lua gândul de la aşa ceva. Nu vine nimeni să ne scoată din impas. Creatorul nostru ne-a înzestrat cu toate caracteristicile şi aptitudinile de

care avem nevoie pentru a ne ajuta noi înşine să ieşim din încurcătură, noi înşine să ne mântuim!

Pentru că nimeni nu ne-a obligat să lucrăm acolo unde lucrăm astăzi. Nu suntem condamnaţi la muncă silnică şi nimeni altcineva decât noi înşine nu a semnat, de bunăvoie, contractul de muncă. Prin urmare, nu Dumnezeu, Iisus sau Alah sunt de vină că nu ne mai place acolo, ci noi înşine suntem. Pentru a schimba această situaţie putem acţiona din proprie iniţiativă şi pe baza liberei hotărâri. Nu este aşa?

Cum stau lucrurile în relaţia cu partenerul, în căsnicie? în fond, această instituţie a căsătoriei n-a fost gândită ca împreună să ne meargă mai bine şi mai armonios prin viaţă, decât ne-ar merge de unii singuri? Iar acum ne certăm tot timpul? De ani de zile. Relaţia sexuală… Cum se scrie aceasta? Deja de mult timp nu mai are loc şi, dacă totuşi se întâmplă, oricum ei/lui nu-i mai produce nicio plăcere. Şi atunci ce rost mai are relaţia?

Cine ne sileşte să rămânem împreună cu partenerul, cu care ne tot certăm? Obişnuinţa? Temerile existenţiale?

Şi aici este necesar ca mai întâi să răspundem la unele întrebări. Este însă indicat să ne întrebăm şi dacă responsabilitatea în problemele cu partenerul nu ne revine parţial şi nouă. Pentru că, probabil, nu ne mai ascultăm atent partenerul sau suntem recalcitranţi? Dar dacă nu-şi mai spune cuvântul inima, ci numai raţiunea? în acest caz, o despărţire n-ar schimba

cu adevărat ceva în bine, deoarece la următorul partener ar apărea aceleaşi probleme. Aici trebuie să se vadă, să se simtă în interior exact care sunt cauzele problemelor şi ale conflictelor.

Şi pentru că suntem tocmai la luarea deciziilor, să intrăm pe deplin în subiect.

PROBLEMELE SUNT PRIETENII MEI!

Cea mai mare problemă pe care o au oamenii pe pământ este aceea că nu văr să se hotărască, deoarece aici totul este dual, antitetic, da – nu.

Pariez cu dumneavoastră că, în aproape toate conflictele, disputele şi situaţiile problematice, ştiţi exact care este cauza şi cum s-ar putea pune capăt conflictului. Însă nu vă hotărâţi să acţionaţi.

Şi acesta este cel mai rău lucru pe care-l putem face. A nu ne decide înseamnă boală lungă. Nu este nici fierbinte, nici rece – este, cum s-ar spune, călduţ. Să ne amintim ce a zis Iisus despre cei care se tem să ia hotărâri*: „Întrucât însă eşti căldicel, nici în clocot şi nici rece, te voi vărsa din gura Mea*". (Apocalipsa, 3, 16)

În joacă să ne imaginăm aceasta încă o dată. Să presupunem că suntem îngerul-păzitor al unui om şi că protejatul nostru se află la o răscruce de drumuri, însă nu se poate hotărî în care direcţie să meargă şi nici noi nu putem să-l ajutăm. Îi este teamă de necunoscut, că probabil n-ar reuşi să o scoată la capăt cu ceea ce îl aşteaptă acolo, şovăie şi tergiversează. Însă în acest fel nu are loc nicio dezvoltare ulterioară.

Stagnarea înseamnă *moarte*, progresul

înseamnă *viaţă*.

Dacă totuşi se decide pentru una dintre cele două ramificaţii ale drumului, atunci îngerul-păzitor, adică noi, poate deveni activ şi să dea sfaturi utile. Chiar dacă el merge „greşit”, va fi vorba numai de un drum *ocolit*, deoarece, de fapt, nu există niciunul „greşit”.

La fel este şi în viaţa de toate zilele. Sunt atât de mulţi oameni care se eschivează să ia hotărâri şi de aceea se blochează, se îmbolnăvesc, suferă pierderi, se prăpădesc.

Neliniştit de problemele pe care le avea de rezolvat, Torsten din Reit im Winkel, pe atunci în vârstă de douăzeci de ani, a aflat următoarele de la *Adin*, *o* fiinţă extraterestră:

„Nu te îngrijora, prietenul meu, abia ulterior, când vei privi retrospectiv la viaţa ta, vei recunoaşte sensul diferitelor evenimente şi planul din viaţa ta, precum şi procesele de învăţare necesare care stau la baza vieţii tale... în cadrul unui proces dureros sau neplăcut, în majoritatea cazurilor fiinţele (oamenii) nu pot să recunoască sensul din spatele evenimentelor şi nu înţeleg de ce a trebuit să se întâmple astfel, de ce multe au trebuit să se cum au fost. Şi de ce ei, de dragul creşterii şi al maturizării sufletului, au optat să treacă prin aceste experienţe. De aceea, le rămâne numai posibilitatea să se adapteze cât mai bine situaţiilor de viaţă. Nu sunteţi însă singuri.

Pe Pământ se spune: «Ajută-te singur şi cerul te va ajuta.» Aceasta înseamnă că tu trebuie să

faci întotdeauna primul pas. Trebuie să devii activ, iar atunci noi şi celelalte călăuze spirituale ale tale îţi suntem alături, gata să-ţi dăm ajutor şi te conducem cât se poate de bine prin intuiţia ta, prin sentimentele tale, prin visele tale şi-ţi dăm un semnal prin ceea ce tu numeşti sincronism. Însă decizia de a face ceva trebuie să-ţi aparţină. Şi nu depinde numai de felul cum te conducem noi, ci şi de cât de bine te laşi condus. Depinde de noi amândoi.

Nu trebuie să-ţi se teamă de ceea ce ai făcut cândva. Prietenii mei din navetele spaţiale şi cu mine îţi suntem tot timpul alături. Însă pe de altă parte şi alături de noi se află fiinţe care însoţesc evoluţia noastră şi ne conduc... Şi pe planeta noastră acţionează legităţile care guvernează pe Pământ şi în planul de vibraţie pe care voi îl numiţi „lumea cealaltă”. Şi eu mă supun lor. Iar dacă nu mă las bine condus de mai-marele meu spiritual, nici eu nu pot să fiu un bun conducător pentru tine. Înţelegi acest lucru?

Încă de la începutul colaborării noastre ţi-am spus că pe tine şi pe alţi oameni vă vizităm mai întotdeauna în timp ce dormiţi. În acele momente vă dăm informaţii de care vă amintiţi apoi dimineaţa, uneori însă nu. Atunci încercăm din nou. Şi toţi oamenii pe care îi vizităm şi, aşa cum spuneţi, mai erau încă în cer, prin urmare pe planul nostru de existenţă, şi-au dat acordul să colaboreze cu noi astfel încât să-i putem ajuta.

De aceea vă vând pontul meu:

Să considerăm problemele drept prietenii noştri, care ne stimulează mereu viaţa şi ne dau posibilitatea să ne maturizăm.

Eu însumi mi-am schiţat un principiu de acţiune pe care îl aplic mereu, atât în viaţa de zi cu zi, cât şi în chestiunile de afaceri. Când apare o situaţie neplăcută sau care pune probleme, atunci o consider drept

1. Descoperirea (Situaţia de fapt): ce problemă este, cine a generat-o? Trebuie să iau parte la rezolvarea ei şi ce mă împiedică s-o schimb?

2. Apoi vine recunoaşterea că trebuie schimbat ceva, pentru că altfel mă enervez, ceea ce pe termen lung duce la o stare de indispoziţie, dă naştere la conflicte sau provoacă îmbolnăvire. De aceea mai rămâne numai

3. Decizia: aceasta poate să meargă într-o direcţie sau alta. Esenţial este faptul că decizia a fost luată, pentru că apoi se produce clarificarea, mintea este din nou limpede, iar viaţa poate să meargă mai departe.

Aceasta este numai structura de principiu. Tatăl meu o prezintă în cartea sa *„Totul este Dumnezeu”* în formula e^3 – a descoperi – a recunoaşte – a decide.

Nu întotdeauna decizia poate fi luată imediat, uneori este nevoie de noaptea clasică – „noaptea este un sfetnic bun” –, de o consultare cu familia sau cu partenerul de afaceri, în unele cazuri este nevoie şi de câteva zile. Însă tot mai des hotărăsc

în momentul în care apare problema, adică Acum.

După un exerciţiu de ani de zile, îmi reuşeşte din ce în ce mai bine.

CONFRUNTĂ-TE CU PROBLEMA APĂRUTĂ!

Foarte important este să nu se fugă de o problemă apărută şi să se găsească tot mereu noi pretexte, ci să nu se evite confruntarea cu ea, deoarece, potrivit principiului absorbţiei, respectiv *legea rezonanţei*, întotdeauna atragem în viaţa noastră, amplificat, tocmai lucrul de care vrem să fugim, de care ne este teamă.

În cele mai multe cazuri, fugim de temerile noastre, iar temeri există sub diferite forme.

Cum ne putem învinge propriile stări de frică?

În legătură cu aceasta permiteţi-mi să vă relatez din cele trăite de mine. Întrucât par foarte sigur de mine, mulţi oameni, atunci când mă cunosc, au impresia că nu m-aş teme de nimic. Însă n-a fost întotdeauna aşa. Şi în urmă cu douăzeci de ani am părut sigur de mine, dar pe atunci era mai degrabă ceva simulat.

Faptul că mă autoamăgisem mi s-a demonstrat în urma unor vise care se tot repetau. De cele mai multe ori, în aceste vise mă aflam într-o cârciumă şi dintr-odată cineva mă insulta. În mod evident, individul căuta scandal şi mă alesese pe mine drept acela căruia să i se administreze o mamă de bătaie. Uneori această persoană îmi arunca în faţă un pahar cu bere sau mă

îmbrâncea. Îmi era foarte frică, deoarece tipul care căuta scandal era cel puţin cu un cap mai înalt decât mine. Prin urmare o rupeam la fugă de acolo, însă el alerga după mine împreună cu cheflii lui, mă ajungea, dar mă trezeam în momentul în care se repezeau asupra mea să mă bată.

După ce acest vis s-a tot repetat – în general, la intervale de mai multe săptămâni –, am încercat să aflu ce poate să fie în viaţa reală acel ceva de care eu fugeam.

Pe atunci trecusem puţin de 20 de ani şi tocmai urmam un curs de decoraţiuni interioare; după cum stăteau lucrurile, mai era de pus la punct doar amenajarea scenei de inspiraţie punk. Numai că, din cauza înfăţişării mele, eram tot timpul ţinta privirilor neprietenoase şi observaţiilor dispreţuitoare. Şi n-am să vă ascund că pe atunci îmi era o frică teribilă de examene – indiferent dacă era vorba de examenul pentru permisul de conducere, de terminarea şcolii, de examenul de lucrător calificat sau de lucrări de control cu totul banale. Mai ştiu exact că la şcoală, în majoritatea cazurilor, m-am descurcat cu doar două treimi din lucrările de control, deoarece de frica examenelor chiuleam tot timpul de la cursuri. Această timorare a fost primul lucru care m-a frapat. Altceva de care am fugit a fost să rămân singur. Pentru mine, pe atunci era de neimaginat să întreprind (în lumea largă) o călătorie de unul singur.

În legătură cu aceasta mi-am amintit şi de vizitarea unei şcoli din Anglia şi am conştientizat că pe atunci trebuie să fi fost extraordinar de dificil pentru mine să merg singur acolo.

De aceea, m-am hotărât să mă confrunt în mod conştient cu aceste stări de teamă şi am început să fac mici tururi prin Germania, singur, pentru a vedea cum mă simt apoi. Imediat însă am recidivat: puţin înainte de examenul de lucrător calificat, am mai avut un concediu de două săptămâni, pe care l-am folosit călătorind singur prin regiunile din preajmă. Mai întâi am mers la Amsterdam şi am vrut să trec cu maşina în Anglia, iar apoi mai departe în Scoţia. M-am răzgândit însă, am plecat înapoi spre sudul Germaniei, m-am urcat în tren şi m-am îndreptat spre Atena. De acolo am ajuns în Ciclade, grupul de insule situate mai jos de capitala greacă, unde mi-a plăcut atât de mult, încât nu-mi venea deloc să mă întorc. Vechea frică a revenit, deoarece câteva săptămâni mai târziu urma să susţin examenul.

Şi ce credeţi că s-a întâmplat?

M-am îmbolnăvit şi a trebuit să plec acasă. Ca să vezi, ce mai „întâmplare”… Atunci îl văd pe îngerul meu păzitor care stă în spatele meu sau deasupra mea şi spune: „Ah, *maestrul Jan ar dori să se eschiveze. Ei, ce-ar fi să intervenim ca el să ajungă la timp la examen…*?”

Şi astfel m-am prezentat la examen, pe care l-am promovat şi chiar destul de bine.

Fie şi numai din acest exemplu recunoaştem

că nicio boală nu este *întâmplătoare*, ci ea vrea să ne arate ceva.

După ce am încheiat cursul m-am hotărât să mă mut la München – singur – pentru a urma o şcoală de medicină alternativă. Iar după această decizie de a lăsa totul în urmă şi de a mă confrunta cu viaţa au început şi visele mele să se schimbe.

Astfel, deşi învins am continuat să fiu insultat la cârciumă şi să o rup la fugă de acolo, mă opream apoi şi îmi luam porţia de bătaie.

Pe lângă frecventarea şcolii menţionate, seara am început să spăl maşini şi să sortez pachete, pentru UPS, spre a mai face rost de ceva bani. Şi după această hotărâre visul s-a schimbat într-o nouă direcţie. Este adevărat că am continuat să fug, dar în vis mi-a atras atenţia faptul că pe pământ se afla o bucată de lemn pe care o apucam şi cu care mă apăram de bătăuşi.

De asemenea, şi în contactul cu lumea exterioară am continuat să schimb ceva. Seara ieşeam din ce în ce mai des de unul singur – fără prietenii de la şcoală, făceam mici escapade de la München în Alpi şi aşa mai departe. Şi visele s-au modificat din nou.

În vis am putut nu numai să mă apăr, ci chiar să-i resping pe urmăritori.

„*Interesant*, m-am gândit.

După ce am prins în continuare curaj – în viaţa reală –, am luat hotărârea să cercetez lumea şi m-am adresat universului: „Primul pachet cu

pliante turistice, care va cădea de pe banda transportoare în timp ce muncesc la UPS, va arăta prima mea ţintă de călătorie.

În schimbul de seară, de pe bandă a căzut un pachet cu pliante turistice de la TUI, un colet pe care era scris Hawaii. A doua zi am mers la biroul de turism şi m-am înscris pentru o călătorie în Hawaii.

Şi astfel au început călătoriile mele. Acest prim sejur a durat un sfert de an şi de atunci călătoresc în jurul lumii. Între timp au trecut cincisprezece ani. În mine s-a trezit setea de aventură, iar stările mele de frică s-au metamorfozat în curiozitate.

Cu cât călătoream mai departe şi cu cât era mai mare provocarea, cu atât mai mult se schimba şi visul meu în care eram hărţuit.

Următoarea etapă a fost aceea în care, ce-i drept, în vis tot continuam să fug, însă mă şi apăram, o parte dintre agresori am pus-o pe fugă, iar şefului lor i-am tras o mamă de bătaie.

Apoi următoarea etapă a fost – despre această evoluţie eu însumi am fost cel mai surprins – când tipul a sărit la mine la masă cu intenţia de a mă lovi, eu însă i-am tras una imediat şi am rezolvat problema pe loc.

Astfel s-a terminat cu aceste vise, deoarece îmi învinsesem temerile şi schimbasem ceva în viaţa mea. Visele mi-au arătat foarte clar în paralel unde mă găseam cu mine însumi.

În urmă cu câţiva ani a revenit însă un vis

care ducea în această direcţie, arătându-mi din nou că mă transformasem. În acest vis se făcea că mergeam noaptea singur pe stradă şi am fost insultat de un grup de tineri. S-a ajuns la o încăierare, în timpul căreia l-am luat de piept pe şeful lor şi i-am aplicat câteva lovituri. Când acesta se afla la pământ sub mine şi eram pregătit să-i cârpesc în faţă lovitura finală, m-am oprit cu pumnul puţin deasupra nasului şi l-am întrebat dacă are de gând să se potolească. Apoi m-am ridicat, i-am întins mâna celui aflat la pământ şi l-am tras în sus. Mai mult ca sigur că nu se aşteptase la o asemenea întorsătură a situaţiei. Datorită acestei hotărâri de a nu-i desfigura faţa, deşi aş fi putut s-o fac, acum avea respect şi stimă faţă de mine. După aceasta am început să discutăm şi visul se termina.

Aceasta mi-a arătat că din nou ceva evoluase, şi anume, pe adversar nu-l mai consideram doar un rival care trebuie combătut, ci am conştientizat că bătaia nu are nicio valoare, importanţă având numai înţelegerea şi comunicarea. Înainte de toate, am înţeles că acest om care apare în viaţa mea, chiar dacă s-ar putea să fie antipatic, are ceva de-a face cu mine – conform legii rezonanţei.

Dacă reuşesc să înfrunt o situaţie, să mă confrunt cu o problemă sau cu ceva neplăcut, atunci voi deveni tot mai puternic şi voi avea şi succes în viaţă.

Există oameni cărora, de exemplu, le este frică de moarte. Aceştia ar trebui să fie sfătuiţi ca,

în locul unei reacţii de felul „O, *Doamne, nu trimite moartea la mine, pentru că nu sunt pregătit să...*”, să se documenteze despre ce povestesc oamenii care au avut deja parte de o experienţă în apropierea morţii, pentru a constata că nu există absolut niciun motiv să te temi de moarte (la *cumătra moarte* voi reveni mai târziu în mod special).

ÎMPLINEASCĂ-ŢI-SE DORINŢA!

V-am prezentat anterior tabelul cu opţiuni. Probabil că aţi început deja să vă notaţi avantajele şi dezavantajele (de altfel, nu strică deloc să vă puneţi această listă pe frigider, la oglinda din baie sau lângă pat, spre a putea adăuga la ea permanent ce vă trece nou prin minte).

Ar trebui să folosim acest moment şi să-l simţim în interiorul nostru, pentru a descoperi unde se găsesc ascunse în noi, încă adormite, talentele proprii. Ar trebui să descoperim care sunt aceste talente şi să ne gândim cum le putem activa cel mai bine! apoi ar trebui să ne imaginăm ce vrem să realizăm cu ele, iar după aceea să vizualizăm această imagine în faţa ochiului nostru spiritual.

La noi toţi este vorba de a ne descoperi vocaţia proprie, prin urmare de a deveni conştienţi de talentele şi aptitudinile pe care le-am adus cu noi în această încarnare, iar din această chemare să ne facem o profesie; aşadar, să ne câştigăm existenţa cu ceea ce ne produce cea mai mare plăcere şi bucurie şi ne aduce cel mai mare

succes posibil.

Dacă, de exemplu, un copil este dotat muzical, această aptitudine ar trebui să fie stimulată. Copilul însuşi ar putea să aleagă mai târziu cariera muzicală, iar în acest caz înclinaţia, hobby-ul devin profesie. El şi-ar câştiga banii cu ce ştie mai bine şi!!! cu ce-i face cea mai mare plăcere. Ar fi însă greşit dacă băiatul ar învăţa meseria de mecanic sau de vânzător de maşini, numai pentru faptul că aşa doreşte tatăl lui sau pentru că se crede că aşa ceva este mai bine văzut în societate ori mai ştiu eu ce…

Cu dumneavoastră care este situaţia? La ce vă pricepeţi cel mai bine? Aveţi talent de meseriaş? Vă face plăcere să meşteriţi în lemn, deşi de profesie sunteţi comerciant? Sau vă place să gătiţi şi în gând vă vedeţi bucătar-şef sau patron de hotel? în acest moment lucraţi în departamentul de export al unei mari firme? Nu este nicio problemă. Poate că le puteţi desfăşura în paralel pe amândouă, iar apoi, într-o bună zi, când bucătăreala va aduce un anumit profit, să riscaţi o schimbare… a

Sunteţi casnică şi aveţi însuşiri de medium? în acest caz încercaţi să vă cultivaţi mai departe talentul. În Anglia, mediile spirituale sunt cultivate profesionist. Poate că şi în ţara noastră se va face totuşi ceva în acest sens. Iar dacă sunteţi suficient de bună, dacă procentajul de preziceri corecte este atât de bun, încât vă puteţi prezenta reuşitele pentru a ajuta alţi oameni, atunci organizaţi

şedinţe individuale sau scrieţi o carte despre ce aţi obţinut spiritual...

Aici nu există niciun fel de graniţe.

Visăm cu ochii deschişi, ne punem întrebări... Ce ne vine uşor să facem, ce iese bun din mâna noastră, ce-am putea să ne imaginăm c-ar fi nimerit să facem toată ziua, fără să ne plictisim, fără să ne pierdem buna dispoziţie?

Cum? Sunteţi persoană adultă şi vă plac trenuleţele de jucărie? Atunci reflectaţi dacă nu este oportun să deschideţi un magazin dedicat colecţionarilor şi profesioniştilor în acest domeniu – poate (ceva de actualitate) un serviciu de expediţie prin Internet pentru trenuleţe de jucărie?

În ziua de astăzi totul este posibil. Din orice vocaţie puteţi face o profesie. Încumetaţi-vă! Cel puţin încercaţi. Dacă nu va ieşi bine vă puteţi relua oricând vechea activitate, dar atunci măcar ştiţi un lucru: am încercat şi n-am stat cu mâinile în sân. Însă este posibil să aveţi şi un succes deplin...

„Binele nu iese decât din acţiune!”

Aşadar, să acţionăm!

Pentru a descoperi cu uşurinţă ce-am prefera să facem, ce putem realiza cel mai bine, există o mică stratagemă: să ne imaginăm că am fi multimilionari şi n-ar mai trebui să muncim niciodată – cu ce am prefera să ne ocupăm în acest caz?

Ce-am face toată ziua, dacă n-ar mai trebui să

muncim? Să notăm imediat, consemnarea opţiunilor ne duce deja în direcţia corectă.

Un alt scenariu subiectiv care pe mine m-a ajutat a fost să-mi închipui că mă aflu pe patul de moarte şi privesc înapoi la viaţa mea: ce mi-aş fi dorit să realizez, pe unde să cutreier şi ce n-aş fi vrut să fac în niciun caz?

Să riscăm ceva, să ne transformăm şi să ne dispensăm de vechile noastre obiceiuri!

Dacă nu găsim curajul să ne dăm demisia de la vechiul loc de muncă, pentru a deveni independenţi, ne va fi greu şi să găsim modalitatea de a câştiga bani printr-o o activitate care ne face într-adevăr plăcere. Fireşte, o activitate independentă poate să se termine şi cu un eşec şi să pierdem mult. Însă cât valorează libertatea? Prin urmare, înainte de a deveni independent, personal prefer să accept unele lucruri sau să vorbesc pe placul unora.

Într-adevăr, este problema personală a fiecăruia ce face din încarnarea lui, iar aici se adevereşte vechiul proverb german: *„Din nimic, tot nimic nu iese”*. Sau exprimat altfel: *„Cine nu riscă nimic, acela nu câştigă nimic”*. – Legea cauzei şi a efectului: *semeni, aceea şi culegi”*. Iar cine nu seamănă nimic de la el personal, acela nici nu culege nimic – în afară de cei care trăiesc pe seama altora, precum paraziţii. Dar şi la aceştia îşi demonstrează valabilitatea legea rezonanţei: *„Cine ia, aceluia i se va lua”*, respectiv: *„Cine sapă groapa altuia, cade el însuşi în ea”*.

Reputatul profesor Peter Kummer este convins că în întreaga lume există milioane de morţi vii. Aşa îi descrie el pe oamenii care la vârsta de 25 de ani sunt deja morţi, dar sunt înmormântaţi abia la 75. Şi nu pot decât să fiu de acord cu el! La 25 de ani, mult prea mulţi oameni au deja profesia aleasă, sunt căsătoriţi, iar marile provocări ale vieţii au luat deja sfârşit Pentru mult prea mulţi nu se mai pune problema vreunei schimbări. Probabil şi-au construit deja o casă, bineînţeles cu credit luat de la bancă, ceea ce îi leagă în mod sigur de banca creditoare pentru următoarele decenii... Tocmai de aceea schimbările sunt tabu.

Dar de ce atât de mulţi se împotmolesc deja la vârsta de 25 de ani? Explicaţia: omul de rând nu doreşte să se schimbe. Pe el nu-l interesează provocările, nu-i place să se complice, nu vrea să aibă probleme. De aceea, mulţi încep să stagneze încă de tineri.

Chiar şi unii care au urmat un curs de perfecţionare sau un institut universitar, în care li s-a predat despre antrenamentul mintal, despre gândirea pozitivă sau despre manifestarea cu succes a dorinţei, după scurt timp renunţă, deoarece nu au avut reuşite imediate.

Da, uneori trebuie aşteptat să treacă timpul. Este ca o sămânţă pe care o punem în pământ, dar care are nevoie de un timp până încolţeşte; dacă nu avem răbdare, putem să ne dăm apoi oricât peste cap, rodul din pământ rămâne indiferent.

Prin urmare, vă rog, nu renunţaţi imediat dacă îndeplinirea dorinţei nu reuşeşte de la prima încercare. Este important să fim convinşi de ceea ce ne dorim, de ceea ce am dori să avem de la viaţă.

Împlinească-ţi-se dorinţa…

spune spiritul care iese din lampa fermecată, atunci când o atingem, şi *„Cereţi şi vi se va da*!”, se spune în Noul Testament.

Este vorba întotdeauna despre acelaşi principiu. Problema este numai că mulţi dintre noi nici măcar nu ştim să cerem cum trebuie. De ce nu ştim? Pentru că oamenii nu ştiu cu adevărat cine sunt, de ce trăiesc pe pământ şi ce-ar trebui să ceară. Cu alte cuvinte:

dacă se cere într-o manieră necorespunzătoare, necorespunzător este şi ce se oferă. Dacă se cere în mod greşit, greşit este şi ce se oferă. Cauză – efect!

Despre această temă alţi autori au scris mai multe cărţi, de pildă Bärbel Mohr cu *„Bestellungen beim Universum*” sau celebrul profesor Peter Kummer.

În acest loc nu pot decât să dau indicii, să arăt direcţia de mers şi să-l stimulez pe cel curios să cerceteze mai profund el însuşi.

Acum unul sau altul ar putea să cugete cam aşa: *„Dacă atât de simplu…*”

Dar n-am pretins că ar fi ceva simplu! însă cât valorează libertatea? Nu numai libertatea financiară, ci şi cea spirituală? Eu personal pun

mare preţ pe viaţa mea. Dacă vă convine să mergeţi zi de zi, cu pumnii strânşi, la fabrică sau la birou şi să prestaţi o activitate pe care o consideraţi oricum altfel decât interesantă, atunci este opţiunea dumneavoastră. Dacă mergeţi cu o maşină care nu vă place, atunci de asemenea este alegerea dumneavoastră. Dacă pentru dumneavoastră nu are importanţă că şeful vă critică aspru sau că le permiteţi colegilor să vă vorbească de rău, deoarece aveţi o concepţie avansată despre lume, mă rog, este iarăşi treaba dumneavoastră.

Mulţi oameni şi-au dat seama de timpuriu că nu vor să se lase în seama altora şi au muncit atât de mult, s-au ascultat pe ei înşişi, au reflectat şi s-au lămurit, astfel încât astăzi sunt independenţi şi în primul rând se bucură de activitatea lor.

Cu toţii putem face aceasta! Să fim curajoşi şi să riscăm puţin. Ce avem de pierdut? Lucruri pe care oricum nu le putem lua cu noi pe lumea cealaltă – pentru că venim pe lume goi şi plecăm tot goi.

Şi atunci, de ce să nu vedem ca pe o mare şansă faptul că ne află acum, aici, pe această planetă, şi s-o folosim în fiecare zi pe deplin conştienţi, pentru a fi activi în mod creator, să ne descoperim pe noi înşine, să cercetăm şi să înţelegem mai bine viaţa? De ce să nu folosim oportunitatea ca prin aceasta să aflăm legile vieţii, iar prin înţelegerea rezultată să colaborăm activ şi, în primul rând, constructiv la creaţie şi la

proiectul lui Dumnezeu?

Să ne întoarcem în timp la copilăria noastră, la tinereţea noastră, la vârsta maturizării. Ce ne-am dorit atunci cu toţii? Nu ne-am dorit măcar o dată să fim grozavi, renumiţi ori să fim cineva care îi ajută pe alţii, o zână bună sau un nobil cavaler?

Şi acum? Eşti un angajat semiadormit şi stai lângă indivizi greu suportabili, sau lucrezi ca medic şi prescrii pacientului medicamente despre care se ştie că au puternice efecte secundare, dar pentru care primeşti un comision de la fabricant...; sau dacă eşti actriţă, pentru a primi un rol trebuie să sari în patul producătorului...

Ce au comun toţi trei? Ştim: şi-au mutilat sentimentele (mai brutal spus, *„Aceste persoane şi-au vândut sufletul"*) Ei au renunţat la singurul lucru primit de la Dumnezeu şi cu care trebuie să fie atenţi: libertatea, liberul lor arbitru!

Aveţi impresia că sunt cuvinte tari şi dezaprobatoare? Nu vă grăbiţi să judecaţi pripit. Ce credeţi, cum vă veţi simţi când veţi ajunge pe lumea cealaltă şi, împreună cu îngerul păzitor şi cu familia dumneavoastră de suflete, vă veţi analiza tocmai viaţa de pe pământ, trăită petrecând sau în greutăţi? Iar apoi călăuza dumneavoastră spirituala vă va întreba: *„Ei bine, de fapt, ce-ai făcut aici? Ai fost înzestrat cu atât de multe calităţi şi apoi te-ai angajat la această firmă numai din teamă că altfel viaţa ta nu este asigurată? Parcă ai vrut să te faci medic şi să ajuţi oamenii... De ce te-ai eschivat?"*

Când vom fi din nou pe lumea cealaltă va fi însă prea târziu, ne va fi ruşine că n-am folosit şansele pe care le-am avut, că ne-am eschivat de prea multe ori. Va trebui să aşteptăm până ne vom putea reîncarna şi – copii mici fiind – vom începe iarăşi să învăţăm. N-ar fi mai practic, acum, când şi aşa suntem deja aici şi când, probabil, am depăşit perioada de şcoală, de ucenicie sau de studii, să obţinem ce este mai bun de la această viaţă?

Şi cum este cu teama de moarte?

Teama de *moarte* este doar o categorie de temeri din cele multe existente. Cea mai mare poate să fie teamă de o *viaţă* individuală! Atât de multor oameni le este frică să spună ce gândesc despre partener, despre şef, despre sistemul nostru politic şi domnii prietenoşi din culise. Lipseşte curajul de a schimba profesia sau de a părăsi partenerul cu care există certuri permanente. Apoi există teama de a-şi părăsi patria, pentru a accepta o ofertă extraordinară, şi – pur şi simplu – mai există neliniştea provocată de o schimbare. Lipseşte curajul şi dispoziţia de a fi pregătit să rişti. Teama de singurătate; teama de adâncuri şi de înălţimi, teama că eşti vorbit de rău; teama că-ţi pierzi banii, poate chiar copilul sau un membru al familiei; teama de a-ţi schimba concepţia despre lume şi de a fi nevoit să justifici această schimbare în faţa colegilor… Există teama de a nu ajunge în *cer* sau nici măcar în *iad*, teama de a fi refuzat, teama de boală şi de dureri, de

îmbătrânire, de decepţie, teama de a fi luat în derâdere sau de a nu fi luat în serios, de a nu mai fi iubit sau teama de a nu fi trădat.

Nu ne este tuturor teamă de ceva sau de cineva, de cele mai multe ori nejustificat? însă – şi trebuie să ştim acest lucru – teama este cel mai puternic instrument de manipulare, atât în plan fizic, cât şi spiritual. Prin teamă oamenii pot fi controlaţi şi dirijaţi cel mai bine (zei mânioşi, şomaj, reţineri din pensie, crah la bursă, singurătate şi alte sute de stări de nelinişte, cele mai multe de natură intimă).

Prin trezire spirituală – mai întâi a recunoaşte (recunoaştere), a decide în mod clar şi după aceea a acţiona –, stările de teamă dispar încetul cu încetul. Este foarte important ca înainte şi după moarte să aflăm câte ceva despre viaţă, pentru că astfel este mai corect înţeleasă şi valoarea vieţii în sine. De aceea şi prezintă o atât de mare însemnătate să ascultăm cu atenţie ce ne povestesc copiii noştri despre lumea cealaltă, despre lumea spirituală şi despre sensul vieţii, prin aceasta stările de teamă atenuându-se. Când ştim că în lumea spirituală avem îngeri-păzitori, călăuze spirituale şi nenumăraţi prieteni care sunt *cu* noi, care ne protejează şi ne stau alături în mod activ, cum să ne mai fie teamă de bucuria de a trăi? Vedeţi cât de important este să studiem în profunzime semnificaţia întrebărilor simple *de unde*? şi *încotro*?

Dacă ne punem într-adevăr aceste întrebări,

este posibil să fim deziluzionaţi de multe situaţii, întâmplări şi, probabil, relaţii – personale sau de afaceri. Deziluzionaţi de faptul că am fi putut trăi cu totul altfel. Ne mirăm că atât de mult timp ne-am ascuns propriile calităţi. Şi ce-i cu asta? Tocmai după aceea suntem deziluzionaţi, adică iluzia nu mai există! în cele din urmă vedem clar că nu vedem ce *v* să vedem, ci cum arată cu adevărat realitatea, chiar dacă uneori aceasta ne face să suferim.

Să ne dispensăm de ceea ce nu mai este de actualitate, să renunţăm la ce este depăşit şi să fim mai atenţi la ce există în prezent, pentru a nu mai ajunge în asemenea situaţii *iluzorii*. Să continuăm să trăim cu scopul de a ne găsi tovarăşi de idei, care nu decepţionează. Nu foloseşte la nimic cramponarea de vechile amintiri şi de vechile pasiuni, care şi aşa nu mai pot schimba nimic şi ne acoperă cu un văl privirea spre înainte.

De altfel, nu trebuie să ne fie deloc teamă de *cumătrul Moarte*, pentru că este un băiat simpatic. Daţi-mi voie să vă povestesc ceva: era în primăvara anului 2002, când m-am gândit că trebuie să-mi cumpăr iarăşi neapărat o maşină sport. Zis şi făcut, am cumpărat-o şi m-am bucurat foarte mult. Între timp venise toamna, când am avut un vis ciudat. Mă aflam în casa părintească şi în faţa mea se afla un tip îmbrăcat în întregime în negru. Era destul de palid la faţă, însă înalt, musculos, şi-mi zâmbea. Mi-a arătat apoi cum lua diferite suflete – aşadar le transporta de pe lumea

aceasta în lumea cealaltă –, însă nu comenta acest lucru. Primul suflet pe care mi l-a arătat a fost cel al unei fetiţe răutăcioase, care îmbrâncise pe scări o femeie. A adus cu el sufletul fetei – evident, după ce aceasta murise.

Am văzut cum sufletul a trecut printr-un cerc de lumină vertical din încăpere şi a dispărut (la fel ca la poarta stelară din filmul produs la Hollywood, *Stargate*). Al doilea suflet care a trecut prin cercul de lumină a fost al unui bărbat scund, de vârstă mijlocie, despre care însă tipul îmbrăcat în negru nu-mi dăduse niciun amănunt. Atunci l-am privit şi l-am întrebat dacă nu cumva este *Moartea*, la care el a zâmbit şi a dat afirmativ din cap. La întrebarea mea de ce l-a adus pe acest om, care arăta încă destul de bine, am primit răspunsul: *„Acestuia i se face o verificare generală”*. Apoi mi-a zâmbit din nou, m-a luat în braţe şi m-a strâns cordial, s-a întors şi a dispărut.

Bineînţeles că atunci când m-am deşteptat eram entuziasmat. „Un tip formidabil, mi-am zis. „Trebuie să fac un interviu cu el şi să-l întreb ce face, dacă simte ceva atunci când ia sufletele, dacă şi-a întâlnit vreodată personal şeful…”

Mi-au venit în minte o mie de idei fanteziste, numai la ce trebuia nu m-am gândit, şi anume că s-ar fi putut să fi venit la mine şi dintr-un cu totul alt motiv decât să-mi acorde un interviu.

Trei săptămâni mai târziu era cât pe-aci să-l reîntâlnesc…

Mă aflam cu fiul meu pentru câteva zile în

munţi – cum se spune, o vacanţă între bărbaţi –, iar după o cină grozavă tocmai veneam din Berchtesgaden şi voiam să ne întoarcem pe munte la hotelul nostru, când, într-o curbă „prea strânsă”, am intrat cu micul nostru bolid într-un copac şi ne-am lovit de versantul muntelui.

Pe scurt: s-a terminat rău. Maşina a fost distrusă total, iar Amadeus şi cu mine ne-am ales cu traumatisme şi zgârieturi. Dar s-ar fi putut termina şi altfel. Şi dintr-odată mi-am amintit din nou de camaradul îmbrăcat în negru din visul meu… O, Dumnezeule…

Ei bine, aşa cum am amintit deja în carte, evenimentele sunt anunţate întotdeauna dinainte. Însă ce-am vrut să vă spun de fapt despre cumătră Moarte este că e într-adevăr simpatică şi nu trebuie să ne temem de ea.

ACESTA ESTE UN SEMNAL!

Să pătrundem ceva mai în amănunt semnalele pe care ni le trimite viaţa.

Pe baza *legii cauzei şi efectului* ştim că, pentru a se restabili echilibrul, tot ce provocăm altora se va restrânge asupra noastră înşine. Din aceasta rezultă concluzia raţională că în viitor trebuie să fim şi mai atenţi la ideile, cuvintele şi faptele noastre, să „semănăm” mai conştient, pentru ca să culegem fructe mai bune şi mai gustoase.

Dacă noi înşine suntem confruntaţi cu o

boală, suferim o pierdere sau o durere, atunci ar trebui să ne întrebăm şi să încercăm să aflăm care a fost cauza acestui efect, ce anume am provocat noi înşine cândva, pentru ca acum să ne aflăm într-o asemenea situaţie.

Împrejurările în care are loc un eveniment ne arată adesea deja soluţiile de rezolvare şi ne prezintă modele, întrucât, în perfectul nostru joc al creaţiei, totul se produce conform legii rezonanţei, prin urmare nimic nu se petrece „întâmplător”. Să fim atenţi la indiciile din jurul nostru! în fiecare zi primim aşa-numitele „semnale”, uneori prin oameni, prin animale care ne ies în cale sau prin evenimente întâmplate pe drumul spre slujbă. Dintre acestea fac însă parte şi aşa-zisele coincidenţe şi sincronicităţi.

Cu toţii am trăit aşa ceva: te gândeşti la cineva şi imediat respectivul îţi dă telefon. Aici este vorba mai curând de telepatie – este clar că unul se gândeşte la celălalt –, ceea ce însă devine posibil numai prin rezonanţă. Un alt exemplu: aţi început să lucraţi într-un nou loc de muncă, de exemplu ca educatoare la grădiniţa de copii. Vă aflaţi la terapeut, în sala de aşteptare, şi intraţi în discuţie cu doamna care stă lângă dumneavoastră. Şi ce profesie are ea?

— Educatoare la grădiniţa de copii. „*Ca vezi, ce întâmplare*!”

Deschideţi televizorul şi ce se prezintă pe programul ales? Un material despre o nouă grădiniţă. „*Atât de multe coincidenţe dintr-odată*,

aşa ceva nu există!”

În mod similar reacţionează majoritatea celor care până acum n-au observat că trăim într-o lume a interdependenţelor, într-un univers construit pe legităţi clare.

Fenomenul sincronizării se bazează pe legea rezonanţei: *Identităţile se atrag*, aceasta însemnând că tot ce vibrează spiritual la fel se atrage reciproc, iar astfel ceea ce noi emitem vibrează *înapoi* asupra noastră şi de aceea *revine* nouă, ca tot ceea ce ne aparţine şi cu care noi vibrăm identic. Aceasta este o categorie de *semnale* care ne arată în ce moment al vieţii ne aflăm.

În cazul sincronizării, situaţia este puţin altfel Această noţiune se datorează psihanalistului elveţian, profesorul Carl Gustav Jung. Într-o zi, când acesta se afla în biroul său împreună cu un pacient, discutând despre Egipt, dintr-odată pe birou s-a căţărat un gândac, un scarabeu egiptean. Nici până astăzi nu s-a lămurit cum a ajuns gândacul din Egipt în Elveţia, însă Jung a văzut în aceasta o dovadă că universul nu este haotic, ci urmează un model ordonat, perfect – după formularea lui Jung, este *sincronizat*

Iată aici câteva exemple de sincronizare:

Sunteţi la micul dejun, citiţi ziarul, fiica dumneavoastră se agită pe scaun şi vorbeşte cu mama ei, pe fundal probabil se aude radioul şi sunt transmise ştirile. Deodată, sunteţi surprins că fiica dumneavoastră a pronunţat exact aceleaşi

cuvinte pe care tocmai le-aţi citit în ziar. Sau crainicul pronunţă o propoziţie ce este chiar titlul articolului pe care îl citiţi în acel moment.

Sau vă găsiţi într-un restaurant şi discutaţi cu însoţitorul dumneavoastră. La un moment dat, acesta spune ceva anume, iar exact în acelaşi moment o persoană de la masa vecină exprimă acelaşi lucru.

Vă deplasaţi pe autostradă şi vorbiţi la telefonul din maşină cu cineva, iar respectivul vă povesteşte că a pictat camera copiilor cu stele; în acest moment, depăşiţi o camionetă Mercedes, vopsită lateral cu stele. Sau cineva spune că a primit un număr de telefon terminat în 999, iar dumneavoastră conduceţi tocmai în spatele unei maşini cu numărul de înmatriculare 999.

Despre ce este vorba la acest fenomen? Ce trebuie să ne arate el (ca un „indicator”)? Aici trebuie să vorbim încă o dată despre modelul vieţii. După cum s-a spus deja, împreună cu protectorii noştri spirituali ne creăm un model pentru viaţă, o matrice sau un tipar. Cum s-ar zice, ne stabilim un program, cu tot ce-am dori să rezolvăm în timpul unei încarnări. Cei mai mulţi oameni rezolvă probabil şaizeci la sută din ce şi-au propus şi doar extrem de puţini se apropie de procentul de sută la sută.

Cu cât în viaţă avem mai mult parte de ceea ce ne-am propus, prin urmare cu cât modelul nostru de viaţă actual concordă mai mult cu ceea ce ne-am schiţat înainte de încarnare, cu atât se

înmulţesc aceste cazuri de sincronizare. Explicaţia este că ne aflăm tot mai frecvent *la momentul oportun şi la locul potrivit*. Aceasta este toată arta.

Dar cum putem să ne aflăm la momentul oportun şi la locul potrivit? a

Putem să ne urmăm intuiţia. După cum se vede, ne învârtim în cerc. Întotdeauna este vorba despre intuiţie. Ea este cheia! Ea este *vocea Domnului* în noi! Iar intuiţia nu se poate cumpăra, nu ne-o poate da nimeni, n-o putem înghiţi ca pe o tabletă, nu ne-o poate impune nicio biserică, nu poate profita de ea nicio sectă. Lucrând cu intuiţia *numai* aşa învăţăm să fim la locul potrivit, la momentul oportun, cu persoanele potrivite. Aparent suntem pe picioarele noastre – ceea ce însă nu se întâmplă niciodată (Dumnezeu în noi, înger-protector, familie de suflete) – iar răspunsul, dacă ne-am urmat corect intuiţia, se întoarce direct de la viaţă în forma acestor sincronizări.

Sincronizarea este „termometrul” încarnării noastre şi ne arată exact unde ne aflăm ca etapă a vieţii. Cu cât au loc mai multe cazuri de rezonanţă (coincidenţe) şi cu cât mai multe sincronizări se produc în viaţa noastră, cu atât mai aproape suntem de modelul nostru de viaţă, cu atât mai aproape suntem de noi, pe propriul nostru drum.

Desigur, aceasta se poate schimba zilnic, în funcţie de deciziile noi pe care le luăm. În orice caz, din acest moment devine cu adevărat captivant, deoarece simţim pur şi simplu cum comunică viaţa cu noi, cum ne-am încadrat într-un

sistem perfect şi cum suntem în stare să-i percepem, treptat, misterioasa voce. Cu toate acestea, rămâne un „sistem” al liberului arbitru.

Potrivit legilor spirituale, suntem făuritorii propriei noastre fericiri. Nu mai aruncăm vina pe seama altora, întrucât suntem răspunzători noi înşine pentru ce se află în jurul nostru şi pentru ce se întâmplă cu noi. Din această perspectivă vedem viaţa ca pe un dar oferit pentru ca, cu fiecare respiraţie, să evoluăm mai departe spre iubire şi spre înţelegerea spirituală.

CREEZ EU ÎNSUMI!

Deosebirea dintre cel care caută şi cel care descoperă constă în faptul că primul *urmează* pe cineva, o lege, un guru, o credinţă, o ideologie. Dimpotrivă, al doilea îşi scrie propriile legi şi va *conduce* cândva. El însuşi hotărăşte dacă vrea să îngheţe în timpul iernii sau să se ardă la tălpi mergând pe cărbuni aprinşi. El hotărăşte ce mâncare îi dăunează şi ce băutură este plină cu spirit divin – deoarece aşa doreşte el.

Este ascensiunea de la fiinţă creată la creator independent. Şi este datoria noastră să învăţăm aici pe pământ că noi înşine creăm şi chiar putem muta munţii prin credinţa noastră (nu mă refer la micul munte de zăpadă din faţa casei…). Noi decidem dacă ceva ne va face rău şi noi hotărâm ce ne este folositor. Noi suntem o parte a Creatorului şi suntem înzestraţi cu tot ce este înzestrat şi Dumnezeu – numai că într-o măsură mai mică; de fiecare dată în măsura pe care s-o

putem înţelege, însă însuşirile sunt aceleaşi. Este la fel cum o minusculă picătură de apă are aceleaşi proprietăţi ca şi oceanul imens. Iar noi ne aflăm aici pe pământ şi pentru a conştientiza că suntem o parte a Creatorului şi că, zilnic, noi înşine suntem capabili să creăm.

De aceea, să uităm tot ce am citit şi auzit sau ce ni s-a predat la şcoală. Să mergem în interiorul nostru şi să ne întrebăm ce vrem *noi*, ce spune intuiţia noastră în acest sens. Apoi să ne întrebăm pe noi înşine dacă avem încredere în noi să aspirăm la acest ţel, iar dacă în noi răsună un *„Da”*, atunci să ne şi îndreptăm spre el. Şi îl vom atinge, dacă avem încredere. Nu trebuie s-o creadă nimeni altcineva. Exact la fel cum nimeni n-ar fi crezut că Bill Gates, atunci când a lansat programul de calculatoare, va deveni într-o zi unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume. Întregul potenţial este în noi! Totul este proiectat în noi, sămânţa există. Va veni timpul când o vom uda pentru a creşte!

Iată ce a răspuns Bill Gates când a fost întrebat care este explicaţia succesului său: *„Fă ce-ţi produce cea mai mare plăcere!”*

ACEASTA MĂ ILUMINEAZĂ!

Să ne întoarcem pentru ultima oară la familiile cele mai bogate: indiferent dacă urmăresc ţeluri divine (orientate spre spirit) sau diabolice (orientate spre raţiune), se poate spune cu siguranţă despre ele că îşi folosesc intelectul pentru un scop bine definit. Nu sunteţi de aceeaşi

părere?

Pur şi simplu lucrurile stau astfel: deosebirea dintre aceste persoane şi cei mai mulţi oameni din lume este că cele dintâi au un ţel clar definit. Ceea ce îi diferenţiază este mai puţin credinţa, şi mai degrabă convingerea. Iluminatul nu numai că este încredinţat că poate să înfăptuiască ceva, el ştie acest lucru şi acţionează, iar aceasta este valabil şi pentru înţelepţii" tuturor timpurilor.

Însă exact în aceasta constă diferenţa hotărâtoare dintre prea mulţii esoterici de astăzi şi aşa-numiţii „magicieni albi" – ei nu au un ţel *clar*. Este adevărat că ei cunosc legile cosmice, însă au probleme pe pământ. Adesea *iluminarea* este dorită ca un mare ţel supraordonat, însă dacă îi întreb dacă o pot defini, se aşterne tăcerea. Niciunul nu ştie gustul concret al iluminării sau cum se poate ajunge la ea. Aceia care vor fi ajuns vreodată la o stare de iluminare tac sau au putut s-o descrie la fel de puţin pe cât iluminatul poate să descrie sentimentul provocat de beţia puterii sau atât cât o mamă poate să explice fiicei sale sentimentul încercat atunci când eşti îndrăgostit.

Toate acestea sunt mult prea complicate.

Aşadar, dacă nu ne putem hotărî absolut deloc ce să ne dorim în viaţa – ce anume are prioritate –, aş putea oferi următoarele drept simple recomandări:

Să luăm loc şi să consemnăm că suntem pregătiţi să ne acceptăm scopul vieţii, iar apoi să notăm dedesubt: „Mă deschid către tot ce-mi

aparţine şi se găseşte în mine; consider că este cea mai mare plăcere să fac ce ştiu mai, ce-mi produce cea mai mare bucurie, întotdeauna există suficienţi bani şi am lângă mine partenerul cu care sunt fericit şi care mi se potriveşte cel mai bine”.

Data, semnătura, punem notiţa undeva pe perete (unde nu o poate vedea oricine) şi, mulţumiţi, lăsăm acum lucrurile să se desfăşoare în voia lor. Apoi observăm răbdători ce se întâmplă.

Dacă se îndeplineşte cândva, atunci suntem fericiţi. Dacă suntem fericiţi, creşte considerabil şi probabilitatea ca într-o zi să ajungem într-o stare a medierii, liniştii, armoniei, împlinirii şi, probabil, şi a iluminării. N-am auzit încă niciodată că un om deprimat sau agresiv să fi cunoscut vreodată o stare asemănătoare iluminării. Dar să nu începem cu iluminarea, ci cu problemele de mai mică importanţă care există în viaţă – vreau să spun, să pornim într-adevăr *acum* – şi care pot fi şi schimbate.

Din păcate, sunt nevoit să constat mereu – de pildă, într-un sejur recent în India – că mulţi occidentali urmează un guru indian sau că meditează zi de zi, în speranţa iluminării. Aceştia se preocupă însă de activitatea fizică, se numesc autentici dar sunt nepunctuali, dezordonaţi şi – în parte, din cauza fanatismului lor – sunt neprietenoşi şi dezorientaţi.

Însă noi nu ne-am născut în lumea occidentală pentru ca apoi să plecăm în India, să

fugim de provocarea lumii noastre – pe care o putem numi liniştiţi *lumea lui Lucifer*. Dacă facem cercetări în această direcţie (spirituală), se dovedeşte că anterior exact aceste suflete se încarnaseră în spaţiul asiatic şi trăiseră ascetic. Apoi au decis că a sosit momentul să se încarneze în Occident, pentru a vedea cât de departe au ajuns cu disciplina şi dacă pot rezista tentaţiilor.

Bineînţeles că după aceea sufletul se retrage la locul deja cunoscut. Unde oare însă îl aşteaptă sarcinile propriu-zise?

Dumneavoastră cum vedeţi aceasta? Greşesc cumva în ce afirm?

Formularea *întotdeauna există suficienţi bani* am menţionat-o cu bună ştiinţă. Şi ştiţi de ce? Dacă avem întotdeauna bani, atunci avem mai mult timp, pentru că trebuie să muncim mai puţin sau avem mai puţine griji. Acum avem timp să călătorim, să citim sau să acţionăm ca descoperitori, iar prin aceasta evoluăm mai repede către individualitatea personală, ne găsim propria valoare, conştiinţa de sine şi, implicit, aspectul divin din noi.

„Banul conduce lumea!” este o vorbă veche care poartă în ea mult adevăr. Totul în viaţă are cumva de-a face ceva cu banul, depinde numai ce atitudine am luat faţă de acesta, întrucât fiecare vede banul cu alţi ochi: unul îl vede ca pe un rău necesar, altul alergă după el, unul este risipitor, altul este zgârcit ca un scoţian. Pe de altă parte, pentru unii banii sunt „ochiul dracului”, alţii îi

prăpădesc de îndată ce fac rost de ei. Există oameni foarte pricepuţi atunci când este vorba de bani, dar şi oameni care nu se pricep absolut deloc să umble cu ei – *„De ei se ocupă soţia mea…”*, se obişnuieşte să se spună. Ne întrebăm: suntem obsedaţi, îndrăgostiţi sau dispreţuitori faţă de bani?

Adevărul este că extrem de puţini oameni sunt conştienţi că atitudinea lor faţă de bani este determinată de câţi bani au ei înşişi. Din consideraţiile privind legile cosmice a reieşit că totul în viaţă este provocat de noi înşine – atât bogăţia, cât şi lipsa de bani. Aşa cum bolile noastre încep în sufletul nostru – în gândurile noastre –, tot aşa se întâmplă şi cu banul. Problemele de ordin financiar iau naştere în minte şi numai acolo pot fi şi rezolvate.

De aceea, de cele mai multe ori lipsa permanentă de bani nu înseamnă o „întâmplare” nefericită, ci este rezultatul unei programări greşite şi a unei atitudini eronate faţă de aceştia – în majoritatea cazurilor, încă din copilărie şi prin poziţia părinţilor. Cine a crescut în condiţii de sărăcie şi a trebuit să muncească din greu, în mod cert are o altă viziune asupra banului decât cel provenit dintr-o familie înstărită. Felul educaţiei şi modul cum se umblă cu banii se înregistrează automat în subconştientul nostru. Şi aici este oportun să se analizeze şi să se opteze pentru cea mai adecvată atitudine faţă de bani, deoarece aceştia ne modelează viitorul.

Este surprinzător că tocmai printre cei interesaţi spiritual sunt mulţi care suferă de lipsa banilor. Cum se explică? Deşi aceştia au înţeles legităţile cosmice, sunt sănătoşi şi echilibraţi, partea cu banii nu vrea să funcţioneze nicicum.

„Banul are în sine ceva rău, ceva murdar”, susţin unii, *„Este cauza fundamentală a tuturor relelor din lume”*. Dacă însă vrem să fim sinceri, singurul lucru rău la ban este lipsa lui în viaţa personală. Sau nu este aşa? Este neîndoielnic că diferite structuri şi cercuri de putere se folosesc de bani pentru a sfida, dar ce are aceasta de-a face cu mine? în Ruanda au fost măcelăriţi cu cuţitele mii de oameni. Şi pentru aşa ceva să nu mai am voie să-mi folosesc cuţitul de bucătărie ca să tai pâinea?

Există nenumăraţi oameni care au o soluţie pentru toate (în primul rând, obişnuiţii localurilor) – pentru foametea din Lumea a Treia, pentru războiul din Orientul Mijlociu, pentru testele nucleare ale americanilor. Vinovaţii sunt stabiliţi, ca să nu mai fim nevoiţi să schimbăm ceva la noi înşine. Cel mai frecvent se spune că bogaţii ar trebui să cedeze săracilor ceva din avuţia lor şi atunci ar fi mult mai bine. Ce părere aveţi, ce ar face cu banii primiţi cadou cel care nu are un acoperiş deasupra capului sau dependentul de droguri? Dar cel care stă într-o locuinţă amărâtă în spatele curţii? Ar fi ajutaţi cu adevărat aceşti oameni printr-o donaţie bănească? Şi-ar schimba comportamentul, modelul de viaţă persoanele din

exemplele date? Nu cumva modelul de viaţă limitat şi concepţia lor despre lume au fost factorii care i-au adus de la început în această situaţie? Se rezolvă astfel oare problema propriu-zisă sau este numai amânată?

Mulţi oameni vor să rezolve întotdeauna problemele altora – dacă s-ar putea, ale întregii lumi –, dar nu se descurcă nici cu ale lor.

„*Banul alterează caracterul*”, spune o expresie. „*Banul îmi este indiferent*, afirmă alţii. Unul chiar a spus: „*Pentru mine banii nu sunt importanţi*”. Este foarte clar că niciunul nu ştie cum să facă rost de ei…

Lipsa banilor îşi are explicaţia în atitudinea greşită faţă de ei. În legătură cu aceasta, Arthur Lassen declară: „Să nu laşi niciodată banului impresia că-ţi este indiferent, deoarece banul a făcut jurământul de fier să rămână doar la cel care-l stimează şi-l iubeşte. Cine vorbeşte cu superficialitate despre ban şi-l tratează eronat să nu se mire dacă acesta îl ocoleşte”. U5, p5)

De aceea, el sfătuieşte în final: „Respectă banul, dă-i impresia unei simpatii nemărginite şi pentru el va fi o adevărată bucurie să-ţi umple buzunarele şi contul bancar”. (45> p5)

Să ne tratăm banii ca pe partenerul nostru. Atunci când îi cheltuim, când ne cumpărăm ceva, ar fi un pas util în direcţia unei noi conştiinţe faţă de bani dacă în acel moment am gândi astfel: *Aşadar, la revedere, dragă bancnotă. Pe curând şi adu-ţi cu tine şi fraţii şi surorile*”. U5, p. 35)

Dacă vi se pare exagerat, probabil că aveţi dreptate. Însă mulţi oameni se află într-un raport total limitat faţă de ban. În legătură cu aceasta îmi vine în minte o istorioară. Unul dintre unchii mei este un consilier financiar de succes şi mi-a povestit o întâmplare din cercul său de cunoştinţe. Este vorba despre un om care toată viaţa a fost extrem de econom. De exemplu, deşi era plecat foarte mult timp, rar mergea să ia masa în oraş, cu atât mai puţin se întâmpla să-şi invite prietenii la masă. Cu toate că acest om câştiga relativ bine, trăia într-o locuinţă mică, îşi cumpăra cele mai ieftine mâncăruri şi băuturi – pe scurt, făcea economii oriunde era posibil. În muncă era foarte conştiincios şi, ca inginer, era adesea consultat în cadrul firmei. Întrebat despre modul său de viaţă econom, răspundea întotdeauna că face economii pentru bătrâneţe, pentru ca atunci să mai aibă ceva de la viaţă. S-a întâmplat însă aşa cum trebuia să se întâmple: într-o zi – era la începutul anilor ’50 –, printr-o relaţie privată a cunoscut un consilier de investiţii, căruia i-a predat întreaga avere economisită. Însă nu numai averea lui, ci şi a soţiei şi a mamei acesteia. În plus, faţă de prieteni se lăuda că este deosebit de abil, pentru că şi-a investit banii într-o afacere mai profitabilă decât în mod obişnuit (mai multe milioane de mărci germane). Ulterior s-a dovedit că acest consilier de investiţii era un escroc, iar bietul om şi-a pierdut toţi banii. Rezultatul: a putut să trăiască în continuare la fel ca până atunci la

nivelul de viaţă al unui om sărac, deoarece nu apreciase banul şi nici nu-l folosise pentru a-şi făuri o viaţă armonioasă.

Condiţiile noastre de viaţă sunt o oglindă a atitudinii noastre faţă de viaţă. Dacă în forul meu interior sunt bine dispus, atunci lucrurile stau bine şi cu locuinţa, cu maşina sau cu casa mea! Orice bogăţie şi orice succes au la bază idei bune, care au luat naştere tot în noi. Şi din nou este nevoie de hotărâre şi de curaj pentru a transpune în fapte aceste idei. Toţi marii oameni din istorie şi-au obţinut succesele prin iniţiativă proprie, de aceea trebuie să vedem cum ne putem schimba atitudinea, pentru a trăi în armonie cu banul. A-l diviniza este o atitudine tot atât de radicală ca şi aceea de a-l respinge. La fel ca în toate domeniile vieţii, şi aici se impune găsirea căii de mijloc sănătoase.

Apropo de *evaluare*. Dacă nu mă simt *demn* să câştig mult, dacă eu însumi apreciez că am puţină *valoare*, aceasta mi-o arată şi situaţia mea de viaţă. Dacă avem un ţel – un vis sau o dorinţă –, să nu ne întrebăm *„Cât va costa*? sau să spunem: *„Pentru aceasta îmi lipsesc banii necesari*". Dacă urmărim un ţel sau avem o idee nebunească, să năzuim în orice situaţie spre ea. Iar din experienţă s-a demonstrat că, dintr-odată, pe drum s-au găsit şi banii pentru îndeplinirea finală a scopului…

Dacă vreodată am pierdut bani – poate chiar mulţi bani –, a fi prost dispus în continuare nu ajută la nimic. Fiţi optimist şi spuneţi-vă: *„Multe*

mulţumiri pentru lecţia dată, viaţă. Acum încerc să procedez altfel şi vreau să ştiu mai multe”.

Aici vorbesc din proprie experienţă! Dar n-ar trebui oare să ne întrebăm cum de n-am observat, n-am reacţionat la semnalele pe care ni le dat anterior viaţa? Care au fost adevăratele cauze pentru pierderea financiară? Nu s-ar putea să am o problemă să spun „*Nu*”? Sau a fost buna mea credinţă?

În ceea ce priveşte banii şi o nouă programare a subconştientului nostru, şi aici ne stă la dispoziţie tabelul cu opţiuni. Într-o parte scriem ce considerăm contraproductiv la atitudinea noastră de până acum, în propoziţii concise precum „*Banii nu aduc fericirea*” sau „*De la cei bogaţi se învaţă cum se economiseşte*”. Apoi pe pagina „pro” scriem cum ne gândim să umblăm în viitor cu banii şi ce atitudine am dori să adoptăm faţă de aceştia.

Cine are o problemă reală cu banii, aceluia îi recomand cartea lui Arthur Lassen „*Geld macht glücklich*” sau lucrările lui Peter Kummer, care prezintă, într-un mod foarte clar şi vioi, o nouă relaţie cu banul.

Arthur Lassen recomandă drept atitudine corectă faţă de viaţă: „Trăiesc Aici şi Acum, Astăzi. Viaţa mea este definită de ideile şi faptele mele pozitive. Îmi făuresc viaţa după ideile şi proiectele mele. Îmi face plăcere să obţin succese. Succesele mele se bazează pe tenacitatea şi perseverenţa mea de a gândi pozitiv, de a face

planuri ingenioase şi de a acţiona hotărât. Am o conştiinţă a banilor creatoare. Am un fler fantastic pentru bani şi pentru posibilităţi bune de câştig. Îmi asum răspunderea pentru totul din minunata mea viaţă – pentru ideile mele, pentru cuvintele mele, pentru faptele mele. Îmi perfecţionez continuu aptitudinile profesionale şi îmi face plăcere să fiu bine pregătit. Sunt receptiv faţă de toţi oamenii, indiferent ce poziţie şi ce rang au. Ştiu că totul în viaţa mea depinde numai de atitudinea mea. Privesc spre înainte şi sunt hotărât să fac din viaţa mea tot ce este mai bun. Zâmbesc deseori şi privesc fericit oamenii şi ştiu că tot ce transmit se întoarce la mine. Acum mă aflu în cea mai bună formă a vieţii mele". (45> p167)

PRINCIPIUL ABSORBŢIEI

Ce-o mai fi şi principiul absorbţiei? Da, recunosc, îmi face plăcere să vă confrunt cu lucruri pe care până acum n-aţi vrut niciodată să le ştiţi.

Foarte simplu: există principiul presiunii şi principiul absorbţiei. Aproape toţi oamenii trăiesc după principiul presiunii, care poate fi comparat cu voinţa sau cu perseverenţa, fără ca ei măcar să observe.

Noţiunea *principiul absorbţiei* provine de fapt din domeniul tehnic, şi anume de la genialul constructor de discuri zburătoare austriac Viktor Schauberger – precursorul tehnologiei apei vieţii. Schauberger studiase cele mai diferite cursuri din

natură, le transpusese apoi în procese mecanice, iar ulterior a construit aparate. De exemplu, el a observat cum păstrăvii sar împotriva cursului râului, putând sări chiar mai sus cu câţiva metri decât înălţimea unei cascade. Din punct de vedere ştiinţific, acest lucru este imposibil. Un specialist în hidrostatică – luând în calcul mărimea aripioarelor, puterea muşchilor şi alte componente – poate să calculeze cât de puternic acţionează forţa bătăii aripioarelor şi cât pot acestea să propulseze păstrăvul în direcţia spre înainte. Cifrele obţinute nu explică săriturile extraordinare ale păstrăvilor. Acelaşi lucru îl întâlnim şi la bondari. Din punct de vedere ştiinţific, un bondar nu poate să zboare – cu toate acestea el zboară, pentru că secretul zborului bondarului constă într-un câmp antigravitaţional, care provine de la frecvenţa bătăii aripioarelor şi de la forma şi mişcarea acestora.

Întrucât prin vârtejuri natura creează în apă, sub formă de spirală, legături de energie a vieţii (chi, ki, eter, od, orgon, vril, prana…), iar pentru aceasta foloseşte vârtejuri de energie care se rotesc în sens contrar, găsim aici un exemplu în natură în care gravitaţia este anulată. Partea exterioară a vârtejului trage, adică *absoarbe* la baza vârtejului, cea interioară *absoarbe* în sus – la fel ca şi la un uragan; funcţionează acelaşi principiu. Contrar legii gravitaţiei, uraganul absoarbe în sus lucruri care se găsesc pe pământ. Dacă însă obiectul se află în centrul uraganului, în

„ochi”, în locul neutru, atunci este total imponderabil şi pluteşte fără probleme în aer – fără să se rotească. La fel este şi cu vârtejurile din apă. Păstrăvul ştie aceasta şi foloseşte vârtejul ca pe o catapultă, înotând pur şi simplu la capătul de jos al unui vârtej şi lăsându-se smuls în sus de forţa de absorbţie a vârtejului interior. În acest fel, fără să fi folosit o singură dată bătaia din aripioare, păstrăvul este aruncat în sus împotriva curentului, la o înălţime de câţiva metri.

Viktor Schauberger studiase mult timp acest „fenomen” al păstrăvului şi în anii treizeci folosise aceeaşi tehnică pentru *zborul* său *giroscopic*. Acest principiu a fost dezvoltat de către alţi oameni de ştiinţă şi transformat în electromagnetism, forţa de gravitaţie fiind anulată prin câmpuri de energie care se rotesc în sens contrar. Pilotul unui aşa-numit *disc zburător* stă în centrul neutru, în „ochiul” discului, şi este total independent de forţele care acţionează. Nu este nicio minune, ci o copie a legilor naturii. Acest zbor giroscopic pământean este numit în ziua de astăzi „OZN”.

Şi acest principiu al absorbţiei se bazează pe legea rezonanţei. Vreau să explic pe scurt. Aceste farfurii zburătoare (în acest caz pot vorbi numai despre cele germane, pe care nu numai că le-am văzut personal, ci cunosc şi un pilot care zboară pe astfel de aparate) dau naştere în faţa lor unui *câmp de vacuum* şi se lasă atrase în acesta – asemănător unui păstrăv în vârtej, cu deosebirea

că acest câmp de vacuum al discului zburător este construit artificial şi proiectat permanent în faţa discului. Discurile zburătoare nu sunt dotate cu niciun fel de motor Otto sau cu ceva similar. De asemenea, nici nu zboară pe baza tehnicii de explozie, prin urmare prin recul, ci se lasă trase spre ţelul lor, sunt *absorbite* spre el. O altă comparaţie ar putea fi cu un vizitiu care a atârnat de un cârlig în faţa măgarului care trage vehiculul un morcov, pentru ca animalul să alerge după el. (Cine doreşte să afle mai multe amănunte, „condimentate" cu planurile construcţiei şi fotografii, poate să apeleze la cartea mea „*Unternehmen Aldebaran*".)

Voi încerca să mă exprim şi mai pe înţeles: principiul spiritual al absorbţiei – transpus în viaţă – înseamnă în cuvinte simple: cu cât fug mai mult de ceva, cu atât sunt ajuns mai repede, iar cu cât vreau mai mult să obţin ceva, cu atât acest ceva se îndepărtează mai mult de mine.

Încă un exemplu din domeniul comportamental:

Avem un partener. Cu cât îl întrebăm mai mult unde merge, când are de gând să vină odată acasă, cu cine a fost… cu atât mai mult obţinem prin aceasta o îndepărtare interioară a lui de noi. De ce? Pentru că se simte persecutat. Este tema clasică a geloziei: cu cât suntem mai geloşi şi cu cât prin aceasta îngrădim libertatea de mişcarea a partenerului, cu atât putem fi mai siguri că partenerul ne oferă un motiv de a fi geloşi şi –

deoarece situaţia îl enervează – îşi creează o mai mare libertate de mişcare. El se simte lezat.

Pe de altă parte, cu cât oferim partenerului mai multă libertate, cu atât se simte mai atras de noi, deoarece el apreciază, tocmai această libertate

Personal, mi se întâmplă că aproape fiecare a zecea persoană care îmi telefonează sau îmi scrie îmi pune aceeaşi întrebare, şi anume cum fac de reuşesc mereu să ajung în posesia acestor informaţii fierbinţi, pe care le prelucrez în cărţile mele. Şi de fiecare dată sunt nevoit să explic: *„Nu eu alerg după informaţii, ci informaţiile vin la mine*.

Eu nu fac nimic altceva decât ceea ce se întâmplă la discurile zburătoare: creez un vacuum în care, în loc de disc, sunt atrase informaţii şi persoane. În câmpul meu energetic dau naştere unui vacuum, în care creez un vid şi spun universului să umple acest vid. Ştim de la cursul de fizică ce se întâmplă când într-un recipient este creat un vacuum artificial. Dacă se deschide recipientul, atunci universul are proprietatea de a umple din nou, automat, acest vid. Eu nu fac nimic altceva. (în ştiinţele sociale, acesta se numeşte *principiul compensaţiei*.)

Da, însă cum? Ei bine, îmi doresc ceva, însă nu numai în minte, ci şi în inimă. Şi apoi încerc să nu mai am nimic de-a face cu tema respectivă. Fug mai mult sau mai puţin de ea. Produc o aversiune – ca să spun aşa – împotriva a ceva ce

de fapt aş vrea să am şi procedez ca şi când n-aş avea nimic de-a face cu aceasta. Tradus: renunţ! Şi apoi, ceea ce mi-am dorit vine la mine în mod absolut automat.

Şi dumneavoastră puteţi proceda la fel. O faceţi chiar mai frecvent decât conştientizaţi – numai că în sens negativ –, cu teamă. Cu cât vă este mai teamă de ceva, cu atât vă atrage mai mult acel ceva.

Bineînţeles că ştiţi şi dumneavoastră. Cu cât suntem mai tracasaţi, de exemplu, când ne tot vine la uşă un reprezentant al vreunei firme, cu atât vrem să avem mai puţin de-a face cu el… Ştiţi acum ce vreau să spun? Cu cât cineva exercită mai multă presiune asupra noastră, cu atât ne îndepărtăm mai mult de el. Sub presiune lucrăm întotdeauna *împotriva* creaţiei. Trebuie să ne lăsăm atraşi numai către câmpul nostru de rezonanţă, să permitem absorbţia (să-i dăm voie să se producă), apoi totul se desfăşoară de la sine.

Ceea ce vreau să explic este faptul că, în ultimii o sută de ani, am fost total dezinformaţi – şi aceasta cu un scop bine precizat. Universul lucrează după principiul absorbţiei, ba chiar Dumnezeu lucrează după principiul absorbţiei şi nu după principiul presiunii, adică al reculului. Dumnezeu nu va interveni niciodată în creaţie, El îi permite să vină la El.

Se deplasează oare Pământul prin univers cu ajutorul unui motor cu explozie? Nu, el se lasă atras, prin câmpurile magnetice. Sau aţi auzit

cumva ca Pământul să aibă propulsie cu reacţie?

Transpus în domeniul vieţii, principiul presiunii ar putea fi exprimat şi astfel: „Eu trebuie, trebuie, trebuie…”, iar principiul absorbţiei l-am putea reda prin: „Eu permit, permit, permit…”

În ziua de astăzi aproape fiecare aleargă *după* tehnică. Înainte de toate, în viitor văd tentaţia perfectă în computer şi Internetul legat de acesta – împotriva părerii celor mai multe persoane din jurul meu. În mod cert, se poate obţine astfel o mare cantitate de informaţii independent de media controlată – în special în ceea ce priveşte informaţiile *politice* de culise. Acestea pot fi utilizabile într-o foarte mare măsură. Însă pericolul propriu-zis îl văd în cu totul alt plan!

Ceea ce critic este modul de a gândi şi de a proceda al celor mai mulţi utilizatori de Internet: „*Vreau informaţia aceasta sau pe aceea şi o obţin acum*”. Stai ore în şir în faţa acestei cutii stupide şi, procedând astfel, nu-ţi dai seama deloc cât de mult te îndepărtezi de viaţa propriu-zisă şi de fiinţa omului. Oamenii se intelectualizează tot mai mult, iar felul cum gândesc se schimbă lent. Este modalitatea de a proceda exact opusă celei practicate de mine, deoarece folosirea Internetului se bazează pe principiul presiunii.

Încă o dată: cu cât dorim mai mult să avem ceva, cu atât acest ceva ne alunecă mai mult printre degete. Cu cât fugim mai mult de ceva, cu

atât suntem ajunşi mai repede de acest ceva. Cu cât ne este mai multă teamă de ceva, cu atât putem fi mai siguri că nu vom scăpa. Totul este atât de clar! Cu cât căutăm mai mult ceva, cu atât nu observăm ceea ce se află lângă noi şi nu ne atrage atenţia, întrucât suntem concentraţi pe altceva.

Pe baza acestor consideraţii este important să încetăm *a căuta*, pentru ca, în cele din urmă, să putem *găsi*. Mai exact spus, *să permitem* aceasta, întrucât, potrivit legii rezonanţei, destinul vine *spre tine*. Dacă însă ne aflăm permanent în căutare, pentru că *vrem* ceva anume, atunci trecem uşor cu vederea soluţia problemei, care adesea se află de mult timp în faţa noastră.

Împreună trăim acum într-o nouă epocă, într-o nouă eră cu multe riscuri, dar şi cu multe şanse! Până acum, oamenilor li s-a indicat ce trebuie să creadă şi, înainte de toate, ce trebuie *să gândească*. În ce priveşte credinţa în „Dumnezeu”, ceea ce bisericile propovăduiau nu trebuia pus la îndoială. Însă astăzi trăim într-un alt timp. Este timpul în care morala, tradiţia, cultura şi altele asemenea nu mai au nicio valoare. Pe de o parte, aceasta înseamnă o mare nenorocire, pentru că aproape nimic nu mai este în „ordine”, însă pe de altă parte, reprezintă şi cea mai mare şansă, întrucât vechiul dispare, iar noul poate să apară. După vechiul codice al ritului scoţian al francmasoneriei, „*Ordo ab chao*”, se naşte o nouă *Ordine din haos*. Dacă se naşte noul, atunci ceea

ce este vechi trebuie să dispară! Pe de o parte, condiţia prăbuşirii vechii lumi poate să fie cea mai mare şansă pe care a avut-o vreodată această planetă, pe de altă parte însă, poate să însemne şi sfârşitul absolut, în funcţie de direcţia în care este dirijată forţa eliberată: spre lumină sau spre întuneric – spre existenţă sau spre pieire.

De aceea, momentul final a început şi pentru oamenii care sunt captivi într-o tradiţie sau într-o moştenire religioasă. Momentul final al concepţiei lor limitate despre lume! Este însă începutul unei concepţii noi şi moderne asupra lumii! Dispare ceea ce generaţiile anterioare au repetat necontenit, iar generaţia tânără este pusă la încercare. Profită oare ea de şansa că, pentru un moment, este lăsată să decidă ea însăşi şi că s-a eliberat din cătuşele spirituale? Sau va rata această ocazie?

Până acum, mulţi dintre noi s-au *lăsat conduşi* de conceptele religioase care ne-au fost băgate în cap. Cei mai mulţi au încercat să interiorizeze învăţăturile pe care le-au preluat din afară. Am comparat una cu cealaltă, am cântărit aceasta faţă de aceea. Ce a fost plăcut, ce a fost neplăcut, ce a fost bine, ce a fost rău? Am încercat să interiorizăm ceea ce există din afară. Aceasta se numeşte exoterică – din exterior spre interior.

Însă acum se impune tot mai mult un alt mod de gândire şi de percepere – acela al esotericii. Esoterica (independent de ceea ce se vinde şi se oferă astăzi pe „piaţa Eso”) ne învaţă exact

contrariul a ceea ce până acum majoritatea oamenilor au trăit şi au acceptat drept „adevăr”, şi anume că adevărul, dragostea şi siguranţa şi, înainte de toate, ceea ce numim „Dumnezeu”, le găsim *în* noi. În fiecare dintre noi acum se deschide şi se trezeşte ceva!

Este momentul în care nu ne mai lăsăm orbiţi de vreo dogmă, nu mai repetăm ritualuri despre care nimeni mai ştie de unde provin de fapt; nu mai repetăm texte pe dinafară, nu mai spunem rugăciuni, nu mai invocăm, fără să verificăm, fiinţe despre care nimeni nu ştie dacă există sau au existat vreodată.

Tot mai mulţi vor să creadă în ceea ce percep în interiorul lor, în loc de ceea ce li se sugerează din afară. Nu vor să mai fie „buni concetăţeni”, „buni membri ai societăţii”, „rotiţe în angrenajul social” şi nici „oiţe în comunitate”. Nu, ei vor un singur lucru, pe deplin conştienţi: să fie ei înşişi responsabili de faptele lor.

Ei nu vor nici să fie salvaţi de cineva, nici să controleze pe cineva. Pur şi simplu, vor să fie fiinţe spirituale conştiente în corpurile umane, trăind cât se poate de raţional, zi de zi – pentru a servi drept exemplu altora, fără acel misionariat coroziv!

Adevărata învăţătură vine din interior. Dumnezeu ne vorbeşte prin inima noastră. Dar toate aşa-numitele religii ale lumii au uitat aceasta. Au uitat iubirea ce le însoţea toate tradiţiile şi preceptele. Iar copiii noştri ne prezintă

din nou iubirea, adică inima, în fiecare zi.

NIMIC NU MĂ MAI POATE ÎMPIEDICA!

Înainte de toate – deoarece acum înţelegem o parte din legile cosmice – este de o importanţă fundamentală faptul că ne recunoaştem drept făuritorii propriilor noastre situaţii de viaţă, încetând astfel să mai dăm vina pe altcineva, fie că este vorba despre lipsă de bani, boală sau certuri cu soacra.

Apoi contează să acceptăm o situaţie de viaţă ce ar putea fi caracterizată drept *şi Acum*, în care nu trebuie să rătăcim foarte mult nici în trecut şi nici în viitor, ci să ne concentrăm asupra a ceea ce există în acest moment în mediul nostru înconjurător – familia, profesia, hobby-ul, calitatea vieţii.

Şi, în primul rând, să nu ne gândim la viitor – mai ales să nu ne facem griji –, pentru că totul este programat de noi. Tot ceea ce întâlnim în viaţă este destinul creat de noi înşine, iar ceea ce ni se întâmplă este ceea ce ni se cuvine.

Nici n-ar trebui să ne evaluăm în această situaţie, ci să încercăm să ne studiem pe noi înşine ca pe un actor într-un film – făcând un pas înapoi –, pentru a lua distanţă faţă de problemă. După aceasta poate apărea extrem de rapid o cale de ieşire din starea de conflict, din situaţia neplăcută. Să ne vedem pe noi înşine ca pe cel mai bun prieten al nostru, care ne dă un sfat despre felul cum ar acţiona el pentru a rezolva situaţia cât mai bine posibil.

Consider la fel de important ca vibraţiile negative să fie transformate imediat în vibraţii pozitive, prin urmare să fii un optimist, nu un pesimist. Unde unul vede paharul pe jumătate gol, celălalt se bucură că acesta este încă pe jumătate plin…

Apoi, tot atât de mult ne ajută în a ne organiza viaţa în mod mai conştient dacă îl întâmpinăm întotdeauna pe aproapele nostru atunci când îl întâlnim aşa cum am dori să ne întâmpine el când ne întâlneşte! Să ne transpunem în locul lui şi să încercăm să-i înţelegem comportarea…

Aici aş dori să introduc o mică învăţătură din viaţa mea: „Fiecare om ce îl întâlneşte pe un altul are să-i spună acestuia ceva – are să intermedieze un mesaj.

Acest principiu îl am în minte de ani întregi, zi de zi, şi-mi permite să merg mult mai conştient prin viaţă; probabil că şi pentru dumneavoastră poate constitui un bun ajutor.

Făcând abstracţie de faptul că fiecare om îl întâlneşte pe un altul de două ori.

Întreaga viaţă este un joc, iar pământul reprezintă terenul acestui joc. Ce rol avem *noi* aici? Suntem pionii într-un joc de şah sau nebunii, poate chiar regele ori regina? Cine suntem noi înşine hotărâm.

De ce însă această tensiune în jocul vieţii, de ce asasinate şi omoruri, copii abuzaţi, pornografie, ură şi invidie şi mereu războaie? Pentru că planul

de viaţă al acestui joc şi al oamenilor presupune ca atât binele cât şi răul să se manifeste în dualitatea lor şi să fie trăite cu o intensitate dusă până la extrem, spre a conştientiza cât de departe am ajuns deja în lezarea forţei creatoare.

Cheia pentru toate acestea este fără îndoială intuiţia. Ea este vocea interioară care ne conduce pe drumul nostru individual, care ne sfătuieşte să ne trăim viaţa în aşa fel încât aceasta să ne ofere tot ce este mai bun posibil. Nu contează aici dacă acela care ne şopteşte prietenos în urechea interioară este îngerul nostru protector, însuşi Sinele nostru înalt, Dumnezeu („*Gespräche mit Gott*") sau, pur şi simplu, propriul nostru suflet.

Tot vocea interioară a intuiţiei este aceea care ne ajută să ne exprimăm corectă dorinţa. Dacă am rostit o frază, la scurt timp trebuie să ascultăm în interior dacă este cea mai bună variantă posibilă. Răspunsul ne va fi transmis imediat.

Viaţa este pur şi simplu captivantă, nu sunteţi de aceeaşi părere?

Am crezut că ştim deja totul sau măcar o bună parte, iar acum suntem nevoiţi s-o luăm încă o dată de la început… Nu este însă deloc atât de rău. Bineînţeles că nu o chiar luăm de la început, pentru că fiecare experienţă şi fiecare cunoştinţă acumulată pe drumul vieţii noastre de până acum constituie un ajutor şi un sprijin pentru faptele şi acţiunile viitoare. Numai că până acum am refulat prea mult şi am hotărât prea puţin.

În fapt, se pune doar întrebarea dacă facem parte din acea categorie de oameni care au încheiat deja socotelile cu soarta de până acum şi s-au resemnat, ori dintre cei care vor să realizeze mai multe.

Decizia ne aparţine numai nouă.

În încheiere, aş dori să mai subliniez că, fireşte, n-ar fi rău dacă am mulţumi (şi nu o singură dată) Creatorului nostru, care ne-a dat aici posibilitatea de a ne cunoaşte pe noi înşine. Fără El noi n-am exista; să ne imaginăm ce-ar fi dacă, într-o zi, Creatorul n-ar mai avea chef să creeze în continuare şi nici să joace mai departe?

Cum ar fi dacă Lucifer şi-ar da seama că revolta lui este doar temporară şi s-ar decide să se întoarcă la Tatăl? Atunci joculeţul nostru polar ar înceta să existe. Şi ce-ar face iluminaţii noştri dacă şeful lor ar arunca prosopul? Ar fi plictisitor pe Pământ dacă nu ne-ar mai supăra sau, mai bine zis, dacă nu ne-ar mai „provoca” nimeni?

Ei bine, vom vedea. Lucifer are oricum spirit sportiv, în definitiv pe Iisus doar l-a provocat în deşert, nu l-a şi devorat.

Este şi rămâne un joc, chiar dacă uneori este foarte, foarte necruţător. Însă cu toţii am contribuit la felul în care stă astăzi situaţia pe Pământ.

Eu unul am hotărât să mai particip încă o repriză la acest joc creator de-a Pământul şi să nu-mi ascund capul în nisip.

Dumneavoastră ce planuri aveţi?

PRACTICA: SUNT UN MIC DUMNEZEU

Înainte de a începe să creez, voi conştientiza mai mult cine SUNT EU, cu ce aptitudini (talente) sunt înzestrat şi ce anume mi-aş dori. Paşi ajutători pentru a descoperi toate acestea sunt:

- Tabelul cu opţiuni: la ce vreau *să renunţ*, ce vreau *realizez*...?

- în ce constau slăbiciunile mele şi punctele mele forte?

- Ce-aş schimba, dacă mi-ar suna ceasul de pe urmă?

- Cum mi-aş organiza o zi din viaţă şi viaţa – în general – dacă aş fi independent din punct de vedere financiar şi n-ar mai *trebui* să muncesc?

- îmi analizez atitudinea şi dogma faţă de bani şi mă reorientez şi aici în mod subiectiv, corespunzător unei vieţi îmbelşugate.

- închei un contract cu Creatorul, prin care mă oblig să accept această încarnare, această viaţă şi să mă dedic scopului vieţii mele.

- Dacă ajung într-o situaţie-problemă – deci într-o provocare –, o analizez, iar prin detaşare interioară recunosc mesajul şi ce trebuie să învăţ din acesta, apoi iau o hotărâre (e^3).

- Urmez din ce în ce mai mult ce-mi dictează inima şi nu ţin seama de raţiune (punctele mele de vedere dobândite).

- Ascult de vocea mea interioară şi de intuiţie.

- Trăiesc Aici şi Acum şi sunt conştient întotdeauna de forţa mea creatoare – în orice situaţie de viaţă, la locul de muncă, în relaţiile cu

copiii, la jocul erotic...

- Mă ajută să mă percep eu însumi din perspectiva observatorului, să mă privesc eu însumi de sus şi să-mi dau sfaturile corespunzătoare.

- văd lucrurile optimist, chiar dacă situaţia pare să fie foarte încurcată.

- Aşa cum îmi doresc să se poarte alţi oameni cu mine, la fel mă comport şi eu faţă de ei.

INDICE BIBLIOGRAFIC

(1) Erdmann, Stefan, *Banken, Brot und Bomben – Band 1*, Ama Deus Verlag 2003, ISBN 3 – 9807106 – 1 – O

(2) Erdmann, Stefan, *Banken, Brot und Bomben – Band 2*, Ama Deus Verlag 2003, ISBN 3 – 9807106-O-2

(3) Krassa, Peter, *Der Wiedergaenger*, Herbig-Verlag 1998, ISBN 3 – 7766 – 2062 – 5

(4) Drake, W. R, *Graf Saint Germain – Der Mann, der niemals ştirbt*, Ventla-Verlag, Wiesbaden 1963

(5) Muldasev, Ernst, *Das Dritte Auge – und der Ursprung der Menschheit*, Büchner & Selke Verlag, Halle 2001, ISBN 3 – 9807507-O-1

(6) Hoffmann-Schmidt, Helga, *Das Vermaechtnis von Atlantis – Das Legat der Negoliter*, Selbstrerlag, A-9232 Rosegg 91, Tel: 0043 – 4274 – 51206

(7) Göring, Lothar W., *Apokalypse Seele – Das ffă-Omega-Projekt*\ Vesta Verlag 1977, Velden am Woerthersee (a), ISBN, 3 – 901895 – 00 – 4

(8) Helsing, Jan van, *Buch 3 – Der Dritte Weltkrieg*, Ama Deus Verlag 1996, ISBN, 3 – 9805733 – 5 – 4

(9) Helsing, Jan van, *Unternehmen Aldebaran*, Ama Deus Verlag 1988, ISBN 3 – 9805733 – 2-X

(10) Holey, Jan Udo, *Die innere Welt – Das Geheimnis der Schwarzen Sonne*, Ama Deus Verlag 1988, ISBN 3 – 9805733 – 1 – 1

(11) Holey, Jan Udo, *Die Akte Jan van Helsing*, Ama Deus Verlag 1999, ISBN 3 – 9805733 – 9 – 7

(12) Holey, Jan Udo, *Die Kinder des neuen Jahrtausends*, Ama Deus Verlag 2001, ISBN 39807106 – 4 – 5

(13) Holey, Johannes, *Jesus* 2000, Ama Deus Verlag, 1997, ISBN 3 – 9805733-O-3

(14) Holey, Johannes, *Bis zum Jahr 2012*, Ama Deus Verlag 2000, ISBN 3 – 9805733 – 7 – 0

(15) Holey, Johannes, *Alles ist Gott*, Ama Deus Verlag 2003, ISBN 3 – 9805733 – 4 – 6

(16) Allen, Gary, *Die Insider-Band 1*, VAP-Verlag, Ducsseldorf 1996

(17) Berlitz, Charles, *Weltuntergang 1999*, Knaur 1981

(18) Farkas, Viktor, *Unerklärliche Phänomene*, Umschau-Verlag, ISBN 3 – 524 – 69069 – 6

(19) Morpheus, Matrix-Code, Trinity-Verlag 2003, Wien, ISBN 3 – 9501801 – 5-X

(20) Risi, Armin, *Machtwechsel auf der Erde*, Neuhausen 1999

(21) Lincoln, Baigent, Leigh, *Der heilige Gral und seine Erben*, Bastei-Luebbe 1984

(22) Queensborough, Lady, *The occult Theocracy*

(23) *U autre Journal*, Maerz 1991

(24) Frissel, Bob, *Zurück în unsere Zukunft*, E.T. Publishing Unlimited, Fichtenau 1999

(25) Voldben, A, Nostradamus – Die grossen Weissagungen ueber die Zukunft der Menschheit, Muenchen 1988

(26) Johannes von Jerusalem, *Das Buch der Prophezeiungen*, Heyne-Verlag, Muenchen 1995

(27) Hardo, Trutz, *Reinkarnation aktuell – Kinder beweisen ihre Wiedergeburt*, Trutz Hardo, Silberschnur-Verlag, ISBN 3 – 931652 – 59 – 9

(28) Cabobianco, Flavio M., *Ich komm aus der Sonne*, Ch. falk-Verlag, ISBN 3 – 924161 – 72-O

(29) Dethlefsen, Thorwald/Dahlke, Ruediger, *Krankheit als Weg*, Goldmann, ISBN 3 – 442 – 11472 – 1

(30) IDNDR – *International Decade for Desaster Reduction* – Referat von Karl Schnelting, Zukunfs-Szenarien aus Gesteswissenschaft und Prophetie, adresă necunoscută

(31) Geller, Un, *Mein wunder-volles Leben*, Silberschnur-Verlag, ISBN 3 – 923781 – 90 – 3

(32) *Magazin „Licht Forum"*, Nummer 1, Herbst 1999

(33) Dong, Paul und Rafill, Thomas, *Indigo-Schulen*, Koha-Verlag, ISBN 3 – 929512 – 62 – 9

(34) Carrol, Lee und Tober, Jan, *Die Indigo-Kinder*, Koha Verlag, ISBN 3 – 929512 – 61-O

(35) (Papa Ioan Paul al II-lea la 12 decembrie 1984 în Los Angeles Times)

(36) Aufklärungsarbeit Nr. 16, Artikel *Erzeugung der öffentlichen Meinung* von Michael Kent

(37) Hitching, Francis, *Die letzten Raetsel unserer Welt*, Umschau-Verlag 1982

(38) Sitchin, Zecharia, *Der zwölfte Planet*, München 1995

(39) Sitchin, Zecharia, *Stufen zum Kosmos*, München 1996

(40) Lucker, Manfred, *Die Botschaft der Symbole*, Kösel-Verlag 1990

(41) *Unsolved Mysteries* – Ausstellungskatalog der gleichnamigen Ausstellung vom 22.6. – 23.9.2001 im Vienna Art Center Schottenstift, Klaus Doña, ISBN 3 – 9501474-O-3; www.unsolvedmysteries, net

(42) Erdmann, Stefan, *Den Göttern auf der Spur*, Ama Deus Verlaag 2001

(43) Bouvier, Bernhard, *Die letzten Siegel*, Ewertverlag, Lathen 1996

(44) Hesemann, Michael, *Geheimsache U.F.O.*, Silberschnur-Verlag, Güllesheim 1994, ISBN 3923781 – 83-O

(45) Lassen, Arthur, *Geld macht glücklich*, LET-Verlag Arthur Lassen, Paul Gerhardt-Str, ta, 63486 Bruchköbel, Tel: 06181 – 740371

(46) Daniel Doyle Benham, adresă

necunoscută

(47) CORALE, *Maitreya*, *der kommende Weltlehrer*, Konny-Verlag, 1991

SURSE ALE ILUSTRAŢIILOR

(1) William Hamilton III., *Cosmic Top Secret*, Inner Light Publications. ISBN .... p. 102

(2) Muldasev, Ernst, *Das Dritte Auge – und der Ursprung der Menschheit*, Büchner de Seeke Verlag, Halle 2001, ISBN 39807507-O-1, p. 13

(3) idem (1), p. 46

(4) idem (1), p. 57

(5) *Unsolved Mysteries* – Ausstellungskatalog der gleichnamigen Ausstellung vom 22.6. – 23.9.200 lim Vienna Art Center Schottenstift, Klaus Doña, ISBN 3 – 9501474-O-3, p. 132, fotografie originală: Dr. Cecil & Lydia Dougherty, Cleburne, Texas 1971, SUA

(6) idem 5, p. 135 fotografie originală: Dr. Carl Baugh

(7) idem 5, p. 135, fotografie originală: Dr. Carl Baugh

(8) idem 7, p. 133, fotografie originală: Dr. Carl Baugh

(9) Santilli-Film (9 a) idem (9)

(10) Muzeul Egiptean din Cairo

(11) Museo Arqueologico R.P. Gustavo LaPaige, San Pedro de Atacama

(12) idem (1), p. 280

(13) Mary King und Etsuko Shimabukuro, www.furincan.com/mermaid/culture

(14) Vorderasiatisches Museum Berlin, Archiv

Stefan Erdmann

(15) idem (14)

(16) Zecharia Sitchin, *Der zwölfte Planet*, München 1995

(17) Arhivă privată

(18) idem (16)

(19) idem (16)

(20) idem (16)

(21) idem (16)

(22) Hesemann, Michael, *Geheimsache U.F.O.*, Silberschnur-Verlag, Güllesheim 1994, ISBN 3923781 – 83-O, p. 219

(23) idem (22), p. 218

(24) idem (22), p. 232, original: Erich von Däniken

(25) idem (22), p. 236

(26) Zecharia Sitchin, *Stufen zum Kosmos*, Muenchen 1996

(27) Erdmann, Stefan, *Den Göttern auf der Spur*, p. 94

(28) Erdmann, Stefan, *Den Göttern auf der Spur*, p. 94

(29) Arhivă privata

(30) Arhivă privată

(31) Arhivă privată

(32) Arhivă privată

(33) Hitching, Francis. *Die letzten Raetsel unserer Welt*, Umschau-Verlag 1982. p. 154

(34) idem (5) p. 183, original: prof. Charles Hapgood

(35) idem (5) p. 183, original: prof. Charles

Hapgood

(36) Erdmann, Stefan, *Den Göttern auf der Spur*, Ama Deus Verlag 2001, p.166

(37) idem (36) p. 168

(38) idem (5) p. 194

(39) idem (5) p. 24 original: Reinhard Habeck

(40) idem (5) p. 24 original: Reinhard Habeck

(41) idem (5) p. 278, original: Reinhard Habeck, Wien

(42) idem (5) p. 279, original; Reinhard Habeck, Wien

(43) idem (5) p. 279. original: Reinhard Habeck, Wien

(44) idem (5) p. 280. origmaLReinhard Habeck, Wien

(45) idem (5) p. 23, original: Erich von Däniken

(46) idem (5), p. 145

(47) idem (5) p. 219, original: Sammlung Dunkel, Braunschweig şi Sammlung Johannes Fiebag, Northeim

(48) idem (47)

(49) idem (47)

(50) Melchizedek, Drunvalo, *Die Blume des Lebens*, KOHA-Verlag, Burgrain 2000, p. 202

(51) idem (50), p. 203

(52) idem (50), p. 204

(53) Allen, Paul M., *A Rosicrucian Anthologyy* Michael Maier, *Atalanta Fugiens*, 1618

(54) www.geocities.com/iyce3/le-o.htm

(55) Allen, Gary, *„Die Insider – Band F* VAP-

Verlag, p. 224

(56) portofelul meu

(57) idem (56)

(58) nu se indică sursa

(59) – idem (58)

(60) Arhivă privată

(61) Arhivă privată

(62) Hohenloher Tagblatt din 21.12.2001

(63) Hohenloher Tagblatt din 14.5.2002

(64) Hoffmann, Eva Katharina, *Kanarische Blütenessenzen der Liebe*, AT-Verlag, ISBN 3 – 85502873 – 7, p. 17

(65) Holey, Jan Udo, *Die Kinder des neuen Jahrtausends*, Ama Deus Verlag, p. 383

Cum de ați făcut așa ceva?

Cum de ați deschis acum cartea, deși v-am avertizat să n-o faceți?
Sunteți cumva un rebel, un gânditor excentric; unul care nu se adaptează; unul care cel mai adesea face contrariul decât i se spune?

S-a întâmplat să apară această carte. De fapt, ați fi vrut ca în clipa de față să faceți cu totul și cu totul altceva, dar o voce secretă v-a atras astăzi, acum, în acest loc și, ce găsiți aici?! Această carte neobișnuită, da, o carte cu desăvârșire unică.

ISBN 978-973-636-163-0
9 789736 361630

www.antet.ro